Orson Scott Card
Umbra hegemonului

PARTEA ÎNTÂI – VOLUNTARII

I.

PETRA

To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

From: Locke%espinoza@polnet.gov

Re: Ce faceţi pentru a proteja copiii?

Dle Amiral Chamrajnagar,

Am ID-ul dvs. de la un prieten comun care a lucrat cândva pentru voi şi care acum este un diplomat glorios – sunt sigur că ştiţi la cine mă refer. Îmi dau seama că responsabilitatea dvs. actuală nu este atât militară, cât logistică, iar gândurile vă sunt îndreptate mai curând spre spaţiu decât spre situaţia politică de pe Pământ. La urma urmelor, aţi învins categoric forţele naţionaliste conduse de predecesorul dvs. în Războiul Ligii, iar această problemă pare a fi rezolvată. Flota Internaţională rămâne independentă şi vă suntem recunoscători pentru asta.

Ceea ce nimeni nu pare să înţeleagă este faptul că pacea pe Pământ este doar o iluzie de moment. Nu numai expansionismul îndelung înăbuşit al Rusiei reprezintă motorul instabilităţii, ci şi intenţiile agresive ale altor naţiuni faţă de vecinii lor. Forţele Strategului sunt dizolvate, Hegemonia îşi pierde rapid autoritatea, iar Pământul stă într-un echilibru precar deasupra cataclismului.

Cele mai puternice resurse ale oricărei naţiuni în războaiele care vor veni vor fi copiii antrenaţi la Şcolile de Luptă, Tactică şi Comandă. Deşi este perfect normal ca aceşti copii să-şi servească ţările natale în războaiele viitoare, este inevitabil ca cel puţin câteva naţiuni care nu au astfel de genii atestate de F.I. sau care cred că rivalii au comandanţi mai dotaţi să acţioneze preventiv, fie pentru a folosi în interesul lor acea resursă a inamicului, fie, pentru orice eventualitate, pentru a-l împiedica pe inamic s-o folosească. Pe scurt, aceşti copii sunt în mare pericol de a fi răpiţi sau ucişi.

Recunosc că aveţi o politică de neamestec în evenimentele de pe Pământ, dar F. I. îi descoperă şi îi pregăteşte pe aceşti copii, iar asta îi transformă în ţinte. Orice li s-ar întâmpla acestor copii, în ultimă instanţă, este responsabilitatea F.I. Ar fi o mare realizare în ceea ce priveşte protecţia lor dacă aţi emite un ordin prin care aceşti copii să fie plasaţi sub protecţia Flotei, atenţionând orice naţiune sau grupare că vătămarea sau

intrarea în conflict cu ei ar atrage o ripostă militară rapidă şi dură. Departe de a considera acest lucru ca un amestec în treburile Pământului, cele mai multe naţiuni ar întâmpina cu bucurie această acţiune şi, dacă vă e de vreun folos, veţi avea sprijinul meu total în toate forumurile publice.

Sper că veţi acţiona imediat. Nu avem timp de pierdut.

Cu respect, Locke

Nimic nu părea în regulă în Armenia când Petra Arkanian se întoarse acasă. Desigur, munţii erau impresionanţi, dar ei nu făcuseră parte cu adevărat din copilăria ei. Abia când ajunse la Maralik începu să vadă lucruri care însemnau ceva pentru ea. Se întâlnise cu tatăl ei la Erevan, în timp ce mama rămăsese acasă cu fratele ei în vârstă de unsprezece ani şi cu copilul nou-născut – evident, conceput chiar înainte de ridicarea restricţiilor demografice de la sfârşitul războiului. Fără îndoială că o urmăriseră pe Petra la televizor. Acum, în vreme ce un automobil ieftin îi ducea pe Petra şi pe tatăl ei de-a lungul străduţelor înguste, el începu să se scuze.

– Nu e cine ştie ce pentru tine, Pet, după ce ai văzut lumea.

– Nu ne-au arătat prea mult lumea, Papa. Nu erau ferestre la Şcoala de Luptă.

– Vreau să spun, spaţioportul, şi capitala, toţi oamenii importanţi şi clădirile minunate...

– Nu sunt dezamăgită, Papa.

Trebui să-l mintă ca să-l liniştească. Era ca şi când el i-ar fi dat Maralikul în dar, iar acum nu era sigur dacă ei îi plăcea. Ea încă nu ştia dacă îi plăcea sau nu. La Şcoala de Luptă nu-i plăcuse, dar se obişnuise cu ea. Cu Eros nu se obişnuise, dar îl suportase. Cum ar fi putut să nu-i placă un loc ca acesta, în aer liber şi cu oameni care hoinăreau pe unde voiau?

Totuşi, era dezamăgită. Căci toate amintirile ei despre Maralik erau cele ale unui copil de cinci ani, care privea în sus clădirile înalte ce se ridicau peste străzi largi, pe care maşini mari circulau cu viteze alarmante. Acum ea era cu mult mai mare, cam de înălţimea unei femei adulte, iar maşinile erau mai mici, străzile de-a dreptul înguste, şi clădirile – proiectate să reziste următorului cutremur, ceea ce nu reuşiseră vechile clădiri – scunde. Nu erau urâte, aveau o anume graţie dat fiind stilul eclectic – se îmbinau cel turcesc şi rusesc, cel spaniol şi cel de pe Riviera cu, aproape incredibil, cel japonez – şi era minunat să

vezi cum erau totuşi armonizate prin alegerea culorilor, distanţa faţă de stradă, înălţimea aproape uniformă, toate tinzând spre maximul legal.

Ştia toate lucrurile astea pentru că citise despre ele pe Eros în timpul Războiului Ligii, război la care ea şi ceilalţi copii nu participaseră. Văzuse imagini pe net. Dar nimic nu o pregătise pentru momentul în care se va întoarce, la vârsta de paisprezece ani, după nouă ani de absenţă.

– Poftim? zise.

Tatăl ei îi vorbise şi ea nu-l auzise.

– Te-am întrebat dacă vrei să ne oprim la bomboane înainte de a merge acasă, aşa cum făceam înainte.

Bomboane. Cum putuse uita cuvântul bomboane?

Uşor. Singurul armean din Şcoala de Luptă avea cu trei ani mai mult decât ea şi promovase la Şcoala de Tactică, astfel încât fuseseră colegi numai câteva luni. Ea avea şapte ani când trecuse de la Şcoala de la Sol la Şcoala de Luptă, iar el zece, şi plecase fără să comande nici măcar o armată. Era oare de mirare că nu simţise nevoia să trăncănească în armeană cu o puştoaică de acasă? Deci timp de nouă ani ea nu vorbise armeana, iar acum vorbea ca un copil de cinci ani. Îi era greu să o vorbească, şi chiar şi mai greu să o înţeleagă.

Cum putea să-i spună tatălui ei că ar ajuta-o foarte mult dacă i-ar vorbi în esenţială – în realitate engleza? El o vorbea, desigur – el şi mama insistaseră să vorbească englezeşte acasă când era mică, astfel încât să se descurce dacă ar fi fost acceptată la Şcoala de Luptă. De fapt, dacă se gândea bine, asta era o parte a problemei ei.

Cât de des rostise tatăl ei cuvântul bomboane în armeană? Ori de câte ori o lua la plimbare cu el prin oraş şi se opreau la bomboane, o punea să ceară în engleză, şi să spună fiecăreia pe numele englezesc. Era într-adevăr absurd – de ce ar fi trebuit să ştie, la Şcoala de Luptă, numele englezesc al bomboanelor armene?

– De ce râzi?

– Se pare că mi-am pierdut gustul pentru bomboane cât timp am fost în spaţiu, tată. Dar, de dragul trecutului, sper că o să ai timp să te plimbi din nou cu mine prin oraş. N-o să-mi mai pari atât de înalt ca ultima dată.

– Nu, şi nici mâna ta n-o să mai fie atât de mică într-a mea,

râse şi el. Ni s-au furat nişte ani de care acum ne-am aminti cu drag.

– Da, spuse Petra. Dar am fost acolo unde era nevoie de mine.

Aşa să fi fost? Eu am cedat prima. Am trecut toate testele, până la cel mai important, iar acolo am clacat prima. Ender m-a liniştit, spunându-mi că pe mine s-a bazat cel mai mult şi m-a presat cel mai tare, dar ne-a presat pe toţi şi s-a bazat pe toţi, iar eu am fost cea care a cedat. Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta; poate că aici, pe Pământ, n-a aflat absolut nimeni. Până în clipa când a adormit în toiul bătăliei, ea fusese unul dintre cei mai buni. După aceea, deşi nu a mai clacat, nici Ender nu a mai avut încredere în ea. Ceilalţi o ţineau sub observaţie, pentru a putea interveni în cazul în care ea ar fi pierdut controlul navelor. Era sigură că unul dintre ei fusese desemnat să o supravegheze, dar niciodată nu întrebase cine. Dink? Bean? Bean, da – indiferent dacă Ender îl desemnase pe el sau nu, ea ştia că Bean o veghea, gata să preia controlul. Ea nu era de încredere. Nu se puteau baza pe ea. îi lipsea încrederea în sine.

Va păstra acest secret faţă de familia ei, aşa cum îl păstrase în timpul discuţiilor cu Primul Ministru şi cu presa, cu armata armeană şi cu şcolarii care se adunaseră să-l întâmpine pe marele erou armean al Războiului cu Furnicile. Armenia avea nevoie de un erou. Ea era singurul candidat ce se întorsese din acest război. Îi arătaseră cum, în textele online, era deja trecută printre cei mai mari zece armeni ai tuturor timpurilor. Îşi văzuse poza, biografia şi citate din colonelul Graff, maiorul Anderson şi din Mazer Rackham.

Şi încă unul din Ender Wiggin. „Petra m-a apărat, punându-şi viaţa în pericol. Petra m-a antrenat atunci când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ei îi datorez tot ceea ce am realizat. Iar în campania finală, luptă după luptă, ea a fost comandantul pe care m-am bazat.”

Ender n-avea cum să ştie cât o dureau aceste cuvinte. Fără îndoială că voia s-o reasigure că într-adevăr se bazase pe ea. Dar pentru că ea ştia adevărul, cuvintele sunau ca spuse din milă pentru ea; ca o minciună amabilă.

Iar acum ajunsese acasă. Nicăieri pe Pământ nu era mai străină decât aici, fiindcă aici ar fi trebuit să se simtă acasă, dar nu putea, căci aici nu o ştia nimeni. Cunoşteau o fetiţă inteligentă care, cu ochii în lacrimi, îşi luase rămas-bun şi

ascultase cuvintele de dragoste şi de încurajare. Cunoşteau un erou care se întorsese cu nimbul victoriei în jurul fiecărui cuvânt sau gest. Dar nu o cunoşteau şi nu o vor cunoaşte niciodată pe fata care cedase presiunii şi, în toiul bătăliei, pur şi simplu... adormise. În timp ce navele ei se pierdeau, în timp ce oameni adevăraţi mureau, ea dormea din cauză că trupul ei nu mai putea rămâne treaz. Acea fată va rămâne ascunsă tuturor privirilor.

Şi va rămâne ascunsă privirilor şi fata care privea orice mişcare a băieţilor din jurul ei, evaluându-le abilităţile, ghicindu-le intenţiile, hotărâtă să profite de orice avantaj pe care-l putea obţine, refuzând să se plece în faţa lor. Aici se presupunea că va fi din nou copil – unul mai mare, dar oricum un copil. Dependent.

După nouă ani de vigilenţă tenace, ar fi odihnitor să-şi lase viaţa în mâinile altora, nu-i aşa?

– Mama ta a vrut să vină. Dar i-a fost frică. Chicoti, ca şi cum ar fi fost amuzant.

– Înţelegi?

– Nu, spuse Petra.

– Nu i-a fost frică de tine, zise tatăl ei. Niciodată nu i-ar putea fi frică de primul ei născut. Dar camerele de filmat... Politicienii... Mulţimea... Ea e o femeie de casă, nu iese în lume. Înţelegi?

Înţelegea destul de uşor limba armeană, dacă asta voia să întrebe el, pentru că-şi dăduse seama şi vorbea într-un limbaj simplu, pronunţând rar cuvintele astfel încât ea să nu piardă şirul conversaţiei. Îi era recunoscătoare pentru asta, dar şi jenată fiindcă era atât de evident că avea nevoie de un asemenea ajutor.

Ceea ce nu înţelegea ea era faptul că teama de mulţime ar putea împiedica o mamă să vină să-şi întâmpine fiica după nouă ani.

Petra ştia că nu de aglomeraţie sau de camerele de filmat se temea mama sa. Se temea de Petra însăşi. Copilul pierdut, care niciodată nu va mai avea cinci ani, care avusese primul ciclu cu ajutorul unei infirmiere a Flotei, a cărui mamă nu făcuse niciodată temele împreună cu el şi nu îl învăţase să gătească. Ba nu, stai puţin. Făcuseră împreună plăcinte. O ajutase să le împăturească. Gândindu-se la trecut, îşi dădu seama că mama

ei nu o lăsase să facă nimic important. Dar Petrei i se păruse că ea era cea care gătea. Că mama avea încredere în ea.

Asta îi îndreptă gândurile spre modul în care Ender o menajase la final, prefăcându-se că are încredere în ea ca şi înainte, dar de fapt el păstra controlul.

Şi pentru că era un gând insuportabil, Petra privi afară pe fereastra maşinii.

– Suntem în partea oraşului unde mă jucam eu?

– Încă nu, spuse tatăl ei. Dar e aproape. Maralik nu e un oraş atât de mare.

– Totul îmi pare nou, zise Petra.

– Dar nu e. Nu se schimbă niciodată. Numai arhitectura. Sunt armeni în toată lumea, dar numai pentru că au fost siliţi să plece ca să-şi salveze viaţa. Prin natura lor, armenii stau acasă. Colinele sunt ca un pântec, iar noi nu avem dorinţa să ne naştem.

Chicoti la gluma lui.

Întotdeauna chicotise aşa? Petrei îi suna mai mult a râs nervos decât a amuzament. Nu numai mamei îi era frică de ea.

În sfârşit maşina veche ajunse acasă. Acolo recunoscu în cele din urmă unde se afla. Totul era mai mic şi mai sărăcăcios în comparaţie cu ce îşi amintea, dar în realitate nici măcar nu se gândise la locul ăsta ani de-a rândul. Încetase să-i mai bântuie visele cam de pe când avea zece ani. Dar acum, întorcându-se acasă, îşi aminti totul, lacrimile pe care le vărsase în primele luni în Şcoala de la Sol şi momentul în care părăsise Pământul pentru a merge la Şcoala de Luptă. De aceste locuri îi fusese dor, şi acum, când în sfârşit era din nou aici, le avea înapoi... îşi dădu seama că nu mai are cu adevărat nevoie de ele. Bărbatul nervos de lângă ea nu mai era zeul înalt care o condusese atât de mândru pe străzile din Maralik. Iar femeia care o aştepta în casă nu va mai fi zeiţa de la care veneau mâncarea caldă şi mângâierea răcoroasă când era bolnavă.

Dar nu avea unde să se ducă în altă parte.

Mama ei stătea la fereastră când Petra coborî din maşină. Tatăl puse palma pe scanner pentru a accepta preţul. Petra ridică mâna şi-i făcu semn mamei, adresându-i un zâmbet timid, care se transformă rapid în rictus. Mama îi întoarse zâmbetul şi-i făcu cu mâna drept răspuns. Petra îl luă de mână pe tatăl ei şi intrară împreună în casă.

Pe când se apropiau, uşa se deschise. Era Ştefan, fratele ei. Nu l-ar fi recunoscut după amintirile ei despre un copil grăsuţ de doi ani. Iar el, desigur, nu o cunoştea deloc. Alerga aşa cum alergaseră spre ea copiii din grupul de şcolari, încântat să întâlnească o celebritate, dar nu tocmai conştient de ea ca persoană. Era totuşi fratele ei, iar ea îl îmbrăţişa.

– Chiar eşti Petra! zise el.

– Chiar eşti Ştefan! răspunse ea.

Apoi se întoarse spre mama ei. Încă stătea la fereastră, privind afară.

– Mamă?

Femeia se întoarse, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Mă bucur să te văd, Petra, zise.

Dar nu făcu nicio mişcare să se apropie de Petra sau să se întindă spre ea.

– Încă o mai cauţi pe fetiţa care a plecat acum nouă ani, zise Petra.

Mama izbucni în lacrimi, întinse braţele, iar Petra păşi spre ea, s-o îmbrăţişeze.

– Eşti femeie acum, zise mama. Nu te cunosc, dar te iubesc.

– Şi eu te iubesc, mamă, zise Petra.

Şi se bucură când îşi dădu seama că era adevărat. Rămaseră împreună aproape o oră toţi patru – cinci, după ce se trezi bebeluşul. Petra le ocolea întrebările.

„Oh, totul despre mine a fost deja publicat sau dat pe post. Eu vreau să aud despre voi” – şi află că tatăl său încă edita cărţi şi superviza traduceri, iar mama ei încă mai era păstorul cartierului: avea grijă de toţi, le ducea de mâncare când cineva era bolnav, îi îngrijea pe copii când părinţii îndeplineau diferite comisioane şi hrănea orice copil care apărea pe acolo.

– Îmi amintesc cum, odată, eu şi mama luam prânzul împreună, doar noi doi, glumi Ştefan. Nu ştiam ce să mai spunem, şi rămăsese aşa de multă mâncare.

– Aşa era şi când eram eu mică, zise Petra. Îmi amintesc că eram atât de mândră că ceilalţi copii o iubeau pe mama. Şi atât de geloasă că ea îi iubea pe ei!

– Niciodată la fel de mult cum îmi iubeam fata şi băiatul, spuse mama. Dar iubesc copiii, recunosc, fiecare dintre ei e valoros în ochii lui Dumnezeu, fiecare dintre ei e bine-venit în casa mea.

– Oh, ştiu pe câţiva pe care nu i-ai fi iubit, zise Petra.
– Poate, admise mama, nedorind să se certe, dar nu prea convinsă că ar putea exista un astfel de copil.
Bebeluşul ganguri şi mama îşi ridică bluza ca să pună copilul la sân.
– Şi eu sugeam aşa de zgomotos? întrebă Petra.
– Nu chiar, zise mama.
– Hai, spune adevărul, replică tatăl. Trezea vecinii.
– Deci eram o lacomă.
– Nu, mai degrabă un barbar, râse tatăl. N-aveai maniere la masă.
Petra se hotărî să pună întrebarea delicată cu curaj şi să termine cu asta.
– Copilul s-a născut la numai o lună după ce s-au ridicat restricţiile demografice.
Mama şi tatăl se priviră reciproc, mama cu o expresie de fericire, tatăl cu o tresărire.
– Da, ei bine, îţi simţeam lipsa. Am mai vrut o fetiţă.
– Ţi-ai fi pierdut serviciul, zise Petra.
– Nu chiar imediat, răspunse tatăl.
– Autorităţile armene au fost întotdeauna încete la aplicarea acestor legi, spuse mama.
– Dar în cele din urmă aţi fi putut pierde tot.
– Nu, zise mama. Când ai plecat tu, am pierdut jumătate din tot. Copiii sunt totul. Restul e... nimic.
Ştefan râse.
– Cu excepţia clipelor când mi-e foame. Mâncarea e ceva!
– Ţie ţi-e foame întotdeauna, zise tatăl.
– Mâncarea e întotdeauna ceva, replică Ştefan. Râseră, dar Petra observă că Ştefan nu-şi făcuse iluzii în legătură cu ce ar fi putut însemna naşterea acestui copil.
– E bine că am câştigat războiul.
– Mai bine decât să-l fi pierdut, spuse Ştefan.
– E bine să ai un copil şi să respecţi şi legea, rosti mama.
– Dar n-ai avut o fetiţă.
– Nu, zise tatăl. L-am avut pe David.
– La urma urmelor, nu aveam nevoie de o fetiţă. Te avem iar pe tine.
Nu chiar, gândi Petra. Şi nu pentru mult timp. Patru ani, poate mai puţin, şi voi pleca la universitate. Şi până atunci n-o să vă

mai fie dor de mine, pentru că veţi şti că nu sunt fetiţa pe care o iubiţi, ci doar un veteran cu mâinile pătate de sânge de la o şcoală militară dezgustătoare, care a trebuit să lupte în bătălii adevărate.

După prima oră, vecini, veri şi prieteni de serviciu ai tatălui începură să sosească, şi abia după miezul nopţii tatăl reuşi să anunţe că a doua zi nu era sărbătoare naţională şi că avea nevoie de puţin somn înainte de a se duce la lucru. Mai trecu o oră până să-i alunge pe toţi din casă. în acele momente, Petra nu voia nimic altceva decât să se ghemuiască în pat şi să se ascundă de lume pentru cel puţin o săptămână.

La sfârşitul următoarei zile ştia că va trebui să iasă din casă. Rutina nu i se potrivea. Da, mama o iubea, dar viaţa ei era centrată în jurul bebeluşului şi cartierului şi, în timp ce încerca să lege o conversaţie, observă că mama s-ar fi simţit uşurată dacă Petra s-ar fi dus ziua la şcoală aşa cum făcea Ştefan, întorcându-se numai la orele stabilite. Petra înţelese şi în seara aceea anunţă că vrea să se înscrie la şcoală şi să înceapă orele a doua zi.

– De fapt, zise tatăl ei, oamenii din F.I. spun că probabil ai putea să te duci direct la universitate.

– Am paisprezece ani, spuse Petra, şi lacune serioase în educaţie.

– Nici măcar nu a auzit vreodată de Câine, zise Ştefan.

– Cum? se miră tatăl. Care câine?

– Câinele. Trupa aia zgomotoasă. Ştii tu.

– Un grup foarte faimos, spuse mama. Dacă îi auzi, îţi duci maşina la reparaţii serioase.

– Oh, acel Câine, făcu tatăl. Nu prea cred că la astfel de educaţie se referea Petra.

– De fapt, da, replică Petra.

– E ca şi cum ar fi de pe altă planetă, zise Ştefan. Azi-noapte mi-am dat seama că ea nu a auzit de nimeni.

– Sunt de pe altă planetă. Sau, la drept vorbind, de pe un asteroid.

– Bineînţeles, zise mama. Trebuie să te alături generaţiei tale.

Petra zâmbi, dar în sinea ei avu o tresărire. Generaţia ei? Ea nu avea nicio generaţie, cu excepţia câtorva mii de copii care fuseseră vreodată la Şcoala de Luptă, iar acum erau împrăştiaţi pe suprafaţa Pământului, încercând să afle unde le era locul într-

o lume paşnică.

Petra descoperi curând că la şcoală nu era uşor. Nu aveau ore de istorie şi strategie militară. Matematica era patetică în comparaţie cu ceea ce învăţase la Şcoala de Luptă, dar cu literatura şi gramatica era foarte în urmă: avea puţine cunoştinţe despre regulile gramaticale şi nu înţelegea deloc amestecul argotic de armeană şi engleză pe care îl vorbeau între ei copiii din şcoală. Cunoştinţele ei de limbă armeană erau într-adevăr copilăreşti, ea folosind fluent versiunea de engleză utilizată la Şcoala de Luptă şi argoul învăţat acolo.

Bineînţeles, toată lumea se purta frumos cu ea – fetele cele mai populare o luară imediat în grupul lor – , iar profesorii o tratau ca pe o celebritate. Petra se lăsă condusă prin împrejurimi pentru a vedea totul şi analiză cu grijă sporovăială noilor săi prieteni, ca să poată învăţa argoul şi să prindă accentul din şcoală al englezei şi armenei. Ştia că foarte curând fetele populare se vor plictisi de ea – mai ales când îşi vor da seama cât de directă şi fără menajamente era Petra, o trăsătură pe care nu avea de gând s-o schimbe. Petra era destul de obişnuită cu faptul că oamenii care ţineau cont de ierarhia socială sfârşeau de obicei prin a o urî şi, dacă erau inteligenţi, prin a se teme de ea, deoarece ifosele nu rezistau mult în prezenţa ei. Îşi va găsi prieteni adevăraţi abia peste câteva săptămâni – şi asta, dacă exista cineva care s-o aprecieze pentru ceea ce era. Nu conta. Aici toate prieteniile, toate preocupările sociale i se păreau superficiale. Aici nu exista nicio miză, cu excepţia vieţii sociale a fiecărui elev şi a viitorului său academic, şi ce importanţă aveau toate astea? Învăţătura anterioară a Petrei se desfăşurase cu totul în umbra războiului, soarta omenirii atârnând de rezultatele studiilor şi de calitatea talentelor ei. Acum, ce importanţă avea? Va citi literatura armeană pentru că voia să înveţe limba armeană, nu pentru că ar fi crezut într-adevăr că era important ce gândea un expatriat ca Saroyan despre vieţile copiilor dintr-o ţară îndepărtată, într-o eră la fel de îndepărtată.

Singura materie care îi plăcea cu adevărat era educaţia fizică. Ce lux – să poată alerga sub cerul liber, pe pista plată din faţa ei, să poată fugi iar şi iar, să se simtă bine în timp ce o face, fără un ceas care să-i cronometreze timpul alocat exerciţiilor. Fizic, nu putea concura cu majoritatea celorlalte fete. Era nevoie de

timp până ce corpul ei s-ar fi adaptat gravitaţiei ridicate, căci, în ciuda chinurilor la care îi supusese F.I. pentru a se asigura că trupurile soldaţilor nu se deteriorează prea mult în timpul lunilor şi anilor petrecuţi în spaţiu, nu te puteai antrena nicicum pentru viaţa pe suprafaţa unei planete decât trăind acolo. Dar Petrei nu-i prea păsa că era printre ultimii care încheiau cursele, că nu putea sări nici peste cel mai scund gard. Se simţea bine pur şi simplu alergând liber, iar slăbiciunea ei îi dădea un ţel. Destul de curând va putea concura cu ceilalţi. Acesta era unul dintre aspectele înnăscute ale personalităţii ei care o ajutaseră să intre la Şcoala de Luptă – faptul că nu era interesată în mod special de competiţie pentru că întotdeauna pornea de la premisa că, dacă ar fi important, ar găsi cu siguranţă un mod de a câştiga.

Astfel se obişnui cu noua ei viaţă. În câteva luni vorbea fluent armeana şi stăpânea argoul local. După cum se aşteptase, fetele populare renunţară la ea după un timp, iar câteva săptămâni mai târziu fetele inteligente răciră şi ele relaţiile. Îşi găsi prietenii printre rebeli şi neadaptaţi, şi în curând avea un cerc de confidenţi şi co-conspiratori pe care îi numea „jeesh”, gaşca, armata ei privată. Nu era vreun fel de comandant, dar erau cu toţii loiali unul altuia şi se amuzau de ciudăţeniile profesorilor şi de ale altor elevi, iar când un consilier şcolar o chemă să-i spună că administraţia îşi făcea din ce în ce mai multe griji în legătură cu faptul că Petra părea să se asocieze cu un element anti-social din şcoală, ştiu că se găsea cu adevărat acasă în Maralik.

Apoi, într-o zi veni acasă de la şcoală şi găsi uşa principală încuiată. Nu avea nicio cheie – nimeni din cartier nu avea aşa ceva fiindcă nimeni nu încuia, şi când era vreme bună nici măcar nu închidea uşile. Auzi bebeluşul plângând în casă, aşa că, în loc s-o aştepte pe mama sa să vină să-i descuie uşa principală, ocoli casa şi intră în bucătărie, unde îşi găsi mama legată de un scaun, cu un căluş în gură, cu ochii larg deschişi şi înnebuniţi de spaimă.

Înainte ca Petra să aibă timp să reacţioneze, un ac hipodermic i se înfipse în braţ şi, fără ca măcar să vadă cine o făcuse, alunecă în întuneric.

2.

BEAN

To: Locke%espinoza@polnet.gov

From: Chamrajnagar%%@ ifcom.gov

Re: Nu îmi mai scrieţi

Domnule Peter Wiggin,

Chiar credeaţi că nu am posibilitatea să aflu cine sunteţi în realitate? Poate că sunteţi autorul „ Propunerii Locke”, ceea ce vă oferă o reputaţie de pacifist, dar sunteţi de asemenea parţial responsabil de instabilitatea actuală a lumii, generată de utilizarea şovină a identităţii surorii dvs. ca Demostene. Nu-mi fac iluzii în privinţa motivelor.

Este scandalos din partea dvs. să sugeraţi că aş pune în joc neutralitatea Flotei Internaţionale pentru a prelua controlul asupra copiilor care şi-au satisfăcut serviciul militar în cadrul F.I. Dacă încercaţi să manipulaţi opinia publică pentru a mă forţa să fac aşa ceva, voi da în vileag identitatea dvs. atât ca Locke, cât şi ca Demostene.

Mi-am schimbat ID-ul şi l-am informat pe prietenul nostru comun că nu va trebui să mai încerce să ne pună în legătură. Singura consolare pe care o poate oferi scrisoarea mea este aceasta: F.I. nu va avea de-a face cu cei care încearcă să obţină hegemonia asupra altor state şi popoare – nici măcar cu dvs.

Chamrajnagar

Dispariţia Petrei Arkanian din casa ei din Armenia era o ştire de larg interes. Articolele de fond erau pline de acuzaţii formulate de Armenia împotriva Turciei, Azerbaidjanului şi oricărei naţiuni vorbitoare de limbă turcă, iar în replică sosiră o serie de negări îndârjite şi contraacuzaţii. Se difuzaseră interviuri lacrimogene cu mama ei, singura martoră, care era convinsă că răpitorii erau azeri. „Cunosc limba, cunosc accentul, ei mi-au luat fetiţa!”

Bean era cu familia lui în a doua zi de vacanţă pe Insula Ithaca, dar era vorba de Petra, aşa că citi ştirile şi urmări reportajele cu aviditate, alături de fratele său, Nikolai. Ajunseră amândoi imediat la aceeaşi concluzie.

– Nu a fost nicio naţiune turcă, îi anunţă Nikolai pe părinţii lor. E evident.

Tatăl lor, care lucrase ani de-a rândul pentru guvern, fu de acord.

– Turcii adevăraţi au grijă să vorbească numai rusa.

– Sau armeana, zise Nikolai.

– Niciun turc nu vorbeşte armeana, zise mama. Avea desigur dreptate, fiindcă turcii adevăraţi n-ar fi catadicsit niciodată s-o înveţe, iar cei din ţările turce în care se vorbea armeana erau, prin definiţie, nu tocmai turci şi nu li s-ar fi încredinţat niciodată o misiune atât de delicată ca răpirea unui geniu militar.

– Deci cine a fost? zise tatăl. Agenţi provocatori, încercând să pornească un război?

– Eu pariez pe guvernul armean, spuse Nikolai. S-o pună la conducerea soldaţilor lor.

– De ce s-o răpească dacă o pot angaja oficial? întrebă tatăl.

– Dacă ar scoate-o din şcoală pe faţă ar fi o etalare a intenţiilor militare ale Armeniei. Ar putea provoca acţiuni anticipate de încercuire a Turciei sau a Azerbaidjanului.

Era destul de plauzibil ceea ce spunea Nikolai, dar Bean ştia mai bine. Prevăzuse deja această posibilitate încă de pe vremea când toţi copiii cu talent militar se aflau în spaţiu. În acel moment pericolul principal venea din partea Mareşalului, iar Bean trimisese o scrisoare anonimă unor lideri de opinie de pe Pământ, Locke şi Demostene, recomandându-le insistent să-i aducă pe toţi copiii de la Şcoala de Luptă înapoi pe Pământ ca să nu poată fi răpiţi sau ucişi de forţele Mareşalului în Războiul Ligii. Avertismentul funcţionase, dar acum, când Războiul Ligii se terminase, prea multe guverne începuseră să se poarte amiabil, ca şi când în lume ar fi fost pace, şi nu un armistiţiu fragil. Analiza iniţială a lui Bean era încă valabilă. Rusia fusese în spatele tentativei de lovitură de stat a Mareşalului în Războiul Ligii şi era destul de probabil ca tot Rusia să fie în spatele răpirii Petrei Arkanian.

Totuşi, nu avea nicio dovadă sigură a acestui fapt şi nu cunoştea niciun mod s-o obţină – acum, când nu mai era în interiorul unei locaţii a Flotei, nu mai avea acces la sistemele computerizate ale armatei. Astfel că îşi păstră pentru sine scepticismul şi glumi pe seama asta.

– Nu ştiu, Nikolai, zise. Înscenarea răpirii ar avea un efect şi mai destabilizator, aşa că trebuie să spun că dacă a fost luată de propriul guvern demonstrează că au mare mare nevoie de ea, altfel e o mare prostie.

– Dacă ei nu sunt proşti, zise tatăl, cine a făcut-o?

– Cineva care are ambiţia să lupte şi să câştige războaie şi

care e destul de inteligent ca să ştie că are nevoie de un comandant sclipitor, spuse Bean. Cineva care este fie destul de mare, fie destul de invizibil, fie destul de departe de Armenia ca să nu-i pese de consecinţele răpirii ei. De fapt, aş paria că cei care au luat-o ar fi tare încântaţi dacă ar izbucni războiul în Caucaz.

– Deci tu crezi că e o naţiune mare şi puternică din apropiere? întrebă tatăl.

Bineînţeles că exista o singură naţiune mare şi puternică în apropiere de Armenia.

– Posibil, dar nu se spune, zise Bean. Oricine are nevoie de un comandant ca Petra vrea ca lumea să fie agitată. Dacă e suficient de agitată, oricine poate ajunge în vârf. Există multe tabere care să lupte una împotriva alteia.

Iar acum, că o spusese, Bean începu s-o şi creadă. Doar pentru că Rusia fusese cea mai agresivă naţiune înaintea Războiului Ligii nu însemna că alte naţiuni nu aveau intenţia să intre în joc.

– Într-o lume dominată de haos, spuse Nikolai, câştigă armata cu cel mai bun comandant.

– Dacă vrei să găseşti răpitorul, caută ţara care vorbeşte cel mai mult despre pace şi împăcare, zise Bean, jucându-se cu ideea şi spunând tot ce-i trecea prin minte.

– Eşti prea cinic, replică Nikolai. Unii dintre cei care vorbesc despre pace şi împăcare chiar vor pace şi împăcare.

– Fii atent: naţiunile care se oferă să arbitreze sunt cele care cred că ar trebui să conducă lumea, iar asta e doar una dintre mişcările jocului.

Tatăl râse.

– Nu te baza prea mult pe asta. Majoritatea naţiunilor care se oferă mereu să arbitreze încearcă să-şi redobândească statutul pierdut, nu să câştige o nouă putere. Franţa. America. Japonia. Ei sunt mereu intermediari pentru că s-au obişnuit să aibă puterea în spatele lor şi încă nu s-au prins că n-o mai au.

Bean zâmbi.

– N-ai de unde să ştii, nu-i aşa, Papa? Chiar faptul că excludem posibilitatea ca ei să fie răpitorii mă face să-i privesc ca pe cei mai probabili candidaţi.

Nikolai râse şi fu de acord.

– Asta e problema când ai în casă doi absolvenţi ai Şcolii de

Luptă, spuse tatăl lor. Vă închipuiţi că dacă înţelegeţi gândirea militară înţelegeţi şi gândirea politică.

– E vorba doar de manevre şi de evitarea luptei până când eşti net superior, zise Bean.

– Dar e vorba şi despre dorinţa de putere, sublinie tatăl. Chiar dacă unii indivizi din America, Franţa şi Japonia îşi doresc puterea, poporul nu o doreşte. Conducătorii lor n-o să-i poată pune în mişcare. Trebuie să te uiţi la naţiunile în formare. Popoare agresive care cred că suferă nedreptăţi, că sunt subestimate. Războinice, agitate.

– Un popor întreg de oameni războinici, agitaţi? întrebă Nikolai.

– Pare a fi Atena, spuse Bean.

– Un popor care are această atitudine faţă de alte popoare, zise tatăl. Unele naţiuni islamice conştiente de sine au tupeul să facă un astfel de joc, dar niciodată nu ar răpi o fată creştină ca să le conducă armatele.

– Ar putea-o răpi ca să împiedice propria ei naţiune să se folosească de ea, spuse Nikolai. Ceea ce iar ne duce cu gândul la vecinii Armeniei.

– E un puzzle interesant, pe care o să-l putem vedea mai târziu, după ce vom ajunge acolo, în locul spre care ne îndreptăm.

Nikolai şi tatăl lui îl priviră ca pe un nebun.

– Ne îndreptăm? întrebă tatăl. Mama fu cea care înţelese.

– Răpesc un absolvent al Şcolii de Luptă. Nu e numai atât, ci şi un membru al echipei lui Ender în bătălia cea reală.

– Unul dintre cei mai buni, zise Bean. Tatăl fu sceptic.

– Un incident nu înseamnă că urmează un tipar.

– Hai să nu aşteptăm să vedem cine va fi următorul, zise mama. Mai bine să mă simt ridicol că am reacţionat disproporţionat decât să plâng că am înlăturat o posibilitate.

– Mai lasă să treacă câteva zile, spuse tatăl. O să se linişească totul.

– Deja le-am lăsat şase ore, replică Bean. Dacă răpitorii au răbdare nu vor mai da nicio lovitură timp de câteva luni. Dar dacă sunt nerăbdători, deja s-au pus în mişcare spre celelalte ţinte. Din câte ştim, singurul motiv pentru care Nikolai şi cu mine nu suntem deja în sac e că le-am încurcat planurile plecând în vacanţă.

– Sau, observă Nikolai, şederea noastră pe insulă le oferă ocazia perfectă.

– Tată, zise mama, de ce nu ceri protecţie? Tatăl ezită.

Bean înţelese de ce. Jocul politic era unul delicat, şi tot ce ar fi făcut tatăl lor acum ar fi putut avea repercusiuni asupra întregii sale cariere.

– N-o să se interpreteze ca şi când ai cere privilegii speciale pentru tine, spuse Bean. Eu şi cu Nikolai suntem nişte resurse naţionale preţioase. Cred că Primul Ministru a fost înregistrat spunând asta de mai multe ori. E o idee bună ca Atena să ştie unde suntem şi să le sugerăm să ne protejeze şi să ne scoată de aici.

Tatăl luă telefonul mobil.

Obţinu numai un semnal de linie ocupată.

– Asta e, zise Bean. E imposibil ca sistemul de telefonie să fie prea ocupat aici, în Ithaca. Avem nevoie de o navă.

– Un avion, sugeră mama.

– O barcă, zise Nikolai. Şi nu una închiriată. Probabil aşteaptă să le cădem în braţe, deci n-o să aibă loc o luptă.

– Câţiva dintre vecini au bărci. Dar nu-i cunoaştem pe oamenii ăştia.

– Ne cunosc ei pe noi. în special pe Bean. Ştii, suntem eroi de război.

– Dar orice casă din jur poate fi chiar cea din care ne pândesc, spuse tatăl. Dacă ne pândesc. Nu putem avea încredere în nimeni.

– Hai să ne punem costumele de baie, zise Bean. Ne plimbăm pe plajă şi apoi mergem cât putem de departe spre interiorul insulei ca să găsim pe cineva care are o barcă.

Fiindcă nimeni nu avea un plan mai bun, îl puseră pe acesta imediat în aplicare. În două minute ieşeau pe uşă, fără portofel sau poşetă, deşi părinţii lor strecuraseră în slip câteva acte de identitate şi carduri. Bean şi Nikolai râdeau şi se tachinau reciproc ca de obicei, mama şi tata se ţineau de mână şi vorbeau liniştiţi, zâmbindu-le fiilor lor... ca de obicei. Niciun semn de alarmă. Nimic care să-i provoace să acţioneze pe cei care îi urmăreau.

Merseseră doar un sfert de milă în susul plajei când auziră o explozie puternică, ca şi când ar fi fost aproape, şi unda de şoc îi făcu să se clatine. Mama căzu. Tatăl o ajută să se ridice, iar

Bean şi Nikolai priviră înapoi.
– Poate că nu e casa noastră, zise Nikolai.
– Hai să nu ne întoarcem să ne convingem, replică Bean.
Începură să alerge pe plajă, potrivindu-şi paşii după ai mamei, care şchiopăta puţin pentru că-şi julise un genunchi şi şi-l scrântise pe celălalt în cădere.
– Luaţi-o înainte, spuse ea.
– Mamă, zise Nikolai, dacă te iau pe tine e acelaşi lucru cu a ne lua pe noi, pentru că am face orice vor ei ca să te avem înapoi.
– Nu vor să ne ia pe noi, spuse Bean. Au vrut-o pe Petra. Pe mine mă vor mort.
– Nu, gemu mama.
– Are dreptate, zise tatăl. Nu arunci o casă în aer ca să-i răpeşti pe cei dinăuntru.
– Dar nu ştim dacă a fost casa noastră, insistă mama.
– Mamă, zise Bean. E strategie de bază. Orice resursă pe care nu o poţi controla o distrugi ca să n-o poată folosi duşmanul.
– Care duşman? Grecia nu are duşmani!
– Când cineva vrea să conducă lumea, spuse Nikolai, în cele din urmă toţi îi sunt duşmani.
– Cred că ar trebui să alergăm mai repede, zise mama. Aşa şi făcură.
Pe când alergau, Bean se gândi la ce spusese mama sa. Răspunsul lui Nikolai era corect, bineînţeles, dar Bean nu se putea împiedica să nu-şi pună problema: poate că Grecia nu are duşmani, dar eu am. Undeva, în lume, Ahile trăieşte. Presupunea că e închis, ţinut prizonier pentru că era bolnav mintal, pentru că ucisese în mod repetat. Graff promisese că nu va fi niciodată eliberat. Dar Graff fusese trimis la Curtea Marţială – achitat, desigur, dar retras din armată. Acum era Ministru al Colonizării, nemaifiind într-o poziţie care să-i permită să-şi ţină promisiunea referitoare la Ahile. „Şi Ahile vrea un singur lucru, să mă vadă mort.”
Răpirea Petrei era ceva la care Ahile s-ar fi gândit. Şi dacă ar fi fost într-o poziţie care să-i permită să provoace evenimentele – dacă vreun guvern sau grupare l-ar asculta – atunci ar fi fost destul de simplu pentru el să-i convingă pe acei oameni să-l ucidă pe Bean.
Sau Ahile ar insista să fie de faţă personal?

Probabil că nu. Ahile nu era un sadic. Ucisese cu propriile mâini atunci când fusese nevoie, dar niciodată nu se pusese în pericol. De fapt, ar fi preferat să ucidă de la distanţă, să facă alte mâini treaba lui.

Cine altcineva l-ar vrea mort pe Bean? Orice alt duşman ar căuta să-l captureze. Rezultatele lui din Şcoala de Luptă fuseseră făcute publice de când cu procesul lui Graff. Militarii tuturor naţiunilor ştiau că el era puştiul care în multe privinţe îl surclasase pe însuşi Ender. El ar fi fost cel mai dorit. De asemenea, ar fi fost şi cel mai de temut, dacă ar fi fost de cealaltă parte într-un război. L-ar fi ucis dacă ar fi ştiut că nu-l pot avea. Dar mai întâi ar fi încercat să-l obţină. Doar Ahile ar prefera să-l vadă mort.

Nu spuse nimic din toate astea familiei sale. Temerile pe care le avea în legătură cu Ahile ar fi părut paranoice. Nu ştia nici el dacă să le creadă. Şi totuşi, în timp ce fugea pe plajă împreună cu familia lui, era din ce în ce mai sigur că cei care o răpiseră pe Petra erau cumva sub influenţa lui Ahile.

Auziră elicopterele înainte de a le putea vedea, iar Nikolai reacţiona instantaneu.

– Spre interior! strigă. Se agăţară de cea mai apropiată scară de lemn care ducea pe faleză.

Erau abia la jumătate, când apărură elicopterele. Nu avea niciun rost să încerce să se ascundă. Unul dintre elicoptere ateriza pe plajă sub ei, celălalt pe faleză, deasupra.

– În jos e mai uşor decât în sus, zise tatăl. Iar elicopterele au însemnele armatei Greciei.

Bean nu le mai atrase atenţia, fiindcă ştiau cu toţii că Grecia era partea Noului Pact Varşovia, şi era posibil ca armata greacă să acţioneze sub comandă rusească.

Coborâră scările în tăcere. Speranţa, disperarea şi teama se citeau pe rând pe feţele lor.

Soldaţii care coborâră din elicoptere purtau uniformele armatei Greciei.

– Cel puţin nu se prefac că sunt turci, zise Nikolai.

– Dar de unde ştie armata greacă să vină să ne salveze? întrebă mama. Explozia a avut loc abia cu câteva minute în urmă.

Răspunsul veni destul de repede, imediat ce ajunseră pe plajă. Un colonel pe care tatăl lor îl cunoştea întrucâtva le ieşi în

întâmpinare, salutându-i. De fapt, salutându-l pe Bean, cu respectul datorat unui veteran al Războiului Furnicilor.

– Vă transmit salutări din partea generalului Thrakos, zise colonelul. Ar fi venit el însuşi, dar nu a fost timp de pierdut când am primit avertismentul.

– Colonele Dekanos, credem că fiii noştri ar putea fi în pericol, spuse tatăl.

– Ne-am dat seama de asta de cum am aflat despre răpirea Petrei Arkanian, zise Dekanos. Dar nu eraţi acasă şi a durat câteva ore până să aflăm unde sunteţi.

– Am auzit o explozie, interveni mama.

– Dacă aţi fi fost în casă, aţi fi fost la fel de morţi ca şi cei din casele alăturate. Armata înconjoară zona. Cincisprezece elicoptere au fost trimise să vă caute pe voi – speram – sau, dacă voi aţi fi fost morţi, pe făptaşi. Am raportat deja la Atena că sunteţi vii şi nevătămaţi.

– Bruiază liniile telefonice, spuse tatăl.

– Cei care fac asta sunt o organizaţie eficientă, zise Dekanos. S-a dovedit că încă nouă copii au fost răpiţi la câteva ore după Petra Arkanian.

– Cine? întrebă Bean.

– Nu ştiu încă numele. Numai numărul.

– A fost vreunul dintre ceilalţi ucis? întrebă Bean.

– Nu. Oricum, nu din câte am auzit.

– Atunci de ce ne-au aruncat casa în aer? se miră mama.

– Dacă am şti de ce, zise Dekanos, am şti şi cine a făcut-o. Şi invers.

Se prinseră de scaune cu centurile de siguranţă. Elicopterul se ridică de pe plajă – dar nu prea sus. Celelalte elicoptere deja erau aliniate în jurul şi deasupra lor. O escortă aeriană.

– Trupele de la sol continuă să caute făptaşii, spuse Dekanos. Dar supravieţuirea voastră este principala noastră prioritate.

– Apreciem asta, zise mama.

Dar Bean nu era chiar atât de mulţumit. Desigur, soldaţii greci îi vor ascunde şi îi vor proteja cu grijă. Dar orice ar face, nu vor putea să ascundă locaţia lor faţă de guvernul grec. Iar guvernul grec făcea parte din Pactul Varşovia dominat de câteva generaţii de Rusia, încă de dinaintea Războiului Furnicilor. Prin urmare, Ahile – dacă era vorba de Ahile, dacă pentru Rusia lucra, dacă, dacă – ar fi putut afla unde erau. Bean ştia că

pentru el nu era suficient să fie protejat. Trebuia să fie ascuns cu adevărat, undeva unde niciun guvern să nu-l poată găsi, unde nimeni altcineva în afară de el să nu ştie cine era.

Faptul că nu era numai un copil, ci un copil faimos, devenea o problemă. Cu tinereţea şi celebritatea lui, era aproape imposibil să se mişte neobservat prin lume. Va avea nevoie de ajutor. Pentru moment însă trebuie să rămână sub pază militară şi să spere pur şi simplu că lui îi va lua mai puţin timp ca să scape decât i-ar lua lui Ahile să ajungă la el.

Dacă era vorba de Ahile.

3.
MESAJ ÎNTR-O STICLĂ

To: Carlotta%agape@ vatican.net/orders/sisters/ind

From: Graff%pilgrimage@colmin.gov

Re: Pericol

Habar n-am unde te afli şi asta e bine, pentru că sunt convins că eşti în mare pericol, şi cu cât eşti mai greu de găsit, cu atât mai bine.

Deoarece nu mai fac parte din F.I., nu mai sunt la curent cu lucrurile care se întâmplă acolo. Dar programele de ştiri sunt pline cu reportaje despre răpirea majorităţii colegilor lui Ender de la Şcoala de Comandă. Oricine poate să fi făcut asta, sunt destule naţiuni sau grupări care pot concepe şi duce la îndeplinire un asemenea proiect. Ceea ce poate nu ştii e că pe unul dintre ei nu au încercat să-l răpească. Am aflat de la un prieten că locuinţa de pe plaja din Ithaca unde Bean şi familia lui îşi petreceau vacanţa a fost pur şi simplu aruncată în aer; explozia a fost atât de puternică, încât casele învecinate au fost distruse şi toţi cei din ele ucişi. Bean şi familia sa fugiseră deja şi se află acum sub protecţia armatei Greciei. Se presupune că ăsta e un secret, în speranţa că asasinii vor crede că au reuşit, dar de fapt, la fel ca majoritatea guvernelor, şi cel grec lasă să scape informaţiile ca o strecurătoare, iar asasinii probabil ştiu deja mai multe decât ştiu eu despre locul unde se află Bean.

Există o singură persoană pe Pământ care ar vrea să-l vadă pe Bean mort.

Asta înseamnă că nu doar cei care l-au scos pe Ahile din spitalul de boli mintale se folosesc de el – el e cel care provoacă

sau cel puţin influenţează deciziile lor, astfel încât să se potrivească cu planurile lui secrete. Tu eşti în pericol. Pentru Bean însă, pericolul e şi mai mare. Trebuie să se ascundă foarte bine, şi nu poate fi lăsat singur. Singura şansă de a vă salva este să părăsiţi amândoi planeta. În câteva luni vor fi lansate primele nave colonizatoare. Dacă eu sunt singurul care vă cunoaşte adevărata identitate, sunteţi în siguranţă până la lansare. Dar trebuie să-l scoatem pe Bean din Grecia cât de repede posibil. Eşti de acord cu mine?

Nu-mi spune unde eşti. Găsim noi cum să ne întâlnim.

Cât de proastă o credeau?

Petrei îi luă cam o jumătate de oră să-şi dea seama că oamenii ăia nu erau turci. Nu că ea ar fi fost vreun expert în lingvistică, dar bombăneau mereu şi din când în când scăpau câte un cuvânt rusesc. Nici ruseşte nu înţelegea, în afară de câteva cuvinte împrumutate în limba armeană. Şi azerii împrumutaseră astfel de cuvinte, dar problema era că atunci când rosteşti în armeană un cuvânt împrumutat din rusă îl pronunţi cu accent armean. Clovnii ăştia pronunţau astfel de cuvinte cu accent nativ rusesc. Ar fi trebuit să fie de-a dreptul retardată să nu-şi dea seama că imaginea lor de turci era doar o mască.

Astfel că, atunci când decise că aflase suficiente lucruri ascultând cu ochii închişi, vorbi în esenţială:

– Încă n-am trecut Caucazul? Când pot să mă duc să fac pipi?

Cineva spuse ceva nepoliticos.

– Nu, pipi, spuse ea.

Deschise ochii şi clipi. Se afla pe podeaua unei maşini de teren. încercă să se ridice, dar un bărbat o împinse înapoi cu piciorul.

– O, isteaţă mişcarea. Nu trebuie să fiu văzută în timp ce suntem pe pistă, dar cum o să mă urcaţi în avion fără să mă vadă nimeni? O să vreţi să merg şi să mă port normal ca să nu se agite spiritele, aşa-i?

– O să te porţi aşa cum îţi spunem noi sau te omoram, zise bărbatul cu talpa grea.

– Dacă aţi fi fost autorizaţi să mă ucideţi, aş fi fost moartă la Maralik.

Încercă iar să se ridice. Din nou, talpa o împinse jos.

– Ascultaţi-mă bine, zise ea. Am fost răpită pentru că cineva

are nevoie de mine să le organizez un război. Asta înseamnă că trebuie să mă întâlnesc cu superiorii voştri. Ei nu sunt atât de proşti încât să creadă că pot obţine ceva util de la mine fără să colaborez de bunăvoie. De asta nu v-au lăsat s-o ucideţi pe mama. Deci când o să le spun că nu voi face nimic pentru ei până nu am coaiele voastre într-o pungă, cât credeţi că le va lua să hotărască ce e mai important pentru ei? Creierul meu sau coaiele voastre?

– Suntem autorizaţi să te ucidem.

În câteva clipe înţelese de ce le-ar fi fost acordată o asemenea autorizare unor astfel de dobitoci.

– Numai dacă aş fi în pericol iminent de a fi salvată. Atunci mai degrabă m-ar ucide decât să lase pe altcineva să se folosească de mine. Hai să vă dau motive întemeiate aici, pe pista aeroportului Gyuniri.

De data asta auzi un alt cuvânt urât.

Cineva spuse repezit o frază în ruseşte. înţelese esenţa acesteia din intonaţie şi din râsul amar care urmă. „Ai fost avertizat că e un geniu.”

Geniu, pe naiba. Dacă era atât de deşteaptă, de ce nu anticipase posibilitatea ca cineva să pună mâna pe copiii care câştigaseră războiul? Trebuiau să fie toţi copiii, nu doar ea, fiindcă ea era prea la coada listei pentru ca cineva din afara Armeniei s-o considere unica alegere. Când găsise uşa din faţă încuiată, ar fi trebuit să alerge la poliţie în loc să-şi piardă vremea ducându-se la uşa din spate. Încuierea uşii era o altă prostie pe care o făcuseră ei. În Rusia toată lumea încuie uşa, probabil crezuseră că aşa e şi în Armenia. Ar fi trebuit să se documenteze mai bine. Desigur că asta nu o ajuta acum. Cu excepţia faptului că aflase că nu sunt chiar atât de atenţi şi nici atât de deştepţi. Oricine poate răpi pe cineva care nu se păzeşte.

– Deci Rusia îşi face planuri de dominaţie mondială, aşa e? întrebă.

– Gura! zise bărbatul din faţa ei.

– Ştiţi că nu vorbesc ruseşte, şi nici nu voi învăţa.

– N-o să fie nevoie, zise o femeie.

– Nu e ironic? rosti Petra. Rusia plănuieşte să conducă lumea, dar ca s-o facă trebuie să vorbească englezeşte.

Talpa o apăsă mai puternic pe stomac.

– Aminteşte-ţi de coaiele tale în pungă, zise ea. După o clipă, piciorul slăbi apăsarea.

Ea se ridică, şi de data asta nimeni n-o mai împinse înapoi.

– Dezlegaţi-mă ca să mă pot aşeza pe scaun. Haideţi! Mă dor braţele în poziţia asta! N-aţi învăţat nimic din zilele KGB-ului? Oamenilor inconştienţi nu trebuie să li se oprească circulaţia sângelui. O armeanca de paisprezece ani poate fi destul de uşor doborâtă de nişte bătăuşi ruşi mari şi puternici.

Îi scoaseră legăturile şi o aşezară între Talpă Grea şi un tip care nu o privea deloc, ci stătea cu privirea aţintită pe fereastra din stânga, apoi pe cea din dreapta, şi din nou pe cea din stânga.

– Deci ăsta e aeroportul Gyuniri?

– Ce, nu-l recunoşti?

– N-am mai fost până acum aici. Când să fi fost? N-am făcut decât două călătorii cu avionul în viaţa mea, una din Erevan când aveam cinci ani şi cealaltă la întoarcere, nouă ani mai târziu.

– Ştia că e Gyuniri pentru că e cel mai apropiat aeroport care nu e folosit de aeronave comerciale, zise femeia.

Vorbea cu o voce lipsită de orice intonaţie; fără dispreţ, fără respect. Pur şi simplu... plat.

– A cui a fost ideea asta isteaţă? Presupun că generalii captivi nu au strategii prea bune.

– În primul rând, de ce naiba crezi că ne-ar spune cineva asta nouă? zise femeia. În al doilea rând, e mai bine să taci din gură şi să afli lucrurile pe măsură ce devin importante.

– Pentru că sunt o extrovertită vorbăreaţă şi veselă căreia îi place să-şi facă prieteni.

– Eşti o introvertită băgăcioasă care face pe şefa şi căreia-i place să enerveze oamenii, spuse femeia.

– O, chiar v-aţi documentat.

– Nu, doar am observat.

Deci avea simţul umorului. Poate.

– Mai bine te-ai ruga să trecem peste Caucaz înainte să trebuiască să răspunzi în faţa Forţelor Aeriene Armene.

Talpă Grea scoase un sunet batjocoritor, dovedind că nu recunoaşte o ironie atunci când o aude.

– Da, probabil că aveţi un avion mic şi vom zbura pe deasupra Mării Negre. Ceea ce înseamnă că sateliţii F.I. vor şti exact unde

mă aflu.

– Nu mai faci parte din personalul F.I., spuse femeia.

– Ceea ce înseamnă că nu le mai pasă ce ţi se întâmplă, adăugă Talpă Grea.

Între timp, maşina oprise lângă un avion mic.

– Un avion cu reacţie, sunt impresionată, zise Petra. Are ceva armament la bord? Sau e doar înţesat cu explozibil, să mă puteţi arunca în aer cu tot cu avion, în caz că Forţele Armate Armene încearcă să vă silească să aterizaţi?

– Trebuie să te legăm din nou? întrebă femeia.

– Asta ar da bine pentru oamenii din turnul de control.

– Scoateţi-o, spuse femeia.

În mod stupid, bărbaţii din ambele părţi deschiseră uşile şi coborâră, lăsând-o să-şi aleagă ieşirea. Îl alese pe Talpă Grea fiindcă ştia că era prost, în timp ce despre celălalt nu avea nicio bănuială. Şi într-adevăr era prost, pentru că o apucă cu o singură mână în timp ce pe cealaltă o folosea ca să închidă uşa. Aşa că ea se aplecă într-o parte ca şi cum s-ar fi împiedicat, dezechilibrându-l, şi apoi, continuând să se ţină de el ca să-şi sprijine greutatea, îl lovi de două ori, o dată în vintre şi o dată în genunchi. Ateriza ferm în ambele cazuri, iar el îi dădu drumul cu amabilitate înainte de a cădea zvârcolindu-se, cu o mână între picioare şi cu cealaltă încercând să-şi pună rotula la loc.

Oare credeau că uitase tot antrenamentul pentru lupta corp la corp? Nu-l avertizase că va avea boaşele într-o pungă?

O luă la fugă, simţindu-se mulţumită de viteza pe care o căpătase după lunile de alergări la şcoală, până când îşi dădu seama că ei nu o urmăreau. Şi asta însemna că ştiau că nu e necesar.

Imediat, simţi ceva ascuţit străpungându-i pielea deasupra omoplatului drept. Avu timp să încetinească, dar nu şi să se oprească înainte de a se prăbuşi din nou, inconştientă.

De data asta o ţinură sedată până ajunseră la destinaţie şi, fiindcă nu putu să vadă alt decor în afara pereţilor a ceea ce părea un buncăr subteran, nu avea nicio bănuială asupra locului unde o duseseră. Doar că era undeva în Rusia. Şi după durerea resimţită în jurul vânătăilor de pe braţe, gât şi picioare şi zgârieturile de pe genunchi, palme şi nas, îşi dădu seama că nu fuseseră prea blânzi cu ea. Era preţul pe care îl plătea pentru că era o introvertită băgăcioasă care face pe şefa. Sau poate era o

consecinţă a faptului că enerva oamenii.

Zăcu în pat până intră o doctoriţă şi-i tratā zgârieturile cu un amestec fără anestezic de alcool şi acid, sau cel puţin aşa părea.

– Asta în cazul că nu mă doare destul? întrebă ea. Doctoriţa nu răspunse. Probabil o preveniseră în legătură cu ce păţesc cei care vorbesc cu ea.

– Tipul pe care l-am lovit la ouă a trebuit să şi le amputeze?

Niciun răspuns. Nici măcar o urmă de amuzament. Oare aceasta era singura persoană cu carte din Rusia care nu vorbea Esenţiala?

I se aduse de mâncare, luminile se stinseră şi se aprinseră, dar nimeni nu veni ca să-i vorbească şi nu i se dădu voie să iasă din cameră. Nu auzea nimic prin uşile grele, şi deveni clar că pedeapsa pentru purtarea urâtă din timpul călătoriei urma să fie o perioadă de arest solitar.

Se hotărî să nu cerşească milă. Într-adevăr, odată ce înţelese clar că era izolată, acceptă faptul şi se izola şi mai mult, fără să vorbească sau să răspundă oamenilor care veneau şi plecau. Nici ei nu încercară niciodată să-i vorbească, astfel încât în jurul ei liniştea era totală.

Nimeni nu înţelegea cât era de singură. Cum mintea ei putea să-i arate mai mult decât ar fi făcut-o vreodată simpla realitate. Îşi putea reaminti lucrurile, exact aşa cum se întâmplaseră. Discuţii întregi. Şi apoi versiuni noi ale acelor discuţii, în care ea era capabilă să rostească lucrurile inteligente la care de fapt se gândise mai târziu.

Putea chiar să retrăiască fiecare clipă a luptelor de pe Eros. În special lupta în timpul căreia adormise. Cât fusese de obosită. Cum se străduise din răsputeri să rămână trează. Cum îşi simţise mintea atât de greoaie încât începuse să uite unde se afla, şi de ce, chiar şi cine era.

Ca să scape de repetarea la nesfârşit a acestei scene, încerca să se gândească la alte lucruri. La părinţii şi la frăţiorul ei. Îşi putea reaminti tot ce spuseseră şi făcuseră de când se întorsese ea, dar după un timp singurele amintiri care contau pentru ea deveniră cele de demult, dinaintea Şcolii de Luptă. Amintiri pe care şi le reprimase cât putuse de bine timp de nouă ani. Toate promisiunile unei vieţi de familie, pe care o pierduse. Despărţirea, când mama ei plânsese şi-o lăsase să plece. Mâna

tatălui ei, conducând-o spre maşină. înainte, mâna aceea întotdeauna însemnase că e în siguranţă. Dar acum o ducea spre un loc în care nu se va mai simţi vreodată în siguranţă. Ştia că ea alesese să meargă – dar era doar un copil, şi ştia că asta se aştepta de la ea. Că nu trebuia să cadă pradă tentaţiei de a fugi la mama ei înlăcrimată, să se agaţe de ea şi să spună nu, n-am s-o fac, să devină altcineva soldat, eu vreau să rămân aici şi să gătesc împreună cu mama şi să mă joc cu păpuşile mele. Nu să merg în spaţiu şi să învăţ să ucid creaturi oribile şi bizare – şi, de fapt, şi oameni, care au avut încredere în mine atunci când am... adormit.

Nu era prea fericită când rămânea singură cu amintirile ei.

Încercă să flămânzească; ignoră pur şi simplu mâncarea pe care i-o aduceau, chiar şi lichidele, nepunând nimic în gură. Se aşteptase ca astfel cineva să-i vorbească, s-o amăgească. Dar nu. Doctorul intră, îi făcu o injecţie în braţ, iar când se trezi simţi o durere puternică în locul în care fusese perfuzia şi astfel îşi dădu seama că nu are niciun rost să refuze mâncarea.

La început nu se gândi să ţină un calendar, dar după perfuzie întocmi unul pe propriul trup, înfigându-şi unghia în încheietura mâinii până dădea sângele. Şapte zile pe încheietura stângă, apoi trecu la cea dreaptă, şi tot ce trebuia să ţină minte era numărul de săptămâni.

Dar nu se mai osteni să treacă la a treia. îşi dădu seama că ei aveau de gând să aştepte pentru că, la urma urmelor, îi răpiseră pe ceilalţi copii, şi fără îndoială că unii cooperau, astfel încât pentru ei nu era nicio problemă dacă ea stătea în celulă şi rămânea din ce în ce mai în urmă, iar când în final ar fi ieşit la lumină, ar fi fost cea mai slabă dintre ei la orice ar fi făcut.

Bun, şi de ce i-ar fi păsat ei? Oricum n-o să-i ajute niciodată.

Dar dacă voia să aibă vreo şansă să scape de oamenii ăştia şi din locul ăsta, trebuia să iasă din cameră şi să fie într-o poziţie în care să câştige destulă încredere ca să reuşească să se elibereze.

Încredere. Ei se vor aştepta ca ea să-i mintă, se vor aştepta să comploteze împotriva lor. în consecinţă, va trebui să fie cât putea de convingătoare. Timpul îndelungat petrecut în izolare îi era de folos – desigur, oricine ştie că izolarea provoacă presiuni psihice enorme. Alt lucru care o ajuta era faptul că fără îndoială aflaseră deja până acum că, dintre toţi copiii, ea cedase prima

presiunii în timpul luptelor de pe Eros. Deci n-ar fi fost dificil să-i facă să creadă că are o cădere nervoasă.

Începu să plângă. Nu era greu. Adunase în ea atâtea lacrimi adevărate. Dar ea dădu o altă formă acestor emoţii, le transformă într-un plâns tânguitor care se repeta iar şi iar. Îi curgea nasul, dar nu şi-l suflă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu le şterse. Perna i se îmbibă cu lacrimi şi se acoperi de muci, dar ea nu se îndepărtă de locul acela ud. în schimb, Îşi frecă capul de pernă răsucindu-se, până când părul i se îmbâcsi şi faţa i se acoperi cu un strat de mucozităţi. Se asigură că plânsul ei nu devenea prea disperat – să nu creadă nimeni că încerca să atragă atenţia. Se jucă cu ideea de a tăcea dacă intra cineva în cameră, dar în final o respinse – îşi imagina că ar fi mai convingător dacă ar fi nepăsătoare faţă de oamenii care intră şi ies.

Strategia funcţiona. După o zi, cineva intră şi îi făcu încă o injecţie. Şi de data asta, când se trezi se afla pe un pat de spital, lângă o fereastră prin care se zărea un cer nordic, fără nori. Şi alături de ea pe pat stătea Blândul Dink.

– Salut, Dink, zise.

– Salut, Petra. I-ai bătut măr pe toţi ăştia.

– Omul face ce poate pentru o cauză bună, zise ea. Cine mai e?

– Tu eşti ultima care a ieşit de la izolare. Au luat toată echipa de pe Eros, Petra. Cu excepţia lui Ender, bineînţeles. Şi a lui Bean.

– Nu e la izolare?

– Nu, n-au ţinut secret pe cine au în celule. Credem că tu ţi-ai făcut cea mai tare apariţie.

– Cine a fost al doilea cel mai rezistent?

– Cui îi pasă? Noi am ieşit toţi în prima săptămână. Tu ai rezistat cinci.

Deci trecuseră două săptămâni şi jumătate înainte de a-şi începe calendarul.

– Pentru că eu sunt proastă.

– Încăpăţânată e cuvântul potrivit.

– Ştii unde suntem?

– În Rusia.

– Întrebam unde anume în Rusia.

– Ei ne-au asigurat că undeva departe de orice graniţă.

– Ce posibilităţi avem?
– Pereţi foarte groşi. Nicio unealtă. Supraveghere constantă. Ne cântăresc şi reziduurile corporale, nu glumesc.
– Ce ne pun să facem?
– Un fel de Şcoală de Luptă tâmpită. Ne-am împăcat un timp cu ideea până când Molo Musca a cedat nervos, şi când unul dintre profesori a citat una dintre generalizările cel mai stupide ale lui Von Clausewitz, Musca a continuat citatul, frază după frază, paragraf după paragraf, iar noi ceilalţi ne-am alăturat cât am putut mai bine – adică, nimeni nu are aşa memorie ca Musca, dar ne-am descurcat OK – şi în final ei au înţeles ideea că am putea să le predăm noi lor lecţiile alea stupide. Aşa că acum nu sunt decât... jocuri de război.
– Iar? Crezi că au de gând să ne anunţe brusc mai încolo că jocurile sunt adevărate?
– Nu, e doar muncă de planificare. Creează strategii pentru un război între Rusia şi Turkmenistan. Rusia şi o alianţă cu Turkmenistan, Kazahstan şi Azerbaidjan contra Turciei. Război cu Statele Unite şi Canada. Război cu vechea alianţă NATO, în afară de Germania. Război cu Germania. Şi aşa mai departe. China. India. Chiar şi lucruri într-adevăr stupide, de exemplu între Brazilia şi Peru, care nu au niciun sens, dar poate ne testează adaptabilitatea sau ceva de genul ăsta.
– Toate astea în cinci săptămâni?
– Trei săptămâni de lecţii teoretice, apoi două de jocuri de război. Vezi tu, după ce ne terminăm planul, ei îl pun pe computer şi ne arată cum merge. Într-o zi or să se prindă că singura cale ca toate astea să nu fie o pierdere de timp e să-l pună tot pe unul dintre noi să conceapă planurile adversarului.
– Presupun că tocmai le-ai spus-o.
– Le-am spus-o mai demult, dar sunt greu de convins. Modelul clasic de militar. Te face să înţelegi de ce a apărut şi s-a dezvoltat conceptul de Şcoală de Luptă. Dacă războiul ar fi fost lăsat în seama adulţilor, până acum ar fi fost Gândaci la toate mesele din lume.
– Dar te ascultă?
– Cred că înregistrează totul şi apoi derulează la viteză redusă ca să vadă dacă nu schimbăm mesaje subvocale.
Petra zâmbi.
– Deci te-ai decis în cele din urmă să cooperezi? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Nu cred că m-am decis.

– Hei, ăştia nu te scot din cameră până nu îţi exprimi dorinţa sinceră de a fi un copil cuminte şi bun.

Scutură din cap.

– Nu cred că am făcut asta.

– Mda, bine, orice ai fi făcut, tu ai fost ultima din gaşca lui Ender care a cedat, puştoaico.

O sonerie bâzâi scurt.

– S-a terminat timpul, spuse Dink. Se ridică, se aplecă s-o sărute pe frunte şi părăsi încăperea.

Şase săptămâni mai târziu, Petra se bucura cu adevărat de viaţă. Ascultând nemulţumirile copiilor, răpitorii aduseră în sfârşit echipament ca lumea. Softuri care le permiteau jocuri de război tactice şi strategice foarte realiste. Acces în reţea, care să le permită cercetări serioase în teren şi facilităţi care să dea o notă de realism jocului lor – deşi ştiau că fiecare mesaj trimis era cenzurat, din cauza numărului mare de mesaje respinse din tot felul de motive obscure. Se bucurau să fie împreună, se antrenau împreună şi, după toate aparenţele, păreau întru totul fericiţi şi ascultători faţă de comandanţii ruşi.

Şi totuşi Petra ştia, ca de altfel toţi ceilalţi, că se prefăceau. Aveau secrete. Făceau greşeli prosteşti care, dacă ar fi fost făcute în luptă, ar fi condus la omisiuni pe care un inamic inteligent le-ar fi exploatat. Poate că răpitorii îşi dădeau seama, poate că nu. Cel puţin îi făcea să se simtă mai bine, deşi nu vorbeau niciodată despre aşa ceva. Dar fiindcă făceau toţi la fel şi cooperau fără să-şi expună acele slăbiciuni sau să le exploateze în jocuri, nu puteau decât să presupună că toţi simţeau la fel.

Discutau în voie despre o mulţime de lucruri – dispreţul faţă de răpitori, amintiri din şcolile de la sol, Şcoala de Luptă, Şcoala de Comandă. Şi, bineînţeles, despre Ender. El nu era la îndemâna ticăloşilor ăstora, deci aveau grijă să vorbească mult despre el, despre cum F.I. era obligată să-l folosească pentru a contracara toate planurile prosteşti pe care le făceau ruşii. Ştiau că e o cacealma, că F.I. nu ar face nimic, dar totuşi vorbeau, în aceste condiţii, Ender era argumentul decisiv.

Până în ziua când unul dintre profesorii de odinioară le spuse că se lansase o navă cu colonişti, iar Ender şi sora sa Valentine

erau la bord.

– Nici măcar n-am ştiut că are o soră, zise Supă Fierbinte.

Nu spuse nimeni nimic, dar cu toţii ştiau că e imposibil. Toţi ştiau că Ender avea o soră. Dar... orice voia să facă Supă Fierbinte, se vor prinde în joc şi vor vedea unde îi va duce asta.

– Indiferent ce ne spun ei, noi ştim sigur un lucru, spuse Supă Fierbinte. Wiggin încă e cu noi.

Din nou, nu înţeleseră ce voia să spună. Totuşi, după o scurtă pauză, Shen se bătu cu palma peste piept şi strigă:

– Mereu în inimile noastre!

– Da, zise Supă Fierbinte. Ender e în inimile noastre. Accentua foarte puţin numele „Ender”.

Dar înainte spusese Wiggin.

Şi, înainte de asta, atrăsese atenţia asupra faptului că toţi ştiau că Ender avea o soră. Ştiau, de asemenea, că Ender are şi un frate. Pe Eros, în timp ce Ender era în pat, refăcându-se după criza care urmase descoperirii că luptele fuseseră reale, Mazer Rackham le spusese câteva lucruri despre Ender. Iar Bean le mai spusese câteva, când erau prinşi în capcană în timp ce se desfăşura Războiul Ligii. Îl ascultaseră pe Bean explicându-le ce însemnau pentru Ender fratele şi sora lui, că însuşi motivul pentru care Ender se născuse în timp ce funcţiona interdicţia de a avea mai mult de doi copii fusese faptul că fratele şi sora sa erau atât de sclipitori, dar fratele era periculos de agresiv, iar sora prea pasivă şi ascultătoare. Bean nu spusese de unde ştia toate astea, dar informaţia rămăsese întipărită în minţile lor, fiind legată de acele zile tensionate de după victoria lor asupra Furnicilor şi de dinaintea eşuării tentativei Mareşalului de a prelua F.I.

Deci când Supă Fierbinte spusese „Wiggin încă e cu noi” nu se referise la Ender sau la Valentine, pentru că în mod clar ei nu erau „cu noi”.

Peter, aşa se numea fratele. Peter Wiggin. Supă Fierbinte le spunea că mintea lui era probabil la fel de strălucită ca a lui Ender, şi el încă era pe Pământ. Poate că dacă ar fi putut să-l contacteze cumva, el s-ar alia cu tovarăşii de arme ai fratelui său. Poate că ar găsi o cale să-i elibereze.

Acum trebuia să găsească o cale de a comunica cu el.

Nu avea rost să trimită un e-mail – ultimul lucru de care aveau nevoie era ca răpitorii lor să vadă o grămadă de mailuri

adresate tuturor variantelor posibile ale numelui Peter Wiggin din fiecare reţea existentă. Desigur, în acea seară Alai le spuse un basm despre un djin dintr-o sticlă care eşuase pe un ţărm. Toţi îl ascultară simulând interesul, dar înţeleseseră că adevărata poveste fusese etalată chiar de la început, când Alai le spusese: „Pescarul se gândi că poate în sticlă era un mesaj de la vreun naufragiat, dar când îi scoase dopul, apăru un nor de fum şi...”, iar ei pricepură. Aveau să trimită un mesaj într-o sticlă, un mesaj care să ajungă fără nicio discriminare la toată lumea, pretutindeni, dar care să poată fi înţeles numai de fratele lui Ender, Peter.

Pe când se gândea la asta, Petra îşi dădu seama că dacă toate acele minţi sclipitoare lucrau ca să-l găsească pe Peter Wiggin, ea ar putea gândi un plan alternativ. Peter Wiggin nu era singurul de afară care i-ar fi putut ajuta. Mai era şi Bean. Şi dacă Bean era mai mult ca sigur ascuns, ceea ce însemna că avea mult mai puţină libertate de acţiune decât Peter Wiggin, asta nu însemna că ei nu l-ar putea totuşi găsi.

Se gândi la asta în fiecare clipă liberă timp de o săptămână, respingând idee după idee.

Apoi se gândi la ceva care ar fi putut trece de cenzori.

Îşi prelucra în minte textul mesajului cu mare grijă, asigurându-se că era conceput şi exprimat exact aşa cum trebuia. Păstrându-l în memorie, căută codul binar al fiecărei litere în format standard de doi biţi, şi-l memora şi pe acesta. Apoi începu munca cu adevărat grea. Totul trebuia pregătit în minte, astfel ca nimic să nu fie pus pe hârtie sau tipărit în computer, unde atingerea unei taste ar fi putut raporta răpitorilor tot ce scria ea.

Între timp, găsi undeva într-o reţea japoneză un desen complex alb-negru cu un dragon şi îl salvă într-un fişier. Când avu în final mesajul complet codificat în minte, îi luă numai câteva minute de joacă cu desenul şi gata. Îl adăugă ca parte a semnăturii ei la orice scrisoare trimisă. Pierduse atât de puţin timp cu asta încât nu credea că pentru răpitori va părea mai mult decât o fantezie inofensivă. Dacă ar fi întrebat-o, ar fi putut să spună că adăugase imaginea în amintirea Armatei Dragon a lui Ender din Şcoala de Luptă.

Desigur, nu mai era doar imaginea unui dragon. Sub el era acum o poezioară.

Împarte acest dragon. Dacă da, un final norocos şi tu şi ei veţi avea.

Dacă o vor întreba, le va spune că versurile sunt o ironie. Dacă nu o vor crede, vor şterge imaginea şi ea va trebui să găsească o altă cale.

Începând din acel moment, o ataşă fiecărei scrisori. Inclusiv celor adresate colegilor săi. După aceea toţi copiii s-au semnat la fel, deci ei îşi dăduseră seama ce făcea şi o ajutau. Nu ştia dacă răpitorii lăsau imaginea să părăsească clădirea – cel puţin la început. Totuşi, în cele din urmă începu să o primească pe mesajele sosite din exterior. O singură privire o convinse că reuşise – mesajul ei codificat era încă inclus în desen. Nu fusese şters.

Acum se punea doar problema dacă Bean îl va vedea şi se va uita la el cu suficientă atenţie ca să-şi dea seama că acolo era o enigmă de dezlegat.

4.
ÎN CUSTODIE

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov
From: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom.gov
Re: Dilemă

Ştiţi mai bine ca oricine cât este de vital să menţinem Flota independentă de manevrele politicienilor. Din acest motiv am respins sugestia lui „Locke”. Dar am greşit. Nimic nu pune mai mult în pericol independenţa Flotei decât perspectiva unei naţiuni devenite dominante, în special dacă, aşa cum pare probabil, acea naţiune este una care şi-a arătat deja intenţia de a prelua F.I. şi de a o folosi în scopuri naţionaliste.

Mă tem că am fost cam dur cu Locke. Nu îndrăznesc să-i scriu lui direct pentru că, dacă pe Locke ne putem baza, nu putem şti ce va face Demostene cu o scrisoare oficială de scuze din partea Mareşalului. De aceea, vă rog să aranjaţi ca el să fie informat că îmi retrag ameninţările şi că îi doresc succes.

Eu învăţ din greşelile mele. Deoarece doar unul dintre tovarăşii lui Wiggin a rămas în afara controlului agresorului, prudenţa dictează ca tânărul Delphiki să fie protejat. Fiindcă dvs. sunteţi pe Pământ, iar eu nu, vă acord comanda onorifică asupra unui contingent militar al F.I. şi orice resurse vă sunt

necesare, ordinele venind pe canal de nivel şase (desigur). Vă ordon în mod special să nu-mi comunicaţi mie sau oricui altcuiva ce paşi faceţi pentru protecţia lui Delphiki şi a familiei sale. Nu va exista nicio înregistrare în sistemul F.I. sau al oricărui alt guvern.

Apropo, să nu aveţi încredere în nimeni din Hegemonie. Am ştiut întotdeauna că sunt un cuib de carierişti, dar experienţele recente arată că tipul carieristului a fost înlocuit de ceva şi mai rău: ideologul agresiv.

Acţionaţi repede. Se pare că fie ne aflăm în pragul unui nou război, fie că Războiul Ligii nu s-a încheiat definitiv.

Câte zile poţi sta închis, înconjurat de gărzi, până să începi să te simţi prizonier? Bean nu suferise niciodată de claustrofobie la Şcoala de Luptă. Nici chiar pe Eros, unde tavanele joase ale tunelelor Gândacilor se legănau deasupra lor ca o maşină ce aluneca de pe rampă. Nu se simţise niciodată ca acum, încuiat împreună cu familia sa, învârtindu-se printr-un apartament cu patru camere. De fapt, nu prea se învârteau, dar aşa se simţea. Stătea pe loc, controlându-se, încercând să se gândească la o metodă de a prelua controlul asupra vieţii sale.

Era destul de rău să se afle sub protecţia altcuiva – niciodată nu-i plăcuse asta, deşi i se mai întâmplase şi înainte, când Poke îl protejase pe străzile din Rotterdam şi când sora Carlotta îl salvase de la o moarte sigură, luându-l la ea şi trimiţându-l la Şcoala de Luptă. Dar în aceste două cazuri putuse să facă câte ceva ca să se asigure că totul merge bine. Acum, lucrurile stăteau altfel. Ştia că ceva urma să meargă prost, şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Soldaţii care păzeau apartamentul şi înconjurau clădirea erau oameni buni, loiali, iar Bean nu avea niciun motiv să se îndoiască. Nu-l vor trăda. Probabil. Şi din partea birocraţilor care ţineau secret locul în care se afla, ar fi fost fără îndoială o scăpare neintenţionată şi nu o trădare conştientă dacă cineva ar da adresa sa duşmanilor.

Între timp, Bean nu putea decât să aştepte, prizonier al protectorilor săi. Ei erau pânza, ţinându-l pe loc pentru păianjen. Şi nu putea spune nimic care să-i schimbe situaţia. Dacă Grecia ar fi fost în război, i-ar fi pus pe el şi pe Nikolai la treabă, să facă planuri, să conceapă strategii. Dar fiind vorba de o problemă de securitate, ei nu erau decât nişte copii care trebuiau protejaţi şi

îngrijiţi. Nu-i era de niciun folos lui Bean să le explice că cea mai bună protecţie ar fi fost să iasă de acolo, să fie complet de capul lui, să-şi ducă propria lui viaţă pe străzile vreunui oraş unde să nu fie recunoscut după nume sau după faţă, pierdut şi în siguranţă. Pentru că ei se uitau la el şi nu vedeau decât un copil. Şi cine-i ascultă pe copii?

Copiilor trebuie să li se poarte de grijă.

De către adulţii cărora nu le stă în putere să le ofere siguranţă acestor copii.

Ar fi vrut să arunce cu ceva pe fereastră şi să sară apoi şi el.

Dar stătu liniştit. Citi cărţi. Intră în reţea folosind unul dintre multele lui nume şi colindă, căutând orice scurgere de informaţii infiltrată prin sistemele de securitate militare ale tuturor naţiunilor, sperând să găsească ceva care să-i spună unde erau ţinuţi Petra, Molo Musca, Vlad şi Basculă. Vreo ţară care să dea semne de puţin mai multă îngâmfare, crezând că acum au cartea câştigătoare. Sau o ţară care acţiona mai metodic şi mai prudent pentru că în sfârşit cineva care avea creier le conducea strategia.

Dar nu avea niciun rost pentru că ştia că nu va afla nimic în felul acesta. Adevăratele informaţii nu ajung niciodată în reţea decât atunci când e prea târziu ca să se mai poată face ceva. Cineva ştia. Lucrurile de care avea nevoie ca să ajungă la prietenii lui erau disponibile pe o mulţime de situri – ştia asta, o ştia pentru că aşa fusese întotdeauna, istoricii le vor găsi şi se vor întreba pe sute de pagini: De ce nu a observat nimeni? De ce nu le-a pus nimeni cap la cap? Pentru că oamenii care aveau informaţiile erau prea proşti ca să ştie ce au, iar cei care le-ar fi înţeles erau închişi într-un apartament dintr-o staţiune abandonată unde nici măcar turiştii nu mai voiau să vină.

Cel mai rău era că până şi mama şi tata îl călcau pe nervi. După o copilărie fără părinţi, cel mai bun lucru care i se întâmplase fusese faptul că cercetările surorii Carlotta îi găsiseră părinţii biologici. Războiul se sfârşise, şi când toţi ceilalţi copii se întorseseră acasă la familiile lor, Bean nu fusese lăsat deoparte. Şi el se întorsese acasă la familia lui. Desigur, nu avea amintiri despre ei. Dar Nikolai avea, iar Nikolai îl lăsase pe Bean să le împrumute ca şi când ar fi fost ale lui.

Mama şi tatăl lui erau oameni buni. Nu-l făcuseră niciodată să se simtă un intrus, un străin, nici chiar musafir. Fusese ca şi

când ar fi fost dintotdeauna cu ei. Îl plăceau. Îl iubeau. Era un sentiment ciudat, incitant, să fii împreună cu nişte oameni care nu ştiu nimic despre tine cu excepţia fericirii tale, care se bucură doar fiindcă eşti acolo.

Dar când înnebuneşti din cauza privării de libertate nu mai contează cât de mult îţi place cineva, cât de mult îi iubeşti, cât le eşti de recunoscător pentru bunătatea lor. Ei te înnebunesc. Tot ce fac te zgârie pe nervi ca o muzică proastă care nu-ţi mai iese din cap. Ai vrea să ţipi la ei să tacă. Dar n-o faci, pentru că îi iubeşti şi ştii că probabil şi tu îi înnebuneşti pe ei şi, atâta timp cât nu există nicio cale de scăpare, trebuie să-ţi păstrezi calmul...

Iar în cele din urmă cineva bate la uşă şi tu o deschizi şi-ţi dai seama că în sfârşit urmează să se întâmple ceva diferit.

La uşă erau colonelul Graff şi sora Carlotta. Graff purta un costum, iar sora Carlotta o extravagantă perucă roşcată care o făcea să arate de-a dreptul stupid, dar şi oarecum drăguţă. Întreaga familie îi recunoscu imediat, cu excepţia lui Nikolai, care nu o întâlnise niciodată pe sora Carlotta. Când Bean şi familia se ridicară să-i întâmpine, Graff ridică o mână oprindu-i, iar Carlotta îşi duse un deget la buze. Intrară şi închiseră uşa în urma lor şi făcură semn familiei să se adune în baie.

Era înghesuială cu toţi şase înăuntru. Mama şi tatăl ajunseră să stea sub duş, iar Graff atârnă un mic dispozitiv de becul de deasupra capului. Odată ce fu pus la locul lui şi luminiţa roşie începu să pâlpâie, Graff vorbi încet.

– Bună, zise. Am venit să vă scoatem de aici.

– De ce toate precauţiile astea? întrebă tatăl.

– Pentru că o parte a sistemului de securitate de aici foloseşte la ascultarea a tot ce se vorbeşte în apartament.

– Ca să ne protejeze, ne spionează? întrebă mama.

– Sigur că da, zise tatăl.

– Pentru că tot ce vorbim aici ar putea ajunge în sistem, spuse Graff, şi mai mult ca sigur ar putea ajunge şi în afara sistemului, am adus acest mic dispozitiv, care captează orice sunet facem noi şi emite un contrasunet care le anulează, astfel încât să nu prea putem fi auziţi.

– Nu prea? întrebă Bean.

– De asta n-o să intrăm în detalii, zise Graff. Doar atât vă spun. Eu sunt acum Ministru al Colonizării, şi avem o navă care

pleacă în câteva luni. Este suficient timp ca să vă luăm de pe Pământ, până la LIS, şi să vă transferăm pe Eros pentru lansare.

Dar în timp ce vorbea clătina din cap, iar sora Carlotta zâmbea şi clătina şi ea din cap, astfel ca ei să ştie că totul era o minciună. O acoperire.

– Eu şi cu Bean am mai fost în spaţiu, mamă, zise Nikolai, prinzându-se în joc. Nu e atât de rău.

– Pentru asta am luptat în război, se alătură Bean. Furnicile voiau Pământul pentru că era exact ca lumile pe care trăiseră deja. Acum că ele nu mai sunt, noi ne-am ales cu lumile lor, care sunt bune pentru noi. E cinstit, nu credeţi?

Bineînţeles că ambii părinţi înţelegeau ce se întâmplă, dar Bean o cunoştea deja destul de bine pe mama sa încât să nu fie surprins că ea punea o întrebare complet inutilă şi periculoasă doar ca să se asigure.

– Dar n-o să... începu ea.

Apoi mâna tatălui îi acoperi cu blândeţe gura.

– E singurul mod de a fi în siguranţă, zise tatăl. Fiindcă vom călători cu viteza luminii, pentru noi vor trece doar câţiva ani, în timp ce pe Pământ vor trece zeci. Când vom ajunge pe cealaltă planetă, toţi cei care ne vor morţi vor fi ei înşişi morţi.

– Ca Iosif şi Măria când l-au dus pe Isus în Egipt, spuse mama.

– Exact.

– Doar că ei au trebuit să se întoarcă la Nazareth.

– Dacă Pământul e distrus în vreun război stupid, spuse tatăl, nu va mai avea importanţă pentru noi, pentru că vom face parte dintr-o lume nouă. Bucură-te de asta, Elena. înseamnă că vom fi împreună.

Apoi o sărută.

– E timpul să mergem, doamnă şi domnule Delphiki. Aduceţi-i vă rog pe băieţi.

Graff se întinse şi smulse amortizorul de pe becul din tavan.

Soldaţii care îi aşteptau în hol purtau uniformele F.I. Nu se vedea nicio uniformă grecească. Toţi erau tineri şi înarmaţi până în dinţi. În timp ce mergeau sprinteni pe scări – fără lifturi, fără uşi care să se deschidă brusc prinzându-i ca într-o cutie în care inamicul să poată arunca o grenadă sau câteva mii de proiectile – Bean studie felul în care militarul care comanda analiza totul, verifica fiecare colţ, lumina care ieşea de sub fiecare uşă de pe hol, astfel ca nimic să nu-l poată surprinde. Bean mai văzu şi

cum se mişca trupul bărbatului, cu un fel de forţă reţinută care făcea ca hainele să pară ca nişte şerveţele de hârtie. Ar fi putut sfâşia materialul doar smucindu-se puţin, pentru că nu exista nimic care să-l reţină cu excepţia propriului autocontrol. Ca şi când transpiraţia lui ar fi fost testosteron pur. Aşa trebuia să fie un bărbat. Aşa era un soldat.

Eu n-am fost niciodată soldat, gândi Bean. încercă să se imagineze pe sine aşa cum fusese la Şcoala de Luptă, strângând clemele unui costum care niciodată nu i se potrivea. Arătase întotdeauna ca o maimuţă îmbrăcată ca un om doar din amuzament. Ca un copil mic care poartă hainele din dulapul fratelui mai mare. Bărbatul din faţa lui era ceea ce-şi dorea Bean să devină când va fi mare. Dar oricât ar fi încercat, nu se putea imagina mare cu adevărat. Nici măcar la dimensiunile unui adult. Întotdeauna se va uita la lume de jos în sus. Poate că era mascul, poate că era om, sau cel puţin uman, dar nu va fi niciodată bărbat. Nimeni nu se va uita vreodată la el spunând, „Da, ăsta e un bărbat."

Însă acest soldat nu dăduse niciodată ordine care să schimbe cursul istoriei. Să arăţi bine în uniformă nu era singura cale de a-ţi câştiga locul în lume.

Coborâră trei trepte, urmă apoi o oprire de o clipă în spatele ieşirii de urgenţă în timp ce doi soldaţi ieşiră şi căutară semnalul oamenilor din elicopterele F.I., aflate la treizeci de metri distanţă. Semnalul veni. Graff şi sora Carlotta deschiseră drumul, tot în viteză. Nu priviră nici în dreapta, nici în stânga, concentrându-se asupra elicopterului. Urcară, se aşezară, îşi prinseră centurile, iar elicopterul se înclină într-o parte şi se ridică de pe iarbă, zburând la mică înălţime deasupra apei.

Mama ar fi vrut să întrebe care era planul adevărat, dar din nou Graff opri orice discuţie cu un strigăt vesel de „Hai să nu mai vorbim despre asta până când o s-o putem face fără să ţipăm!"

Mamei nu-i plăcea asta. Nimănui nu-i plăcea. Dar sora Carlotta zâmbea cu cel mai grozav zâmbet de călugăriţă, ca un fel de Fecioară-în-pregătire. Cum să nu aibă încredere în ea?

După cinci minute aterizară pe puntea unui submarin. Era unul mare, cu stelele şi dungile Statelor Unite, iar lui Bean îi trecu prin minte că dacă tot nu ştiau ce ţară îi răpise pe ceilalţi copii, cum ar fi putut fi siguri că nu mergeau pur şi simplu în

braţele duşmanilor lor?

Dar odată pătrunşi în interiorul navei, putură să vadă că, în timp ce echipajul purta uniforme ale SUA, singurii oameni înarmaţi erau soldaţii F.I. care îi aduseseră pe ei şi încă alţi vreo jumătate de duzină care îi aşteptau pe submarin. Deoarece puterea izvora din încărcătura unui pistol, iar singurele pistoale de pe navă erau sub comanda lui Graff, mintea lui Bean se mai linişti puţin.

– Dacă încerci să ne spui că nu putem vorbi aici..., începu mama, dar spre consternarea ei Graff ridică din nou mâna, iar sora Carlotta le făcu din nou semn să tacă, în timp ce Graff le indica să-l urmeze pe soldat prin coridoarele strâmte ale submarinului.

În cele din urmă, toţi şase fură din nou împachetaţi într-un spaţiu mic – de data asta cabina unui ofiţer superior – şi din nou aşteptară ca Graff să atârne atenuatorul său de zgomot şi să-l pornească. Când lumina începu să clipească, mama fu prima care vorbi.

– Încerc să-mi imaginez cum s-ar putea spune că nu suntem răpiţi exact ca şi ceilalţi, zise ea sec.

– Aţi înţeles, replică Graff. Au fost cu toţii răpiţi de un grup de călugăriţe teroriste, ajutate de birocraţi bătrâni şi graşi.

– Glumeşte, spuse tatăl, încercând să domolească furia de moment a soţiei sale.

– Ştiu că glumeşte. Doar că nu cred că e amuzant. După ce am trecut prin atâtea, se presupune că ne vom supune fără niciun cuvânt, fără nicio întrebare, pur şi simplu... având încredere.

– Îmi pare rău, zise Graff. Dar acolo unde eraţi aveaţi deja încredere în guvernul grec. Trebuie să aveţi încredere în cineva, aşa că de ce să nu fim noi aceia?

– Cel puţin armata greacă ne-a explicat cum stau lucrurile şi s-a prefăcut că avem dreptul să luăm unele decizii, zise mama.

Mie şi lui Nikolai nu ne-au explicat cum stau lucrurile, ar fi vrut Bean să spună.

– Hai, copii, să nu ne certăm, interveni sora Carlotta. Planul e foarte simplu. Armata greacă va păzi în continuare clădirea ca şi cum voi aţi fi încă înăuntru, aducând de mâncare şi spălând rufele. Probabil că asta nu va prosti pe nimeni, dar va face guvernul grec să se simtă parte din program. Între timp, patru

pasageri cu semnalmentele voastre, dar călătorind sub nume false, sunt duşi pe Eros, unde se vor îmbarca pe prima navă de colonişti, şi, abia atunci când nava va fi lansată, se va anunţa că, pentru protecţia ei, familia Delphiki a ales emigrarea permanentă şi o viaţă nouă într-o lume nouă.

– Şi în realitate unde vom fi noi? întrebă tatăl.

– Nu ştiu, răspunse Graff simplu.

– Nici eu, zise sora Carlotta. Familia lui Bean îi privi cu neîncredere.

– Presupun că asta înseamnă că nu vom rămâne pe submarin, zise Nikolai, fiindcă atunci veţi şti cu siguranţă unde suntem.

– E o dublă cacealma, spuse Bean. Ne despart. Eu voi merge într-o direcţie, tu în alta.

– Categoric nu, se opuse tatăl.

– Ne-am săturat să fim o familie despărţită, adăugă mama.

– E singura cale, spuse Bean. Ştiam asta. Eu... am vrut aşa.

– Vrei să ne părăseşti?

– Pe mine vor să mă omoare, zise Bean.

– Nu ştim asta! strigă mama.

– Dar suntem destul de siguri. Dacă eu nu sunt cu voi, chiar dacă vă găsesc, probabil o să vă lase în pace.

– Iar dacă suntem despărţiţi, zise Nikolai, se schimbă profilul a ceea ce caută ei. Nu o mamă şi un tată cu doi băieţi. Acum va fi o mamă, un tată şi un băiat. Şi o bunică cu nepotul ei, rânji Nikolai spre sora Carlotta.

– Speram să fiu luată mai degrabă drept mătuşă, zise ea.

– Vorbeşti de parcă ai fi ştiut deja despre plan!

– Era evident, spuse Nikolai. Din momentul în care ne-au spus povestea de acoperire din baie. Altfel de ce ar fi adus-o colonelul Graff pe sora Carlotta?

– Mie nu mi s-a părut evident, zise mama.

– Nici mie, întări tatăl. Dar aşa se întâmplă când ambii noştri fii sunt nişte genii militare.

– Cât va dura? întrebă mama. Când o să se termine? Când o să-l avem pe Bean din nou cu noi?

– Nu ştiu, recunoscu Graff.

– N-are de unde să ştie, mamă, zise Bean. Nu înainte de a şti cine sunt autorii răpirilor şi în ce scop. Când o să ştim care e adevăratul pericol, atunci vom fi capabili să judecăm dacă am luat suficiente măsuri de siguranţă ca să putem ieşi măcar

parţial din ascunzătoare.

Mama izbucni brusc în lacrimi.

– Şi tu vrei asta, Julian?

Bean o îmbrăţişa. Nu pentru că simţea nevoia să facă asta, ci pentru că ştia că ea aşteaptă un asemenea gest de la el. Faptul că trăise într-o familie timp de un an nu-i completase gama reacţiilor umane normale, dar îl făcuse mai conştient de cum ar fi trebuit să fie ele. Şi avu şi o reacţie normală – se simţi puţin vinovat că doar se preface în faţa mamei în loc ca gestul să-i vină din inimă. Dar pentru Bean astfel de gesturi nu veneau niciodată din inimă. Era un limbaj pe care-l învăţase prea târziu ca să devină natural. Va vorbi întotdeauna limbajul inimii cu un accent străin nepotrivit.

Adevărul era că, deşi îşi iubea familia, era nerăbdător să ajungă într-un loc unde să poată trece la treabă făcându-şi relaţiile necesare ca să obţină informaţiile care l-ar fi condus la prietenii săi. Cu excepţia lui Ender, el era singurul din gaşca lui Ender care rămăsese liber. Aveau nevoie de el, iar el pierduse deja prea mult timp.

O luă în braţe pe mama lui. Ea îl strânse la piept şi vărsă multe lacrimi. Îşi îmbrăţişa şi tatăl, dar mai scurt; cu Nikolai doar îşi strânse mâinile. Toate aceste gesturi erau străine pentru Bean, dar ei ştiau că el le face cu seriozitate şi le considerară adevărate.

Submarinul era rapid. Nu petrecuseră mult timp pe mare când ajunseră într-un port aglomerat – Salonic, presupuse Bean, deşi ar fi putut fi oricare alt port comercial din Marea Egee. Submarinul nu intră de fapt în port. Se ridică la suprafaţă între două nave, mişcându-se în paralel. Mama, tata, Nikolai şi Graff fură transferaţi pe un vas comercial împreună cu doi soldaţi, acum în haine civile, de parcă aşa ar fi putut ascunde felul milităros în care se purtau. Bean şi Carlotta rămaseră în urmă. Niciun grup nu avea să ştie unde se afla celălalt. Nu vor face niciun demers pentru a se contacta reciproc. Mamei îi veni greu să înţeleagă acest lucru.

– De ce nu ne putem scrie?

– Nimic nu e mai uşor de depistat decât un e-mail, zise tatăl. Chiar dacă folosim online identităţi false, dacă cineva ne găseşte, iar noi îi scriem regulat lui Julian, atunci se poate vedea şablonul şi poate fi urmărit.

Atunci mama înţelese. Cu mintea, dacă nu şi cu inima. Jos în submarin, Bean şi sora Carlotta stăteau la o măsuţă în sala de mese.

– Ei bine? spuse Bean.

– Ei bine, repetă sora Carlotta.

– Unde mergem?

– Habar n-am. Ne vor transfera pe o altă navă într-un alt port, o să ne pierdem urma, am nişte identităţi false pe care se presupune că o să le folosim, dar chiar n-am nicio idee încotro ne îndreptăm.

– Trebuie să ne mişcăm continuu. Să nu stăm mai mult de câteva săptămâni în acelaşi loc, zise Bean. Şi trebuie să intru în reţea cu o identitate nouă de fiecare dată când ne mişcăm, astfel ca nimeni să nu poată depista şablonul.

– Chiar crezi că cineva cataloghează toate e-mailurile din întreaga lume şi-i urmăreşte pe toţi cei care se deplasează? întrebă sora Carlotta.

– Da, zise Bean. Probabil o fac deja, e vorba doar de a efectua o căutare.

– Dar asta înseamnă miliarde de e-mailuri pe zi.

– De asta e nevoie de atâţia funcţionari care să verifice adresele de mail de pe cârduri la tabloul central, zise Bean.

Zâmbi către sora Carlotta. Ea nu-i întoarse zâmbetul.

– Eşti un mucos obraznic, zise.

– Chiar mă laşi pe mine să decid încotro mergem?

– Ba deloc. Pur şi simplu aştept să iei o decizie cu care să fim amândoi de acord.

– Ei haide, e doar o scuză ieftină ca să stai aici pe submarin cu toţi bărbaţii ăştia arătoşi.

– Zeflemeaua ta a devenit chiar mai grosolană decât atunci când trăiai pe străzile din Rotterdam, zise ea cu răceală analitică.

– Războiul e de vină, spuse Bean. Schimbă omul. Nu-şi mai putu păstra faţa imobilă. Chiar dacă râsul ei nu fu decât un singur hohot, iar zâmbetul dură numai o clipă, fu destul. Încă îi mai plăcea de el. Iar el, spre surprinderea lui, o plăcea pe ea, deşi trecuseră ani buni de când locuise cu ea şi-l educase până la nivelul de la care să poată fi preluat de Şcoala de Luptă. Fu surprins pentru că, în timpul cât trăise alături de ea, niciodată nu-şi permisese să admită că o place. După moartea lui Poke nu

mai fusese dispus să accepte ideea că-i place de cineva. Dar acum ştia adevărul. îi plăcea mult de sora Carlotta.

Desigur, probabil că după câtva timp şi ea îl va călca pe nervi, aşa cum se întâmplase cu părinţii lui. Dar cel puţin, când se va întâmpla asta, se vor putea muta. Nu vor mai fi soldaţi care să-i ţină în spatele uşilor şi departe de ferestre.

Iar dacă vreodată va deveni cu adevărat plictisitor, Bean ar putea pleca să se descurce singur. Nu-i va spune asta niciodată surorii Carlotta, pentru că n-ar face decât s-o îngrijoreze. În plus, probabil că ea ştia deja. Ea avea toate rezultatele testelor. Iar testele acelea fuseseră create să spună totul despre o persoană. De aceea, probabil că ea ştia chiar mai bine decât el.

Bineînţeles, ştia că atunci când rezolvase testele nu prea dăduse răspunsuri sincere la cele psihologice. Citise deja destulă psihologie până când îl luaseră ca să ştie exact ce răspunsuri sunt necesare pentru a contura profilul care să-i asigure intrarea la Şcoala de Luptă. Deci de fapt ea nu-l cunoştea deloc, după aceste teste.

Totuşi, habar n-avea care ar fi fost răspunsurile lui reale, nici atunci şi nici acum. Deci nici el nu se cunoştea prea bine.

Iar pentru că ea îl observase, şi era inteligentă în felul ei, probabil îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el.

Ce amuzant, totuşi! Să crezi că un om l-ar putea cunoaşte cu adevărat pe altul. Te poţi obişnui cu celălalt atât de mult încât să poţi rosti cuvintele în acelaşi timp cu el, dar nu vei şti niciodată de ce celălalt spune ceea ce spune sau face ceea ce face, pentru că nici măcar el nu ştie. Nimeni nu înţelege pe nimeni.

Şi totuşi trăim cumva împreună, în pace de cele mai multe ori, şi rezolvăm lucrurile cu o rată a succesului destul de ridicată, astfel încât oamenii continuă să încerce. Oamenii se căsătoresc şi multe căsătorii sunt reuşite, au copii şi majoritatea acestora ajung oameni cinstiţi, au şcoli şi afaceri, fabrici şi ferme care funcţionează la un nivel acceptabil – toate astea fără să aibă habar ce se petrece în capul celorlalţi.

O scot cumva la capăt, asta fac oamenii.

Asta ura Bean cel mai mult în faptul de a fi uman.

5.

AMBIŢIE

To: Locke%espinoza@polnet.gov

From: Graff%%@colmin.gov

Re: Corecţie

Am fost rugat să transmit mesajul că o anumită ameninţare cu privire la o denunţare a fost anulată, cu scuzele de rigoare. Nu ar trebui să fiţi alarmat că identitatea dvs. ar putea fi cunoscută peste tot. Această anume identitate a ajuns până la mine cu câţiva ani în urmă şi, deşi multe persoane care se aflau atunci sub comanda mea au fost înştiinţate cine sunteţi, ele constituie un grup care nu are nici motivul, nici dorinţa de a viola confidenţialitatea. Singura excepţie s-a calmat acum datorită circumstanţelor. Din punct de vedere personal, vreau să vă spun că nu mă îndoiesc de capacitatea dvs. de a vă realiza ambiţia. Pot doar să sper că, în eventualitatea unui succes, veţi alege modelul lui Washington, MacArthur sau Augustus mai degrabă decât pe cel al lui Napoleon, Alexandru sau Hitler.

Colmin

Din când în când, Peter era aproape copleşit de dorinţa de a spune cuiva ce i se întâmplă de fapt. Nu ceda niciodată dorinţei, căci a spune ar fi fost sinonim cu a renunţa. Mai ales acum, când Valentine plecase, îi era foarte greu să citească o scrisoare personală de la Ministrul Colonizării fără să-i cheme şi pe ceilalţi elevi din bibliotecă să vadă.

Când el şi Valentine se lansaseră şi începuseră să plaseze eseuri sau, în cazul lui Valentine, diatribe în principalele reţele politice, se îmbrăţişaseră, râseseră şi ţopăiseră. Dar întotdeauna dura foarte puţin până când Valentine îşi amintea că nu era deloc de acord cu mai bine de jumătate din poziţiile pe care era forţată să le adopte în persoana lui Demostene, iar mâhnirea care o cuprindea îl calma şi pe el. Bineînţeles că lui Peter îi era dor de ea, dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre certurile şi reproşurile cu privire la faptul că ea trebuia să fie personajul negativ. Ea nu înţelegea cum persoana lui Demostene ar fi putut fi considerată interesantă, cea cu care să fie plăcut să colaborezi. Ei bine, când va termina îi va înapoia personajul – cu mult înainte de a ajunge pe planeta spre care se îndreptau ea şi Ender. Până atunci ar trebui să înţeleagă că, fie şi în manifestările sale cele mai scandaloase, Demostene e un catalizator datorită căruia se întâmplă toate lucrurile.

Valentine. Fusese proastă să-l aleagă pe Ender şi exilul în locul lui Peter şi al vieţii. Proastă să se înfurie atât de tare că este nevoită să-l ţină pe Ender departe de planetă. Peter îi spusese că e pentru propria lui protecţie, şi oare nu o demonstraseră evenimentele? Dacă ar fi venit acasă, aşa cum cerea Valentine, acum ar fost captiv pe undeva sau mort, în funcţie de priceperea răpitorilor de a-l face să coopereze. Am avut dreptate, Valentine, aşa cum am avut întotdeauna dreptate în toate privinţele. Dar tu preferi să fii amabilă decât să ai dreptate, preferi să fii plăcută în loc de a fi puternică, şi preferi să fii exilată împreună cu fratele care te venerează decât să împărţi puterea cu fratele care te-a transformat într-o persoană influentă.

Ender plecase deja, Valentine. Din clipa în care l-au luat la Şcoala de Luptă nu a mai venit niciodată acasă – nu drăgălaşul de Enderel, pe care tu îl adorai şi-l alintai şi de care aveai grijă ca o mămică ce se juca cu o păpuşă. Ei intenţionau să facă din el un soldat, un ucigaş – te-ai uitat măcar la înregistrarea pe care au arătat-o în timpul procesului lui Graff de la Curtea Marţială? – , iar dacă cineva numit Andrew Wiggin ar fi venit acasă, acela n-ar fi fost acel Ender faţă de care erai sentimentală până la greaţă. Ar fi fost un soldat degradat, doborât, inutil, al cărui război s-a terminat. Presiunea pe care am exercitat-o pentru a-l trimite într-o colonie a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru fratele nostru de demult. Nimic nu ar fi fost mai trist decât să ducă o viaţă anostă pe Pământ, chiar dacă nu s-ar fi ostenit nimeni să-l răpească. Ca şi Alexandru, a plecat într-o izbucnire de lumină orbitoare şi va trăi veşnic în glorie, în loc să îmbătrânească şi să se stingă într-o obscuritate mizerabilă, defilând doar din când în când pe la vreo paradă. Eu am fost cel bun!

Călătorie sprâncenată! Aţi fost amândoi ancore la nava mea, spini în coasta mea, dureri în spate.

Dar ar fi fost amuzant să-i arate lui Valentine scrisoarea de la Graff – însuşi Graff! Chiar dacă îşi ascunsese codul privat de acces, chiar dacă se ostenea să-l roage pe Peter să-i imite pe băieţii buni ai istoriei – de parcă cineva ar fi plănuit să creeze un imperiu efemer ca al lui Napoleon sau al lui Hitler – , rămânea faptul că Locke, departe de a fi vreun bătrân om de stat vorbind anonim din poziţia de pensionar, era doar un elev de liceu sub

vârsta minimă legală. Graff considera totuşi că merită să discute cu Peter. Că merită să-i dea sfaturi, deoarece Graff ştia că Peter Wiggin era important acum şi va fi important în viitor. Al dracului de corect, Graff!

Al dracului de corect! Poate că Ender Wiggin v-a salvat pielea de Gândaci, dar eu sunt cel care va salva fundul colectiv al omenirii de propria constipaţie. Pentru că oamenii au fost întotdeauna mai periculoşi pentru supravieţuirea rasei umane decât orice altceva, cu excepţia distrugerii complete a planetei Pământ, iar acum facem primii paşi spre evadare împrăştiindu-ne sămânţa – inclusiv pe a micului Ender – pe alte lumi. Are Graff idee cât am muncit doar ca să fac să ia fiinţă acest mic Minister al Colonizării? S-a ostenit cineva să urmărească istoria fiecărei idei bune, care în cele din urmă a devenit lege, ca să vadă cum de cele mai multe ori firul duce la Locke?

De fapt, s-au consultat cu mine atunci când au decis să-ţi ofere titlul de Colmin cu care îţi semnezi atât de afectat scrisorile. Pariez că n-ai ştiut asta, domnule Ministru. Fără mine poate că ţi-ai fi semnat scrisorile cu desene stupide cu dragoni purtători de noroc, ca jumătate din fraierii de pe net din zilele astea.

Şi, pentru câteva minute, fu aproape distrus că nu putea şti nimeni despre scrisoarea aceea, cu excepţia lui şi a lui Graff.

Iar apoi...

Momentul trecu. Respiraţia îi reveni la normal. Latura sa înţeleaptă triumfă. E mai bine să nu fii distras de tentaţia faimei personale. La timpul potrivit numele său va fi dezvăluit, şi-şi va ocupa locul într-o poziţie cu autoritate, nu numai cu influenţă. Deocamdată, anonimatul e bun.

Salvă mesajul de la Graff, apoi rămase cu privirile aţintite în gol, către display. Mâna îi tremura.

O privi de parcă ar fi fost mâna altcuiva. Ce naiba se întâmplă? se întrebă el. Sunt atât de ahtiat după celebritate încât dacă primesc o scrisoare de la un oficial de vârf al Hegemoniei încep să tremur ca un adolescent la un concert pop?

Nu. Realistul rece prelua comanda. Nu tremura de emoţie. Aceasta, ca întotdeauna, era trecătoare, dispăruse deja.

Tremura de teamă.

Pentru că cineva aduna o echipă de strategi. Cei mai buni

copii din programul Şcolii de Luptă. Cei care fuseseră aleşi să poarte bătălia finală pentru salvarea umanităţii. Cineva îi luase cu scopul de a-i folosi. Şi, mai devreme sau mai târziu, acel cineva va fi rivalul lui Peter, faţă în faţă cu el, iar Peter va trebui să-l învingă nu numai pe acest rival, ci şi pe puştii pe care ar reuşi să-i facă să i se supună.

Peter nu ajunsese la Şcoala de Luptă. Nu avea ce trebuia. Dintr-un motiv sau altul, fusese scos din program fără să plece măcar de acasă. Deci orice copil care mersese la Şcoala de Luptă era probabil un strateg şi un tactician mai bun decât Peter Wiggin, iar principalul rival al lui Peter la Hegemonie îi adunase în jurul său pe cei mai buni dintre ei.

Cu excepţia lui Ender, desigur. Ender, pe care aş fi putut să-l aduc acasă dacă aş fi tras sforile necesare şi aş fi manipulat opinia publică în acest scop. Ender, care a fost cel mai bun dintre toţi şi ar fi putut să-mi stea alături. Dar nu, eu l-am alungat. Pentru binele lui. Pentru siguranţa lui. Şi acum iată-mă în faţa luptei căreia i-am dedicat întreaga viaţă, şi singurul aliat pe care îl am pentru a înfrunta elita Şcolii de Luptă... sunt eu însumi.

Mâna îi tremura. Şi ce dacă? Ar fi fost nebun să nu-i fie puţin frică.

Dar idiotul de Chamrajnagar ameninţase să-l demaşte şi să prăbuşească întregul eşafodaj, doar pentru că era prea prost ca să înţeleagă cât de necesar era Demostene pentru a genera efecte pe care persoana lui Locke nu le-ar fi putut niciodată realiza – petrecuse săptămâni de iad gândindu-se la asta. Privind cum erau răpiţi copiii de la Şcoala de Luptă. Incapabil să facă ceva, să spună ceva pertinent. Da, răspunsese scrisorilor unor oameni, făcuse suficiente investigaţii ca să se convingă că numai Rusia avea resursele să ducă aşa ceva la îndeplinire. Dar nu îndrăznise să se folosească de Demostene pentru a cere ca F.I. să fie trasă la răspundere pentru eşecul privind protecţia acestor copii. Demostene putea face doar câteva presupuneri de rutină despre faptul că Pactul Varşovia trebuia să fi fost cel care îi luase pe copii – dar bineînţeles că toată lumea se aştepta ca Demostene să spună aşa ceva, el era un rusofob recunoscut şi asta nu însemna nimic. Toate astea din cauză că un amiral egoist şi obtuz decisese să se opună singurei persoane de pe Pământ care părea să vrea să încerce să ferească lumea de o

altă vizită a lui Atilla Hunul. Ar fi vrut să-i strige lui Chamrajnagar: Eu sunt cel care scrie eseuri în timp ce alt tip răpeşte copiii, dar doar pentru că tu ştii cine sunt eu şi habar n-ai cine e el, te străduieşti să mă opreşti pe mine? Asta e la fel de inteligent ca acei găgăuţă care i-au predat lui Hitler guvernarea pentru că au crezut că el le va fi lor „util”.

Acum, Chamrajnagar o lăsase mai moale. Trimisese cu laşitate nişte scuze prin intermediul altcuiva, pentru a evita să-i permită lui Peter să intre în posesia unei scrisori cu semnătura lui. Oricum, prea târziu. Răul fusese făcut. Chamrajnagar nu numai că nu reacţionase, ci îl şi oprise pe Peter să acţioneze, iar acum Peter se afla în faţa unui joc de şah în care pe partea lui de tablă nu se aflau decât pioni, iar celălalt jucător avea un set dublu de cai, ture şi nebuni.

Mâna lui Peter tremura. Şi câteodată îşi dorea să nu fi fost în toată afacerea asta absolut singur, teribil de singur. Oare Napoleon, singur în cortul său, se întreba ce naiba face, riscând totul, iar şi iar, jucând pe cartea abilităţii armatei lui de a face imposibilul? Oare Alexandru, din când în când, n-ar fi dorit să existe altcineva în care să poată avea încredere să-i încredinţeze luarea câtorva decizii?

Buzele lui Peter se arcuiră în dispreţ faţă de sine. Napoleon? Alexandru? Tipul celălalt avea un grajd plin de astfel de armăsari. Iar eu am fost declarat de Şcoala de Luptă cam la fel de talentat din punct de vedere militar ca, să zicem, John F. Kennedy, preşedintele SUA care a pierdut o navă din neglijenţă şi a primit o medalie pentru asta fiindcă tatăl său avea bani şi influenţă politică, şi apoi a devenit preşedinte şi a făcut un lanţ neîntrerupt de mişcări stupide care nu l-au afectat politic prea mult niciodată pentru că presa îl iubea.

Asta sunt eu. Pot manipula presa. Pot să fardez opinia publică, s-o înghiontesc, să trag de ea, s-o buzunăresc şi să introduc tot felul de lucruri în ea, dar când se ajunge la război – şi acolo se va ajunge – par la fel de isteţ ca francezii când a trecut blitzkrieg-ul peste ei.

Peter privi în jur prin sala de lectură. Nu semăna prea mult a bibliotecă. Nu semăna prea mult nici a şcoală. Dar pentru că intrase la colegiu mai devreme, fiind un elev talentat, şi nepăsându-i deloc de educaţia oficială, mersese la o secţie a universităţii de stat din oraşul lui. Pentru prima dată, se trezi

invidiindu-i pe ceilalţi studenţi care învăţau acolo. Tot ce îi îngrijora era următorul test, sau păstrarea bursei, sau viaţa lor sentimentală.

Aş fi putut avea o viaţă ca a lor.

Zău aşa. M-ai bine s-ar sinucide decât să ajungă vreodată să-i pese ce crede vreun profesor despre eseul pe care l-a scris, sau ce crede vreo fată despre hainele pe care le poartă, sau dacă o echipă de fotbal o poate bate pe cealaltă.

Închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun. N-avea rost să se îndoiască de sine. Ştia că nu se va opri decât atunci când va fi forţat să se oprească. încă din copilărie ştia că el ar putea schimba lumea dacă ar găsi pârghiile potrivite. Alţi copii aveau ideea stupidă că trebuie să aştepte până cresc pentru a face ceva important. Peter ştiuse încă de la început că nu e aşa. El nu putea fi prostit, aşa cum fusese Ender, că joacă un joc. Pentru Peter, singurul joc care merita jucat era lumea reală. Singurul motiv pentru care Ender fusese păcălit era că îi lăsa pe ceilalţi să dea formă realităţii în locul lui. Peter nu avusese niciodată problema asta.

Doar că toată influenţa lui Peter asupra lumii reale fusese posibilă numai pentru că se putea ascunde în spatele anonimatului din reţea. Crease o personalitate – de fapt, două personalităţi care puteau schimba lumea fiindcă nimeni nu ştia că erau copii şi, prin urmare, uşor de ignorat. Dar când venea vorba de armate şi flote aflate în conflict în lumea reală, influenţa gânditorilor politici trecea pe planul secund. Doar dacă, cum era cazul lui Winston Churchill, nu erau recunoscuţi a fi atât de înţelepţi şi de corecţi încât, atunci când venea criza, frâiele adevăratei puteri să fie lăsate în mâinile lor.

Pentru Winston fusese bine – aşa bătrân, gras şi beţiv cum era, lumea tot îl lua în serios. Dar aşa cum ştia oricine, Peter Wiggin era încă un copil.

Totuşi, Winston Churchill fusese un model pentru planul lui Peter. Să-l facă pe Locke să pară atât de clarvăzător, să aibă atâta dreptate în toate privinţele, încât atunci când va începe războiul, frica generală de duşman şi încrederea publică în Locke să copleşească dispreţul faţă de tinereţea lui şi să-i permită lui Peter să-şi arate faţa din spatele măştii şi, ca şi Winston, să-şi ocupe locul de conducător al băieţilor buni.

Ei bine, calculase greşit. Nu bănuise că Chamrajnagar îi

cunoştea identitatea. Peter îi scrisese lui ca prim pas într-o campanie publică ce urmărea punerea copiilor de la Şcoala de Luptă sub protecţia flotei. Nu se aşteptase să fie îndepărtaţi chiar de ţările lor – nu crezuse niciodată că vreun guvern va permite aşa ceva – dar, dacă cineva ar face o mişcare împotriva lor, trebuia să se ştie că Locke trăsese alarma. Dar Chamrajnagar îl forţase pe Peter să păstreze tăcerea, astfel că nimeni nu ştia că Locke prevăzuse răpirile, şi nu Chamrajnagar sau Graff. Pierduse ocazia.

Peter nu se va da bătut. Trebuia să existe o cale de a repune lucrurile în ordine. Şi stând acolo în biblioteca din Greensboro, Carolina de Nord, lăsat pe spate în scaun cu ochii închişi ca oricare alt student obosit, se gândi la ea.

La ora patru ridicară gaşca lui Ender din paturi şi-i adunară în sala de mese. Nimeni nu le explică nimic, şi li se interzise să vorbească. Aşteptară cinci minute, zece, douăzeci. Petra ştia că ceilalţi se gândeau la aceleaşi lucruri ca şi ea: ruşii se prinseseră că ei îşi sabotau propriile planuri de luptă. Sau poate cineva observase mesajul codificat din desenul dragonului. Orice ar fi fost, n-avea să fie prea plăcut.

La treizeci de minute după ce fuseseră treziţi, uşa se deschise. Doi soldaţi intrară şi se opriră atenţi. Apoi, spre formidabila surpriză a Petrei, intră... un copil. Cam de aceeaşi vârstă cu ei. Doisprezece ani? Treisprezece? Totuşi, soldaţii îl tratau cu respect. Iar copilul se mişca cu uşurinţa încrezătoare dată de autoritate. El era şeful aici. Şi-i plăcea.

Îl mai văzuse Petra înainte? Nu credea. Şi totuşi el îi privea ca şi cum i-ar fi cunoscut. Bine, sigur că îi cunoştea – dacă avea autoritate aici, fără îndoială îi observase în cursul săptămânilor cât fuseseră captivi.

Un copil la comandă. Trebuie să fi fost un puşti de la Şcoala de Luptă – altfel de ce un guvern i-ar da o asemenea putere cuiva atât de tânăr? După vârstă, ar fi trebuit să fi fost colegi. Dar ea nu ştia de unde să-l ia. Iar memoria ei era foarte, foarte bună.

– Nu vă faceţi griji, zise băiatul. Motivul pentru care nu mă cunoaşteţi este că eu am venit mai târziu la Şcoala de Luptă şi am stat acolo puţin înainte ca voi toţi să plecaţi la Şcoala de Tactică. Dar eu vă cunosc.

Rânji.

– Sau vreunul dintre voi m-a recunoscut când am intrat? Fiţi fără grijă, voi studia înregistrarea mai târziu. Voi căuta acea tresărire datorată recunoaşterii. Pentru că dacă vreunul dintre voi mă cunoaşte, ei bine, atunci eu voi şti ceva mai mult despre acela. Voi şti că l-am mai văzut înainte, o siluetă în întuneric, îndepărtându-se de mine, lăsându-mă să mor.

În acel moment, Petra înţelese cine era. Ştia pentru că Tom Nebunul le povestise cum Bean îi întinsese o capcană băiatului pe care îl cunoscuse în Rotterdam şi pe care, cu ajutorul a încă patru copii, îl spânzurase în puţul de aerisire până când mărturisise vreo duzină de crime. Îl lăsaseră acolo, duseseră înregistrarea profesorilor şi le spuseseră unde se găsea. Ahile.

Singurul membru al echipei lui Ender care fusese cu Bean în acea zi era Tom Nebunul. Bean nu vorbise niciodată despre asta, şi nimeni nu pusese întrebări. Faptul că avusese o viaţă atât de întunecată şi înspăimântătoare încât fusese populată cu monştri ca Ahile îi dădea lui Bean un aer misterios. însă niciunul dintre ei nu se aşteptase să-l găsească pe Ahile aici, în Rusia, având soldaţi în subordine şi pe ei înşişi ca prizonieri. Se aşteptau ca el să fie într-un spital de boli mintale sau în închisoare.

Dacă Ahile va studia filmul, era posibil ca surprinderea lui Tom Nebunul să trădeze faptul că-l recunoscuse. Iar când el îşi va spune povestea, fără îndoială că toată lumea îl va recunoaşte. Habar n-avea ce ar fi însemnat asta, dar ştia că nu poate fi bine. Un lucru era sigur – nu avea de gând să-l lase pe Tom Nebunul să înfrunte singur consecinţele.

– Ştim toţi cine eşti, zise Petra. Eşti Ahile. Şi nimeni nu te-a lăsat să mori, aşa cum a spus Bean. Te-au lăsat pe mâna profesorilor. Să te aresteze şi să te trimită înapoi pe Pământ. La un spital de nebuni, fără îndoială. Bean chiar ne-a arătat poza ta. Dacă te-a recunoscut cineva, acesta este motivul.

Ahile se întoarse spre ea şi zâmbi.

– Bean n-ar spune niciodată povestea asta. N-ar arăta nimănui poza mea.

– Atunci nu-l cunoşti pe Bean, zise Petra. Spera să-i facă pe ceilalţi să-şi dea seama că, dacă ar fi admis că ştiu de la Tom Nebunul, l-ar fi pus în pericol de moarte, cu sceleratul ăsta responsabil cu armele. Bean nu era acolo, deci avea sens să-l numească drept sursă.

– O, da, voi chiar sunteţi o echipă, zise Ahile. Vă transmiteţi semnale unul altuia, vă sabotaţi planurile, gândindu-vă că suntem prea proşti ca să ne dăm seama. Chiar credeaţi c-o să vă punem să lucraţi la planuri reale înainte de a vă atrage de partea noastră?

Ca de obicei, Petra nu-şi putu ţine gura. Dar nici nu voia asta.

– Încerci să vezi care dintre noi se simt outsideri, ca să-i convingi? Ce glumă bună – în gaşca lui Ender nimeni nu era outsider. Singurul outsider de aici eşti tu.

De fapt, ştia perfect că Shen, Carn Carby, Vlad şi Molo Musca se simţeau outsideri, din diverse motive. Şi ea se simţea la fel, dar spusese asta pentru a-i face să rămână solidari.

– Deci acum ne desparţi şi începi să ne prelucrezi, zise Petra. Ahile, noi îţi cunoaştem mişcările încă dinainte de-a le face.

– Nu vei reuşi să-mi răneşti mândria, replică Ahile. Pentru că nu am aşa ceva. Nu mă interesează decât să unesc omenirea sub un singur guvern. Rusia e singura naţiune, singurul popor care are dorinţa de măreţie şi puterea care s-o susţină. Voi sunteţi aici pentru că unii dintre voi aţi putea fi utili în acest efort. Dacă noi considerăm că unii dintre voi au ceea ce ne e necesar, îi vom invita să ni se alăture. Pe ceilalţi o să-i păstrăm la gheaţă până se termină războiul. Pe cei dintre voi cu adevărat nepotriviţi, ei bine, îi vom trimite acasă şi sperăm ca guvernele voastre să îi folosească împotriva noastră, rânji el. Haideţi, nu fiţi aşa îndârjiţi. Ştiţi că acasă aţi fi înnebunit. Nici măcar nu-i cunoşteaţi pe oamenii ăia. I-aţi părăsit când eraţi atât de mici încât nu eraţi în stare nici să vă ştergeţi la fund. Ce ştiu ei despre voi? Ce ştiţi voi despre ei? Că v-au lăsat să plecaţi. Eu nu am familie, pentru mine Şcoala de Luptă a însemnat doar trei mese pe zi. Dar vouă v-au luat totul. Nu le datoraţi nimic. Aveţi propria voastră minte. Talentul. Sunteţi făcuţi pentru măreţie. Aţi câştigat pentru ei războiul cu Gândacii. Şi v-au trimis acasă pentru ca părinţii voştri să vă crească în continuare?

Nimeni nu spuse nimic. Petra era sigură că toţi simţeau tot atâta dispreţ ca şi ea faţă de discursul lui. El nu ştia nimic despre ei. Nu va fi niciodată în stare să-i separe. Nu le va câştiga niciodată loialitatea. Ştiau prea multe despre el. Şi nu le plăcea să fie reţinuţi împotriva voinţei lor.

Şi el ştia asta. Petra citi furia în ochii lui, crescând pe măsură ce înţelegea că nu simţeau decât dispreţ pentru el.

Cu siguranţă că dispreţul ei îl putea vedea, fiindcă o privi direct şi se apropie câţiva paşi, zâmbind cu şi mai multă amabilitate.

– Petra, mă bucur să te întâlnesc, spuse. Fata care s-a dovedit aşa de agresivă încât au trebuit să-i verifice ADN-ul ca să se asigure că nu e de fapt băiat.

Petra simţi cum se albeşte la faţă. Nimeni nu trebuia să ştie asta. Fusese un test pe care psihiatrii din şcolile de la sol îl comandaseră atunci când hotărâseră că agresivitatea ei era un semn de disfuncţionalitate, şi nu o reacţie de protest faţă de întrebările stupide pe care i le puneau. Nici măcar nu trebuia să fie în dosarul ei. Dar aparent undeva exista un dosar. Acesta era, desigur, mesajul pe care Ahile dorea să li-l transmită: el ştie tot. Şi, ca beneficiu suplimentar, se aştepta ca ceilalţi să înceapă să se întrebe cât era ea de şocată.

– Sunteţi opt. Doar doi lipsesc pentru ca victoria să fie completă. Marele Ender, geniul, păstrătorul Sfântului Graal, a plecat să fondeze o colonie pe undeva. Vom avea vreo cincizeci de ani când va ajunge acolo, iar el va fi tot un puşti. Noi vom face istorie. El va fi istorie.

Ahile zâmbi superior, mulţumit de jocul lui de cuvinte.

Dar Petra ştia că Ender nu putea fi batjocorit în faţa grupului lor. Fără îndoială că Ahile presupunea că ei opt erau candidaţii care nu reuşiseră şi se clasaseră pe locul secund, cei care ar fi vrut să fie în locul lui Ender şi fuseseră nevoiţi să stea şi să-l privească. Presupunea că toţi ardeau de invidie – pentru că pe el asta îl consuma. Dar se înşela. Nu-i înţelegea deloc. Lor le lipsea Ender. Ei erau gaşca lui Ender. Iar nărodul ăsta chiar îşi imagina că putea face din ei o echipă aşa cum făcuse Ender!

– Şi mai e şi Bean, continuă Ahile. Cel mai mic dintre voi, cel ale cărui rezultate v-au făcut să păreţi aproape nişte retardaţi, cel care ar fi putut să vă dea lecţii despre cum se conduc armatele – doar că probabil nu l-aţi fi înţeles, doar e un geniu. Unde ar putea fi? Îi simte cineva lipsa?

Nu răspunse nimeni. Totuşi, de data asta Petra ştiu că tăcerea lor ascunde altfel de gânduri. Existau resentimente faţă de Bean. Nu din cauza inteligenţei sale sau cel puţin nimeni n-ar fi admis că-i poartă pică pentru asta. Ceea ce îi supăra era felul în care presupusese că el era cel mai bun dintre toţi. Şi perioada aceea jenantă dinainte ca Ender să sosească pe Eros, când Bean

fusese comandantul echipei; pentru unii fusese greu să primească ordine de la cel mai mic dintre ei. Posibil ca Ahile să fi avut dreptate în privinţa asta.

Numai că niciunul nu era mândru de astfel de sentimente, iar expunerea lor nu era tocmai de natură să-i facă să-l iubească pe Ahile. Desigur, ar fi putut încerca să le provoace ruşine. Ahile putea fi mai deştept decât credeau ei.

Sau poate că nu. Era atât de deplasat în încercarea lui de a impresiona acest grup de genii militare, încât pentru respectul căpătat ar fi putut la fel de bine să poarte un costum de clown şi să arunce cu baloane cu apă.

– A, da, Bean, făcu Ahile. Regret să vă informez că e mort.

Aparent, asta fu prea mult pentru Tom Nebunul, care căscă şi spuse:

– Nu, nu e.

Ahile păru să se amuze.

– Crezi că ştii mai multe decât mine?

– Ne-am uitat şi noi pe net, zise Shen. Am fi aflat.

– N-aţi mai stat la calculatoare de la ora zece seara. De unde ştiţi ce s-a întâmplat în timp ce dormeaţi? Ahile privi la ceas: Hopa, aveţi dreptate. Bean trăieşte. Pentru încă vreo cincisprezece minute. Apoi... bum! O mică rachetă drăgălaşă o să aterizeze direct în micul lui dormitor şi o să-l arunce în aer cu tot cu pătuţul lui. Nici măcar nu a trebuit să cumpărăm de la armata Greciei informaţiile despre locul unde se află. Prietenii noştri ni le-au dat pe gratis.

Inima Petrei se opri. Dacă Ahile putuse aranja răpirea lor, sigur ar fi putut să aranjeze şi uciderea lui Bean. Întotdeauna era mai uşor să ucizi pe cineva decât să-l prinzi viu.

Oare Bean observase mesajul de pe dragon, îl decodificase şi răspândise informaţia? Pentru că dacă murea, nimeni altcineva n-ar mai fi fost în stare s-o facă.

Imediat, îi fu ruşine că vestea morţii lui Bean o făcuse să se gândească mai întâi la ea. Dar asta nu însemna că nu-i păsa de puşti. Însemna că avea atât de multă încredere în el încât îi încredinţase toate speranţele ei. Dacă el murea, aceste speranţe mureau odată cu el. Nu era indecent din partea ei să gândească aşa.

Indecent ar fi fost s-o spună cu voce tare. Dar nu poţi opri gândurile să-ţi treacă prin minte.

Poate că Ahile minţea. Sau poate că Bean va supravieţui sau va scăpa. Iar dacă murea, poate că decodificase deja mesajul. Sau poate că nu. Petra nu mai putea face nimic ca să schimbe deznodământul.

– Cum, nicio lacrimă? zise Ahile. Şi eu care credeam că sunteţi prieteni aşa de buni. Bănuiesc că e vorba de un exces de eroism. Chicoti: Bun, cred că deocamdată am terminat cu voi.

Se întoarse către unul dintre soldaţii de la uşă:

– E timpul s-o luăm din loc.

Soldatul plecă. Auziră câteva cuvinte în rusă şi imediat şaisprezece soldaţi intrară şi se aşezară câte doi în dreptul fiecărui copil.

– Acum veţi fi separaţi, spuse Ahile. N-aş vrea ca vreunul să înceapă să se gândească la o operaţiune de salvare. Puteţi să corespondaţi în continuare. Vrem ca sinergia voastră creatoare să se păstreze. La urma urmelor, voi sunteţi cele mai strălucite minţi militare pe care omenirea a fost în stare să le producă în clipe de necesitate. Cu toţii suntem foarte mândri de voi şi abia aşteptăm să vedem pe viitor cele mai bune rezultate.

Unul dintre copii pârţâi zgomotos. Ahile rânji doar, îi făcu cu ochiul Petrei şi plecă. Zece minute mai târziu se aflau în vehicule separate, duşi spre destinaţii necunoscute, undeva pe vasta întindere a celei mai mari ţări de pe suprafaţa Pământului.

PARTEA A DOUA - ALIANTE

6.

CODUL

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov

From: Konstan%Briseis@helstrat.gov

Re: Infiltraţie

Excelenţa Voastră, vă scriu eu însumi pentru că eu am fost cel care s-a opus cel mai vehement planului dvs. de a-l lua pe tânărul Julian Delphiki de sub protecţia noastră. Am greşit, după cum am constatat în urma atacului cu rachete de azi asupra fostului apartament, atac care a dus la uciderea a doi soldaţi. Am urmat sfatul dvs. anterior şi am anunţat public că Julian a fost ucis în atac. Camera lui a fost ţinta atacului noaptea trecută şi ar fi murit în locul soldaţilor dacă ar fi dormit acolo. Evident, cineva a pătruns foarte adânc în sistemul nostru. Acum nu mai

avem încredere în nimeni. Aţi fost pe fază şi regret că am cauzat întârzieri. Mândria pe care eu o simţeam faţă de armata elenă m-a orbit. Observaţi că, la urma urmelor, eu nu vorbesc prea bine Esenţiala şi nu înşel un adevărat prieten al Greciei. Datorită dvs., şi nu mie, o mare valoare naţională nu e distrusă.

Dacă Bean tot era nevoit să se ascundă, s-ar fi putut găsi locuri şi mai rele decât Araraquara. Oraşul, numit după o specie de papagal, era păstrat ca un fel de exponat de muzeu, cu străzi pietruite şi clădiri vechi. Casele nu erau în mod special frumoase sau pitoreşti – chiar şi catedrala părea mai degrabă anostă şi nu era foarte veche, fiind terminată în secolul douăzeci. Totuşi, îţi dădea impresia că aici viaţa este liniştită, un lucru cândva obişnuit în Brazilia. Dezvoltarea care transformase învecinatul Ribeirâo Preto într-o metropolă întinsă ocolise Araraquara. Cu toate că oamenii erau destul de moderni – auzeai pe străzi la fel de multă esenţială ca şi portugheză – , Bean se simţea aici acasă într-un fel în care nu se simţise în Grecia, unde dorinţa de a fi complet european şi complet grec în acelaşi timp distorsiona atât viaţa publică, cât şi spaţiile publice.

– Nu-ţi foloseşte la nimic să te simţi ca acasă, zise sora Carlotta. Nu putem sta mult aici.

– Ahile e Diavolul, spuse Bean. Nu e Dumnezeu. Nu poate ajunge peste tot. Nu poate să ne găsească, n-am lăsat nicio urmă.

– Nu trebuie să ajungă peste tot. E suficient să ajungă numai acolo unde suntem noi.

– E orbit de ura faţă de noi.

– Frica îl face să fie extrem de alert. Bean râse – era un vechi joc între ei.

– Poate că nu Ahile i-a luat pe ceilalţi copii.

– Poate că nu gravitaţia ne ţine pe Pământ, zise sora Carlotta, ci o forţă cu proprietăţi identice.

Apoi râse şi ea.

Sora Carlotta era un bun tovarăş de călătorie. Avea simţul umorului. înţelegea glumele lui, iar el se bucura de ale ei. Dar ei, cel mai mult îi plăcea să petreacă ore întregi fără să spună nimic, făcându-şi treburile, în timp ce el şi le făcea pe ale lui. Când stăteau de vorbă, îşi formaseră un fel de limbaj al lor în care fiecare ştia deja tot ceea ce era important aşa încât trebuiau doar să se refere la acele lucruri ca celălalt să

înţeleagă. Asta nu însemna că erau spirite pereche sau pe aceeaşi lungime de undă. Doar că vieţile lor se intersectau în câteva puncte-cheie – se ascundeau, erau despărţiţi de prieteni şi familie şi aveau duşmani care îi voiau morţi. Nu exista nimeni despre care să bârfească pentru că nu cunoşteau pe nimeni. Nu stăteau la discuţii pentru că nu aveau alte interese în afara proiectelor apropiate: încercarea de a ghici unde sunt ţinuţi ceilalţi copii, de a afla ce naţiune serveşte Ahile (şi care fără îndoială că în curând îl va servi pe el) şi încercarea de a înţelege cum se transforma lumea pentru a putea interacţiona cu ea şi poate pentru a putea îndrepta cursul istoriei spre un final mai bun.

Cel puţin acesta era ţelul surorii Carlotta, iar Bean dorea să ia parte la el, dat fiind că de rezultatele primelor două proiecte depindea şi rezultatul celui de-al treilea. Nu era prea sigur că în viitor îi va mai păsa de transformarea lumii.

Îi spusese asta odată surorii Carlotta, iar ea zâmbise doar.

– Nu-ţi pasă de lumea din jurul tău, zise ea, sau de viitor în general, inclusiv de al tău?

– De ce ar trebui să mă preocupe să analizez de care anume lucruri nu-mi pasă?

– Pentru că dacă nu ţi-ar păsa de propriul tău viitor, nu ţi-ar păsa nici dacă trăieşti sau nu ca să-l vezi, şi n-ai mai trece prin toată aiureala asta ca să rămâi în viaţă.

– Sunt un mamifer, zise Bean. Încerc să trăiesc veşnic, indiferent dacă vreau de fapt asta sau nu.

– Eşti un copil al lui Dumnezeu, deci îţi pasă ce se întâmplă cu copiii lui, indiferent dacă admiţi asta sau nu.

Nu răspunsul ei superficial îl deranja, pentru că se aşteptase la el – de fapt îl provocase, fără îndoială (îşi spuse în sinea lui) pentru că îi plăcea să fie încredinţat că, dacă exista un Dumnezeu, atunci Bean era important pentru el. Nu, ceea ce îl deranja era umbra care trecuse pentru o clipă peste chipul ei. O expresie trecătoare, abia vizibilă, pe care nu ar fi observat-o dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine faţa, iar umbrele erau atât de rare în expresiile ei.

Ceva ce am spus a întristat-o. Totuşi, e o tristeţe pe care vrea s-o ascundă de mine. Ce am spus? Că sunt un mamifer? E obişnuită cu zeflemelile mele pe tema religiei. Că s-ar putea să nu vreau să trăiesc veşnic? Poate se teme că am făcut o

depresie. Că încerc să trăiesc veşnic, în ciuda dorinţelor mele? Poate se teme că voi muri tânăr. Bine, dar de asta se aflau în Araraquara – să prevină moartea lui înainte de vreme. Şi a ei, de fapt. Totuşi, nu avea nicio îndoială că, dacă cineva ar fi îndreptat un pistol spre el, ea ar sări în faţa lui şi ar încasa glonţul. Nu înţelegea de ce. El nu ar face la fel pentru ea sau pentru nimeni altcineva. Ar încerca s-o avertizeze, ar împinge-o sau ar negocia cu trăgătorul, orice ar fi posibil ca să le lase amândurora o şansă de supravieţuire rezonabilă. Dar n-ar muri în mod deliberat ca s-o salveze pe ea.

Poate ăsta e un lucru pe care-l fac femeile. Sau un lucru pe care adulţii îl fac pentru copii. Să-ţi dai viaţa ca să salvezi pe altcineva. Să-ţi evaluezi propria supravieţuire şi să decizi că e mai puţin importantă pentru tine decât supravieţuirea celuilalt. Bean nu-şi putea explica de ce ar putea cineva să simtă astfel. Oare mamiferul iraţional nu ar prelua controlul şi l-ar forţa să acţioneze pentru propria supravieţuire? Bean nu încercase niciodată să-şi suprime instinctul de supravieţuire, dar chiar dacă ar fi încercat, se îndoia că ar fi reuşit. Era posibil ca oamenii mai în vârstă să fie mai dispuşi să renunţe la viaţa lor, deja cheltuind cea mai mare parte a capitalului iniţial. Bineînţeles, avea sens ca părinţii să se sacrifice de dragul copiilor lor, în special părinţii prea bătrâni ca să mai facă alţi copii. Dar sora Carlotta nu avusese niciodată copii. Iar Bean nu era singurul pentru care ea ar fi murit. Ar fi sărit să încaseze şi glonţul destinat unui străin. îşi preţuia viaţa mai puţin decât pe a oricui altcuiva. Iar asta o făcea complet diferită de el.

Supravieţuirea, nu a celui mai bun, ci a mea – ăsta e scopul esenţial al fiinţei mele. în final, acesta este motivul pentru care am făcut lucrurile pe care le-am făcut – atunci când, fiind singurul din echipa lui Ender, am trimis conştient oamenii la o moarte sigură, am simţit pentru ei un adânc regret. Dar i-am trimis, şi ei s-au dus. Oare eu, în locul lor, aş fi ascultat ordinul? Să moară pentru salvarea generaţiilor viitoare, care nu le vor cunoaşte niciodată numele?

Bean se îndoia.

Ar fi servit omenirea cu bucurie dacă asta i-ar fi fost şi lui de folos. Lupta cu Furnicile alături de Ender şi de ceilalţi puşti avea un sens pentru că ducea la salvarea omenirii, inclusiv la salvarea lui Bean. Şi dacă reuşind să rămână în viaţă undeva, în

lume, ar însemna şi un ghimpe în coasta lui Ahile, făcându-l să fie mai puţin atent, mai puţin înţelept şi, în consecinţă, mai uşor de învins – ei bine, reprezenta un bonus binevenit faptul că strădania lui Bean de a supravieţui se întâmpla să dea şi rasei umane o şansă de a învinge monstrul. Şi fiindcă cea mai bună cale de a supravieţui era să-l găsească pe Ahile şi să-l ucidă, s-ar putea întâmpla ca el să devină unul dintre marii binefăcători din istoria omenirii. Totuşi, acum că se gândea la asta, nu-şi putea aminti niciun asasin care să fie păstrat în memorie ca un erou. Brutus, poate. Reputaţia lui a avut suişuri şi coborâşuri. Majoritatea asasinilor au fost totuşi dispreţuiţi de istorie. Probabil pentru că asasinii de succes tind să fie aceia ale căror ţinte nu sunt periculoase pentru nimeni în mod deosebit. Până când toată lumea va cădea de acord asupra faptului că acest monstru merită să fie asasinat, monstrul va avea mult prea multă putere şi paranoia ca să mai poată fi dusă la îndeplinire vreo tentativă de asasinare.

Nu ajunse la nicio concluzie când încercă să discute despre asta cu sora Carlotta.

– Nu te pot contrazice, aşa că nu ştiu de ce te mai osteneşti. Ştiu doar că nu te voi ajuta să pui la cale asasinarea lui.

– Nu o consideri autoapărare? zise Bean. Ce-i asta, unul dintre filmele alea stupide în care eroul nu poate să-l ucidă pe personajul rău, care tocmai îl ameninţă cu pistolul?

– E credinţa mea în Hristos, spuse Carlotta. Iubeşte-ţi duşmanul, fă bine celor care te urăsc.

– Bun, şi unde duce asta? Cel mai drăguţ lucru pe care-l putem face pentru Ahile ar fi să ne postăm adresa pe net şi să aşteptăm ca el să trimită pe cineva să ne ucidă.

– Nu fi absurd. Hristos spune să fim buni cu duşmanii. Pentru Ahile nu ar fi bine să ne găsească, fiindcă atunci ne-ar ucide şi va avea şi mai multe crime pentru care să dea socoteală la judecata lui Dumnezeu. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru el este să-l împiedicăm să ne ucidă. Iar dacă noi îl iubim, îl vom împiedica să conducă astfel lumea, fiindcă o asemenea putere doar i-ar spori ocaziile de a păcătui.

– De ce să nu iubim sutele şi miile şi milioanele de oameni care vor muri în războaiele pe care le plănuieşte el?

– Îi iubim şi pe ei, zise Carlotta. Dar eşti confuz, ca majoritatea oamenilor care nu înţeleg perspectiva lui Dumnezeu. Te tot

gândeşti că moartea e cel mai groaznic lucru care se poate întâmpla unei persoane, dar pentru Dumnezeu moartea înseamnă numai că te întorci acasă puţin înainte de program. Pentru Dumnezeu, un sfârşit cumplit al vieţii unui om este atunci când acea persoană îmbrăţişează păcatul şi respinge bucuria pe care o oferă Domnul. Deci, din toate milioanele care ar putea muri într-un război, fiecare viaţă în parte e tragică numai dacă sfârşeşte în păcat.

– Atunci de ce te străduieşti atât să mă ţii în viaţă? întrebă Bean, crezând că ştie răspunsul.

– Vrei ca eu să spun ceva care să-mi slăbească pledoaria, spuse Carlotta. Ca de exemplu, să-ţi spun că sunt om şi vreau să previn acum moartea ta pentru că te iubesc. Şi asta e adevărat, eu nu am copii, dar tu îmi eşti atât de apropiat ca şi copilul meu, şi mi s-ar sfâşia sufletul dacă ai muri de mâna acelui băiat diform. Dar adevăratul motiv, Julian Delphiki, pentru care mă străduiesc atât să previn moartea ta e pentru că, dacă ai muri astăzi, probabil ai merge în iad.

Spre surpriza lui, Bean simţi împunsătura. Înţelesese destul din credinţa Carlottei încât ar fi putut prevedea acest răspuns, dar faptul că o spusese cu voce tare îl durea totuşi.

– N-am de gând să mă pocăiesc şi să mă botez, aşa că sunt destinat să merg în iad. În consecinţă, oricând aş muri voi fi damnat, spuse.

– Prostii. Interpretarea doctrinei nu e perfectă şi, indiferent ce ar spune popii, pentru moment nu cred că Dumnezeu ar condamna pe veci miliardele de copii cărora le-a permis să se nască şi să moară fără botez. Nu, eu cred că probabil vei merge în iad pentru că, în ciuda geniului tău, eşti cam amoral. Mă rog din suflet, cândva înaintea morţii să afli că există legi superioare care sunt mai presus de supravieţuire, mai presus de cauzele pe care le serveşti. Când o să te dedici unei asemenea cauze, dragul meu băiat, atunci n-o să mă mai tem pentru moartea ta, pentru că voi şti că un Dumnezeu drept te va ierta pentru neglijenţa de a nu fi recunoscut adevărul creştinismului în timpul vieţii.

– Chiar eşti eretică, zise Bean. Niciuna dintre doctrinele astea n-ar da bine în faţa unui preot.

– Nu dau bine nici în faţa mea, recunoscu Carlotta. Dar nu cunosc niciun singur suflet care să nu aibă două liste separate

de doctrine – unele în care cred pentru că aşa cred ei; altele după care încearcă de fapt să trăiască. Pur şi simplu, eu sunt unul dintre puţinii oameni care fac diferenţa. Tu, băiete, nu o faci.

– Pentru că eu nu cred în nicio doctrină.

– Asta, spuse Carlotta cu îngâmfare exagerată, este dovada pozitivă a afirmaţiei mele. Eşti atât de convins că tu crezi numai ceea ce crezi că crezi, încât rămâi de-a dreptul orb la ceea ce crezi de fapt fără să crezi că crezi.

– Te-ai născut într-un secol nepotrivit, zise Bean. L-ai fi putut face pe Toma d'Aquino să-şi smulgă părul din cap. Nietzsche şi Derrida te-ar acuza de confuzie mintală. Doar Inchiziţia ar şti ce să facă cu tine – să te ardă frumuşel pe rug.

– Nu-mi spune că ai citit Nietzsche şi Derrida. Sau d'Aquino, că veni vorba.

– Nu trebuie să mănânci toată balega ca să-ţi dai seama că nu e plăcintă cu mere.

– Eşti un băiat imposibil şi arogant.

– Dar eu sunt viu, Geppetta.

– Cu siguranţă că nu eşti o păpuşă, oricum nu păpuşa mea. Acum du-te şi te joacă p-afară, am treabă.

Trimiterea lui afară nu era chiar o pedeapsă. Sora Carlotta ştia asta. Din momentul în care îşi conectaseră pupitrele la reţea, amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilelor în casă, adunând informaţii. Carlotta, a cărei identitate era ascunsă de programele de protecţie a sistemului computerizat de la Vatican, putea să-şi reia toate vechile relaţii şi astfel avea acces la cele mai bune surse, având grijă doar să nu spună unde era şi nici măcar pe ce fus orar se află. Bean, în schimb, trebuise să-şi creeze o nouă identitate pornind de la zero şi ascunzându-se în spatele unei duble protecţii a unor servere specializate în anonimat, şi chiar şi aşa nu păstra o identitate mai mult de o săptămână. Nu îşi dezvolta relaţii şi, în consecinţă, nu-şi putea forma surse. Când avea nevoie de anumite informaţii era nevoit s-o roage pe sora Carlotta să-l ajute să le găsească, şi atunci ea trebuia să determine dacă era vorba de ceva ce ar putea cere în mod legitim sau ceva ce ar putea fi un indiciu că Bean e cu ea. De cele mai multe ori, refuza să le ceară. Deci Bean era împiedicat în cercetările sale. Totuşi, îşi împărtăşeau orice informaţie puteau, iar în ciuda dezavantajelor, acesta era un

avantaj care rămânea al lui: mintea care studia datele îi aparţinea. Mintea care avusese rezultate mai bune decât ale tuturor la testele Şcolii de Luptă. Din nefericire, Adevărului nu-i păsa prea mult de astfel de recomandări. Refuza să se predea şi să se dezvăluie doar pentru că înţelegea că este făcut ca în cele din urmă să fie descoperit.

Bean nu putea decât să acumuleze ore şi ore de frustrare înainte să se ridice şi să iasă afară. Oricum, asta nu însemna doar să se îndepărteze de muncă.

– Clima e de acord cu mine, îi spusese surorii Carlotta a doua zi când, transpirat tot, se ducea să facă al treilea duş de când se trezise. Am fost născut să trăiesc în căldură şi umiditate.

La început, ea insistase să meargă pretutindeni cu el. Dar după câteva zile reuşi s-o convingă de câteva lucruri. Mai întâi, era destul de mare ca să nu fie însoţit peste tot de bunica lui – „Avo Carlotta” îi spunea aici, pentru povestea lor de acoperire. În al doilea rând, ea oricum n-ar fi constituit o protecţie pentru el, neavând arme şi posibilităţi de apărare. în al treilea rând, el era cel care ştia cum să trăiască pe străzi, şi chiar dacă Araraquara nu prea era genul de loc periculos care fusese Rotterdamul din copilăria lui, el îşi cartografiase deja în minte vreo sută de trasee de evadare diferite şi de ascunzători, numai din reflex. Când Carlotta îşi dăduse seama ca ea ar avea nevoie de protecţia lui mult mai mult decât el de a ei, se înduplecase şi îi permisese să iasă singur afară, atâta timp cât îşi dădea osteneala să treacă neobservat.

– Nu-i pot împiedica pe oameni să observe un băiat străin.

– Nu arăţi chiar aşa de străin, zise ea. Tipul mediteranean e obişnuit aici. Încearcă doar să nu vorbeşti prea mult. Întotdeauna să pară că ai ceva de făcut, dar niciodată că te grăbeşti. Dar la urma urmelor tu m-ai învăţat pe mine cum să evit să atrag atenţia.

Astfel că azi, după câteva săptămâni de la sosirea lor în Brazilia, hoinărea pe străzile din Araraquara şi se întreba ce cauză măreaţă ar putea face ca viaţa lui să fie valoroasă în ochii Carlottei. Căci, în ciuda credinţei sale, aprobarea ei, nu a lui Dumnezeu, părea a fi cea pentru care trebuia să lupte, atâta timp cât nu interfera cu proiectul lui de a rămâne în viaţă. Era suficient să fie un ghimpe în coasta lui Ahile? Suficient să caute metode de a i se opune? Sau altceva ar fi trebuit să facă?

Pe culmea uneia dintre multele coline ale Araraquarei era un magazin de şerbeturi, condus de o familie japonezo-braziliană. Familia avea această afacere de secole, după cum proclama firma lor, iar Bean era amuzat, dar şi mişcat de acest lucru, în lumina a ceea ce spusese Carlotta. Pentru familia aceasta, să producă deserturi reci şi aromate pe care să le mănânci dintr-un cornet sau dintr-o ceaşcă era marea cauză care le dăduse putere să reziste de-a lungul secolelor. Ce putea fi mai superficial decât asta? Şi totuşi Bean venea aici, iar şi iar, pentru că reţetele lor erau cu adevărat delicioase, şi când se gândea cât de mulţi alţi oameni în ultimele două sau trei secole se opriseră aici şi-şi găsiseră un moment de plăcere în aromele dulci şi delicate, în senzaţia şerbetului fin în gura lor, nu putea să dispreţuiască o asemenea cauză. Ei ofereau ceva ce era într-adevăr bun, iar vieţile oamenilor erau mai bune pentru că ei le ofereau acest ceva. Nu era o cauză nobilă care să fie înscrisă în istorie. Dar nu era nici ceva neglijabil. Un om putea să se descurce mai rău decât petrecând o mare parte a vieţii lui pentru o astfel de cauză.

Bean nici nu prea era sigur ce înseamnă să te dedici unei cauze. Oare însemna să cedeze altcuiva luarea deciziilor? Ce idee absurdă! După toate probabilităţile, nu era nimeni mai deştept decât el pe Pământ şi, deşi asta nu însemna că el nu putea să greşească, însemna cu siguranţă că ar fi fost un prost să lase pe altcineva să ia deciziile, pe cineva care ar fi putut face mai multe greşeli.

De ce îşi pierdea timpul cu filozofia ghidată de sentimente a Carlottei, nu ştia. Fără îndoială că era unul dintre aspectele umane emoţionale şi eronate ale mentalităţii sale ce depăşea inteligenţa rece şi inumană care, spre necazul lui, numai uneori îi controla gândirea.

Ceaşca de şerbet era goală. Aparent, o mâncase pe toată fără să-şi dea seama. Spera ca gura lui să se fi bucurat de fiecare înghiţitură, pentru că mâncase din reflex în timp ce se gândea.

Bean aruncă ceaşca şi plecă. Un biciclist îl depăşi. Bean văzu cum întregul lui corp sălta, tresărea şi vibra din cauza pavajului. Aşa e viaţa omului, gândi Bean. Atât de zguduită, încât niciodată nu putem vedea ceva drept.

La cină li s-a servit fasole şi orez cu carne aţoasă de vită. El şi Carlotta mâncară aproape în tăcere în sala de mese a pensiunii,

ascultând conversaţia altor oameni şi zăngănitul farfuriilor şi al tacâmurilor. Orice discuţie reală dintre ei ar fi lăsat fără îndoială să scape vreo informaţie importantă care ar fi putut atrage atenţia şi genera întrebări. De exemplu, de ce o femeie care vorbeşte ca o călugăriţă are un nepot? De ce copilul ăsta care pare să aibă şase ani vorbeşte ca un profesor de filozofie în jumătate din cazuri? Aşa că mâncau în tăcere, cu excepţia discuţiilor despre vreme.

După cină, ca de obicei, intrară amândoi în reţea să-şi verifice corespondenţa. Mail-urile Carlottei erau interesante şi adevărate. Toţi corespondenţii lui Bean, cel puţin săptămâna asta, credeau că el era o femeie numită Lettie care lucra la o dizertaţie şi avea nevoie de informaţii, dar care nu avea timp pentru o viaţă personală şi refuza prompt orice încercare de conversaţie prietenească şi intimă. Până acum nu descoperise amprenta lui Ahile în comportamentul niciunei naţiuni. În timp ce majoritatea ţărilor pur şi simplu nu beneficiau de resurse care să le permită să răpească echipa lui Ender într-un timp atât de scurt, dintre cele care aveau resursele necesare, Bean nu putea elimina nici măcar una din motiv că le lipseau aroganţa, agresivitatea sau dispreţul faţă de lege ca să facă aşa ceva. Putea să fie chiar Brazilia – din câte ştia el, foştii săi tovarăşi din Războiul Furnicilor ar putea fi închişi chiar şi în Araraquara. Ar putea auzi dimineaţa devreme zgomotul aceluiaşi camion de gunoi care aduna ceaşca de şerbet pe care o aruncase el astăzi.

– Nu ştiu de ce răspândesc oamenii lucrurile astea, spuse sora Carlotta.

– Ce? întrebă Bean, recunoscător pentru întreruperea din lucrul care-i împăienjenea ochii.

– Oh, superstiţiile aste stupide cu dragoni aducători de noroc. Probabil că există acum vreo duzină de desene diferite cu dragoni.

– A, sunt peste tot, doar că nu-i mai observ. Oricum, de ce dragoni?

– Cred că ăsta e cel mai vechi. Cel puţin e cel pe care l-am văzut prima dată, cu poezioara asta, zise Carlotta. Dacă Dante ar mai scrie astăzi, cu siguranţă ar păstra un loc în Infernul lui pentru oamenii care pornesc astfel de lucruri.

– Ce poezioară?

– „Împarte acest dragon”, recită Carlotta. „Dacă da, un final

norocos şi tu şi ei veţi avea.”

– A, da, dragonii întotdeauna aduc noroc. Ce spune de fapt poezia asta? Că o să mori norocos? Că o să fii norocos s-o sfârşeşti?

Carlotta chicoti.

Plictisit de corespondenţă, Bean continuă cu prostiile.

– Dragonii nu sunt întotdeauna aducători de noroc. La Şcoala de Luptă au trebuit să desfiinţeze Armata Dragon, atât de ghinionistă era. Până când au reînviat-o pentru Ender, şi fără îndoială că i-au dat-o lui pentru că lumea credea că aduce ghinion şi încercau orice împotriva ei.

Un gând îi trecu prin minte, scurt, dar îl trezi din letargie.

– Trimite-mi desenul ăla.

– Pariez că îl ai deja pe vreo duzină de scrisori.

– N-am chef să caut. Trimite-mi-l pe ăla.

– Eşti tot Lettie? N-ai fost ea în ultimele două săptămâni?

– Cinci zile.

Durǎ câteva minute pentru ca mesajul să fie redirecţionat către el, dar când în cele din urmă apăru în mail-ul lui, studie cu atenţie imaginea.

– De ce Dumnezeu îi dai atenţie? întrebă Carlotta. Ridică privirea şi-i întâlni ochii.

– Nu ştiu. Tu de ce dai atenţie felului în care eu îi dau atenţie? zâmbi.

– Pentru că tu crezi că e important. Poate că nu sunt la fel de deşteaptă ca tine în majoritatea cazurilor, dar sunt mult mai inteligentă ca tine în privinţa ta. Îmi dau seama când ceva te intrigă.

– E doar juxtapunerea imaginii unui dragon cu cuvântul „final”. Finalurile nu sunt considerate prea norocoase. De ce nu a scris „va aduce noroc” sau „destin norocos” sau altceva? De ce „final norocos”?

– De ce nu?

– Final. End. Ender. Armata lui Ender a fost Dragonul.

– Nu, e puţin cam forţat.

– Uită-te la imagine, zise Bean. Exact în mijloc, unde desenul e mai complicat – acolo e o linie modificată. Punctele nu se aliniază bine. Sunt aproape aleatorii.

– Mie mi se par doar paraziţi.

– Dacă ai fi ţinută prizonieră, dar ai avea acces la computer,

numai că ţi-ar fi cenzurat fiecare bit din corespondenţă, cum ai trimite un mesaj? întrebă Bean.

– Doar nu crezi că e un mesaj de la... nu-i aşa?

– Habar n-am. Dar acum, că m-am gândit la asta, merită să cercetez, nu crezi?

Între timp Bean mutase imaginea într-un program de grafică şi studia acea linie de pixeli.

– Da, e aleatorie, toată linia. Nu are ce căuta aici, şi nu sunt paraziţi fiindcă restul imaginii e intact, cu excepţia acestei a doua linii care e parţial întreruptă. Paraziţii ar fi distribuiţi în mod egal.

– Atunci vezi ce e, zise Carlotta. Tu eşti geniul, eu sunt călugăriţa.

Curând, Bean avea cele două linii izolate în fişiere diferite şi studia informaţia ca pe un cod brut. Privit ca text cod de un bit sau doi biţi, nu semăna nici pe departe a limbaj, dar bineînţeles că nici nu avea cum, nu-i aşa, altfel n-ar fi trecut niciodată în exterior. Deci dacă era un mesaj, trebuia să fie într-un fel codificat.

Următoarele ore Bean scrise programe care să-l ajute să manipuleze informaţiile din acele linii. Încercă scheme matematice şi reinterpretări grafice, dar în realitate era conştient că nu poate fi ceva atât de complex. Pentru că oricine l-ar fi creat trebuia s-o fi făcut fără ajutorul unui computer. Trebuia să fie ceva relativ simplu, menit doar să împiedice să fie descoperit la o examinare de rutină.

Astfel, continuă să revină la moduri de a reinterpreta codul binar ca text. Destul de repede, inventă o schemă care părea promiţătoare. Un cod text în doi biţi, dar deplasat spre dreapta cu o poziţie pentru fiecare caracter, cu excepţia cazului când deplasarea spre dreapta ar duce la corespondenţa cu doi biţi de memorie, în care caz era o deplasare dublă. Un mod în care caracterul real nu putea fi descoperit de cineva care privea fişierul cu un program obişnuit.

Când folosi această metodă pentru o singură linie apărură numai caractere text, ceea ce era imposibil să fie o simplă întâmplare. Dar pe cealaltă linie apăreau doar nişte mizerii aparent aleatorii.

Aşa că deplasă la stânga cealaltă linie, şi obţinu şi aici numai caractere text.

– Am găsit, zise. E un mesaj.
– Ce spune?
– N-am nici cea mai vagă idee.
Carlotta se ridică şi veni să se uite peste umărul lui.
– Nici măcar nu e un limbaj. Nu e împărţit în cuvinte.
– Asta e intenţionat, zise Bean. Dacă ar fi fost împărţit în cuvinte ar fi semănat cu un mesaj şi ar fi invitat la decodificare. O metodă uşoară prin care orice amator poate descifra un limbaj este verificarea lungimii cuvintelor şi frecvenţa apariţiei anumitor litere. în esenţială, cauţi grupări de litere care ar putea fi „a” sau „the” sau „and”, chestii de genul ăsta.
– Şi nici măcar nu ştii în ce limbă e.
– Nu, dar ar trebui să fie esenţială, pentru că ştiau că l-au trimis cuiva care nu are cheia. Deci trebuie să fie descifrabil, şi asta înseamnă esenţială.
– Deci l-au făcut şi uşor şi greu, în acelaşi timp?
– Da. Uşor pentru mine, greu pentru oricine altcineva.
– Ei, haide. Crezi că a fost scris pentru tine?
– Ender. Dragon. Eu am fost în Armata Dragon, spre deosebire de cei mai mulţi dintre ei. Şi cui altcuiva să-i fi scris? Eu sunt liber, ei nu. Ştiu că sunt toţi acolo, cu excepţia mea. Iar eu sunt singura persoană la care ştiu că pot ajunge fără să afle toată lumea.
– De ce, aveţi vreun cod secret?
– Nu chiar, dar avem experienţe comune, argoul Şcolii de Luptă, chestii de-astea. O să vezi. Dacă o să sparg codul, va fi din cauză că eu am recunoscut un cuvânt pe care nimeni altcineva nu l-ar fi recunoscut.
– Dacă e de la ei.
– Este, zise Bean. Eu aşa aş face. Aş da sfoară-n ţară. Imaginea asta e ca un virus. Ajunge peste tot şi îşi lasă codul într-un milion de locuri, dar nimeni nu ştie că e un cod pentru că arată ca ceva ce majoritatea oamenilor cred că înţeleg. Pentru ei e un moft, nu un mesaj. Cu excepţia mea.
– Aproape că m-ai convins, spuse Carlotta.
– Îl descifrez înainte de culcare.
– Eşti prea mic ca să bei atâta cafea. O să faci un anevrism.
Se întoarse la corespondenţa ei.
Deoarece cuvintele nu erau separate, Bean trebui să caute alte şabloane care ar fi putut face lucrurile să se mişte. Nu

existau repetiţii vizibile de grupuri de două sau trei litere care să ducă la vreun rezultat. Asta nu-l surprindea. Dacă ar fi compus un astfel de mesaj, ar fi renunţat la oricâte articole, conjuncţii, prepoziţii şi pronume ar fi putut. Nu numai atât, ci ar fi ortografiat greşit majoritatea cuvintelor ca să evite tiparele repetitive. Dar unele cuvinte le-ar fi scris corect, cele de nerecunoscut de către majoritatea celor care nu făceau parte din cultura Şcolii de Luptă.

Existau doar două locuri în care acelaşi caracter părea a fi dublat, unul pe fiecare linie. Putea fi rezultatul unui cuvânt terminat cu aceeaşi literă cu care începea altul, dar Bean se îndoia. Nimic nu era la întâmplare în acest mesaj. Aşa că scrise un program care, pornind de la literele dublate într-un cuvânt, începând cu „aa”, îi arăta care ar putea fi literele din jur, ca să vadă dacă părea ceva plauzibil. începu cu literele dublate din linia mai scurtă, pentru că perechea aceasta era înconjurată de o altă pereche, în genul l22l.

Cu eşecurile evidente, ca „xddx” şi „pffp” nu-şi pierdu timpul, dar trebui să investigheze toate variantele de „abba”, „adda”, „deed” şi „effe” ca să vadă ce se întâmplă cu mesajul. Unele erau promiţătoare şi le păstră pentru un studiu ulterior.

– Acum de ce e în greceşte? întrebă Carlotta.

Se uita din nou peste umărul lui. N-o auzise ridicându-se şi venind în spatele lui.

– Am transpus mesajul original în caractere greceşti ca să nu fiu distras încercând că descopăr sensul unor cuvinte pe care încă nu le-am decodat. Cele la care lucrez acum sunt cu caractere latine.

În acel moment programul arătă literele „iggi”.

– Piggies, zise sora Carlotta.

– Poate, dar asta nu-mi spune nimic.

Începu să caute prin dicţionar cuvinte cu „iggi”, dar niciunul nu mergea mai bine decât „piggies”.

– Trebuie să fie un cuvânt? întrebă Carlotta.

– Ei bine, dacă e un număr, atunci ne-am înfundat.

– Nu, voiam să spun, de ce n-ar fi un nume? Bean văzu imediat.

– Cât pot să fiu de orb!

Puse literele w şi n în poziţiile dinainte şi de după „iggi” şi aplică rezultatele întregului mesaj, punând programul să arate

liniuţe în locul literelor nedescifrate. Cele două linii deveniseră acum

---n----g--n--n---n--i--n--g-n-n-wiggin-

– Nu pare corect în esenţială, zise Carlotta. Ar trebui să fie mai mulţi de i.

– Presupun că mesajul renunţă deliberat la cât mai multe litere, în special vocale, tocmai ca să nu semene a esenţială.

– Atunci cum o să ştii că l-ai descifrat?

– Când o să aibă sens.

– E timpul să ne culcăm. Ştiu, nu te culci până nu-l rezolvi.

El abia observă că ea se îndepărtase din spatele lui. Era ocupat să încerce cealaltă literă dublată. Acum problema era mai complicată, deoarece literele dinainte şi de după pereche erau diferite. însemna că are mult mai multe combinaţii de încercat, şi chiar şi eliminarea literelor „g”, „i”, „n” şi „w” nu grăbea prea mult procesul.

Din nou salvă câteva variante – mai multe decât înainte – , dar nimic nu-i atrase atenţia până nu ajunse la „jees”. Cuvântul pe care tovarăşii lui Ender din bătălia finală îl foloseau pentru a se autodenumi. „Jeesh”. Era oare posibil? Categoric, putea folosi acest cuvânt ca pivot.

h--n--jeesh–g-_en--s-ns--n----si--- n--- s--g -n-n-wiggin---

Dacă aceste douăzeci şi şapte litere erau corecte, îi mai rămâneau doar treizeci de rezolvat. Se frecă la ochi, oftă şi trecu la treabă.

Era prânzul, când îl trezi un miros puternic. Sora Carlotta cojea o mandarină.

– Oamenii mănâncă chestiile astea pe drum şi scuipă pulpa pe stradă. N-o poţi mesteca suficient de bine ca s-o poţi înghiţi. Dar e cel mai bun suc de citrice pe care o să-l guşti în viaţa ta.

Bean se ridică din pat şi luă bucata pe care i-o oferea ea. Avea dreptate. Îi întinse un bol în care să scuipe pulpa.

– Bun mic dejun, zise Bean.

– Prânz, îl corectă ea. Ţinea o hârtie în mână: Presupun că tu consideri asta o soluţie?

Era ceea ce primase înainte de a se culca.

hlpndrjeeshtgdrenrusbnstun6rmysiz40ntrysbtgbnfndwigginptr

– Oh, zise Bean. N-am printat varianta cu cuvintele despărţite.

Mestecând o felie de mandarină, Bean se duse desculţ la computer, deschise fişierul corect şi-l tipări. îi dădu Carlottei

hârtia, scuipă pulpa, îşi luă o mandarină din plasa de cumpărături şi începu s-o decojească.

– Bean, zise ea. Sunt un muritor obişnuit. Să-nţeleg „help” şi aici e „Ender”?

Bean luă hârtia de la ea.

hlp ndr jeesh tgdr en rus bns tun 6 rmy siz 40 n try sbtg bn fnd wiggin ptr

– S-a renunţat la vocale cât mai mult posibil, şi mai sunt şi alte ortografieri greşite. Dar prima linie spune „Help. Ender's jeesh is together in Russia” – „Ajutor! Gaşca lui Ender se află împreună în Rusia.”

– „Tgdr” înseamnă „together”? Şi „in” e scris ca în franceză?

– Exact, zise Bean. Eu înţeleg şi nu seamănă cu Esenţiala. Continuă cu interpretarea: Următoarea parte mi s-a părut mult timp confuză, până când mi-am dat seama că 6 şi 40 erau nişte numere. Aveam aproape toate celelalte litere până să-mi dau seama de asta. Problema e că numerele sunt importante, dar nu pot fi ghicite în context. Înseamnă „Bean's toon was 6” – „plutonul lui Bean a fost al şaselea”, pentru că Ender divizase Armata Dragon în cinci plutoane în loc de cele patru normale, şi dacă îl adaugi la numărătoare iese al şaselea. Dar cine altcineva decât un elev de la Şcoala de Luptă ar putea şti asta? Deci numai cineva ca mine ar înţelege numărul. La fel şi cu următorul: „Army size 40” – „o armată de 40”. Oricine de la Şcoala de Luptă ştie că erau patruzeci de soldaţi în fiecare armată. Doar dacă nu numărai şi comandantul, caz în care erau patruzeci şi unu, dar vezi, asta nu contează, pentru că numărul ăsta nu are mare importanţă.

– De unde ştii asta?

– Pentru că următoarea literă e „n”. De la „nord”. Mesajul ne dă localizarea lor. Ei ştiu că se află în Rusia. Şi pentru că se pare că văd soarele sau măcar umbre pe perete, şi ştiu data, pot calcula latitudinea, mai mult sau mai puţin precis. 6-4-0 nord. 64 grade nord.

– Doar dacă nu înseamnă altceva.

– Nu, mesajul e făcut să fie clar.

– Pentru tine.

– Da, pentru mine. Restul rândului e „try sabotage” – „încearcă sabotaj”. Cred că asta înseamnă că încearcă să strice ceea ce vor ruşii să-i determine să facă. Aşa că se prefac că sunt

de partea lor, dar în realitate le împiedică munca. Foarte inteligent să transmită asta. Faptul că Graff a fost trimis la Curtea Marţială după ce a câştigat Războiul Furnicilor sugerează că ar face bine să se înregistreze faptul că nu colaborează cu duşmanul – în cazul în care vor câştiga ceilalţi.

– Dar Rusia nu e în război cu nimeni.

– Mareşalul era rus, iar trupele Pactului Varşovia au fost primele de partea sa în Războiul Ligii. Trebuie să-ţi aduci aminte, Rusia era principala ţară în căutare de profituri înainte de venirea Furnicilor, care le-au distrus proprietăţile, forţând omenirea să se unească sub conducerea Hegemonului şi să creeze Flota Internaţională, întotdeauna s-au simţit văduviţi de destinul lor, şi acum, că Furnicile nu mai sunt, e foarte posibil să fie dornici să-şi revină cât mai rapid. Ei nu se consideră băieţii răi, ci cred că sunt singurii care au puterea şi resursele să unească omenirea cu adevărat, pentru totdeauna. Ei cred că fac un lucru bun.

– Oamenii întotdeauna cred aşa.

– Nu întotdeauna. Dar da, pentru a purta un război trebuie să fii în stare să-i vinzi propriului popor fie ideea că lupţi în legitimă apărare, fie că lupţi pentru că meriţi să învingi, fie că lupţi pentru a salva un alt popor. Ruşii sunt receptivi la altruism, la fel ca oricine altcineva.

– Cu a doua linie ce-i?

– „Bean find Wiggin Peter” – „Bean, găseşte-l pe Peter Wiggin.” îmi spune să-l caut pe fratele mai mare al lui Ender. El nu a plecat cu nava coloniştilor împreună cu Ender şi Valentine. Şi el a fost participant activ, sub identitatea din reţea Locke. Presupun că acum se ocupă şi de Demostene. Valentine a plecat.

– Ştiai asta?

– Ştiam o mulţime de lucruri, zise Bean. Dar important e că au dreptate. Ahile mă vânează pe mine, dar şi pe tine, şi a pus mâna pe restul găştii lui Ender, dar nu ştie deloc că Ender are un frate şi, chiar dacă ar şti, nu i-ar păsa. Dar tu şi cu mine ştim că Peter Wiggin ar fi ajuns la Şcoala de Luptă dacă nu ar fi avut un defect de caracter. Şi din câte ştim, acest defect ar putea fi exact ceea ce ne trebuie împotriva lui Ahile.

– Sau poate fi exact defectul care ar putea face ca o victorie a lui Peter să nu fie mai bună decât o victorie a lui Ahile, din punct

de vedere al suferinţei lumii.
– Ei bine, nu vom şti asta până nu-l găsim, nu-i aşa? spuse Bean.
– Bean, ca să-l găseşti trebuie să dezvălui cine eşti.
– Da, zise Bean. Nu e fascinant?
Gesticula exagerat, ca un copilaş dus la grădina zoologică.
– Te joci cu viaţa ta.
– Tu ai vrut ca eu să-mi găsesc o cauză.
– Peter Wiggin nu e o cauză, e periculos. Nu ai auzit ce are Graff de spus despre el.
– Din contră, zise Bean. De unde crezi că am aflat despre el?
– Dar ar putea să nu fie mai bun decât Ahile!
– Ştiu deja din câteva surse că e mai bun decât Ahile. în primul rând, el nu încearcă să ne omoare. În al doilea rând, are deja o reţea imensă de relaţii cu oameni din întreaga lume, dintre care unii ştiu cât e de tânăr, dar alţii habar n-au. În al treilea rând, e ambiţios ca şi Ahile, doar că Ahile i-a adunat deja pe majoritatea copiilor recunoscuţi drept cei mai străluciţi comandanţi militari din lume, în timp ce Peter Wiggin va avea numai unul. Pe mine. Crezi că e atât de prost încât să nu se folosească de mine?
– Să se folosească. Ăsta e cuvântul potrivit aici, Bean.
– Bine, dar tu nu eşti folosită pentru cauza ta?
– De Dumnezeu, nu de Peter Wiggin.
– Pariez că Peter Wiggin trimite mesaje mult mai clare decât Dumnezeu, zise Bean. Iar dacă nu-mi place ce face, pot oricând să mă retrag.
– Cu cineva ca Peter, nu poţi să te retragi oricând.
– Nu mă poate face să gândesc ceva ce nu vreau. Dacă nu e un geniu remarcabil de stupid, va şti asta.
– Mă întreb dacă Ahile ştie, de vreme ce încearcă să se folosească de talentul celorlalţi copii.
– Exact. între Peter Wiggin şi Ahile, ce şanse sunt ca Wiggin să fie mai rău?
– Oh, e greu de imaginat aşa ceva.
– Deci hai să începem să ne gândim la o cale de a-l contacta pe Locke fără să ne demascam identitatea sau adresa.
– O să mai am nevoie de mandarine înainte de a părăsi Brazilia, spuse Carlotta.
Abia atunci observară amândoi că goliseră deja întreaga

plasă.

– Şi eu, adăugă el.

Se opri în uşă, cu plasa goală în mână:

– Te-ai descurcat foarte bine cu mesajul ăla, Julian Delphiki.

– Mulţumesc, mamaie Carlotta. Plecă zâmbind.

Bean ridică mesajul şi-l analiză din nou. Singura parte a mesajului pe care nu o descifrase complet de faţă cu ea era ultimul cuvânt. Nu credea că „ptr” înseamnă Peter. Ar fi fost în plus. „Wiggin” era suficient ca să-l identifice. Nu, „ptr” de la sfârşit era o semnătură. Mesajul acesta era de la Petra. Ar fi putut încerca să-i scrie direct lui Peter Wiggin. Dar îi scrisese lui Bean, codificându-l într-un fel în care Peter nu l-ar fi înţeles niciodată.

Se bazează pe mine.

Bean ştia că ceilalţi din gaşca lui Ender îi purtau pică. Nu mult, doar puţin. Pe când învăţau toţi la Şcoala de Comandă pe Eros, înainte ca Ender să sosească, ofiţerii îl făcuseră pe Bean comandant în toate luptele de test, deşi el era cel mai tânăr dintre toţi, mai tânăr chiar decât Ender. El ştia că făcuse treabă bună şi că le câştigase respectul. Dar lor nu le plăcuse niciodată să primească ordine de la el şi nu-şi ascunseseră bucuria la sosirea lui Ender, iar Bean redevenise unul dintre ei. Nimeni nu-i spusese vreodată „Bună treabă, Bean” sau „Hei, te-ai descurcat bine”. Cu excepţia Petrei.

Pe Eros, ea făcuse pentru el acelaşi lucru pe care îl făcuse Nikolai la Şcoala de Luptă – îi adresase din când în când un cuvânt amabil. Era sigur că nici Nikolai şi nici Petra nu-şi dăduseră vreodată seama cât de importantă fusese pentru el generozitatea lor accidentală. Dar el îşi amintea că atunci când avusese nevoie de un prieten, ei doi fuseseră acolo. Nikolai se dovedise, printr-o soartă nu tocmai întâmplătoare, să fie fratele său. Oare asta o făcea pe Petra sora lui?

Acum, Petra avea nevoie de ajutorul lui. Avea încredere în el că va recunoaşte mesajul, îl va descifra şi va acţiona pe baza lui.

Existau date în sistemul de dosare al Şcolii de Luptă care spuneau că Bean nu era uman, şi ştia că cel puţin Graff aşa simţea câteodată pentru că auzise aceste cuvinte chiar din gura lui. Ştia că sora Carlotta îl iubea, dar pe Isus îl iubea mai mult şi oricum ea era în vârstă şi se gândea la el ca la un copil. El se putea baza pe ea, dar ea nu se baza pe el.

Pe Pământ, singurul prieten pe care Bean îl avusese înainte de a pleca la Şcoala de Luptă fusese o fată numită Poke, dar Ahile o ucisese cu mult timp în urmă. O ucisese doar la câteva clipe după ce Bean o părăsise, şi doar cu câteva clipe înainte ca el să-şi dea seama de greşeală şi să alerge înapoi s-o avertizeze, dar îi găsise trupul plutind în Rin. Murise încercând să-l salveze pe Bean, şi murise pentru că nu se putuse încrede în Bean că va avea grijă s-o salveze.

Mesajul Petrei însemna că poate la urma urmelor mai avea un prieten care avea nevoie de ajutorul lui. Iar de data asta nu-i va întoarce spatele. De data asta era rândul lui să-şi salveze prietenul sau să moară încercând. Ce spui de o asemenea cauză, soră Carlotta?

7.
EXPUNEREA ÎN PUBLIC

To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org, Locke%erasmus@polnet.gov
From: nutemaiosteni@firewall.set
Re: Călcâiul lui Ahile

Dragă Peter Wiggin,

Un mesaj strecurat până la mine de la copiii răpiţi confirmă că sunt (sau erau, la momentul expedierii) împreună în Rusia, undeva pe lângă paralela de 64 grade, făcând tot posibilul să saboteze încercările de exploatare a talentului lor militar. Deoarece, fără îndoială, vor fi separaţi şi mutaţi frecvent, localizarea exactă nu e importantă, iar eu sunt destul de sigur că ştii deja că Rusia e singura ţară care are şi ambiţia, şi mijloacele necesare capturării tuturor membrilor echipei lui Ender.

Sunt convins că îţi dai seama de imposibilitatea eliberării acestor copii printr-o intervenţie militară – la cel mai mic semn al unui efort susceptibil de a-i scoate de acolo, ar fi ucişi pentru a priva duşmanul de o asemenea comoară. Dar ar fi posibil să convingem fie guvernul rus, fie măcar pe unii dintre cei care păzesc individual copiii că eliberarea lor ar fi în interesul Rusiei. Acest lucru poate fi realizat prin demascarea individului care este cel mai probabil în spatele acestei acţiuni îndrăzneţe, iar cele două identităţi ale tale sunt cele mai potrivite pentru a-l

acuza într-un mod care să fie luat în serios.

În consecinţă, îţi sugerez să cercetezi evenimentele care au favorizat, în timpul Războiului Ligii, o pătrundere ilegală într-o instituţie de maximă securitate pentru criminalii bolnavi mintal din Belgia. Trei gardieni au fost ucişi, iar prizonierii eliberaţi. Toţi, mai puţin unul, au fost rapid capturaţi. Cel care a scăpat a fost cândva elev la Şcoala de Luptă. El e în spatele răpirilor. Când se va afla faptul că acest psihopat deţine controlul asupra copiilor vor apărea grave îndoieli în interiorul sistemului de comandă din Rusia. De asemenea, li se va oferi şi un ţap ispăşitor în cazul în care decid să înapoieze copiii.

Nu te osteni să afli cine ţi-a trimis acest e-mail. Orice urmă a sa a fost deja ştearsă. Dacă nu-ţi poţi da seama cine sunt şi cum să mă contactezi în urma cercetărilor pe care le vei face, atunci oricum nu vom mai avea despre ce vorbi.

Inima lui Peter se opri când deschise mailul către Demostene şi văzu că îi fusese trimis şi lui Locke. Forma de adresare „Dragă Peter Wiggin” doar o confirma – cineva apropiat biroului Mareşalului îi descoperise identităţile. Se aştepta la ce e mai rău – vreun şantaj sau o cerere să sprijine o cauză sau alta.

Spre surpriza lui, mesajul nu era în genul ăsta. Venea de la cineva care pretindea că primise un mesaj de la copiii răpiţi, şi îi oferea o cale ispititoare de urmat. Bineînţeles, căută imediat în arhivele de ştiri şi găsi informaţii despre atacul asupra spitalului de maximă siguranţă pentru boli mintale de lângă Genk. Fu mult mai dificil să găsească numele prizonierului care scăpase. Pentru a obţine astfel de informaţii, sub numele lui Demostene, ceru ajutorul unui contact din cadrul poliţiei din Germania, iar apoi, ca Locke, un ajutor suplimentar de la un prieten din Comitetul Antisabotaj din Biroul Hegemonului.

Obţinu un nume care îl făcu pe Peter să râdă, fiindcă era cuprins în subiectul e-mailului primit. Ahile, pronunţat „Aşii”, în manieră franţuzească. Un orfan salvat de pe străzile Rotterdamului de, culmea, o călugăriţă catolică ce lucra la secţia de recrutare a Şcolii de Luptă. Suferise câteva operaţii pentru a i se corecta piciorul infirm, apoi fusese trimis la Şcoala de Luptă, unde petrecuse numai câteva zile înainte de a fi dat în vileag drept criminal în serie de către unul dintre elevi, deşi la Şcoala de Luptă nu ucisese pe nimeni.

Lista victimelor sale era interesantă. Avea obiceiul să ucidă pe

oricine îl făcea să se simtă sau să pară neajutorat sau vulnerabil. Inclusiv pe doctorul care îi reparase piciorul. Aparent, nu simţea prea multă recunoştinţă.

Punând informaţiile cap la cap, Peter îţi dădu seama că necunoscutul său corespondent avea dreptate. Dacă într-adevăr acest nebun conducea operaţiunea în care copiii erau folosiţi pentru crearea de strategii militare, era aproape sigur că ofiţerii ruşi care lucrau cu el nu-i cunoşteau lista crimelor. Agenţia care l-a eliberat pe Ahile din spitalul de boli mintale nu dăduse aceste informaţii militarilor care se presupunea că vor lucra cu el. Ar fi fost un adevărat scandal să se afle asta la cele mai înalte foruri ale guvernului rus.

Şi chiar dacă guvernul acţiona pentru a scăpa de Ahile şi pentru a elibera copiii, armata rusă îşi păzea cu străşnicie independenţa faţă de restul guvernului, în special faţă de agenţiile de spionaj-şi-treburi-murdare. Existau mari şanse ca unii dintre copii să poată „evada” înainte ca guvernul să acţioneze – de fapt, asemenea acţiuni neautorizate ar putea forţa guvernul să facă totul oficial şi să pretindă că „eliberările precedente” au fost autorizate.

Era posibil, desigur, ca Ahile să ucidă unul sau mai mulţi copii imediat ce era demascat. Cel puţin Peter nu va fi nevoit să-i înfrunte pe aceşti copii în luptă. Iar acum, că ştia câte ceva despre Ahile, Peter se afla într-o poziţie mult mai avantajoasă pentru a-l înfrunta într-o bătălie faţă în faţă. Ahile ucisese cu propriile mâini. Întrucât asta era un lucru foarte prostesc, trebuie să fi fost un impuls irezistibil. Oamenii cu impulsuri irezistibile pot fi duşmani înspăimântători – dar, de asemenea, pot fi uşor de înfrânt.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, Peter simţi un licăr de speranţă. Astfel era răsplătită munca lui ca Locke şi Demostene – oamenii care deţineau anumite informaţii secrete şi voiau să le facă publice găseau metode de a i le transmite lui Peter fără ca el să fie nevoit să le ceară. O mare parte din puterea sa venea din această reţea dezorganizată de informatori. Mândria lui nu suferea niciodată că era „folosit” de aceşti corespondenţi anonimi. În ceea ce-l privea pe Peter, se foloseau reciproc. În plus, Peter îşi câştigase dreptul la astfel de daruri utile.

Totuşi, Peter întotdeauna căuta calul de dar de dinţi. Fie ca

Locke, fie ca Demostene, le scria prietenilor şi relaţiilor sale din diverse agenţii guvernamentale, încercând să obţină confirmarea diferitelor aspecte ale poveştii pe care se pregătea să o scrie. Oare atacul de la spital să fi fost pus la cale de agenţi ruşi? Sateliţii de supraveghere arătau vreo activitate în jurul paralelei 64 care ar putea corespunde cu momentul sosirii sau plecării celor zece copii răpiţi? Se ştia ceva despre locul unde s-ar fi putut afla Ahile, care să contrazică ideea că el ar controla întreaga operaţie de răpire?

Dură câteva zile până să scrie povestea cum trebuie. La început o încercă sub forma unei rubrici a lui Demostene, dar curând îşi dădu seama că, deoarece Demostene emitea constant avertismente asupra comploturilor ruseşti, ar putea să nu fie luat prea în serios. Locke trebuia să o publice. Iar asta ar fi fost periculos, întrucât până acum Locke avusese grijă să nu pară contra Rusiei. Asta făcea ca demascarea lui Ahile să fie mult mai probabil luată în serios – dar exista un mare risc ca asta să-l coste pe Locke pierderea unora dintre cele mai bune contacte din Rusia. Indiferent cât de mult ar dispreţui un rus ceea ce face guvernul său, devotamentul faţă de Mama Rusia avea rădăcini adânci. Exista o limită care nu putea fi trecută. Pentru unele din relaţiile sale de acolo, publicarea acestui text ar fi însemnat încălcarea acestei limite.

Până când fu izbit de soluţia evidentă. Înainte de a publica textul în Aspecte Internaţionale, va trimite copii contactelor sale din Rusia pentru a le da o idee despre ce va urma. Desigur, expunerea va circula prin cercurile militare ruse. Era posibil ca repercusiunile să înceapă încă înainte ca textul să fie publicat în mod oficial. Iar contactele lui vor şti că nu încearcă să lovească în Rusia – le va da o şansă să clarifice situaţia sau cel puţin să dea un sens poveştii înainte de a fi publicată.

Nu era un text lung, dar dezvăluia nume şi deschidea uşi care puteau fi utilizate de alţi reporteri. Iar ei le vor utiliza. Chiar de la primul paragraf, era dinamită.

Eminenţa cenuşie din spatele răpirii „găştii” lui Ender este un criminal în serie pe nume Ahile. A fost scos dintr-un spital de boli mintale în timpul Războiului Ligii cu scopul de a-şi alătura geniul întunecat strategiei militare a Rusiei. A ucis în mod repetat cu propriile mâini, iar acum, zece copii sclipitori care odată au salvat lumea sunt complet la mila lui. Ce au gândit

ruşii când au dat puterea unui astfel de psihopat? Sau dosarul sângeros al lui Ahile le-a fost ascuns până şi lor?

Asta era – în primul paragraf, chiar în rând cu acuzaţiile, Locke oferea generos indiciul care să permită guvernului şi militarilor ruşi posibilitatea de a scăpa din mizerie.

Îi luă douăzeci de minute să trimită mesaje individuale tuturor relaţiilor sale din Rusia. În fiecare mesaj îi avertiza că au vreo şase ore înainte ca textul să fie predat editorilor de la Aspecte Internaţionale. Cei care verificau faptele pentru A.I. vor mai adăuga o oră sau două de întârziere, dar vor găsi confirmarea a tot ce scrisese el.

Peter apăsă SEND, SEND, SEND.

Apoi se aşeză şi cercetă cu atenţie informaţiile pentru a-şi da seama cum ar putea ele să-i dezvăluie identitatea expeditorului. Un alt pacient? Puţin probabil – toţi fuseseră închişi din nou. Un angajat al spitalului? Lor le era imposibil să afle cine se ascunde în spatele lui Locke şi Demostene. Cineva din poliţie? Posibil – dar ştirile oferiseră doar puţine nume ale anchetatorilor. în plus, cum ar fi putut să ştie care dintre investigatori îi vânduse pontul? Nu, corespondentul său îi propusese, de fapt, soluţia unică. Ceva în acele date trebuia să-i spună exact cine era informatorul şi cum anume să ia legătura cu el.

Dacă ar scrie tuturor anchetatorilor ar însemna doar să rişte ca Peter să fie expus, fără a avea garanţia că vreunul dintre cei contactaţi ar fi omul potrivit.

În timp ce încerca să descopere identitatea corespondentului său, nu se întâmplă să primească niciun fel de răspuns de la prietenii săi ruşi. Dacă povestea ar fi fost eronată sau dacă armata rusă ar fi ştiut deja despre trecutul lui Ahile şi ar fi vrut să-l acopere, ar fi primit în mod constant e-mailuri prin care să fie rugat să nu publice povestea, apoi să-i pretindă să n-o facă, şi în cele din urmă să-l ameninţe. Deci faptul că nimeni nu-i scrisese nimic îi servea la urma urmelor drept confirmarea de care avea nevoie din partea ruşilor.

Ca Demostene, era antirus. Ca Locke, era rezonabil şi cinstit cu toate popoarele. Totuşi, ca Peter, era invidios pe simţul rusesc al identităţii naţionale, pe coeziunea ruşilor atunci când simţeau că ţara lor e în pericol. Dacă americanii au avut vreodată legături atât de puternice, ele expiraseră cu mult înainte ca Peter să se fi născut. Naţionalitatea era cea mai

importantă parte a identităţii unui rus. A fi american era la fel de important ca a fi rotarian – foarte important, dacă erai ales într-un post înalt, dar abia observabil în cadrul sentimentului identităţii celor mai mulţi oameni. Din această cauză, Peter nu-şi vedea viitorul legat de America. Americanii erau pricepuţi în a-şi croi un destin, dar nu puneau pasiune în nimic. Demostene putea provoca furie şi resentimente, dar numai până la nivelul în care deveneau duşmănie, nu scop. Peter trebuia să-şi înfigă rădăcinile altundeva. Din păcate, Rusia nu-i era disponibilă. Era o naţiune care avea o formidabilă dorinţă de măreţie, cuplată cu cel mai extraordinar şir de conducători slabi din istorie, probabil cu excepţia regilor Spaniei. Iar Ahile ajunsese primul acolo.

La şase ore după ce trimisese articolul prietenilor lui din Rusia, apăsă SEND încă o dată, expediindu-l editorului său. Aşa cum se aşteptase, trei minute mai târziu primi un răspuns.

Eşti sigur?

La care Peter replică: Verifică. Sursele mele confirmă. Apoi se duse să se culce.

Se trezi aproape înainte de a fi adormit. Nu închisese cartea, apoi ochii, decât pentru câteva minute, când îşi dădu seama că îşi căutase informatorul într-o direcţie greşită. Nu unul dintre anchetatori îi vânduse pontul. Era cineva cu relaţii la cel mai înalt nivel al F.I., cineva care ştia că Peter Wiggin era şi Locke, şi Demostene. Dar nu putea fi Graff sau Chamrajnagar – ei ar fi lăsat indicii despre cine sunt în realitate. Altcineva, probabil cineva în care aceştia aveau încredere.

Dar nimeni din F.I. nu divulgase informaţia despre evadarea lui Ahile. Cu excepţia călugăriţei care îl descoperise prima dată pe Ahile.

Reciti mesajul. Se putea să fi venit de la o călugăriţă? Posibil, dar de ce ar fi trimis ea informaţiile atât de anonim? Şi de ce copiii răpiţi să-i fi strecurat ei un mesaj?

Fusese vreunul recrutat de ea?

Peter se ridică din pat şi se duse la pupitru, unde ceru informaţii despre toţi copiii răpiţi. Absolut toţi ajunseseră la Şcoala de Luptă prin procesul normal de testare; niciunul nu fusese descoperit de călugăriţă, deci nici-unul nu avea vreun motiv să-i strecoare ei mesajul.

Ce alte legături ar putea exista? Ahile era un orfan de pe străzile Rotterdamului când sora Carlotta îl depistase ca având

talent militar – nu avusese relaţii de familie. Doar dacă nu era ca puştiul ăla grec din gaşca lui Ender, care fusese ucis într-un atac cu rachete acum câteva săptămâni, presupusul orfan a cărui adevărată familie fusese identificată în timp ce el se afla la Şcoala de Luptă.

Orfan. Ucis într-un atac cu rachete. Cum îl chema? Julian Delphiki. Poreclit Bean. O poreclă căpătată pe când trăia pe străzile din... Rotterdam. Exact ca Ahile.

Nu fu greu să-şi imagineze că sora Carlotta îi descoperise şi pe Bean, şi pe Ahile. Bean fusese unul dintre tovarăşii lui Ender pe Eros în timpul ultimei bătălii. Era singurul pe care, în loc să îl răpească, îl uciseseră. Toată lumea presupusese că asta se întâmplase din cauză că era atât de bine păzit de armata greacă încât cei care voiau să-l răpească renunţaseră şi se îngrijiseră ca puterile rivale să nu se poată folosi de el. Dar dacă nu avuseseră niciodată intenţia să-l răpească, pentru că Ahile îl cunoştea sau, mai exact, Bean cunoştea prea multe lucruri despre Ahile?

Şi dacă de fapt Bean nu era mort? Dacă trăia ascuns, protejat de convingerea unanimă că murise? Era foarte probabil ca puştii captivi să-l aleagă pe el ca destinatar al mesajului, întrucât era singurul din grupul lor, cu excepţia lui Ender, care nu era prizonier împreună cu ei. Şi cine altcineva ar fi avut un motiv atât de puternic să lucreze pentru eliberarea lor, împreună cu capacitatea dovedită de a se gândi la o strategie ca cea pe care informatorul i-o expusese în scrisoare?

Un castel din cărţi de joc, asta construia el, nivel după nivel – dar fiecare salt intuitiv părea absolut corect. Scrisoarea aceea fusese scrisă de Bean. Julian Delphiki. Cum putea Peter să-l contacteze? Bean ar fi putut fi oriunde, şi nu exista nicio speranţă de a-l contacta fiindcă oricine ştia că el trăieşte va pretinde aproape sigur că e mort şi va refuza să primească un mesaj pentru el.

Din nou, soluţia ar fi trebuit să fie evidentă în acele date, şi era. Sora Carlotta.

Peter avea o relaţie la Vatican – un adversar în războiul ideilor care apărea când şi când printre cei care frecventau forumurile despre relaţii internaţionale de pe net. La Roma era deja dimineaţă, deşi devreme. Dar dacă cineva era la pupitru dimineaţa devreme în Italia, acela era un călugăr muncitor, ataşat la Ministerul de Externe al Vaticanului.

Răspunsul veni în cincisprezece minute.

Adresa surorii Carlotta este secretă. Mesajul poate fi retransmis. Nu voi citi ceea ce trimiţi prin intermediul meu. (Nu poţi să lucrezi aici dacă nu ştii să ţii ochii închişi.)

Peter îşi compuse mesajul către Bean şi-l trimise surorii Carlotta. Dacă cineva ştia cum să ajungă la ascunzătoarea lui Julian Delphiki, aceea trebuia să fie călugăriţa care îl găsise de prima dată. Era singura soluţie posibilă la provocarea pe care i-o adresase informatorul lui.

În cele din urmă se culcă la loc, ştiind că n-avea să doarmă mult – fără îndoială avea să se trezească de mai multe ori în timpul nopţii ca să verifice reţelele în căutarea reacţiilor la articolul său.

Dar dacă nu-i păsa nimănui? Dacă nu se întâmpla nimic? Dacă astfel compromisese iremediabil persoana lui Locke, şi fără niciun folos?

Aşa cum stătea întins în pat, autoamăgindu-se că ar putea să adoarmă, îşi putea auzi părinţii sforăind în camera lor, dincolo de hol. Era şi straniu, dar şi liniştitor să-i audă. Straniu pentru că îşi făcea griji dacă ceea ce scrisese el n-ar putea cauza un incident internaţional, şi totuşi locuia în casa părinţilor săi, singurul lor copil rămas acasă. Liniştitor, pentru că era sunetul pe care-l cunoştea din copilărie, siguranţa confortabilă că ei trăiau, că îi erau aproape, iar faptul că îi putea auzi însemna că, atunci când monştrii se repezeau din colţurile întunecate ale camerei, şi ei îl puteau auzi strigând.

Monştrii căpătaseră feţe diferite de-a lungul anilor şi se ascunseseră în colţuri ale unor camere mult îndepărtate de a lui, dar zgomotul acela din camera părinţilor lui era dovada că lumea încă nu se sfârşise.

Fără să fie sigur de ce, Peter ştia că scrisoarea pe care tocmai i-o trimisese lui Julian Delphiki, via sora Carlotta, via prietenul său de la Vatican, va pune capăt lungii sale idile, jocul cu afacerile mondiale, în timp ce mama îi spăla rufele. În cele din urmă va intra el însuşi în joc, nu ca distantul şi imperturbabilul comentator Locke sau ca demagogul cu sânge clocotitor Demostene, ambii identităţi electronice, ci ca Peter Wiggin, un tânăr în carne şi oase, care putea fi prins, rănit, ucis.

Dacă era ceva care ar fi trebuit să-l ţină treaz, era acest gând. Dar el se simţea uşurat. Relaxat. Lunga aşteptare era aproape

de final. Adormi şi nu se trezi decât atunci când mama sa îl chemă la micul dejun. Tatăl lui citea ştirile.

– Care-i ştirea zilei, tată? întrebă Peter.

– Spun că ruşii i-au răpit pe copiii aceia. I-au pus sub controlul unui criminal recunoscut. Greu de crezut, dar se pare că ştiu totul despre Ahile ăsta. A fost scos dintr-un spital de nebuni din Belgia. Trăim într-o lume nebună. Ar fi putut fi şi Ender acolo.

Clătină din cap.

Peter o văzu pe mama sa îngheţând pentru o clipă la auzul numelui lui Ender. Da, da, mamă, ştiu că el e copilul inimii tale şi suferi de fiecare dată când îi auzi numele. Şi că te doare că iubita ta fiică Valentine a părăsit Pământul şi nu se va mai întoarce niciodată, nu în timpul vieţii tale. Dar încă îl mai ai lângă tine pe primul tău născut, deşteptul şi frumosul tău fiu Peter, care o să-ţi aducă într-o zi nepoţi isteţi şi frumoşi, împreună cu alte câteva lucruri ca, oh, cine ştie, poate pacea pe Pământ prin unirea tuturor statelor sub un singur guvern? Asta te-ar consola un pic? Puţin probabil.

– Numele criminalului e... Ahile?

– Fără nume de familie. Ca un cântăreţ pop sau ceva de genul ăsta.

Peter simţi un nod în gât. Nu din cauza a ceea ce spusese tatăl său, ci fiindcă fusese pe punctul de a-i corecta pronunţia. Deoarece Peter nu putea fi sigur dacă vreun ziar menţionase pronunţia franţuzească a numelui lui Ahile, cum ar putea explica tatălui său că ştie pronunţia corectă?

– Rusia a negat, nu-i aşa? întrebă Peter. Tatăl analiză din nou ştirile.

– Despre asta nu se spune nimic, zise.

– Grozav, făcu Peter. Poate asta înseamnă că e adevărat.

– Dacă ar fi adevărat, spuse tatăl, atunci ar nega. Aşa sunt ruşii.

De parcă tatăl lui ar şti ceva despre cum „sunt ruşii”.

Trebuie să mă mut, se gândi Peter, şi să trăiesc pe cont propriu. Sunt la colegiu. Încerc să eliberez zece prizonieri aflaţi la o treime de lume distanţă. Aş putea folosi banii câştigaţi ca redactor pentru a-mi plăti chiria. Poate ar trebui s-o fac chiar acum, astfel că dacă Ahile află cine sunt şi vine să mă omoare, să nu atrag pericolul asupra familiei mele.

Dar Peter ştia, chiar în momentul în care îşi formula ideea, că

mai exista un alt gând, mai întunecat, ascuns în adâncul său: Poate că dacă plec de aici, vor arunca în aer casa când eu nu sunt înăuntru, aşa cum au făcut cu Julian Delphiki. Vor crede că am murit şi un timp voi fi în siguranţă.

Nu, nu vreau ca părinţii mei să moară! Ce fel de monstru şi-ar dori aşa ceva? Eu nu vreau asta.

Dar Peter niciodată nu se minţise pe sine, cel puţin nu pentru mult timp. Nu-şi dorea ca părinţii lui să moară, desigur nu în mod violent într-un atac îndreptat asupra lui. Dar ştia că, dacă s-ar întâmpla asta, ar prefera ca el să nu fie acolo cu ei în acel moment. Bineînţeles, mai bine ar fi să nu fie nimeni acasă. Dar... mai ales eu.

A, da. Asta ura Valentine la el. Peter aproape că uitase. De asta Ender era fiul iubit de toţi. Sigur, Ender exterminase o întreagă specie de extratereştri, fără să mai amintim de puştiul din baia de la Şcoala de Luptă. Dar el nu era egoist ca Peter.

– Nu mănânci, Peter? întrebă mama.

– Scuză-mă. Azi trebuie să primesc rezultatele la nişte examene, şi cred că m-au furat gândurile.

– La ce?

– Istorie mondială, zise Peter.

– Nu e ciudat să-ţi dai seama că, atunci când se vor scrie în viitor cărţi de istorie, numele fratelui tău va fi mereu menţionat? spuse mama.

– Nu-i ciudat, zise Peter. E doar unul dintre neajunsurile cu care te alegi când salvezi lumea.

Totuşi, în spatele glumei sale, îi făcu mamei sale o promisiune cu mult mai îndârjită. Înainte să mori, mamă, o să vezi că în timp ce numele lui Ender va apărea într-un capitol sau două, va fi imposibil să discuţi despre secolul acesta sau cel următor fără să pomeneşti numele meu pe aproape fiecare pagină.

– Trebuie să fug, zise tatăl. Succes la examen.

– Am luat deja examenul, tată. Astăzi îmi dau doar nota.

– Asta am vrut să spun. Succes la note.

– Mulţam, zise Peter.

Se întoarse la mâncare, în timp ce mama îl conduse pe tatăl lui la uşă şi se sărutară la despărţire.

O să fac şi eu aşa într-o zi, gândi Peter. Cineva o să mă sărute la despărţire în uşă. Sau poate cineva o să mă lege la ochi înainte de a mă împuşca. Depinde cum evoluează lucrurile.

8.
DUBIŢA DE PÂINE

To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org

From: nusuntgata%cincinnatus@anon.set

Re: Satrap

Date provenind de la sateliţi din ziua în care a fost ucisă familia Delphiki: Nouă vehicule au plecat simultan din nordul Rusiei, latitudine 64. Ataşez lista criptată a destinaţiilor. Împrăştiere adevărată? Capcană? Care e cea mai bună strategie a noastră, prietene? Eliminăm sau salvăm? Sunt copii sau arme de distrugere în masă? Greu de ştiut. De ce ticălosul de Locke l-a îndepărtat pe Ender Wiggin? Cred că acum băiatul ăla ne-ar fi fost de folos. Cât despre de ce sunt nouă, şi nu zece vehicule: poate că unul e mort sau bolnav. Poate că unul a cedat. Poate că doi au cedat şi au fost expediaţi împreună. Doar presupuneri. Nu pot vedea decât date brute de la sateliţi, nu rapoarte intelnet.com. Dacă tu ai şi alte surse, îmi transmiţi şi mie?

Custer

Petra ştia că singurătatea era unealta pe care o foloseau împotriva ei. N-o lăsa pe fată să vorbească cu nicio fiinţă umană, apoi, când apare cineva, ea îi va fi atât de recunoscătoare încât va face confesiuni, va crede minciuni, se va împrieteni cu cel mai mare duşman.

Ciudat cum, deşi ştii exact ce-ţi face duşmanul, metoda lui totuşi funcţionează. Ca într-o piesă la care o duseseră părinţii ei a doua săptămână de la întoarcerea acasă după război. Pe scenă era o fetiţă de patru ani care o întreba pe mama ei de ce nu se întorsese încă tata. Mama încerca să găsească o cale de a-i spune că tatăl ei fusese ucis de o bombă a unui terorist azer – o a doua bombă care explodase ca să ucidă oamenii care încercau să-i salveze pe supravieţuitorii primei explozii, mai mici. Tatăl ei murise ca un erou, încercând să salveze un copil prins sub dărâmături chiar după ce poliţia îi strigase să se dea la o parte, căci probabil va fi o a doua explozie, în final, mama îi spune copilului adevărul.

Fetiţa bate supărată din picior şi spune: „E tăticul meu! Nu al băieţelului!” Iar mama îi răspunde: „Mama şi tatăl băieţelului nu erau acolo să-l ajute. Tatăl tău a făcut ceea ce spera ca

altcineva să facă pentru tine dacă el nu ar putea fi lângă tine.” Fetiţa începe să plângă: „Acum nu va mai fi niciodată lângă mine. Iar eu nu vreau pe altcineva. Îl vreau pe tăticul meu.”

Petra stătea acolo şi privea piesa, ştiind exact cât era de cinică. Să foloseşti un copil ca să interpreteze durerea unei familii, s-o legi de nobleţe şi eroism, să faci personaj negativ din duşmanul ancestral şi să pui un copil să spună plângând lucruri copilăreşti! Un computer trebuie să fi scris asta. Dar avea efect. Petra plângea ca un copil, ca şi restul publicului.

Aşa ceva îi făcea izolarea, iar ea era conştientă. Orice ar fi sperat ei, probabil avea efect. Pentru că oamenii sunt doar nişte maşini, Petra ştia foarte bine asta, maşini care fac ceea ce vrei tu dacă ştii pe ce butoane să apeşi. Şi oricât de complecşi ar putea părea oamenii, e suficient să-i deconectezi de la reţeaua formată din ceilalţi oameni care le conturează personalitatea, de la comunităţile care le formează identitatea, şi ei vor fi reduşi la acest set de butoane. Nu contează că se opun din răsputeri sau că ştiu prea bine că sunt manipulaţi, în cele din urmă, dacă ai răbdare, poţi să-i faci să cânte ca un pian, cu fiecare notă exact acolo unde o aştepţi. Chiar şi pe mine, gândi Petra.

Singură, zi după zi, lucra la computer, primind misiuni prin mail de la oameni care nu-i dădeau niciun indiciu despre personalitatea lor. Trimitea mesaje celorlalţi din echipa lui Ender, deşi ştia că şi scrisorile lor erau cenzurate şi golite de orice referinţă personală. Erau doar date, circulând într-un sens şi-n altul. Nu îi erau permise cercetările în reţea. Trebuia să formuleze o cerere şi să aştepte un răspuns filtrat de oamenii care o controlau. Singură.

Încercă să se odihnească mult, dar parcă puseseră droguri în apă – se simţea aşa de dopată, încât nu putea deloc să doarmă. Astfel că renunţă la a mai juca jocul pasivităţii. Se lăsă în voia sorţii, deveni maşina care voiau ei să fie, autoamăgindu-se că numai simulând că e o maşină nu va deveni şi în realitate una, dar ştiind în acelaşi timp că ceea ce se prefac oamenii că sunt, devin în final.

Apoi veni ziua când uşa se deschise şi intră cineva.

Vlad.

Fusese în Armata Dragon. Era mai mic decât Petra, un băiat bun, dar ea nu-l cunoştea prea bine. Între ei exista totuşi o legătură puternică: Vlad era singurul din gaşca lui Ender care

clacase ca şi Petra, şi fusese scos din luptă pentru o zi. Toată lumea era amabilă cu ei, dar amândoi ştiau că asta îi face slabi. Obiectul compătimirii. Toţi primiseră aceleaşi medalii şi elogii, dar Petra ştia că medaliile lor sunt mai puţin valoroase ca ale celorlalţi, elogiile lor vorbe goale, pentru că ei erau cei care eşuaseră, în timp ce ceilalţi reuşiseră. Petra nu vorbise niciodată despre asta cu Vlad. Pur şi simplu ştia că şi el simte aceleaşi lucruri ca şi ea, pentru că şi el căzuse prin acelaşi tunel lung şi întunecat. Şi acum era aici.

– Salut, Petra! zise.

– Salut, Vlad, răspunse ea. Îi plăcea să-şi audă propria voce. Încă funcţiona. De asemenea, îi plăcea s-o audă şi pe a lui.

– Bănuiesc că sunt noul instrument de tortură pe care-l folosesc împotriva ta.

O spusese zâmbind. Petra deduse că el voise să facă o glumă, dar şi faptul că nu era deloc aşa.

– Zău? zise ea. În mod tradiţional, ar trebui să mă săruţi şi să laşi pe altcineva să mă tortureze.

– Nu e chiar tortură. E scăparea.

– Scăparea din ce?

– Din închisoare. Nu e ce crezi tu, Petra. Hegemonia se destramă, va fi război. Problema e dacă va arunca lumea în haos sau se va ajunge ca o naţiune să le conducă pe toate celelalte. Şi dacă va fi o singură naţiune, care ar fi aceasta?

– Hai să ghicesc. Paraguay.

– Pe-aproape, zise Vlad cu un rictus. Ştiu, mie mi-e mai uşor. Eu sunt din Belarus, facem mare caz cum că am fi o ţară distinctă, dar în adâncul inimii nu ne deranjează gândul că Rusia va fi cea care va ajunge la conducere. Nimănui din afara Belarusului nu-i pasă nici cât negru sub unghie că de fapt noi nu suntem ruşi. Desigur că nu mi-e greu să vorbesc ruseşte. Iar tu eşti armeanca, şi voi aţi petrecut mulţi ani de oprimare rusească, în zilele de demult ale comunismului. Dar, Petra, cât eşti tu de armeanca? Ce e cu adevărat bine pentru Armenia? Oricum, asta e ceea ce ar trebui să-ţi spun. Să te fac să vezi beneficiile pentru Armenia dacă Rusia va câştiga. Fără sabotaje. Să ne ajuţi cu adevărat să ne pregătim pentru războiul real. Tu cooperezi, iar Armenia capătă un loc special în noua ordine mondială. Tu îţi ridici întreaga ţară. Asta nu e chiar nimic, Petra. Dacă tu nu ajuţi, nu e de niciun folos pentru nimeni. Nu te ajută

pe tine. Nu ajută Armenia. Nimeni nu va şti ce erou ai fost.

– Sună ca o ameninţare cu moartea.

– Sună ca o ameninţare cu singurătatea şi întunericul. Nu te-ai născut să fii un nimeni, Petra. Te-ai născut ca să străluceşti. Asta e şansa ta să fii din nou erou. Ştiu că tu te gândeşti că nu-ţi pasă, dar hai să fim serioşi şi să admitem – a fost grozav să fim gaşca lui Ender.

– Iar acum suntem gaşca lui cum-naiba-l-cheamă. Sigur, el o să împartă gloria cu noi, zise Petra.

– De ce nu? încă e şeful, nu se supără să aibă eroi în subordine.

– Vlad, o să se asigure că nimeni nu va şti că noi am existat, şi o să ne omoare când va termina cu noi.

Nu intenţionase să vorbească atât de deschis. Ştia că Ahile va afla. Ştia că asta garanta că profeţia ei se va îndeplini. Dar ce să-i faci – butoanele funcţionaseră. Era atât de fericită să aibă un prieten lângă ea, chiar şi unul care fusese evident cooptat, încât nu se putuse opri să nu izbucnească.

– Ei bine, Petra, ce să-ţi mai zic? Le-am spus că tu eşti rezistentă. Ţi-am spus care e oferta. Gândeşte-te. Nu e nicio grabă. Ai destul timp ca să te decizi.

– Pleci?

– Asta e regula, zise Vlad. Dacă tu spui nu, eu trebuie plec. Îmi pare rău.

Se ridică.

Ea îl privi ieşind pe uşă. Ar fi vrut să spună ceva inteligent şi brav. Ar fi vrut să-i vorbească urât, ca să-l facă să se simtă prost pentru că a trecut de partea lui Ahile. Dar ştia că orice ar fi spus, ar fi fost folosit împotriva ei într-un fel sau altul. Orice ar fi spus, ar fi arătat un alt buton celor care apasă pe ele. Ceea ce spusese era deja destul de rău.

Aşa că tăcu şi privi uşa închizându-se şi apoi zăcu pe pat până când computerul o anunţă că are un mesaj: o nouă misiune. Se apucă de lucru, o rezolvă şi o sabotă ca de obicei, gândindu-se: De fapt merge destul de bine, n-am cedat.

Apoi se culcă şi plânse în somn. Pentru câteva clipe totuşi, chiar înainte de a adormi, simţi că Vlad era prietenul ei cel mai drag, cel mai adevărat şi că ar fi făcut orice pentru el, numai să fie din nou în cameră cu ea.

Sentimentul dispăru şi un ultim gând pasager îi trecu prin

minte: Dacă ar fi chiar aşa de deştepţi, ar şti că eu simt asta acum; iar Vlad ar intra, eu aş sări din pat şi l-aş îmbrăţişa şi i-aş spune da, am s-o fac, o să lucrez cu tine, îţi mulţumesc că ai venit la mine, Vlad, îţi mulţumesc.

Doar că pierduseră ocazia.

Cum spusese cândva Ender, cele mai multe victorii vin din exploatarea imediată a greşelilor stupide ale duşmanului, şi nu dintr-o strălucire anume a planului tău. Ahile era foarte deştept. Dar nu perfect. Nu atotştiutor. S-ar putea să nu câştige. Aş putea chiar să scap de aici fără să mor.

În sfârşit liniştită, adormi.

O treziră pe întuneric.

– Scoală.

Fără niciun salut. Nu putu să vadă cine era. Auzi paşi dincolo de uşă. Bocanci. Soldaţi?

Îşi aminti ce vorbise cu Vlad. Cum îi refuzase oferta. Spusese că nu e nicio grabă; avea destul timp să se decidă. Dar ei erau acolo, trezind-o în mijlocul nopţii. Ca să facă ce?

N-o atinse nimeni. Se îmbrăcă pe întuneric – ei nu o grăbiră. Dacă ar fi fost vreun fel de şedinţă de tortură sau anchetă n-ar fi aşteptat-o să se îmbrace, s-ar fi asigurat că se simte cât mai puţin confortabil, cât mai dezechilibrată.

Nu voia să pună întrebări pentru că ar fi părut o slăbiciune. Dar şi dacă nu întreba nimic ar fi părut nepăsătoare.

– Unde mergem acum?

Niciun răspuns. Asta era semn rău. Sau nu? Tot ce ştia despre asta provenea din puţinele filme de ficţiune despre război pe care le văzuse la Şcoala de Luptă şi câteva filme cu spioni în Armenia. Niciunul nu-i păruse credibil, şi totuşi iată că era într-o situaţie reală ca într-un film cu spioni, iar singura ei sursă de informaţii despre ceea ce trebuia să aştepte erau acele filme stupide. Ce se întâmplase cu capacitatea ei superioară de raţionament? Cu talentele care îi asiguraseră intrarea la Şcoala de Luptă? Aparent, ele funcţionau numai atunci când credeai că joci jocuri la şcoală. în lumea reală se instalează teama şi te întorci la jalnicele poveşti inventate de oameni care habar n-au cum se desfăşoară de fapt lucrurile astea.

Doar că oamenii care îi făceau ei acele lucruri văzuseră şi ei aceleaşi filme idioate, aşa că de unde să ştie ea că nu-şi modelau acţiunile, atitudinile şi chiar cuvintele după ceea ce

văzuseră în filme? Nimeni nu urmase cursuri de pregătire ca să arate dur şi rău atunci când trezea o adolescentă în miezul nopţii. Încercă să-şi imagineze manualul. Dacă urmează să fie transportată în altă locaţie, spuneţi-i să se grăbească, că lasă pe toată lumea să aştepte. Dacă urmează să fie torturată, faceţi comentarii răutăcioase despre faptul că speraţi să aibă parte de multă odihnă. Dacă urmează să fie drogată, spuneţi-i că n-o să doară deloc, dar râdeţi sadic încât ea să creadă că minţiţi. Dacă urmează să fie executată, nu spuneţi nimic.

O, asta-i bună, îşi zise ea, fă să-ţi fie teamă de ce e mai rău. Asigură-te că eşti cât mai aproape posibil de panică.

– Trebuie să fac pipi, zise. Niciun răspuns.

– Pot să fac aici. Pot să fac pe mine. Pot s-o fac în pielea goală. Pot s-o fac îmbrăcată sau în pielea goală acolo unde mergem. Pot să stropesc pe drum. Pot să-mi scriu numele pe zăpadă. E mai greu pentru fete, e nevoie de mai multă condiţie fizică, dar putem s-o facem şi noi.

Tot niciun răspuns.

– Sau poţi să mă laşi să merg la baie.

– Bine, zise el.

– Care din variante?

– Baie. Ieşi pe uşă.

Ea îl urmă. Mai mult ca sigur că afară erau soldaţi. Vreo zece. Se opri în faţa unui soldat solid şi privi în sus, la faţa lui.

– E un lucru bun că te-au adus pe tine. Dacă erau numai tipii ceilalţi aş fi opus rezistenţă şi m-aş fi luptat până la moarte. Dar cu tine aici, n-am altă şansă decât să mă predau. Bună treabă, soldat.

Se întoarse şi continuă să meargă spre baie. Întrebându-se dacă nu cumva văzuse o urmă slabă de zâmbet pe faţa soldatului. Asta nu era în scenariu, nu-i aşa? Oh, stai puţin. Eroul trebuia să vorbească inteligent. Era exact în pielea personajului. Doar că acum înţelegea că toate replicile deştepte pe care le făceau eroii aveau drept scop să ascundă teama lor pură. Eroii lipsiţi de griji nu sunt curajoşi sau relaxaţi. Ei încearcă doar să nu se facă de râs în clipele dinaintea morţii.

Ajunse la baie şi bineînţeles că el intră cu ea. Dar ea fusese la Şcoala de Luptă şi, dacă ar fi avut o vezică ruşinoasă, ar fi murit de mult intoxicată cu uree. Se aşeză pe WC şi-i dădu drumul. Tipul era dincolo de uşă cu mult înainte ca ea să tragă apa.

Exista o fereastră. În tavan erau conducte de aerisire. Dar se aflau în mijlocul pustietăţii şi nu avea încotro să fugă. Cum făceau în filme? A, da. Un prieten plasase deja o armă într-un loc secret şi eroul o găsea, o asambla şi ieşea trăgând. Asta nu se potrivea în situaţia ei. Nu existau prieteni.

Trase apa, îşi aranja hainele, se spălă pe mâini şi se întoarse la escorta ei prietenoasă.

O conduseră afară, spre un fel de convoi. Erau două limuzine negre şi patru maşini de escortă. Văzu două fete cam de înălţimea ei şi cu aceeaşi culoare de păr urcând în spatele fiecărei limuzine. În schimb, Petra fu ţinută aproape de clădire, sub streaşină, până ajunse în spatele unei dubite pentru produse de patiserie. Urcă. Niciunul dintre paznici nu urcă lângă ea. În spatele dubei se aflau doi bărbaţi, dar purtau haine civile.

– Ce sunt eu, pâine? întrebă ea.

– Înţelegem că ai nevoie să simţi că deţii controlul asupra situaţiei prin umor, zise unul dintre bărbaţi.

– Cum, un psihiatru? Asta e mai rău decât tortura. Ce s-a întâmplat cu convenţia de la Geneva?

Psihiatrul zâmbi.

– Mergi acasă, Petra.

– La Dumnezeu? Sau în Armenia?

– În acest moment, nu. Situaţia e încă... flexibilă.

– Şi eu aş zice că e flexibilă dacă merg acasă într-un loc în care n-am mai fost niciodată.

– Taberele încă nu s-au triat. Acea ramură a guvernului care te-a răpit pe tine şi pe ceilalţi copii acţiona fără ştirea armatei sau a guvernului ales...

– Sau aşa se spune, zise Petra.

– Îmi înţelegi perfect situaţia.

– Deci cui îi eşti loial?

– Rusiei.

– Nu aşa spun toţi?

– Nu şi cei care au predat politica noastră externă şi strategia militară în mâinile unui copil maniac şi ucigaş.

– Astea trei sunt acuzaţii? întrebă Petra. Pentru că sunt vinovată de a fi copil. Şi de omucidere, după opinia unora.

– Să ucizi gândaci nu înseamnă genocid.

– Presupun că a fost insecticid.

Psihiatrul privi într-o parte. Părea că nu ştia destul de bine

Esenţiala ca să înţeleagă jocul de cuvinte pe care copiii de nouă ani de la Şcoala de Luptă îl credeau infinit de nostim.

Dubita începu să se mişte.

– Unde mergem, din moment ce nu acasă?

– Mergem la o ascunzătoare ca să nu te găsească monstrul acela de copil, până ce anvergura conspiraţiei lui va fi cunoscută şi conspiratorii arestaţi.

– Sau invers, zise Petra.

Psihiatrul privi din nou într-o parte. Dar apoi înţelese.

– Presupun că e posibil. Dar eu nu sunt un om important. De unde să ştie să mă caute pe mine?

– Eşti destul de important ca să ai soldaţi care să te asculte.

– Nu ascultă de mine. Ascultă de altcineva.

– De cine anume?

– Dacă, prin cine ştie ce ghinion, ai fi prinsă de Ahile şi finanţatorii lui, nu trebuie să ştii să răspunzi la întrebarea asta.

– În plus, aţi fi cu toţii morţi înainte să ajungă la mine, deci oricum numele voastre nu contează, nu-i aşa?

El o privi cercetător.

– Pari cinică în privinţa asta. Noi ne riscăm viaţa ca să te salvăm pe tine.

– Riscaţi şi viaţa mea. Aprobă încet din cap.

– Vrei să te întorci în închisoare?

– Vreau doar să fiţi conştienţi că a fi răpită a doua oară nu e chiar acelaşi lucru cu a fi eliberată. Voi sunteţi atât de siguri că sunteţi suficient de inteligenţi şi oamenii voştri suficient de loiali ca s-o scoateţi la capăt. Dar dacă greşiţi, eu pot fi ucisă. Da, vă asumaţi riscuri – dar şi eu, şi pe mine nu m-a întrebat nimeni.

– Te întreb acum.

– Lasă-mă să cobor aici din maşină, spuse Petra. O să risc singură.

– Nu, zise psihiatrul.

– Clar. Deci încă sunt prizonieră.

– Te afli sub protecţie.

– Dar eu sunt un geniu tactic şi strategic atestat, pe când voi nu. De ce sunt eu în grija voastră?

El nu avu niciun răspuns.

– Îţi spun eu de ce, zise Petra. Pentru că nu e vorba despre salvarea unor copilaşi furaţi de un alt copil rău.

E vorba de a salva Mama Rusia de la a se face de râs. Deci nu

e suficient ca eu să fiu în siguranţă. Voi trebuie să mă înapoiaţi Armeniei în circumstanţele potrivite, cu un pretext corect, astfel ca facţiunea guvernului rus pe care o serviţi voi să fie exonerată de orice vină.

– Nu noi suntem vinovaţi.

– Nu vreau să spun că minţiţi în privinţa asta, ci că pentru voi acest lucru are o prioritate mai mare decât salvarea mea. Pentru că, pot să vă asigur, călătorind în dubiţa asta mă aştept să fiu foarte uşor prinsă din nou de Ahile şi... cum le-ai spus? Finanţatorii lui.

– Şi de ce presupui că se va întâmpla asta?

– Contează de ce?

– Tu eşti geniul, replică psihiatrul. Se pare că deja ai găsit punctele slabe din planul nostru.

– Punctele slabe sunt evidente. Există prea mulţi oameni care sunt la curent. Limuzinele folosite drept momeală, soldaţii, escortele. Eşti sigur că niciunul dintre oamenii ăştia nu e o iscoadă? Pentru că dacă vreunul din ei raportează finanţatorilor lui Ahile, atunci ei deja ştiu în care maşină sunt şi unde mergem.

– Nu ştiu unde mergem.

– Ştiu, dacă şoferul e spionul părţii adverse?

– Şoferul nu ştie unde mergem.

– Se învârte pur şi simplu în cerc?

– Ştie primul punct de întâlnire, asta-i tot. Petra scutură din cap.

– Ştiam că eşti prost, pentru că ai devenit un psiholog de terapie prin discuţii, ceea ce e cam la fel cu a deveni preot într-o religie în care te crezi Dumnezeu.

Psihiatrul se înroşi. Petrei îi plăcu asta. Era prost, şi nu-i plăcea s-o audă, dar categoric avea nevoie să i se spună pentru că în mod limpede toată viaţa sa fusese construită în jurul ideii că era deştept, iar acum, când se juca cu muniţie reală, a crede că era deştept însemna a fi ucis.

– Presupun că ai dreptate, iar şoferul ştie unde mergem prima dată, chiar dacă nu ştie unde avem intenţia să mergem de la primul punct de întâlnire.

Psihiatrul ridică elaborat din umeri.

– Dar asta nu ne e de niciun ajutor. Trebuie să ai încredere în cineva.

– Şi ai decis să ai încredere în şoferul ăsta pentru că...?

Psihiatrul privi în depărtare. Petra se uită la celălalt bărbat:

– Eşti vorbăreţ.

– Eu gândeşte, zise bărbatul într-o esenţială stâlcită, că ai înnebunit profesori la Şcoala de Luptă cu vorba.

– Aha, zise Petra, tu eşti creierul agregatului. Omul păru încurcat, dar şi ofensat – nu era sigur dacă fusese insultat, fiindcă probabil nu cunoştea cuvântul agregat, dar bănuia că intenţionase să îl insulte.

– Petra Arkanian, zise psihiatrul, întrucât ai dreptate şi poate nu-l cunosc pe şofer chiar atât de bine, spune-mi ce ar fi trebuit să fac. Ai un plan mai bun decât să avem încredere în el?

– Bineînţeles, replică Petra. Îi comunici punctul de întâlnire, plănuieşti împreună cu el cu multă grijă cum să conducă până acolo.

– Am făcut asta, zise psihiatrul.

– Ştiu. Apoi, în ultima clipă, chiar în momentul în care eu urc în dubă, preiei tu volanul, iar el trece să conducă una dintre limuzine. Şi conduci spre un loc cu totul diferit. Sau şi mai bine, mă duci în cel mai apropiat oraş, mă faci scăpată şi mă laşi să mă descurc singură.

Din nou, psihiatrul privi în depărtare. Petra se amuza cât de transparent era limbajul trupului său. Ai fi crezut că un psihiatru ştie cum să se prefacă.

– Cei care te-au răpit, zise el, sunt o minoritate redusă, chiar în interiorul organizaţiei de spionaj pentru care lucrează. Nu pot fi pretutindeni.

Petra clătină din cap.

– Eşti rus, ai învăţat istoria Rusiei, şi tot mai crezi că serviciile de spionaj nu pot fi pretutindeni şi nu pot auzi totul? Ce, ţi-ai petrecut întreaga copilărie privind filme americane?

Psihiatrul ajunse la capătul răbdării. Luându-şi cea mai bună înfăţişare terapeutică de care era capabil, livră argumentul final:

– Iar tu eşti un copil care nu a învăţat să fie respectuos. Poţi avea calităţi înnăscute strălucitoare, dar asta nu înseamnă că înţelegi o situaţie politică pe care nu o cunoşti.

– A, făcu Petra. Argumentul eşti-doar-un-copil, nu-ai-atâta-experienţă.

– Dacă-i spui pe nume nu înseamnă că nu e adevărat.

– Sunt convinsă că înţelegi nuanţele discursurilor şi manevrelor politice. Dar asta e o operaţiune militară.

– E o operaţiune politică, o corectă psihiatrul. Fără împuşcături.

Din nou, Petra fu uluită de ignoranţa lui.

– Împuşcăturile se întâmplă atunci când operaţiunile militare nu reuşesc să-şi îndeplinească scopul prin manevre. Orice operaţiune prin care se urmăreşte privarea fizică a inamicului de un lucru valoros este una militară.

– În operaţiunea asta e vorba de eliberarea unei fetiţe nerecunoscătoare şi trimiterea ei acasă la mami şi tati, spuse psihiatrul.

– Vrei să vă fiu recunoscătoare? Deschide uşa şi lasă-mă să cobor.

– Discuţia s-a încheiat. Poţi să taci.

– Aşa se sfârşesc şedinţele tale cu pacienţii?

– N-am spus niciodată că sunt psihiatru.

– Ai avut o educaţie în psihologie, zise Petra. Şi ştiu că ai practicat o perioadă, pentru că oamenii normali nu vorbesc aşa când încearcă să liniştească un copil înspăimântat. Doar pentru că te-ai implicat în politică şi ţi-ai schimbat cariera nu înseamnă că nu mai eşti tipul de cap-pătrat care se duce la şcoala de vraci şi se crede om de ştiinţă.

Bărbatul abia îşi putu stăpâni furia. Petra savura fiorul scurt de teamă care o străbătu. Oare o va pălmui? Puţin probabil. Ca psihiatru, probabil va reapela la una dintre limitatele sale resurse – aroganţa profesională.

– Profanii îşi bat joc de obicei de ştiinţa pe care nu o înţeleg, zise psihiatrul.

– Exact asta voiam să spun, îi replică Petra. Când vine vorba de operaţiuni militare, eşti complet novice. Un profan. Un cap-pătrat. Iar eu sunt expertul. Şi tu eşti atât de prost încât nici acum nu mă asculţi.

– Totul merge bine, zise psihiatrul. Iar tu o să te simţi foarte prost, o să-ţi ceri scuze şi o să-mi mulţumeşti când o să te urci în avion ca să te întorci în Armenia.

Petra zâmbi încordat.

– Nici măcar nu te-ai uitat în cabina dubiţei înainte de a porni ca să te asiguri că e acelaşi şofer.

– Ar fi observat altcineva dacă se schimba şoferul, zise psihiatrul.

Petra îşi dădu seama că în sfârşit îl făcuse să nu se mai simtă

în largul lui.

– O, da, am uitat, avem încredere în colegii tăi conspiratori că vor vedea tot şi nu le va scăpa nimic, pentru că, la urma urmelor, ei nu sunt psihiatri.

– Eu sunt psiholog, zise el.

– Hopa, făcu Petra. Trebuie să te cioară să recunoşti că ai numai jumătate de educaţie.

Psihologul îşi întoarse capul. Ce termen foloseau psihologii din şcolile de la sol pentru acest comportament de evitare? Negare? Fu pe punctul de a-l întreba, dar se decise să-l lase în pace.

Iar lumea credea că ea nu-şi putea stăpâni limba.

Merseră un timp într-o tăcere mohorâtă.

Dar lucrurile pe care ea le spusese îşi făceau probabil efectul asupra lui, sâcâindu-l. Pentru că în scurt timp se ridică, se duse în faţă şi deschise uşa spre cabină.

O împuşcătură asurzitoare răsună în spaţiul închis şi psihiatrul căzu pe spate. Petra simţi creierul fierbinte şi aşchii înţepătoare de os stropindu-i faţa şi braţele. Bărbatul de lângă ea încercă să scoată o armă de sub haină, dar fu împuşcat de două ori şi căzu mort înainte de a o atinge.

Uşa cabinei se deschise cu totul. Acolo era Ahile, ţinând un pistol în mână. Spunea ceva.

– Nu te aud, zise Petra. Nu-mi pot auzi nici propria voce.

Ahile ridică din umeri. Încercă din nou, vorbind mai tare şi pronunţând cuvintele cu grijă. Ea refuză să-l privească.

– Nu am de gând să te ascult, zise, cât timp am sânge pe mine.

Ahile lăsă jos pistolul – departe, încât ea să nu-l poată lua – şi-şi scoase cămaşa. Cu pieptul gol, i-o întinse, iar când ea refuză s-o ia, începu să-i şteargă faţa până când ea i-o smulse din mână şi făcu singură treaba.

Ţiuitul din urechi se estompase şi el.

– Mă surprinde că nu ai aşteptat să-i ucizi până ţi se oferea ocazia să le spui cât eşti tu de deştept, zise Petra.

– Nu era nevoie. Le-ai spus tu deja cât sunt de proşti.

– Oh, ascultai?

– Desigur, compartimentul din spate are microfoane, zise Ahile. Şi camere de filmat.

– Nu trebuia să-i omori.

– Tipul ăsta îşi căuta pistolul.

– Numai după ce prietenul lui a murit.

– Haide acum, zise Ahile. Credeam că metoda lui Ender se baza pe folosirea preventivă a forţei supreme. Fac numai ce am învăţat de la eroul vostru.

– Mă surprinde că de data asta ai făcut-o singur.

– Ce vrei să spui cu „de data asta”?

– Presupun că ai împiedicat şi celelalte eliberări.

– Uiţi, spuse Ahile, că am avut la dispoziţie luni întregi ca să vă evaluez. De ce să-i păstrez pe ceilalţi, când pot avea ce e mai bun?

– Flirtezi cu mine?

Spuse asta cu tot dispreţul de care era capabilă. De obicei, cuvintele astea erau suficiente pentru a face un băiat îngâmfat să tacă. Dar el se mulţumi să râdă.

– Nu flirtez, zise.

– Am uitat, făcu Petra. Tu întâi tragi cu arma, apoi flirtul nu mai e necesar.

Asta îl atinse puţin – îl făcu să se oprească pentru o clipă şi să respire o idee mai repede. Petrei îi trecu prin minte că într-adevăr gura ei avea s-o ducă la moarte. Nu mai văzuse niciodată pe cineva împuşcat, în realitate, ci numai în filme sau înregistrări video. Doar pentru că se gândea la sine ca protagonistă a unui film biografic nu însemna că e în siguranţă. Din câte ştia, Ahile intenţiona s-o ucidă şi pe ea.

Sau nu? Oare vorbise serios când spusese că din toată echipa o păstrase pe ea? Vlad ar fi fost atât de dezamăgit.

– Cum de m-ai ales pe mine? întrebă, schimbând tonul.

– Cum am spus, tu eşti cea mai bună.

– Asta-i kuso, zise Petra. Exerciţiile pe care le-am făcut pentru tine nu erau mai bune ca ale celorlalţi.

– Oh, planurile alea de luptă, erau numai ca să te ţină ocupată în timp ce se desfăşurau adevăratele teste. Sau mai degrabă să te facă să crezi că tu ne ţii pe noi ocupaţi.

– Atunci care era testul adevărat, dacă se presupune că eu l-am trecut mai bine decât oricine altcineva?

– Micul tău dragon, răspunse Ahile.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. El observă şi râse.

– Nu-ţi fă griji, zise Ahile. N-o să fii pedepsită. Asta era testul, să vedem care dintre voi reuşeşte să transmită un mesaj în exterior.

– Şi premiul meu e să rămân cu tine? spuse ea cu tot dezgustul pe care îl putea pune în glas.

– Premiul tău, zise Ahile, e să rămâi în viaţă. Simţi că o doare inima.

– Nici chiar tu nu i-ai ucide pe toţi ceilalţi fără motiv.

– Dacă sunt ucişi, există un motiv. Dacă există un motiv, vor fi ucişi. Am bănuit doar că desenul tău cu dragonul are un înţeles pentru cineva. Dar nu am putut găsi codul.

– Nu era niciun cod, spuse Petra.

– Ba era. L-ai codificat într-un fel în care cineva să fie în stare să-l recunoască şi să-l descifreze. Ştiu asta pentru că ştirile care au apărut dintr-odată, declanşând toată criza asta, au anume informaţii mai mult sau mai puţin corecte. Unul dintre mesajele pe care aţi încercat voi să le transmiteţi trebuie să fi reuşit să treacă. Aşa că am revenit asupra fiecărui e-mail al fiecăruia dintre voi, iar singurul lucru de care nu ţinusem cont era dragonul tău.

– Dacă poţi citi acolo un mesaj, zise Petra, atunci eşti mai deştept decât mine.

– Dimpotrivă. Tu eşti mai deşteaptă ca mine, cel puţin în materie de strategie şi tactică – de exemplu evitarea inamicului, menţinând totuşi contactul strâns cu aliaţii. Mă rog, nu chiar aşa de strâns, dacă le-a luat atât de mult ca să publice informaţiile trimise de tine.

– Ai pariat pe calul necâştigător. Nu era un mesaj, în consecinţă, indiferent pe ce cale au obţinut veştile, le-au obţinut de la unul dintre ceilalţi.

Ahile se mulţumi să râdă.

– Eşti o mincinoasă încăpăţânată, nu-i aşa?

– Nu mint când îţi spun că dacă o să mai călătorim cu cadavrele astea în maşină, o să mi se facă rău.

El zâmbi.

– Vomită.

– Deci patologia ta include nevoia bizară de a avea de-a face cu morţii, zise Petra. Ar trebui să fii atent, ştii unde duce asta. Mai întâi o să începi să ai întâlniri cu ei, apoi într-o zi o să aduci un mort acasă să facă cunoştinţă cu mama şi tata. Opa! Am uitat, eşti orfan.

– Aşa că i-am adus să ţi-i arăt ţie.

– De ce ai aşteptat atâta până să-i împuşti? întrebă Petra.

– Voiam să fie totul aranjat aşa cum trebuie. Îl puteam împuşca pe unul dintre ei în timp ce stătea în uşă. Corpul său ar fi blocat orice ripostă armată a celuilalt, în plus, mi-a plăcut modul în care i-ai separat. Ştii tu, cearta ta cu ei. Se părea că urăşti psihiatrii la fel de mult ca şi mine. Şi tu n-ai fost niciodată internată într-un spital de nebuni. Aş fi aplaudat câteva dintre cele mai bune vorbe de duh ale tale, doar că s-ar fi putut să fiu auzit.

– Cine conduce dubiţa? întrebă Petra, ignorându-i flatarea.

– Nu eu, zise Ahile. Tu?

– Cât ai de gând să mă ţii prizonieră?

– Atât cât e nevoie.

– Atât cât e nevoie să ce?

– Să cucerim lumea împreună, tu şi cu mine. Nu e romantic? Sau, mă rog, va fi romantic atunci când se va întâmpla.

– Nu va fi niciodată romantic, spuse Petra. Iar eu n-o să te ajut să te lupţi nici cu mătreaţa, darămite să cucereşti lumea.

– O, vei coopera. O să-i omor pe ceilalţi membri ai găştii lui Ender, unul câte unul, până când o să te predai.

– Nu sunt în puterea ta, zise Petra. Şi nici nu ştii unde se află. Sunt în siguranţă.

Ahile rânji batjocoritor.

– N-ai cum s-o prosteşti pe Fetiţa-Geniu, nu-i aşa? Dar, vezi tu, o să apară undeva la suprafaţă, iar când o s-o facă, o să moară. Eu nu uit.

– E şi ăsta un mod de a cuceri lumea. Să-i omori pe toţi, unul câte unul, până rămâi singurul.

– Prima ta misiune, zise Ahile, e să decodifici mesajul pe care l-ai expediat.

– Ce mesaj?

Ahile ridică pistolul şi îl îndreptă spre ea.

– Omoară-mă şi n-o să afli niciodată dacă am expediat cu adevărat un mesaj, zise Petra.

– Dar cel puţin n-o să mai fiu nevoit să-ţi aud vocea ta afectată, minţindu-mă. Asta aproape că mă consolează.

– Se pare că uiţi că n-am venit voluntar în expediţia asta. Dacă nu-ţi place să mă asculţi, dă-mi drumul.

– Eşti aşa de sigură de tine. Dar eu te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

– Şi ce crezi tu că ştii despre mine? întrebă Petra.

– Ştiu că în cele din urmă o să te predai şi o să mă ajuţi.
– Ei bine, şi eu te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi.
– O, da?
– Ştiu că în cele din urmă o să mă ucizi. Pentru că aşa faci întotdeauna. Aşa că hai să trecem peste toată plictiseala asta intermediară. Omoară-mă acum. Pune capăt suspansului.
– Nu, zise Ahile. Astfel de lucruri e mai bine să vină pe neaşteptate. Nu crezi? Cel puţin Dumnezeu aşa a făcut întotdeauna.
– Oare de ce stau de vorbă cu tine? întrebă Petra.
– Pentru că te simţi atât de singură după ce ai fost la izolare atâtea luni, încât ai face orice pentru o companie umană. Chiar şi să stai de vorbă cu mine.
Ura să recunoască faptul că avea probabil dreptate.
– Companie umană – se pare că-ţi faci iluzii că te încadrezi în categoria asta.
– Oh, eşti rea, spuse Ahile râzând. Uite, sângerez.
– Bine, ai sânge pe mâini.
– Şi tu ai pe toată faţa. Haide, o să fie distractiv.
– Şi eu, care credeam că nimic nu poate fi mai anost decât izolarea.
– Tu eşti cea mai bună, Petra, spuse Ahile. Cu o singură excepţie.
– Bean, zise Petra.
– Ender. Bean nu e nimic. Bean e mort. Petra nu zise nimic.
Ahile o privi cercetător.
– Nicio remarcă isteaţă?
– Bean e mort şi tu eşti viu, zise Petra. Nu există dreptate în lume.
Dubita încetini şi se opri.
– Iată, făcu Ahile. Conversaţia noastră animată a făcut timpul să zboare.
Să zboare. Auzi un avion deasupra capului. Aterizând sau decolând?
– Unde zburăm? întrebă ea.
– Cine spune că zburăm undeva?
– Cred că zburăm peste graniţă, zise Petra, vorbind pe măsură ce îi veneau ideile. Cred că ţi-ai dat seama că o să-ţi pierzi slujba ta tihnită din Rusia, şi te furişezi afară din ţară.
– Chiar eşti foarte bună. Mereu ridici inteligenţa la noi

standarde.

– Iar tu mereu stabileşti noi standarde pentru eşec. El ezită o clipă, apoi continuă de parcă ea nici n-ar fi vorbit:

– O să-i asmută pe ceilalţi copii împotriva mea. Tu îi cunoşti deja. Tu le cunoşti slăbiciunile. Oricare s-ar ridica împotriva mea, tu o să-mi dai sfaturi.

– Niciodată.

– Suntem împreună în afacerea asta, zise Ahile. Sunt băiat de treabă. O să-ţi placă de mine până la urmă.

– Oh, ştiu. Ce anume ar putea să nu-mi placă?

– Mesajul, reveni Ahile. L-ai scris pentru Bean, aşa e?

– Care mesaj?

– De asta nu crezi că e mort.

– Ba cred că e mort, spuse Petra.

Dar înţelese că ezitarea ei de mai înainte o dăduse de gol.

– Sau te întrebi: dacă a primit mesajul înainte de a fi ucis, de ce veştile au apărut atât de târziu după moartea lui? Răspunsul e evident, Pet. Altcineva şi-a dat seama. Altcineva l-a decodificat. Şi asta chiar că mă enervează. Aşa că nu-mi spune ce era în mesaj. Am de gând să-l descifrez chiar eu. Nu poate fi aşa de greu.

– E de-a dreptul uşor. La urma urmelor, sunt destul de proastă dacă am ajuns prizoniera ta. De fapt, atât de proastă încât n-am trimis nimănui niciun mesaj.

– Când o să-l descifrez totuşi, sper că n-o să spună ceva compromiţător despre mine. Pentru că o să fiu nevoit să te omor în bătaie.

– Ai dreptate, zise Petra. Eşti fermecător. Cincisprezece minute mai târziu se aflau într-un mic avion particular, zburând spre sud-sud-est. Era un vehicul luxos pentru mărimea lui, iar Petra se întrebă dacă aparţinea serviciilor de spionaj, vreunei facţiuni a armatei sau vreunui lord al crimei. Sau poate toate trei deodată.

Ar fi vrut să-l studieze pe Ahile, să-i vadă faţa, limbajul trupului. Dar nu voia ca el să observe că e interesată de el. Aşa că privi pe fereastră, întrebându-se dacă nu cumva face la fel ca psihologul mort – priveşte în depărtare ca să evite să înfrunte crudul adevăr.

Când clopoţelul anunţă că îşi pot desface centurile, Petra se ridică şi se îndreptă spre baie. Era mică, dar comparativ cu

toaletele avioanelor comerciale era de-a dreptul comodă. Avea şi prosoape de pânză şi săpun adevărat.

Se strădui, cu un prosop umed, să-şi şteargă sângele şi materiile corporale de pe haine. Era nevoită să poarte hainele murdare, dar putea cel puţin să scape de bucăţile vizibile. Prosopul era atât de murdar după ce-şi termină treaba încât îl aruncă şi luă unul curat ca să-şi şteargă faţa şi mâinile. Se frecă până când faţa îi deveni roşie şi aspră, dar reuşi să scoată totul. îşi săpuni chiar şi părul şi-l spălă cum putu mai bine în chiuveta mică, turnându-şi câte o cană de apă în cap.

Tot timpul se gândi la faptul că psihiatrul îşi petrecuse ultimele minute din viaţă ascultând-o în timp ce ea-i spunea cât era de prost şi îi demonstra lipsa de sens a muncii lui de-o viaţă. Da, avea dreptate, aşa cum o dovedise şi moartea lui, dar asta nu schimba faptul că, oricât de necinstite ar fi fost motivele lui, încercase să o salveze de Ahile. Îşi dăduse viaţa în această încercare, oricât de greşit ar fi fost planificată. Toate celelalte salvări decurseseră uşor, şi fuseseră probabil la fel de greşit planificate ca şi a ei. Atât de multe depindeau de noroc. Fiecare e prost în anumite probleme. Petra fusese proastă pentru că spusese ceea ce spusese cuiva care avea putere asupra ei. Îi întărâtase. Îi provocase s-o pedepsească. Făcuse asta, deşi ştia că e o prostie. Şi nu e o prostie şi mai mare să faci ceva stupid ştiind că e stupid? Cum îi spusese el? Fetiţă nerecunoscătoare. Ei bine, m-a etichetat.

Şi totuşi, oricât de rău s-ar fi simţit din cauza morţii lui, oricât de oripilată ar fi fost de ceea ce văzuse, oricât de îngrozită fiindcă se afla sub controlul lui Ahile, oricât de singură ar fi fost în timpul ultimelor săptămâni, tot nu putea să plângă. Pentru că dincolo de aceste sentimente se afla ceva şi mai puternic. Mintea ei continua să se gândească la moduri de a trimite veşti cuiva despre situaţia în care se afla. O mai făcuse o dată, ar putea s-o facă din nou, nu? Poate că se simţea prost, poate că era un specimen mizerabil al rasei umane, poate că se afla în mijlocul unei experienţe traumatizante a copilăriei ei, dar nu avea de gând să se supună lui Ahile nicio clipă mai mult decât ar fi fost silită. Avionul se clătină brusc, izbind-o de toaletă. Căzu pe jumătate peste ea – nu avea loc să cadă complet – , dar nu se putu ridica pentru că avionul se angaja într-un picaj brusc, şi pentru câteva clipe se pomeni gâfâind, pe măsură ce aerul

bogat în oxigen era înlocuit cu aerul de la nivelul superior ameţind-o.

S-a spart învelişul exterior. Ne-au lovit.

Şi, cu toate că avea o dorinţă nestăpânită de a trăi, nu se putu împiedica să nu gândească: Bravo lor. Ucideţi-l acum pe Ahile şi, indiferent cine s-ar mai afla în avion, tot va fi o zi mare pentru omenire. Dar curând avionul se echilibra, iar aerul redeveni respirabil cu mult înainte ca ea să ajungă să-şi piardă cunoştinţa. Probabil că nu erau prea sus când se întâmplase. Deschise uşa toaletei şi se întoarse în cabina principală. Uşa laterală era parţial deschisă. Şi la câţiva metri distanţă de ea stătea Ahile, cu vântul suflându-i părul şi hainele. Poza, de parcă ar fi ştiut că face o figură frumoasă, stând acolo, la un pas de moarte.

Ea se apropie de el, trăgând cu ochiul la uşă ca să fie sigură că rămânea departe de ea, şi ca să vadă cât erau de sus. Nu prea sus, comparativ cu altitudinea de croazieră, dar mai sus de orice clădire, pod sau baraj. Oricine ar fi căzut din avion ar fi murit.

Ar fi putut ajunge în spatele lui şi să-l împingă?

El zâmbi larg când ea se apropie.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea ca să acopere zgomotul vântului.

– Mi se pare, răspunse şi el tot strigând, că am făcut o greşeală luându-te cu mine.

Deschisese uşa în mod intenţionat. O deschisese pentru ea.

Imediat ce ea începu să dea înapoi, întinse mâna şi o apucă de încheietură.

Intensitatea ochilor lui era uluitoare. Nu părea nebun. Părea... fascinat. Aproape ca şi când ar fi găsit-o uimitor de frumoasă. Dar desigur că nu era vorba de ea. Puterea lui asupra ei îl fascina. Pe sine se iubea el atât de intens.

Ea nu încercă să se retragă. în schimb, răsuci mâna în aşa fel încât să-l apuce şi ea.

– Hai să sărim împreună, strigă. Ar fi cel mai romantic lucru pe care l-am putea face.

El se aplecă mai aproape.

– Şi să pierdem toată istoria pe care vrem s-o facem împreună? spuse. Apoi râse: Oh, înţeleg, ai crezut că o să te arunc din avion. Nu, Pet, te-am apucat ca să te pot ancora în timp ce tu închizi uşa. N-ai vrea să fii absorbită de curent, nu-i

aşa?

– Am o idee mai bună. Eu o să fiu ancora, închide tu uşa.

– Dar ancora trebuie să fie cel mai puternic, mai greu, zise Ahile. Adică eu.

– Atunci s-o lăsăm deschisă.

– Nu putem zbura tot drumul până la Kabul cu uşa deschisă.

Ce însemna faptul că-i spunea ce destinaţie aveau? Că avea puţină încredere în ea? Sau că nu conta dacă ştie, fiindcă decisese că ea urma să moară?

Apoi îşi dădu seama că dacă ar fi vrut-o moartă, ar fi murit. Era atât de simplu. Atunci de ce şi-ar face griji? Dacă voia s-o omoare împingând-o pe uşă, cu ce ar fi asta diferit de un glonţ în cap? Moartea era moarte. Iar dacă el nu plănuia s-o omoare, uşa trebuia închisă, iar utilizarea lui ca ancoră era un al doilea plan bun.

– Nu poate s-o facă cineva din echipaj? întrebă ea.

– Nu e decât pilotul. Poţi ateriza cu un avion? Ea scutură din cap.

– Atunci el rămâne în cabină, iar noi închidem uşa.

– Nu vreau să fiu cicălitoare, dar deschiderea uşii a fost chiar o prostie.

El rânji la ea.

Ţinându-se strâns de încheietura lui, alunecă pe lângă perete spre uşă. Era doar parţial deschisă, tipul de uşă care lucrează prin culisare. Deci nu trebuia să se întindă prea mult în afara avionului. Totuşi, curentul rece îi smulgea braţul şi făcea să-i fie foarte greu să apuce mânerul uşii şi s-o tragă la loc. Şi chiar când o aduse pe poziţie, pur şi simplu nu avu putere să învingă rezistenţa vântului şi să închidă mânerul corect.

Ahile văzu, şi acum, că uşa nu mai era suficient de deschisă pentru a cădea cineva, iar curentul nu mai putea absorbi pe nimeni, îi dădu drumul şi i se alătură, trăgând de mâner.

Dacă aş împinge în loc să trag, gândi Petra, curentul m-ar ajuta, şi poate am fi absorbiţi amândoi.

Fă-o, îşi spuse. Fă-o. Ucide-l. Chair dacă mori făcând asta, merită. Asta e Hitler, Stalin, Ghinghis, Attila, toţi într-unui.

Dar poate că n-ar funcţiona. Poate că el n-ar fi tras afară. Ea ar putea muri singură, fără rost. Nu, va trebui să găsească un mod de a-l distruge mai târziu, când va fi sigură că va funcţiona.

La un alt nivel, ştia că pur şi simplu nu era pregătită să moară.

Indiferent cât de convenabil ar fi fost pentru restul umanităţii, indiferent cât de mult ar fi meritat Ahile să moară, ea nu va fi călăul lui, nu acum, nu dacă ar trebui să-şi dea propria viaţă pentru a-l ucide. Dacă asta o făcea o laşă egoistă, atunci aşa să fie.

Traseră şi traseră, şi în final, cu un şuierat, uşa depăşi pragul rezistenţei vântului şi intră frumos la locul ei. Ahile puse ivărul care o închidea.

– O călătorie cu tine e întotdeauna aşa o aventură, zise Petra.

– Nu-i nevoie să ţipi. Te aud bine.

– De ce nu te mulţumeşti să alergi cu taurii la Pamplona, ca orice persoană sinucigaşă normală?

El îi ignoră zeflemeaua.

– Cred că te preţuiesc mai mult decât credeam.

O spuse de parcă asta l-ar fi luat prin surprindere.

– Adică încă mai ai o sclipire de umilinţă? Chiar s-ar putea să ai nevoie de cineva?

Din nou, el îi ignoră cuvintele.

– Arăţi mai bine fără sânge pe toată faţa.

– Dar tot n-o să fiu niciodată aşa drăguţă ca tine.

– Uite care e regula mea în privinţa pistoalelor, zise Ahile. Când oamenii sunt împuşcaţi, stai mereu în spatele celui care trage. Acolo e mult mai puţină mizerie.

– Doar dacă oamenii nu ripostează. Ahile râse.

– Pet, nu folosesc niciodată un pistol când cineva ar putea să riposteze.

– Şi eşti atât de manierat, încât întotdeauna deschizi uşa unei doamne.

Zâmbetul lui se stinse.

– Am câteodată asemenea impulsuri, zise. Dar nu sunt irezistibile.

– Cu atât mai rău. Aşa ajungi să ai o apărare bună împotriva nebuniei.

Ochii lui luciră pentru o clipă. Apoi se întoarse pe scaunul lui.

Ea înjură. Să-l provoace aşa nu era prea diferit de a sări din avion.

Şi totuşi, poate că faptul că-i vorbise fără să se înjosească îl făcuse s-o preţuiască.

Proasto, îşi zise. Nu eşti făcută să-l înţelegi pe băiatul ăsta – nu eşti destul de nebună. Nu încerca să ghiceşti de ce face ceea

ce face sau ce simte despre tine sau despre oricine sau orice altceva. Studiază-l ca să poţi învăţa cum îşi face planurile, ce e posibil să facă, ca într-o zi să-l poţi înfrânge. Dar nu încerca să-l înţelegi. Dacă nu te poţi înţelege nici măcar pe tine, ce şansă ai să înţelegi pe cineva atât de sucit ca Ahile?

Nu aterizară la Kabul. Aterizară la Taşkent, realimentară, apoi trecură peste Himalaya spre New Delhi.

Deci o minţise în legătură cu destinaţia. în cele din urmă, nu avusese încredere în ea. Dar atâta timp cât se abţinea s-o omoare, putea îndura puţină lipsă de încredere.

9.
COMUNICÂND CU MORŢII

To: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: Un răspuns pentru prietenul tău mort

Dacă ştii cine sunt în realitate şi eşti în contact cu o anumită persoană presupus decedată, te rog informează această persoană că am făcut tot posibilul să-i îndeplinesc aşteptările. Cred că o viitoare colaborare ar fi posibilă, dar nu prin intermediari. Dacă habar n-ai despre ce vorbesc, te rog să mă informezi, astfel încât să-mi pot relua cercetările.

Bean se întoarse acasă şi o găsi pe sora Carlotta împachetând.

– E ziua mutării? întrebă.

Căzuseră de acord ca oricare dintre ei să poată decide când e timpul să se mute fără să fie nevoiţi să-şi argumenteze decizia. Era singura cale de a fi siguri că reacţionează la orice sugestie inconştientă venită din partea oricui. N-ar fi vrut să-şi petreacă ultimele momente din viaţă spunându-şi unul altuia:

„Ştiam eu că ar fi trebuit să plecăm acum trei zile!”

„Şi de ce n-ai zis?”

„Păi n-aveam niciun motiv.”

– Mai avem două ore până pleacă avionul.

– Stai puţin, zise Bean. Tu decizi că plecăm, eu hotărăsc destinaţia.

Aşa făceau, pentru a-şi păstra mişcările aleatorii. Ea îi înmâna un e-mail listat. Era de la Locke.

– Greensboro, Carolina de Nord, în SUA, spuse ea.

– Poate că nu înţeleg eu bine, dar nu văd nicio invitaţie de a-l vizita.

– Nu vrea intermediari, zise Carlotta. Nu putea avea încredere că e-mailul ăsta n-a fost urmărit.

Bean luă un chibrit şi arse hârtia în chiuvetă. Apoi sfărâmă cenuşa şi-o spălă cu apă.

– Dar Petra?

– Tot nimic. Şapte din gaşca lui Ender au fost eliberaţi. Ruşii spun că pur şi simplu locul unde e deţinută Petra încă n-a fost descoperit.

– Kuso, zise Bean.

– Ştiu, dar ce putem face dacă nu vor să ne spună? Bean, mă tem că e moartă. Trebuie să recunoşti că e cel mai întemeiat motiv al lor pentru care nu colaborează.

Bean ştia, dar nu credea.

– N-o cunoşti pe Petra, zise.

– Nu cunoşti Rusia.

– În orice ţară majoritatea oamenilor sunt de treabă.

– Ahile e suficient ca să încline balanţa oriunde s-ar duce.

Bean aprobă.

– În mod raţional, trebuie să fiu de acord cu tine. Iraţional, mă aştept s-o revăd într-o zi.

– Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş putea interpreta asta ca un semn al credinţei tale în reînviere.

Bean îşi ridică valiza.

– Sunt eu mai mare sau asta e mai mică?

– Valiza e la fel, zise Carlotta.

– Cred că cresc.

– Creşti, bineînţeles. Uită-te la pantaloni.

– Tot pe ăia îi port.

– Mai exact, uită-te la glezne.

– Oh.

Gleznele i se vedeau mai mult decât atunci când îi cumpărase.

Bean nu văzuse niciodată un copil crescând, dar îl sâcâia faptul că în săptămânile cât stătuseră în Arara-quara crescuse cu cel puţin cinci centimetri. Dacă asta era pubertatea, unde erau celelalte schimbări care ar fi trebuit să facă parte din ea?

– O să cumpărăm haine noi la Greensboro, zise sora Carlotta.

Greensboro.

– Locul în care a copilărit Ender.
– Şi unde a ucis pentru prima dată, spuse Carlotta.
– Nu renunţi la asta, nu-i aşa?
– Când Ahile a fost în puterea ta, tu nu l-ai omorât. Bean nu voia să fie comparat cu Ender în felul acesta. Nu când Ender era dezavantajat.
– Soră Carlotta, am fi avut cu mult mai puţine probleme acum dacă l-aş fi omorât.
– Ai arătat milă. Ai întors celălalt obraz. I-ai dat o şansă să facă ceva de valoare în viaţă.
– M-am asigurat ca va fi internat într-un spital de boli mintale.
– Eşti atât de hotărât să crezi în propria-ţi lipsă de virtute?
– Da, zise Bean. Prefer adevărul minciunilor.
– Uite, replică ea. Încă o virtute pe care s-o adaug pe listă.
Bean râse forţat.
– Mă bucur că mă placi, zise.
– Ţi-e frică să te întâlneşti cu el?
– Cu cine?
– Fratele lui Ender.
– Nu mi-e frică.
– Atunci, cum te simţi?
– Sceptic, zise Bean.
– Se arată umil în scrisoarea asta, zise sora Carlotta. Nu e sigur dacă a înţeles lucrurile corect.
– Oh, da. Umilul Hegemon.
– Încă nu e Hegemon.
– A reuşit să elibereze şapte din tovarăşii lui Ender, doar prin publicarea unui articol. Are influenţă. Are ambiţie. Iar acum să aflu că are şi umilinţă – ei bine, pentru mine e prea mult.
– Râzi cât vrei. Hai să ieşim să căutăm un taxi. Nu aveau nicio problemă de rezolvat în ultimul moment. Plătiseră totul cu bani gheaţă, nu deţineau nimic. Puteau pleca.
Trăiau cu banii din fondurile puse de Graff la dispoziţia lor. Nimic privitor la contul folosit acum de Bean nu-l indica a fi al lui Julian Delphiki. Conţinea solda sa, inclusiv bonusurile pentru luptă şi pensionare. F.I. acordase tuturor celor din echipa lui Ender fonduri substanţiale, dar de care nu se puteau atinge până la majorat. Banii economisiţi şi bonusurile erau doar pentru a trece de copilărie. Graff îl asigurase că nu va duce lipsă de bani cât timp va sta ascuns.

Banii surorii Carlotta veneau de la Vatican. O singură persoană de acolo ştia ce face ea. Şi ea avea bani suficienţi pentru necesităţile sale. Niciunul dintre ei nu avea tupeul să profite de situaţie. Cheltuiau puţin, sora Carlotta pentru că nu voia nimic în plus, Bean pentru că ştia că la orice extravaganţă sau exces ar rămâne în amintirea oamenilor. Întotdeauna trebuia să pară un copil care făcea comisioane pentru bunica lui, nu un erou de război încasându-şi solda.

Nici paşapoartele nu le creau probleme. Din nou, Graff trăsese sforile pentru ei. Datorită aspectului lor – ambii cu ascendenţă mediteraneană – aveau paşapoarte de Catalonia. Carlotta cunoştea bine Barcelona, iar catalana era limba ei maternă. Acum abia o mai vorbea, dar nu avea importanţă – nu prea o mai vorbea nimeni. Şi nimeni n-ar fi fost surprins dacă nepotul ei nu vorbea deloc limba. În plus, câţi catalani aveau să întâlnească în călătoriile lor? Cine să încerce să le verifice povestea? Dacă cineva şi-ar fi băgat prea mult nasul, s-ar fi mutat pur şi simplu în alt oraş sau în altă ţară.

Aterizară la Miami, apoi la Atlanta, apoi la Greensboro. Erau epuizaţi şi petrecură noaptea la hotelul aeroportului. A doua zi intrară în reţea şi tipăriră ghiduri ale liniilor de autobuze locale. Era un sistem destul de modern, protejat şi electric, dar pentru Bean harta nu avea niciun sens.

– De ce nu trece pe aici niciun autobuz? întrebă el.

– Aici locuiesc oamenii bogaţi, spuse sora Carlotta.

– Ce-i face să trăiască toţi la un loc?

– Se simt mai în siguranţă. Iar trăind aproape unul de altul, au mai multe şanse ca fiii şi fiicele lor să se căsătorească în familii bogate.

– Dar de ce nu vor autobuze?

– Folosesc vehicule individuale. Îşi pot permite taxele. Asta le dă mai multă libertate în alegerea programului. Şi astfel le arată tuturor cât sunt de bogaţi.

– Tot e stupid, zise Bean. Uite cât de departe de ei trebuie să treacă autobuzele.

– Oamenii bogaţi nu vor ca străzile lor să aibă limitările necesare unei linii de autobuze.

– Şi ce-i cu asta? Sora Carlotta râse.

– Bean, nu există destulă prostie şi în armată?

– Dar pe termen lung, tipul care câştigă luptele ajunge să ia

deciziile.

– Ei bine, aceşti bogătaşi câştigă luptele economice. Sau le-au câştigat bunicii lor. Aşa că acum ei îşi văd de drumul lor.

– Câteodată mă simt de parcă n-aş şti nimic.

– Ţi-ai trăit jumătate din viaţă într-un tub în spaţiu, iar înainte ai trăit pe străzile din Rotterdam.

– Am trăit şi în Grecia cu familia mea, şi la Araraquara. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

– Acolo era Grecia. Şi Brazilia. Asta e America.

– Deci banii dictează lucrurile în America, dar nu şi în alte locuri?

– Nu, Bean. Banii dictează aproape pretutindeni. Dar diferitele culturi au diferite moduri de a o arăta. La Araraquara, de exemplu, s-au asigurat că liniile de tramvai se întind până în cartierele bogate. De ce? Pentru ca servitorii să poată veni la lucru. În America le e mai frică de hoţii care ar putea veni să fure, deci semnul bogăţiei este să te asiguri că singurul mod de a ajunge la ei e cu o maşină particulară sau pe jos.

– Uneori mi-e dor de Şcoala de Luptă.

– Pentru că în Şcoala de Luptă erai unul dintre cei mai bogaţi în singurii bani care contau acolo.

Bean se gândi la asta. Imediat ce ceilalţi copii îşi dăduseră seama că, fiind cel mai tânăr şi mai scund, îi putea depăşi la orice materie, căpătase un fel de putere. Toată lumea ştia cine era el. Chiar şi cei care îşi băteau joc de el erau nevoiţi să-i acorde un respect plin de ranchiună. Dar... „Eu nu mi-am văzut întotdeauna de drumul meu."

– Graff mi-a spus câteva dintre lucrurile scandaloase pe care le-ai făcut, zise Carlotta. Te-ai căţărat prin conductele de aerisire ca să tragi cu coada ochiului. Ai spart sistemul computerelor.

– Dar m-au prins.

– Nu atât de repede pe cât ar fi vrut. Dar ai fost pedepsit? Nu. De ce? Pentru că erai bogat.

– Banii şi talentul nu sunt acelaşi lucru.

– Asta pentru că banii câştigaţi de strămoşi pot fi moşteniţi, zise sora Carlotta. Şi toată lumea recunoaşte valoarea banilor, în timp ce numai grupurile selecte recunosc valoarea talentului.

– Deci unde locuieşte Peter?

Aveau adresele tuturor familiilor Wiggin. Nu erau multe – cea

mai des întâlnită ortografiere era cu s la sfârşit.

– Dar asta nu cred să ne ajute, spuse Carlotta. Nu vrem să ne întâlnim la el acasă.

– De ce nu?

– Pentru că nu ştim dacă părinţii lui au cunoştinţă de ceea ce face el sau nu. Graff era aproape sigur că nu. Dacă apar doi străini, vor începe să se întrebe ce face fiul lor în reţea.

– Atunci, unde?

– Am putea la şcoală. Dată fiind inteligenţa lui, pariez că e deja la colegiu. În timp ce vorbea, accesa noi informaţii: Colegii, colegii, colegii. Există o mulţime în oraş. Mai întâi cele mari, e mai uşor pentru el să se piardă în ele...

– De ce ar avea nevoie să se piardă? Nimeni nu ştie cine e.

– Dar nu vrea ca cineva să-şi dea seama că nu-şi consumă timpul făcând teme. Trebuie să arate ca orice puşti obişnuit de vârsta lui. Trebuie să-şi petreacă tot timpul liber cu prietenii. Sau cu fetele. Sau cu prieteni care se uită după fete. Sau cu prieteni care caută să treacă peste faptul că nu-şi găsesc fete.

– Pentru o călugăriţă, se pare că ştii multe despre asta.

– Nu m-am născut călugăriţă.

– Dar te-ai născut fată.

– Şi nimeni nu e un observator mai bun al tradiţiilor sociale ale băieţilor adolescenţi decât o fată adolescentă.

– Ce te face să crezi că el nu face toate astea?

– Să fii Locke şi Demostene e o slujbă cu normă întreagă.

– Atunci de ce totuşi crezi că e la colegiu?

– Pentru că părinţii lui ar fi supăraţi dacă ar sta acasă toată ziua, citind şi scriind e-mailuri.

Bean n-avea de unde să ştie ce-i supără pe părinţi. Îşi cunoscuse părinţii doar de la sfârşitul războiului, iar ei nu găsiseră nimic serios de criticat la el. Sau poate că nu simţeau că era al lor cu adevărat. Nici pe Nikolai nu-l criticau prea mult. Dar... mai des decât pe Bean. Pur şi simplu nu petrecuseră suficient timp împreună ca să se simtă confortabil, ca părinţi, cu noul lor fiu Julian.

– Mă întreb ce mai fac părinţii mei.

– Dacă se întâmpla ceva rău, am fi auzit, zise Carlotta.

– Ştiu. Asta nu înseamnă că nu pot să mă întreb. Ea nu răspunse, continuă doar să lucreze la pupitru, aducând noi pagini pe display.

– Uite-l, zise. Student nerezident. Fără adresă. Doar un e-mail şi o cutie poştală în campus.

– Şi orarul clasei lui? întrebă Bean.

– Nu postează aşa ceva. Bean râse.

– Şi asta ar trebui să fie o problemă?

– Nu, Bean, n-o să le spargi sistemul. Nu-mi vine în minte o cale mai bună de a atrage atenţia decât dacă ai declanşa o capcană şi ai atrage un program-spion până acasă.

– Nu mă las urmărit de spioni.

– Nu-i vezi niciodată pe cei care te urmăresc.

– E doar un colegiu, nu vreun serviciu de informaţii.

– Câteodată, oamenii care au cele mai puţine lucruri care ar merita furate sunt cei mai preocupaţi să lase impresia că au mari comori ascunse.

– Asta e din Biblie?

– Nu, din observaţie.

– Deci ce facem?

– Vocea ta e prea copilăroasă, zise sora Carlotta. Vorbesc eu la telefon.

Vorbi aşa cum ştia ea cu secretarul-şef al universităţii.

– A fost atât de drăguţ să-mi care toate lucrurile atunci când mi s-a rupt o roată de la cărucior, iar dacă astea sunt cheile lui aş vrea să i le înapoiez imediat, înainte să înceapă să-şi facă griji... Nu, nu i le las în cutia poştală, cum ar putea asta să însemne „imediat”? Nici nu le las la dumneavoastră, ar putea să nu fie ale lui, atunci ce m-aş face? Dacă sunt cheile lui, s-ar bucura dacă mi-aţi spune unde are el ore, iar dacă nu sunt ale lui, ce rău ar fi în asta?... Bine, aştept.

Sora Carlotta se întinse pe pat. Bean râse:

– Cum ajunge o călugăriţă să mintă atât de bine? Ea apăsă pe butonul MUTE.

– Nu înseamnă că minţi dacă-i spui unui birocrat povestea de care e nevoie ca să-l determine să-şi facă treaba ca lumea.

– Dar dacă şi-ar face treaba ca lumea, nu ţi-ar da nicio informaţie despre Peter.

– Dacă şi-ar face treaba ca lumea, ar înţelege scopul regulilor şi în consecinţă ar şti când e cazul să facă excepţii.

– Oamenii care înţeleg scopul regulilor nu devin birocraţi, zise Bean. Asta e ceva ce am învăţat foarte repede la Şcoala de Luptă.

– Exact. Deci eu trebuie să-i spun o poveste care să-l ajute să-şi depăşească handicapul. Brusc, îşi reîndreptă atenţia către telefon: Oh, ce amabil! Da, e bine. O să mă întâlnesc acolo cu el.

Închise telefonul şi râse.

– Ei bine, în cele din urmă secretarul i-a transmis un e-mail. Era conectat, a admis că şi-a pierdut cheile, şi vrea să se întâlnească cu bătrânica la Yum-Yum.

– Ce-i asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar după cum a spus-o, îmi închipui că dacă aş fi fost o bătrână care trăieşte lângă campus aş fi ştiut deja. Deja se scufundase în harta oraşului: A, e un restaurant aproape de campus. Asta e. Hai să ne întâlnim cu băiatul care va fi rege.

– Stai o clipă, zise Bean. Nu putem merge direct acolo.

– De ce nu?

– Trebuie să luăm nişte chei.

Sora Carlotta îl privi ca pe un nebun.

– Am cam inventat cheile astea, Bean.

– Secretarul ştie că te întâlneşti cu Peter Wiggin ca să-i înapoiezi nişte chei. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce chiar acum la Yum-Yum să ia prânzul? Şi ne vede întâlnindu-ne cu Peter, şi nimeni nu-i dă nicio cheie?

– N-avem prea mult timp.

– OK, am o idee mai bună. Prefă-te zăpăcită şi spune-i că, grăbindu-te să ajungi la întâlnirea cu el, ai uitat să aduci cheile, dar ar putea să vină acasă cu tine.

– Bean, chiar ai talent.

– Înşelătoria e a doua mea natură.

Autobuzul veni la fix şi merse cu viteză, nefiind oră de vârf, şi în curând erau în campus. Bean se pricepea mai bine să transpună hărţile în teren real, aşa că găsi drumul spre Yum-Yum.

Locul arăta ca o bombă. Sau mai degrabă încerca să arate ca o bombă din erele trecute. Numai că şi în realitate era ruinat şi prost întreţinut, astfel că era o bombă încercând să arate ca un restaurant decent, decorat să arate ca o bombă. Foarte complicat şi ironic, decise Bean, amintindu-şi ce obişnuia să spună tatăl lui despre un restaurant de cartier din apropierea casei lor din Creta: Lăsaţi orice prânz, voi ce intraţi.

Mâncarea părea ca cea obişnuită din orice restaurant banal –

mai mult grăsime şi dulciuri decât aromă şi nutriţie. Totuşi, Bean nu era mofturos. Existau mâncăruri care-i plăceau mai mult decât altele şi ştia câte ceva despre diferenţa dintre bucătăria fină şi mâncarea simplă, dar după străzile din Rotterdam şi anii de hrană uscată şi procesată din spaţiu, orice îi aducea calorii şi nutrienţi era bun pentru el. Dar făcu greşeala să-şi ia îngheţată. Abia venise de la Araraquara, unde şerbetul era memorabil, iar chestia asta americană era prea grasă, aroma prea siropoasă.

– Mmmm, delicioasă, zise Bean.

– Fecba a boquinha, menino, răspunse ea. E não fala portugues aqui.

– Nu vreau să critic îngheţata într-o limbă pe care o înţeleg ei.

– Amintirea senzaţiei de foame nu te face mai tolerant?

– Trebuie să fie totul o problemă de morală?

– Am scris dizertaţii despre d'Aquino şi Tillich, spuse sora Carlotta. Toate problemele sunt filozofice.

– Caz în care toate răspunsurile sunt neinteligibile.

– Şi nici măcar nu eşti la şcoala generală.

Un tânăr înalt se strecură pe banchetă lângă Bean.

– Scuzaţi-mă pentru întârziere, zise. Aveţi cheile mele?

– Mă simt aşa de prost, spuse sora Carlotta. Am venit până aici şi mi-am dat seama că le-am uitat acasă. Dă-mi voie să-ţi cumpăr o îngheţată şi apoi poţi să vii la mine acasă să le iei.

Bean privi în sus la profilul lui Peter. Asemănarea cu Ender era clară, dar nu într-atât de mult încât cineva să-i confunde.

Deci ăsta era puştiul care negociase încetarea focului şi încheiase Războiul Ligii. Arătos, dar nu frumos ca un star de cinema – oamenilor le-ar plăcea, dar ar avea şi încredere în el. Bean studiase înregistrări video cu Hitler şi Stalin. Diferenţa era notabilă – Stalin nu trebuise niciodată să fie ales, Hitler da. Chiar cu acea mustaţă stupidă, puteai vedea în ochii lui Hitler priceperea de a citi în tine, sentimentul acela că orice ar spune, oriunde ar privi, îţi vorbeşte ţie, se uită la tine, îi pasă de tine. Dar Stalin arăta ca un mincinos, ceea ce şi era. Peter intra categoric în categoria celor carismatici. Ca Hitler.

Poate că era o comparaţie nedreaptă, dar cei care îşi doreau puterea invitau la astfel de gânduri. Cel mai rău era să priveşti felul în care o juca pe sora Carlotta. într-adevăr, interpreta un rol, dar când îi vorbea, când îşi fixa privirea pe ea, ea se înfrumuseţa, se încălzea. Nu atât încât să se comporte

prosteşte, dar era conştientă de prezenţa lui cu o intensitate sporită care lui Bean îi displăcea. Peter avea darul seducţiei. Periculos.

– O să merg cu dumneata acasă, zise Peter. Nu mi-e foame. Aţi plătit deja?

– Desigur, zise sora Carlotta. Apropo, acesta este nepotul meu. Delfino.

Peter păru să-l observe pe Bean pentru prima dată – deşi Bean era sigur că Peter îl măsurase pe de-a-ntregul înainte de a se aşeza.

– Simpatic copil, spuse. Câţi ani are? Merge deja la şcoală?

– Sunt mic, zise Bean vesel, dar cel puţin nu sunt yelda.

– Filmele alea de la Şcoala de Luptă, făcu Peter. Chiar şi copiii mici prind argoul acela poliglot stupid.

– Acum trebuie să mergem, copii, insist. Sora Carlotta îi conduse spre uşă.

– Nepotul meu vizitează ţara pentru prima dată, tinere, aşa că nu înţelege zeflemelele americane.

– Ba le înţeleg, zise Bean, căutând să sune ca un copil bosumflat şi găsind asta destul de uşor, căci chiar era iritat.

– Vorbeşte bine engleza. Mai bine ţine-l de mână cât traversăm, tramvaiele zboară prin campus de parc-ar fi la Daytona.

Bean făcu ochii mari, dar fu de acord ca sora Carlotta să-l ţină de mână când traversară strada. Peter încerca în mod evident să-l provoace, dar de ce? Categoric, nu era atât de superficial încât să creadă că a-l umili pe Bean i-ar fi adus vreun avantaj. Poate îi făcea plăcere să-i facă pe alţii să se simtă mici.

În cele din urmă ajunseră departe de campus, făcând destul de multe ocolişuri şi schimbări de direcţie ca să poată fi siguri că n-au fost urmăriţi.

– Deci tu eşti marele Julian Delphiki, zise Peter.

– Şi tu eşti Locke. Eşti solicitat ca Hegemon după ce se termină mandatul lui Sakata. Păcat că exişti doar virtual.

– Mă gândesc să ies cât de curând în public, zise Peter.

– Aha, de asta ţi-ai făcut operaţie estetică, să arăţi atât de bine.

– Faţa asta veche? O port numai când nu-mi pasă cum arăt.

– Băieţi, zise sora Carlotta. Chiar trebuie să vă maimuţăriţi aşa?

Peter râse uşor.

– Haide, mami, doar ne jucam. N-am putea merge la film?

– Gata, în pat şi nu primiţi de mâncare, niciunul dintre voi, zise sora Carlotta.

Bean se săturase de asta.

– Unde e Petra? întrebă. Peter îl privi ca pe un nebun.

– Nu e la mine.

– Ai informaţii, zise Bean. Ştii mai multe decât îmi spui.

– Şi tu ştii mai multe decât îmi spui mie. Credeam că vom avea încredere unul în altul, apoi vom da drumul şuvoaielor de înţelepciune.

– E moartă? întrebă Bean, nevrând să se lase deviat. Peter privi la ceas.

– în momentul ăsta? Nu ştiu.

Bean se opri din mers. Dezgustat, se întoarse spre sora Carlotta.

– Am pierdut timpul, zise. Şi ne riscăm vieţile pentru nimic.

– Eşti sigur? spuse sora Carlotta.

Bean privi înapoi spre Peter, care părea uimit cu adevărat.

– Vrea să fie Hegemon, zise Bean, dar e un nimic. Bean se îndepărtă. Memorase traseul, desigur, şi ştia cum să ajungă la staţia de autobuz fără ajutorul Carlottei. Ender călătorise cu aceste autobuze pe când era mai mic decât Bean. Era singura consolare după amara dezamăgire de a fi descoperit că Peter nu era decât un prostănac care se juca.

Nimeni nu strigă după el, iar el nu privi înapoi.

Bean nu luă autobuzul spre hotel, ci pe cel care trecea cel mai aproape de şcoala pe care Ender o urmase înainte de a fi trimis la Şcoala de Luptă. Întreaga istorie a vieţii lui Ender ieşise la lumină în cursul anchetei asupra lui Graff: prima crimă a lui Ender avusese loc aici, un băiat numit Stilson care îşi asmuţise gaşca împotriva lui Ender. Bean fusese martor la cea de-a doua crimă a lui Ender, într-o situaţie similară cu prima. Ender – singur, copleşit numeric, înconjurat – provoca la luptă unul la unul, apoi se bătea ca să distrugă duşmanul astfel încât acestuia să nu-i mai rămână nicio dorinţă de a mai lupta. Dar el ştiuse asta aici, de la vârsta de şase ani.

Şi eu cunoşteam anumite lucruri la vârsta asta, gândi Bean. Chiar şi mai de tânăr. Nu cum să ucid – asta mă depăşea, eram prea mic. Ci cum să trăiesc, asta era greu.

Pentru mine era greu, dar nu şi pentru Ender. Bean se plimbă prin cartierele cu case vechi modeste şi case noi şi mai modeste – dar pentru el toate erau miracole. Nu pentru că n-ar fi avut o mulţime de ocazii, trăind cu familia sa în Grecia după război, de a vedea cum creşteau majoritatea copiilor. Dar aici era ceva diferit. Acesta era locul care îl crease pe Ender Wiggin.

Eu am mai mult talent înnăscut pentru război decât a avut Ender. Totuşi, el a fost un comandant mai bun. Asta să fi fost diferenţa? El crescuse undeva unde niciodată nu trebuise să-şi facă griji în legătură cu următoarea masă, unde oamenii îl lăudau şi-l ocroteau. Eu am crescut undeva unde, dacă găseam un rest de hrană, trebuia să mă tem că un alt copil de pe stradă ar putea să mă omoare pentru el. Oare asta nu ar fi trebuit să mă facă pe mine cel care luptă disperat, iar pe Ender cel care se retrage?

Nu era locul de vină. Doi oameni în situaţii identice nu vor face niciodată exact aceleaşi alegeri. Ender este ceea ce este, eu sunt ceea ce sunt. Lui i-a fost destinat să distrugă Furnicile. Mie mi-a fost dat să supravieţuiesc.

Acum, ce mi-e scris să fac? Sunt un comandant fără armată. Am o misiune de îndeplinit, dar nicio idee despre cum s-o îndeplinesc. Petra, dacă mai trăieşte, e în mare pericol, şi contează pe mine s-o eliberez. Toţi ceilalţi sunt liberi. Doar ea rămâne prizonieră. Ce i-a făcut Ahile? Nu vreau ca Petra să sfârşească la fel ca Poke.

Asta era diferenţa dintre Ender şi Bean. Ender a terminat cea mai amară luptă a copilăriei lui neînvins. A făcut ceea ce trebuia. Dar Bean, nici măcar nu-şi dăduse seama de pericolul în care se afla prietena sa Poke, decât când era prea târziu. Dacă ar fi văzut la timp cât de apropiat era pericolul, ar fi putut s-o avertizeze, s-o ajute. S-o salveze. în loc de asta, trupul ei fusese aruncat în Rin, ca să fie găsit plutind ca toate celelalte gunoaie, lângă chei.

Şi se întâmpla din nou.

Bean se opri în faţa casei familiei Wiggin. Ender nu vorbise niciodată despre ea, nici nu avea poze şi nici nu fusese arătată la anchetă. Dar era exact aşa cum se aştepta Bean. Un copac în curtea din faţă, cu stinghii de lemn bătute în trunchi pentru a forma o scară până la platforma situată sus, într-o bifurcare a ramurilor copacului. O grădină ordonată, bine îngrijită. Un loc

paşnic de refugiu. Oare ce ştiuse Ender despre frică?

Unde e grădina Petrei? Şi a mea unde e?

Bean ştia că nu gândea raţional. Dacă Ender s-ar fi întors pe Pământ, fără îndoială că s-ar fi ascuns şi el, dacă Ahile nu l-ar fi ucis pur şi simplu imediat. Şi, chiar aşa stând lucrurile, nu putea să nu se întrebe dacă Ender n-ar fi preferat să trăiască aşa cum trăia Bean, ascunzându-se pe Pământ, decât acolo unde era acum, în spaţiu, legat de o altă lume decât cea în care se născuse şi ducând o viaţă de exil permanent.

O femeie ieşi în uşa casei. Doamna Wiggin?

– Te-ai rătăcit? întrebă.

Bean îşi dădu seama dezamăgit – nu, mai degrabă disperat – că uitase să fie vigilent. Casa putea să fie supravegheată. Chiar dacă nu era, doamna Wiggin îşi putea aminti de el, băiatul care apăruse în faţa casei ei în timpul orelor de şcoală.

– Aici a crescut Ender Wiggin?

Un nor îi întunecă faţa, doar pentru o clipă, dar Bean văzu cum se întristează înainte de a-şi putea relua zâmbetul.

– Da, aici, zise ea. Dar nu se vizitează. Dintr-un motiv pe care nu-l putu înţelege, Bean avu impulsul să spună:

– Am fost cu el. în ultima bătălie. Am luptat sub comanda lui.

Zâmbetul ei se schimbă din nou, de la simpla politeţe şi amabilitate, spre ceva mai apropiat de căldură şi durere.

– Ah, zise. Un veteran.

Apoi căldura se stinse şi fu înlocuită de grijă.

– Cunosc toate feţele tovarăşilor lui Ender din acea ultimă bătălie. Tu eşti cel care a murit. Julian Delphiki.

Dintr-odată, toată acoperirea lui era spulberată – şi şi-o făcuse cu mâna lui, spunându-i că fusese în gaşca lui Ender. La ce se gândise? Fuseseră doar unsprezece.

– Evident, cineva vrea să mă omoare, zise el. Dacă spuneţi cuiva că am venit aici, o să-i fie de folos.

– Nu spun. Dar a fost o neglijenţă din partea ta să vii aici.

– Trebuia să văd, spuse Bean, întrebându-se dacă explicaţia era adevărată.

Ea nu se miră.

– E absurd. Nu ţi-ai risca viaţa să vii aici fără motiv. Apoi îi veni în minte: Peter nu e acasă acum.

– Ştiu, zise Bean. M-am întâlnit cu el la universitate. Şi apoi îşi dădu seama – ea nu avea niciun motiv să creadă că venise să-l

vadă pe Peter decât dacă ar fi avut idee despre ce făcea el.

– Ştiţi, îi zise.

Ea închise ochii, înţelegând acum ceea ce mărturisise.

– Sau amândoi suntem teribil de proşti, sau am avut pe loc încredere unul într-altul, de am lăsat garda atât de jos.

– Suntem doar proşti dacă ceilalţi nu sunt de încredere, zise Bean.

– O să aflăm, nu-i aşa? Apoi zâmbi: N-are rost să stai pe stradă, ca să se întrebe lumea de ce un copil de vârsta ta nu e la şcoală.

El o urmă pe alee până la uşă. Când Ender plecase de acasă, păşise pe aceeaşi cărare? Bean încercă să-şi imagineze scena. Ender nu se mai întorsese acasă. Ca şi Bonzo, cealaltă victimă a războiului. Bonzo, ucis; Ender, dispărut în misiune; iar acum Bean mergând pe aleea spre casa lui Ender. Doar că de data asta nu era vorba de o vizită sentimentală făcută unei familii îndurerate. Acum era un război diferit, căci război era, iar ea îşi risca un alt fiu de data asta.

N-ar fi trebuit să ştie ce face el. Nu pentru asta Peter trebuia să-şi camufleze activităţile, prefăcându-se a fi elev?

Îi făcu un sandviş fără să-l întrebe, ca şi cum ar fi presupus pur şi simplu că unui copil ar trebui să-i fie foame. Era de fapt acel clişeu american, unt de arahide pe pâine albă. Oare făcuse asemenea sandvişuri şi pentru Ender?

– Mi-e dor de el, zise Bean, pentru că ştia că aşa o putea face să-l placă.

– Dacă ar fi fost aici, spuse doamna Wiggin, probabil ar fi fost ucis. Când am citit ceea ce... Locke... a scris despre băiatul acela din Rotterdam, nu mi-am putut imagina că l-ar fi lăsat în viaţă pe Ender. Îl cunoşti şi tu, nu-i aşa? Cum îl cheamă?

– Ahile.

– Tu te ascunzi. Dar pari atât de tânăr.

– Călătoresc cu o călugăriţă pe nume sora Carlotta, zise Bean. Pretindem că suntem bunică şi nepot.

– Mă bucur că nu eşti singur.

– Nici Ender nu e. Lacrimile îi umplură ochii.

– Presupun că avea nevoie de Valentine mai mult decât aveam noi.

Dintr-un impuls – din nou, un act impulsiv în locul unei decizii calculate – Bean se întinse şi-şi puse mâna într-a ei. Ea îi zâmbi.

Momentul trecu. Bean îşi dădu din nou seama cât de periculos era să se afle acolo. Dacă locuinţa era supravegheată? F.I. ştia despre Peter – dacă urmăreau casa?

– Ar trebui să plec, zise Bean.

– Mă bucur că ai trecut pe aici. Cred că voiam tare mult să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut pe Ender fără să-l invidieze.

– Toţi îl invidiam. Dar ştiam şi că era cel mai bun dintre noi.

– Altfel de ce să-l fi invidiat, dacă n-aţi fi crezut că e mai bun?

Bean râse.

– Ei bine, când invidiezi pe cineva, îţi spui că la urma urmelor nu e chiar atât de bun.

– Deci... ceilalţi copii îi invidiau pentru calităţile lui? întrebă doamna Wiggin. Sau numai pentru recunoaşterea de care avea parte?

Lui Bean nu-i plăcu întrebarea, dar apoi îşi aminti cine era cea care punea acea întrebare.

– Ar trebui să vă întreb acelaşi lucru. Peter îl invidia pentru calităţile lui? Sau doar pentru recunoaştere?

Ea tăcu, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. Bean ştia că loialitatea faţă de familie o îndemna să nu spună nimic.

– Nu e o întrebare fără rost, zise Bean. Nu ştiu cât de mult ştiţi despre ceea ce face Peter...

– Citim tot ce publică el, spuse doamna Wiggin. Iar apoi avem foarte multă grijă să ne purtăm de parcă habar n-am avea despre ceea ce se petrece în lume.

– Încerc să mă hotărăsc dacă să merg înainte cu Peter. Şi n-am cum să ştiu ce să fac cu el. Cât de multă încredere pot să am.

– Aş vrea să te pot ajuta. Peter bate la alte tobe. N-am putut niciodată să prind ritmul.

– Nu vă place de el? întrebă Bean, ştiind că e prea lipsit de menajamente, dar ştiind de asemenea că nu va mai avea multe asemenea şanse să vorbească cu mama unui potenţial aliat – sau rival.

– Îl iubesc, zise doamna Wiggin. Nu ne arată prea multe despre sine. Dar aşa e cinstit – nici noi n-am prea arătat copiilor multe lucruri despre noi.

– De ce nu? întrebă Bean. Se gândi cât de deschişi erau mama şi tatăl lui, cât de bine îl cunoşteau pe Nikolai, iar Nikolai îi cunoştea pe ei. Îl lăsaseră aproape fără suflare lipsa de

precauţie a conversaţiilor dintre ei. Evident, familia Wiggin nu avea aceleaşi obiceiuri.

– E foarte complicat, răspunse doamna Wiggin.

– Vreţi să spuneţi că nu e treaba mea.

– Din contră, ştiu că te priveşte foarte mult. Oftă şi se aşeză: Haide, să nu ne prefacem că e doar o discuţie în pragul uşii. Ai venit aici să afli despre Peter. Răspunsul simplu ar fi că nu ştim nimic. El nu spune nimănui nimic din ceea ce vor să ştie, decât dacă i-ar fi lui de folos ca ei să ştie.

– Şi răspunsul dificil?

– Ne-am ascuns de copiii noştri chiar de la început. Nu prea putem fi surprinşi sau supăraţi dacă au învăţat la o vârstă fragedă să fie secretoşi.

– Ce aţi ascuns?

– Nu le-am spus copiilor noştri, şi ar trebui să-ţi spunem ţie? Dar îşi dădu imediat răspunsul: Dacă Valentine şi Ender ar fi aici, cred că am sta de vorbă cu ei. Chiar am încercat să-i explic lui Valentine câte ceva înainte ca ea să i se alăture lui Ender în... spaţiu. M-am descurcat foarte prost, pentru că nu mai pusesem aşa ceva în cuvinte până atunci. Trebuie să... să încep prin a spune... urma să avem oricum un al treilea copil, chiar dacă F.I. nu ne-ar fi cerut asta.

Acolo unde crescuse Bean, legile demografice nu aveau prea mare importanţă – copiii străzii din Rotterdam erau toţi populaţie excedentară şi ştiau perfect de bine că prin lege niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să se nască, dar atunci când mori de foame e greu să te preocupe prea mult faptul că n-o să ajungi la cele mai bune şcoli. Totuşi, când legile fuseseră abrogate citise despre ele, şi prin urmare înţelese semnificaţia deciziei lor de a avea un alt treilea copil.

– De ce să fi făcut asta? întrebă Bean. Le-ar fi făcut rău tuturor copiilor. Ar fi pus capăt carierelor voastre.

– Am avut mare grijă să nu facem carieră. Nu nişte cariere la care să ne pară rău să renunţăm. Nu aveam decât serviciu. Vezi tu, suntem oameni religioşi.

– Există mulţi oameni religioşi pe lume.

– Dar nu şi în America, spuse doamna Wiggin. Nu genul de fanatici care să facă lucruri atât de egoiste şi antisociale ca a avea mai mult de doi copii, doar din cauza unor idei religioase greşit înţelese. Iar când Peter a avut rezultate atât de bune de

mic copil şi au început să-l monitorizeze – ei bine, pentru noi a fost un dezastru. A trebuit să... nu ne mai amestecăm. Să dispărem. Ştii, suntem oameni inteligenţi.

– Mă întreb de ce părinţii unor asemenea genii nu au cariere proprii notabile. Sau cel puţin un anume statut în comunitatea intelectuală.

– Comunitatea intelectuală, zise doamna Wiggin dispreţuitor. Comunitatea intelectuală a Americii nu a fost niciodată prea strălucitoare. Sau onestă. Sunt toţi nişte oi, urmând orice modă intelectuală a anului. Cerând ca toată lumea să le urmeze opiniile. Toată lumea trebuie să fie deschisă la minte şi tolerantă cu lucrurile în care cred ei, dar ferească Dumnezeu să-şi imagineze, măcar pentru un moment, că cineva care nu e de acord cu ei ar putea pune măcar un deget pe adevăr.

Glasul îi era trist.

– Sună amar, zise ea.

– Aţi trecut prin viaţă, zise Bean. Deci credeţi că sunteţi mai inteligenţi decât ceilalţi oameni.

Ea dădu puţin înapoi.

– Vezi, ăsta-i genul de comentariu care explică de ce nu discutăm cu nimeni despre credinţa noastră.

– Nu voiam să sune ca o acuzaţie, zise Bean. Eu cred că sunt mai inteligent decât toţi ceilalţi pe care i-am întâlnit, pentru că aşa sunt. Ar trebui să fiu prost să nu-mi dau seama de asta. Voi credeţi cu adevărat în religia voastră şi vă displace faptul că sunteţi nevoiţi s-o ascundeţi de ceilalţi. Asta am vrut să spun.

– Nu religie, ci religii, zise ea. Soţul meu şi cu mine nici măcar nu împărţim aceeaşi doctrină. O familie mare, supusă lui Dumnezeu, a fost cam singurul lucru asupra căruia am căzut de acord. Şi chiar şi aşa, am elaborat amândoi justificări intelectuale pentru decizia noastră de a sfida legea. Nu am crezut că asta le va dăuna copiilor. Voiam să-i creştem în spiritul religiei, ca nişte adevăraţi credincioşi.

– De ce n-aţi făcut-o?

– Pentru că de fapt suntem nişte laşi. Supravegherea F.I. ar fi reprezentat o interferenţă constantă. Ar fi intervenit să se asigure că nu-i învăţăm pe copii ceva care să-i împiedice să-şi îndeplinească rolul pe care tu şi cu Ender l-aţi avut. Atunci am început să ne ascundem credinţa. Nu chiar de copii, ci de oamenii de la Şcoala de Luptă. Am fost aşa de uşuraţi când i-au

scos monitorul lui Peter! Apoi şi pe al Valentinei. Am crezut că s-a terminat. Urma să ne mutăm într-un loc unde să nu fim aşa de rău trataţi, şi să avem un al treilea copil, şi un al patrulea, şi cât de mulţi puteam avea înainte de a fi arestaţi. Dar apoi au venit şi ne-au cerut un al treilea copil. Deci nu mai trebuia să ne mutăm. Vezi tu? Am fost leneşi şi speriaţi. Dacă Şcoala de Luptă ne dădea o acoperire pentru a ne permite încă un copil, de ce nu?

– Şi apoi l-au luat pe Ender.

– Iar când l-au luat, era prea târziu să-i mai creştem pe Peter şi pe Valentine în credinţa noastră. Dacă nu-i înveţi pe copii când sunt mici, nu se imprimă în adâncul sufletului lor. Trebuie să speri că va veni mai târziu, de la sine. Nu pot învăţa de la părinţi dacă educaţia religioasă nu începe de când sunt mici.

– Îndoctrinare.

– Asta înseamnă să fii părinte, spuse doamna Wiggin. Să-ţi îndoctrinezi copiii în tiparele sociale după care vrei să trăiască. Intelectualii nu au scrupule în a folosi şcolile ca să ne îndoctrineze copiii cu prostiile lor.

– Nu încercam să vă provoc, zise Bean.

– Şi totuşi, mă simt criticată.

– Îmi pare rău.

– Eşti încă un copil, spuse doamna Wiggin. Indiferent cât de deştept ai fi, tot mai absorbi multe dintre atitudinile clasei conducătoare. Nu-mi place, dar asta e. Când l-au luat pe Ender, şi am putut în sfârşit să trăim fără supravegherea constantă a fiecărui cuvânt pe care-l spuneam copiilor, ne-am dat seama că Peter era deja complet îndoctrinat de prostiile din şcoli. N-am mai fi reuşit cu planul nostru iniţial. Ne-ar fi denunţat. L-am fi pierdut. De ce să-l izgonim pe primul născut pentru a da naştere unui al patrulea sau al cincilea sau al şaselea? Peter părea câteodată că n-ar avea deloc conştiinţă. Dacă cineva avea nevoie să creadă în Dumnezeu, acela era Peter, şi el nu credea.

– Probabil că nici atunci n-ar fi avut conştiinţă.

– Nu-l cunoşti. Mândria îl ţine în viaţă. Dacă l-am fi făcut să fie mândru de credinţa lui secretă, ar fi dus această luptă cu vitejie. Dar... nu e.

– Deci n-aţi încercat niciodată să-l convertiţi la convingerile voastre? întrebă Bean.

– Care din ele? întotdeauna am crezut că marea luptă în

familia noastră va fi în legătură cu ce religie să-i învăţăm, a lui sau a mea. În loc de asta a trebuit să avem grijă de Peter şi să găsim căi de a-l ajuta să descopere... decenţa. Nu, ceva mult mai important ca asta. Integritatea. Onoarea. L-am monitorizat, aşa cum Şcoala de Luptă i-a monitorizat pe toţi trei. Ne-am folosit toată răbdarea ca să nu intervenim atunci când a forţat-o pe Valentine să devină Demostene. Era atât de contrar spiritului ei. Dar curând am văzut că asta nu a schimbat-o – că cel puţin nobleţea inimii ei era mai puternică în rezistenţa la controlul lui Peter.

– N-aţi încercat pur şi simplu să-l opriţi? Ea râse aspru.

– O, acum tu trebuie să fii cel deştept. Te-ar fi putut opri cineva? Iar Peter nu a reuşit să intre la Şcoala de Luptă pentru că era prea ambiţios, prea rebel, prea nepotrivit pentru a îndeplini misiuni şi a primi ordine. Ar fi trebuit să-l influenţăm cumva interzicându-i sau oprindu-l să facă ceva?

– Nu, văd că n-aţi fi putut, zise Bean. Dar n-aţi făcut chiar nimic?

– L-am educat cum am putut mai bine, răspunse doamna Wiggin. Vedeam că-l deranjăm, că ne dispreţuieşte opiniile. Nu ajuta cu nimic faptul că încercam din răsputeri să ascundem că ştim despre tot ceea ce scrisese el ca Locke; conversaţiile erau... de-a dreptul abstracte. Plicticoase, presupun. Iar noi nu prezentam încredere ca intelectuali. De ce ne-ar fi respectat? Dar auzea ideile noastre. Despre ceea ce înseamnă nobleţea. Bunătatea şi onoarea. Dar, indiferent dacă ne credea într-o anumită măsură sau pur şi simplu găsea asemenea lucruri în sine, noi l-am văzut oricum crescând. Deci... tu mă întrebi dacă poţi avea încredere în el, şi eu nu pot răspunde, pentru că... în ce sens să ai încredere? Că va acţiona aşa cum vrei tu? Niciodată. Că va acţiona conform unor tipare previzibile? Ar trebui să râd. Dar am văzut semne de onoare. L-am văzut făcând lucruri care erau foarte dificile, dar nu pentru că păreau a fi doar spectacol, ci pentru că el credea cu adevărat în ceea ce face. Bineînţeles, poate că pur şi simplu făcea lucruri care l-ar fi făcut pe Locke să pară virtuos şi demn de admiraţie. De unde să ştim, dacă nu-l întrebam?

– Deci voi nu puteţi vorbi cu el despre ceea ce contează pentru voi, pentru că ştiţi că v-ar dispreţui, iar el nu poate vorbi cu voi despre ceea ce contează pentru el, pentru că niciodată nu

i-aţi demonstrat că sunteţi în stare să înţelegeţi ceea ce gândeşte el.
Ochii îi sclipiră, inundaţi de lacrimi.
– Câteodată mi-e atât de dor de Valentine. Ţi se oprea răsuflarea cât era de bună şi cinstită.
– V-a spus că ea era Demostene?
– Nu, zise doamna Wiggin. A fost suficient de înţeleaptă ca să înţeleagă că, dacă n-ar păstra secretul lui Peter, familia s-ar destrăma pentru totdeauna. Nu, s-a ascuns de noi. Dar s-a asigurat că ştim exact ce fel de persoană e Peter. Şi despre orice altceva în viaţa ei, tot ce o lăsa Peter să decidă, ne-a spus, şi ne-a şi ascultat, i-a păsat de ce gândim noi.
– I-aţi spus despre credinţele voastre?
– Nu i-am vorbit despre credinţă. Dar am învăţat-o despre rezultatele ei. Am făcut tot ce am putut.
– Sunt convins, zise Bean.
– Nu sunt proastă. Ştiu că ne dispreţuieşti, tot aşa cum am ştiut şi că Peter ne dispreţuieşte.
– Nu-i adevărat.
– Am fost minţită destul ca să recunosc o minciună.
– Nu vă dispreţuiesc pentru… nu vă dispreţuiesc deloc, spuse Bean. Dar trebuie să înţelegeţi că modul în care v-aţi ascuns unul de altul, Peter crescând într-o familie în care nimeni nu spune nimănui nimic din ceea ce e important – toate astea nu mă fac prea optimist în legătură cu încrederea în el. Urmează să-mi pun viaţa în mâinile lui. Iar acum aflu că în toată viaţa lui nu a avut o relaţie onestă cu nimeni.
Ochii ei deveniri reci şi distanţi.
– Văd că ţi-am oferit informaţii utile. Poate că acum ar trebui să pleci.
– Nu vă judec, zise Bean.
– Nu fi absurd, bineînţeles că o faci.
– Atunci, nu vă condamn.
– Nu mă face să râd. Ne condamni, şi ştii ce? Sunt de acord cu tine. Şi eu mă condamn. Am avut de gând să urmăm voinţa lui Dumnezeu, şi am sfârşit făcându-i rău singurului copil care ne-a mai rămas. E înverşunat să-şi pună amprenta asupra lumii. Dar ce fel de amprentă va fi?
– Una de neşters. Dacă Ahile nu-l distruge mai întâi.
– Am făcut şi unele lucruri bune, zise doamna Wiggin. I-am dat

libertatea de a-şi testa abilităţile. Ştii, am fi putut să-l oprim să publice. Crede că ne-a păcălit, dar numai pentru că noi am făcut pe proştii. Câţi părinţi şi-ar fi lăsat fiul adolescent să se amestece în problemele internaţionale? Când a scris împotriva... împotriva reîntoarcerii lui Ender acasă – nici nu ştii cât de greu mi-a fost să mă abţin, să nu-l zgârii pe ochii ăia aroganţi...

Pentru prima dată, Bean văzu ceva din furia şi frustrarea prin care trecuse ea. Gândi: asta simte mama lui Peter în legătură cu el. Poate că a fi orfan nu era chiar aşa un neajuns.

– Dar n-am făcut-o, nu-i aşa? zise doamna Wiggin.

– Ce?

– Nu l-am oprit. Şi s-a dovedit că avea dreptate. Pentru că dacă Ender ar fi fost aici, pe Pământ, ar fi fost fie mort, fie unul dintre copiii răpiţi, fie s-ar fi ascuns ca tine. Totuşi... Ender era fratele lui, şi l-a exilat pentru totdeauna de pe Pământ. Şi nu mă pot împiedica să-mi amintesc de ameninţările groaznice de pe vremea când Ender era mic şi trăia cu noi. Îi spunea lui Ender şi Valentinei că într-o zi îl va ucide pe Ender şi va pretinde că a fost un accident.

– Ender n-a murit.

– Eu şi soţul meu ne-am întrebat, în nopţile întunecoase în care încercam să înţelegem ce se întâmplă cu familia noastră, cu toate visele noastre, ne-am întrebat dacă Peter l-a exilat pe Ender pentru că îl iubea şi cunoştea pericolele pe care le-ar înfrunta dacă s-ar întoarce pe Pământ. Sau l-a exilat pentru că se temea că dacă Ender s-ar întoarce acasă Peter l-ar ucide, aşa cum ameninţase – şi atunci exilarea lui Ender a fost un fel de, ştiu eu, autocontrol elementar. Totuşi, un lucru foarte egoist, dar demonstrând un vag respect pentru ceea ce e decent. Ar fi un progres.

– Poate că niciuna dintre cele două variante nu este adevărată.

– Sau poate suntem toţi ghidaţi de Dumnezeu, şi Dumnezeu te-a adus aici.

– Aşa spune şi sora Carlotta.

– Ar putea avea dreptate.

– Oricum nu prea-mi pasă, zise Bean. Dacă există un Dumnezeu, cred că se descurcă cam prost cu treaba asta.

– Sau nu înţelegi tu care e treaba lui.

– Credeţi-mă, sora Carlotta e echivalentul unui iezuit. Hai să

nu ne băgăm în sofisme, am fost antrenat de o expertă şi, după cum aţi spus, nu aţi mai exersat.

– Julian Delphiki, zise doamna Wiggin, am ştiut de când te-am văzut în faţa casei nu numai că pot, dar şi că trebuie să-ţi spun lucruri despre care nu am vorbit cu altcineva decât cu soţul meu, şi chiar lucruri despre care nu i-am vorbit nici lui niciodată. Ţi-am spus lucruri pe care Peter nici nu-şi imaginează că le ştiu, le gândesc, le văd sau le simt. Dacă ai o părere proastă despre mine ca mamă, te rog să-ţi aminteşti că tot ceea ce ştii, ştii pentru că ţi-am spus eu, iar eu ţi-am spus pentru că sunt convinsă că într-o zi viitorul lui Peter ar putea depinde de faptul că tu vei şti ceea ce urmează să facă sau cum să-l ajuţi. Ori că viitorul lui Peter ca fiinţă umană cinstită ar putea depinde de ajutorul pe care ţi l-ar da ţie. Mi-am deschis inima în faţa ta, de dragul lui Peter. Şi îţi înfrunt dispreţul, Julian Delphiki, tot de dragul lui Peter. Aşa că nu-mi interpreta greşit dragostea faţă de fiul meu. Indiferent dacă lui îi pasă sau nu, a crescut alături de nişte părinţi care l-au iubit şi au făcut tot ce au putut pentru el. Inclusiv minciunile în legătură cu ceea ce credem, ceea ce ştim, pentru ca el să se poată mişca în lumea lui ca un Alexandru, întinzându-se curajos până la marginile pământului, având libertatea completă. Am fost prea proşti ca să-l oprim. Până când n-o să ai un copil al tău şi n-o să faci sacrificii pentru acel copil, n-o să-ţi suceşti şi răsuceşti viaţa ca un covrig sau ca un nod pentru el, să nu îndrăzneşti să mă judeci pe mine şi ce am făcut eu!

– Nu vă judec, zise Bean. Zău că nu. Cum aţi spus, încerc numai să-l înţeleg pe Peter.

– Ei bine, ştii ce cred eu? Cred că ai pus întrebările nepotrivite. „Pot să am încredere în el?”, îl imită ea cu dezgust. Faptul că ai sau nu încredere în cineva are de-a face mai mult cu genul de persoană care eşti tu decât cu genul care e el. Întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pui era: „Vreţi cu adevărat ca Peter Wiggin să conducă lumea?” Pentru că dacă tu îl ajuţi, iar el trece cumva prin toate astea, aici se va ajunge. Nu se va opri până ce nu va reuşi. Iar el îţi va consuma viitorul, al tău şi pe al oricui altcuiva, dacă asta îl va ajuta să-şi atingă scopul. Aşa că întreabă-te, va fi lumea un loc mai bun cu Peter Wiggin Hegemon? Şi nu vreun ceremonial benign cu o paiaţă ca lingăul care deţine acum conducerea. Mă refer la Peter Wiggin Hegemonul, care să refacă

lumea în forma pe care vrea el s-o ia.
– Aţi presupus că mie îmi pasă dacă lumea e un loc mai bun sau nu, spuse Bean. Dar dacă mie nu-mi pasă decât de propria mea supravieţuire şi prosperitate? Atunci singura întrebare care contează este: Mă pot folosi de Peter pentru a-mi urma propriile planuri?
Ea râse şi scutură din cap.
– Crezi asta despre tine? Ce copil eşti!
– Scuzaţi-mă, am pretins eu vreodată că aş fi altceva?
– Pretinzi, zise doamna Wiggin, că eşti o persoană de o valoare inestimabilă, încât vorbeşti despre „alianţa” cu Peter de parcă ai aduce armate întregi cu tine.
– Nu aduc armate, replică Bean, dar aduc victoria pentru orice armată mi-ar încredinţa el.
– Oare Ender ar fi fost ca tine dacă s-ar fi întors acasă? Arogant? Distant?
– Deloc, zise Bean. Dar eu n-am ucis niciodată pe nimeni.
– Decât Gândaci.
– De ce suntem în război unul cu altul? se întrebă Bean.
– Eu ţi-am spus totul despre fiul meu, despre familia mea, şi tu nu mi-ai dat nimic în schimb. Doar... sarcasm.
– Nu sunt sarcastic, zise Bean. Îmi plăceţi.
– O, mulţumesc foarte mult.
– Văd în dumneavoastră pe mama lui Ender Wiggin, spuse Bean. Îl înţelegeţi pe Peter aşa cum Ender îşi înţelegea soldaţii. Aşa cum Ender îşi înţelegea duşmanii. Şi sunteţi destul de curajoasă ca să acţionaţi imediat ce apare momentul potrivit. Am apărut în pragul casei dumneavoastră, şi mi-aţi şi oferit toate astea. Nu, doamnă, nu vă dispreţuiesc deloc. Ştiţi ce cred eu?
Cred că, probabil fără să vă daţi seama, aveţi încredere totală în Peter. Vreţi ca el să reuşească. Consideraţi că el ar trebui să conducă lumea. Şi mi-aţi spus toate astea nu pentru că sunt un copilaş drăguţ, ci pentru că aţi considerat că, spunându-mi mie, îl veţi ajuta pe Peter să se apropie mult de victoria finală. Ea clătină din cap.
– Nu toată lumea gândeşte ca un soldat.
– Foarte puţini o fac. În orice caz, foarte puţini soldaţi.
– Să-ţi spun ceva, Julian Delphiki. Nu ai nici mamă şi nici tată, deci trebuie să ţi se spună asta. Ştii de ce mă tem eu cel mai

mult? Că Peter îşi va urmări ambiţiile cu atâta înverşunare încât nu va avea niciodată o viaţă.

– Să cucereşti lumea nu înseamnă viaţă? întrebă Bean.

– Alexandru cel Mare, zise doamna Wiggin. Bântuie coşmarurile mele despre Peter. Toate cuceririle lui, toate victoriile, marile lui realizări – toate au fost acţiuni ale unui adolescent. Atunci când a venit timpul să se căsătorească, să aibă copii, era prea târziu. A murit tânăr. Şi probabil nici nu s-ar fi descurcat prea bine. Era deja prea puternic înainte de a încerca să găsească dragostea. De asta mă tem eu pentru Peter.

– Dragostea? La asta se reduce totul?

– Nu, nu numai dragostea. Vorbesc despre ciclul vieţii. Vorbesc despre găsirea unei fiinţe cu care să decizi să te căsătoreşti şi lângă care să fii hotărât să rămâi pentru totdeauna, indiferent dacă peste câţiva ani o să vă mai plăceţi unul pe altul sau nu. Şi de ce-ai face aşa ceva? Ca să poţi avea copii, să-i ţii în viaţă şi să-i înveţi ceea ce trebuie să ştie astfel ca într-o zi şi ei să aibă copii, şi totul să continue. Şi să nu-ţi afli o clipă de linişte până când nu vei avea nepoţi, mulţi, pentru că atunci vei şti că neamul tău nu s-a stins, influenţa ta va continua.

Egoist, nu-i aşa? Doar că nu e egoism, pentru aşa ceva există viaţa. E singurul lucru care aduce cuiva fericirea. Toate celelalte – victorii, realizări, onoruri, cauze – aduc numai clipe trecătoare de plăcere. Dar să te legi de o altă persoană şi de copiii pe care îi aveţi împreună, asta e viaţa. Şi nu poţi să faci aşa ceva dacă în centrul vieţii tale se află ambiţiile. Nu vei fi niciodată fericit. Nu va fi niciodată destul, chiar dacă ai conduce lumea.

– Mie îmi spuneţi asta? Sau lui Peter? întrebă Bean.

– Îţi spun ţie ceea ce vreau cu adevărat pentru Peter, zise doamna Wiggin. Dar dacă eşti o zecime atât de deştept pe cât crezi că eşti, o să pricepi şi pentru tine. Altfel, nu vei avea bucurie adevărată în viaţă.

– Scuzaţi-mă dacă-mi scapă ceva, dar din câte înţeleg eu, căsătoria şi copiii nu v-au adus decât durere. L-aţi pierdut pe Ender, aţi pierdut-o pe Valentine, şi vă petreceţi viaţa supărată pe Peter sau frământându-vă din cauza lui.

– Da, zise ea. Acum înţelegi.

– Unde e bucuria? Asta nu pricep eu.

– Durerea e bucuria, spuse doamna Wiggin. Am pe cineva pentru care să sufăr. Tu pe cine ai?

Conversaţia era atât de intensă încât Bean nu reuşi să găsească bariera care să blocheze ceea ce spunea ea. Ceva se răsculă în el. Amintirea tuturor celor pe care-i iubise – în ciuda faptului că refuzase să iubească pe cineva. Poke. Nikolai. Sora Carlotta. Ender. Părinţii lui, atunci când în sfârşit îi întâlnise.

– Am pentru cine să sufăr, zise Bean.

– Aşa crezi tu. Toată lumea crede asta, până când primeşte un copil în inimă. Abia atunci ştii cum e să fii prizonier al iubirii. Cum e să ai pe cineva a cărui viaţă e mai importantă decât a ta.

– Poate că ştiu mai multe decât credeţi.

– Poate că nu ştii nimic, zise doamna Wiggin.

Se înfruntară peste masă, lăsând între ei o tăcere grea. Bean nici măcar nu era sigur că se certaseră. În ciuda intensităţii schimbului de idei, putuse simţi că primea o doză puternică din credinţa pe care ea şi soţul ei o împărtăşeau.

Sau poate chiar era un adevăr obiectiv, iar el pur şi simplu nu-l putea înţelege pentru că nu era căsătorit.

Şi nu va fi niciodată. Dacă exista cineva a cărui viaţă să fi putut garanta că va fi un tată groaznic, acela era Bean. Fără s-o spună cu voce tare, ştiuse întotdeauna că nu se va căsători niciodată, că nu va avea niciodată copii.

Dar cuvintele ei avură acest efect: pentru prima dată în viaţă, se pomeni dorindu-şi să nu fie aşa.

În liniştea care se lăsase, Bean auzi uşa din faţă deschizându-se şi vocea lui Peter şi a surorii Carlotta. Imediat, Bean şi doamna Wiggin se ridicară în picioare, simţindu-se şi arătând vinovaţi, ca şi când ar fi fost prinşi în vreo întâlnire clandestină. Într-un fel, chiar aşa şi era.

– Mamă, am întâlnit un călător, zise Peter intrând în cameră.

Bean fu izbit de începutul minciunii lui Peter – căci Bean ştia că persoana pe care Peter o minţea ştia că povestea lui era falsă, şi totuşi va minţi la rândul ei, prefăcându-se că îl crede.

De data asta, minciuna fu înăbuşită în faşă.

– Sora Carlotta, zise doamna Wiggin. Am auzit multe despre tine de la Julian. Spune că eşti singura călugăriţă iezuită din lume.

Peter şi sora Carlotta îl priviră năuciţi pe Bean. Ce căuta acolo? El aproape că râse de consternarea lor, în parte pentru

că nici el nu-şi putea răspunde la această întrebare.

– A venit aici ca un pelerin la altar, zise doamna Wiggin. Şi mi-a spus foarte curajos cine este. Peter, trebuie să ai multă grijă să nu spui nimănui că e unul dintre tovarăşii lui Ender. Julian Delphiki. De fapt, nu a fost ucis în explozie. Nu e minunat? Trebuie să-l facem să se simtă bine-venit aici, de dragul lui Ender, dar încă e în pericol, deci să rămână secretul nostru.

– Bineînţeles, mamă, zise Peter. îl privi pe Bean, dar ochii lui nu trădau nimic din ceea ce simţea. Ca ochii reci ai rinocerilor, de necitit, dar ascunzând în spatele lor un imens pericol.

Sora Carlotta era vizibil îngrozită.

– După atâtea precauţii de securitate, tu pur şi simplu dai totul în vileag? Casa asta e probabil supravegheată.

– Am avut o conversaţie plăcută, zise Bean. Aşa ceva ar fi fost imposibil în mijlocul minciunilor.

– Şi viaţa mea o rişti, ştii asta, spuse sora Carlotta. Doamna Wiggin îi atinse braţul.

– Rămâneţi aici cu noi, vrei? Avem camere pentru musafiri.

– Nu putem, zise Bean. Are dreptate. Faptul că am venit aici a fost riscant pentru amândoi. Probabil vom pleca din Greensboro mâine la prima oră.

Aruncă o privire surorii Carlotta, ştiind că ea va înţelege că de fapt spunea ca ar trebui să plece cu trenul de seară. Sau cu autobuzul, poimâine. Sau să închirieze un apartament sub nume false şi să rămână acolo încă o săptămână. Minciunile începuseră iar, pentru siguranţa lor.

– Rămâneţi cel puţin la cină? întrebă doamna Wiggin. Să-l cunoaşteţi pe soţul meu? Cred că va fi la fel de intrigat ca şi mine să-l cunoască pe băiatul a cărui moarte e atât de celebră.

Bean văzu sclipirea din ochii lui Peter. Înţelegea de ce pentru Peter o cină cu părinţii lui ar fi fost un exerciţiu social chinuitor în cadrul căruia nu s-ar fi putut spune nimic important. N-ar fi vieţile tuturor mai simple dacă ne-am putea spune unul altuia simplul adevăr? Dar doamna Wiggin spusese că Peter are nevoie să se simtă independent. Dacă ar fi ştiut că părinţii lui îi cunosc activităţile secrete, s-ar fi simţit un copil controlat. Deşi, dacă era cu adevărat genul de om care să conducă lumea, sigur ar fi putut face faţă faptului că părinţii îi cunosc secretele.

Nu e decizia mea. Mi-am dat cuvântul.

– Ne-ar face plăcere, zise Bean. Cu toate că sunteţi în pericol

să vă fie aruncată casa în aer din cauză că suntem noi înăuntru.

– Atunci mâncăm în oraş, zise doamna Wiggin. Vezi ce simplu e? Dacă ceva urmează să sară în aer, atunci să fie restaurantul. Au asigurare pentru genul ăsta de lucruri.

Bean râse. Dar nu şi Peter. Fiindcă, îşi dădu Bean seama, Peter habar n-avea cât de multe ştie ea şi considera comentariul ei o idioţenie, şi nu o ironie.

– Nu mâncare italienească, zise sora Carlotta.

– O, bineînţeles că nu. N-a existat niciodată un restaurant italian decent în Greensboro.

Cu asta, conversaţia alunecă spre subiecte sigure şi lipsite de înţelesuri. Bean găsi o oarecare bucurie în faptul că pe Peter îl deranja totala pierdere de vreme reprezentată de această pălăvrăgeală. Ştiu mai multe despre mama ta decât ştii tu, gândi Bean. Eu am mai mult respect pentru ea.

Dar tu eşti cel pe care îl iubeşte.

Bean se necăji, observând invidia din propria lui inimă. Nimeni nu e imun la aceste mărunte emoţii umane, ştia asta. Dar trebuia să înveţe cumva cum să distingă între observaţiile reale şi ceea ce îi spunea invidia. Peter trebuia să înveţe acelaşi lucru. Încrederea pe care Bean i-o acordase cu atâta uşurinţă doamnei Wiggin va trebui câştigată pas cu pas între el şi Peter. De ce?

Pentru că el şi cu Peter erau atât de asemănători. Pentru că el şi Peter erau în mod natural rivali. Pentru că el şi Peter puteau fi atât de uşor duşmani de moarte.

Oare sunt un al doilea Ender în ochii lui, oare el e un al doilea Ahile într-ai mei? Dacă nu ar exista Ahile pe lume, oare l-aş considera pe Peter răul pe care trebuie să-l distrug?

Iar dacă îl înfrângem împreună pe Ahile, ne vom întoarce apoi unul împotriva celuilalt, nimicind toate victoriile noastre, distrugând tot ce am construit?

I0.
FRAŢI DE ARME

To: RusFriend%BabaYaga@MosPub.net
From: VladDragon@slavnet.com
Re: Loialitate

Hai să clarificăm un lucru. Niciodată nu m-am „alăturat” lui Ahile. Din câte am putut vedea, Ahile vorbea în numele Mamei

Rusia. Am fost de acord să servesc Mamei Rusia, şi aceasta este o decizie pe care nu am regretat-o şi nu o regret. Consider că diviziunile artificiale între popoarele Marii Slavii servesc numai ca să ne împiedice să ne realizăm potenţialul nostru în lume. În haosul care a urmat dezvăluirii adevăratului caracter al lui Ahile, aş fi bucuros să profit de orice ocazie în care aş putea fi de folos. Lucrurile pe care le-am învăţat la Şcoala de Luptă ar putea afecta viitorul poporului nostru. Dacă legătura mea cu Ahile face imposibilă participarea mea la acţiune, aşa să fie. Dar ar fi păcat să suferim cu toţii din cauza ultimului act de sabota] al unui psihopat. Exact acum e mai multă nevoie de mine. Mama Rusia nu are un fiu mai loial decât mine.

Pentru Peter, cina la Leblon împreună cu părinţii săi, Bean şi Carlotta era formată din perioade lungi de plictiseală chinuitoare, întrerupte de pasaje scurte de panică pură. Nimic din ceea ce se spunea nu avea nici cea mai mică importanţă. Pentru că Bean se prezentase a nu fi cu mult mai mult decât un turist care vizita altarul lui Ender, nu se vorbea decât despre Ender, Ender, Ender. Dar, inevitabil, conversaţia atingea subiecte foarte sensibile, lucruri care puteau da în vileag ceea ce făcea Peter în realitate şi rolul pe care l-ar fi putut juca Bean.

Cel mai rău fu când sora Carlotta – călugăriţă sau nu, era limpede că ştie cum să devină o scorpie maliţioasă atunci când vrea – începu să se intereseze de educaţia lui Peter la UNCG, deşi ştia perfect că studiile lui acolo erau o simplă acoperire pentru probleme mult mai importante.

– Mă surprinde faptul că îţi pierzi timpul cu lecţiile obişnuite când ai categoric abilităţi care ar putea fi folosite pe o scară mai largă, spuse.

– Am nevoie de o diplomă, ca toată lumea, zise Peter, crispându-se.

– Dar de ce nu studiezi lucruri care să te pregătească să joci un rol pe scena politicii mondiale?

În mod ironic, Bean fu cel care îl salvă.

– Haide, bunico. Un om cu calităţile lui Peter Wiggin e pregătit să facă orice vrea, oricând vrea. Studiile oficiale sunt oricum doar pierdere de timp. Le urmează doar ca să dovedească celorlalţi că e capabil să trăiască după reguli atunci când vrea. Aşa-i, Peter?

– Pe-aproape, răspunse Peter. Eu sunt şi mai puţin interesat

de studiile mele decât sunteţi voi, iar voi n-ar trebui să fiţi interesaţi deloc.

– Bine, dacă o urăşti atât de mult, atunci de ce-ţi plătim educaţia? întrebă tatăl.

– Nu noi, îi reaminti mama. Peter are bursă, îl plătesc ei ca să înveţe acolo.

– Nu obţin prea mult de banii ăia, nu-i aşa?

– Obţin ceea ce vor, zise Bean. Pentru tot restul vieţii lui, indiferent ce va realiza Peter, va fi menţionat faptul că a studiat la UNCG. Va fi ca o reclamă ambulantă pentru ei. Mie mi se pare o investiţie destul de rentabilă, nu?

Puştiul stăpânea limbajul pe care tatăl lui îl înţelegea – Peter trebuia să recunoască faptul că Bean îşi cunoştea audienţa. Totuşi, îl enerva că se prinsese atât de uşor cât de stupizi sunt părinţii lui şi cât de uşor le putea fi gâdilat orgoliul. De parcă, scoţându-l pe Peter din încurcăturile conversaţiei, Bean insista asupra faptului că Peter încă mai era un copil care locuieşte cu părinţii, în timp ce Bean are de-a face cu viaţa mult mai direct. Asta îl irita şi mai mult pe Peter.

Abia la sfârşitul cinei, în timp ce părăseau restaurantul brazilian şi se îndreptau spre staţia Market/Holden, Bean aruncă bomba.

– Ştiţi că de vreme ce ne-am deconspirat aici, va trebui să ne ascundem din nou imediat.

Părinţii lui Peter scoaseră câteva sunete de aprobare, apoi Bean spuse:

– Mă întrebam dacă n-ar fi bine să meargă şi Peter cu noi. Să plece un timp din Greensboro. Ţie ţi-ar plăcea, Peter? Ai paşaport?

– Nu, nu are, spuse mama lui, exact în momentul în care Peter spunea:

– Bineînţeles că da.

– Ai? întrebă mama.

– Pentru orice eventualitate, zise Peter. Nu mai adăugă: De fapt, am şase paşapoarte din patru ţări, şi zece conturi diferite în bănci, cu fonduri economisite din articolele scrise.

– Dar eşti în mijlocul semestrului, zise tatăl lui.

– Pot să-mi iau liber când vreau. Sună interesant. Unde mergeţi?

– Nu ştim, zise Bean. Nu ne decidem decât în ultimul minut.

Dar îţi putem da un e-mail să-ţi spunem unde suntem.

– Adresele din campus nu sunt sigure, încercă tatăl să-i ajute.

– Niciun e-mail nu e cu adevărat sigur, nu-i aşa? întrebă mama.

– Va fi un mesaj codat. Bineînţeles.

– Nu mi se pare prea înţelept. Poate Peter consideră studiile o pierdere de vreme, dar de fapt îţi trebuie acea diplomă ca să porneşti în viaţă. Trebuie să-ţi iei un angajament pe termen lung şi să-l duci la bun sfârşit, Peter. Faptul că îţi faci educaţia în salturi nu va fi apreciat de companiile bune.

– Şi ce carieră crezi că voi urma? întrebă Peter enervat. Vreo slujbă îmbâcsită în vreo corporaţie?

– Nu suport să foloseşti argoul ăsta de Şcoala de Luptă, zise tatăl. Nu ai fost acolo şi te face să pari un adolescent aspirant stupid.

– Nu mă pricep la asta, zise Bean înainte ca Peter să izbucnească. Eu am fost acolo şi consider că treburile astea fac parte din limbaj. Adică, şi cuvântul „aspirant” a fost odată argou, nu-i aşa? Limbajul se îmbogăţeşte pe măsură ce-l folosesc oamenii.

– Vorbeşte ca un puştan, insistă tatăl, dar era o simplă înţepătură, nevoia patetică a tatălui lui de a avea ultimul cuvânt.

Peter nu spuse nimic. Dar nu-i era recunoscător lui Bean pentru că fusese de partea lui. Din contră, puştiul îl agasa. Ca şi când Bean ar fi crezut că poate apărea în viaţa lui şi interveni între el şi părinţii săi ca un fel de mântuitor. Îl făcea pe Peter să scadă în propriii ochi. Niciunul dintre cei care îi scriseseră sau citiseră articolele lui Locke sau Demostene nu fuseseră condescendenţi faţă de el pentru că nu ştiau că e un copil. Dar modul în care se comporta Bean era un avertisment pentru ceea ce avea să urmeze. Dacă Peter ieşea în public sub numele său adevărat, va avea imediat de-a face cu condescendenţa. Oameni care cândva tremurau la ideea de a fi luaţi în vizor de Demostene, oameni care cândva căutau febril aprobarea lui Locke ar desconsidera acum orice ar fi scris Peter spunând „Bineînţeles că aşa gândeşte un copil” sau, mai amabil, dar nu mai puţin dureros, „Când o să aibă mai multă experienţă o să ajungă să vadă că...” Adulţii mereu spuneau astfel de lucruri. De parcă experienţa ar avea vreo legătură cu inteligenţa; de parcă

cele mai mari prostii din lume n-ar fi făcute de adulţi.
În plus, Peter simţea că Bean se bucura de asta, că îi plăcea că Peter e astfel dezavantajat. De ce venise nevăstuica asta la el acasă? Oh, pardon, acasă la Ender, evident. Dar ştia că era casa lui Peter, iar atunci când venise şi-l găsise pe Bean acolo, vorbind cu mama lui, parcă surprinsese un hoţ. De la bun început nu-i plăcuse de Bean – în special după ce plecase bosumflat, când Peter nu-i răspunsese imediat la întrebare. Să admitem, Peter îl sâcâise puţin şi fusese şi o urmă de condescendenţă – se jucase cu copilaşul înainte de a-i spune ceea ce voia să ştie. Dar răzbunarea lui Bean depăşise cu mult limitele. În special cina asta mizerabilă.
Şi totuşi...
Bean era bun. Cel mai bun produs al Şcolii de Luptă. Peter se putea folosi de el. Ar putea chiar avea nevoie de el, exact pentru că nu-şi putea încă permite să iasă în public. Bean avea credibilitate în ciuda vârstei sale, pentru că luptase în acea bătălie. Ar putea să facă el însuşi unele lucruri în loc să fie nevoit să tragă sforile sau să încerce să manipuleze deciziile guvernelor prin influenţarea opiniei publice. Dacă Peter ar putea realiza o alianţă de lucru cu el, ar fi fost o mare compensaţie pentru limitările lui. Doar dacă Bean n-ar fi fost atât de încrezut!
Nu pot să-mi las sentimentele personale să interfereze cu munca.
– Uite ce e, zise Peter. Mamă, tată, voi aveţi treabă mâine, dar eu nu am ore până la prânz. De ce să nu mă duc cu ei, indiferent unde îşi petrec ei noaptea, să discutăm posibilităţile şi poate să facem o excursie?
– Nu vreau să pleci pur şi simplu şi s-o laşi pe mama ta să se îngrijoreze, zise tatăl. Cred că e limpede pentru toată lumea că tânărul domn Delphiki aici de faţă e ca un magnet pentru necazuri, şi cred că mama ta a pierdut destui copii şi nu mai e cazul să-şi facă griji că ţie ţi se va întâmpla ceva şi mai rău.
Peter se simţea umilit de felul în care tatăl său vorbea întotdeauna, ca şi când numai mama şi-ar face griji, numai mamei i-ar păsa ce se întâmplă cu el. Iar dacă era adevărat – cine să ştie, cu tatăl lui? – ar fi fost şi mai rău. Sau tatei nu-i păsa ce se întâmplă cu Peter, sau îi păsa, dar ticălosul nu voia să admită.
– Nu plec din oraş fără să-i cer voie lui mami, zise Peter.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

– Dragă, Peter nu mai are cinci ani ca să fie mustrat în faţa careului.

Ceea ce, bineînţeles, îl făcea să pară de şase ani.

– Mulţumesc de ajutor, mamă.

– Nu-i aşa că e complicat să faci parte dintr-o familie? zise sora Carlotta.

Oh, mulţumesc, căţea sfinţită, îşi spuse Peter în sinea sa. Tu şi cu Bean sunteţi cei care complicaţi situaţia, iar acum faceţi comentarii răutăcioase despre cât de bine le e oamenilor fără obligaţii, ca voi. Ei bine, părinţii sunt acoperirea mea. Nu eu i-am ales, dar sunt nevoit să mă folosesc de ei. Iar dacă tu îţi baţi joc de situaţia mea nu faci decât să-ţi demonstrezi ignoranţa. Şi, probabil, invidia, văzând că n-o să ai niciodată copii şi nici n-o să ţi-o tragi măcar în toată viaţa ta, Doamnă Isus.

– Bietul Peter a avut parte de ce-i mai rău, zise mama. El e cel mai mare, deci întotdeauna i s-au impus standarde mai înalte, şi totuşi e ultimul copil rămas acasă, ceea ce înseamnă că e mai cocoloşit decât poate el suporta. E îngrozitor, părinţii nu sunt decât fiinţe umane şi fac mereu greşeli. Câteodată cred că Peter şi-ar fi dorit să fie crescut de roboţi.

Ceea ce îl făcu pe Peter să vrea să se prăbuşească pe trotuar şi să-şi petreacă restul vieţii sub forma unei bucăţi invizibile de beton. Stau de vorbă cu spioni şi ofiţeri, cu lideri politici şi cu cei care împart puterea, iar mama mea încă mai poate să mă umilească oricând are chef!

– Faci ce vrei, zise tatăl. Nu mai eşti minor. Nu te putem opri.

– Niciodată n-am putut să-l oprim să facă ce vrea, nici când era minor.

Al naibii de corect, gândi Peter.

– Blestemul de a avea copii mai deştepţi decât tine, spuse tatăl, este că ei consideră că procesul lor raţional superior e suficient ca să compenseze lipsa de experienţă.

Dacă aş fi fost un pici ca Bean, comentariul ăsta ar fi fost ultima picătură. Aş fi plecat şi nu m-aş mai fi întors acasă cel puţin o săptămână sau poate niciodată. Dar eu nu sunt copil, pot să-mi controlez resentimentele şi să fac ceea ce trebuie. N-o să-mi distrug camuflajul într-un moment de supărare.

În acelaşi timp, nu pot fi acuzat, nu-i aşa, dacă mă întreb ce şanse sunt ca tata să aibă o criză şi să rămână mut pentru

totdeauna.

Ajunseră în staţie. După o serie de îmbrăţişări de rămas-bun, mama şi tata luară autobuzul spre nord, înspre casă, iar Peter se urcă într-un autobuz ce mergea spre est, împreună cu Bean şi Carlotta.

Şi, după cum se aştepta Peter, coborâră la prima staţie şi traversară să ia autobuzul spre vest. Îşi făcuseră o religie din paranoia.

Când se întoarseră la hotelul aeroportului, nu intrară în clădire. Se plimbară prin magazinul care fusese cândva parcare, pe vremea când oamenii veneau cu maşina la aeroport.

– Chiar dacă au pus microfoane în mall, zise Bean, mă îndoiesc că îşi permit să angajeze atâţia oameni care să asculte tot ce spune toată lumea.

– Dacă ai microfon în cameră, replică Peter, înseamnă că te-au descoperit deja.

– În camerele de hotel de obicei sunt microfoane. Ca să-i surprindă pe vandali. E vorba de o scanare pe computer, dar nimic nu-i opreşte pe angajaţi să asculte.

– Asta-i America, zise Peter.

– Petreci prea mult timp gândindu-te la politica mondială. Dacă ar trebui să te dai la fund, n-ai avea habar cum să supravieţuieşti.

– Tu m-ai invitat să mă ascund împreună cu voi. Ce e cu prostia asta? Nu plec nicăieri. Am prea multă treabă.

– A, da. Să tragi sforile lumii din spatele unei cortine. Problema este că lumea e pe punctul de a trece de la politică la război, iar sforile tale vor fi tăiate.

– Tot politică e.

– Dar deciziile se vor lua pe câmpul de luptă, nu în sălile de conferinţe.

– Ştiu. Din cauza asta ar trebui să lucrăm împreună.

– Eu nu mă gândesc din ce cauză, spuse Bean. Singurul lucru pe care ţi-l cer – informaţiile despre locul unde se află Petra – tu încerci să mi-l vinzi, nu mi-l dai pur şi simplu. Nu pare că vrei un aliat. Pare că vrei un client.

– Băieţi, zise sora Carlotta. Certându-vă nu ajungeţi nicăieri.

– Dacă o să ajungem undeva, replică Peter, o vom face eu şi cu Bean. Noi doi.

Sora Carlotta îngheţă, îl înşfacă pe Peter de umăr şi-l trase

mai aproape.

– Să-ţi fie clar, prostovan arogant ce eşti. Nu eşti singurul om deştept de pe lume şi nici pe departe nu eşti singurul care crede că trage toate sforile. Până n-o să ai curajul să ieşi din spatele cortinei personalităţilor ăstora false, nu prea ai multe de oferit nouă, celor care muncim în lumea reală.

– Niciodată să nu mai pui mâna pe mine, zise Peter.

– O, personajul o fi sacru?! Chiar trăieşti pe Planeta Peter, nu-i aşa?

Bean îi întrerupse înainte ca Peter să-i poată replica.

– Uite, ţi-am dat tot ce ştiam despre gaşca lui Ender, fără nicio reţinere.

– Iar eu am folosit informaţiile. I-am eliberat aproape pe toţi, şi încă destul de repede.

– Dar nu pe cea care a trimis mesajul, preciza Bean. O vreau pe Petra.

– Şi eu vreau pace în lume, spuse Peter. Gândeşti la scară prea redusă.

– Poate din punctul tău de vedere gândesc la scară redusă, dar pentru mine tu gândeşti la scară redusă. Îţi joci jocurile pe computer, jonglând cu poveştile – ei bine, prietena mea a avut încredere în mine şi mi-a cerut ajutorul. O prinsese un ucigaş psihopat şi nu avea pe nimeni altcineva în afară de mine care să dea o ceapă degerată pe ce i se întâmplă.

– Are o familie, murmură sora Carlotta.

Peter fu mulţumit să observe că şi ea îl corecta pe Bean. O adevărată scorpie.

– Tu vrei să salvezi lumea, dar intenţionezi s-o faci purtând pe rând bătălie cu bătălie, ţară cu ţară. Şi ai nevoie de oameni ca mine care să-şi murdărească mâinile, spuse Bean.

– Oh, scuteşte-mă de deziluziile tale, zise Peter. Eşti un băieţel care se ascunde.

– Sunt un general între armate. Dacă n-aş fi, n-ai vorbi cu mine.

– Şi vrei o armată ca s-o poţi salva pe Petra.

– Deci trăieşte?

– De unde să ştiu?

– Nu ştiu de unde ar trebui să ştii. Dar ştii mai multe decât îmi spui mie, şi dacă nu-mi dai ce ai, în momentul ăsta, fraier încrezut, am terminat-o cu tine. Te las să-ţi joci joculeţele pe net

şi mă duc să caut pe cineva căruia să nu-i fie frică să iasă din casa lui mami şi să-şi asume riscuri.

Peter fu aproape orbit de furie. Pentru o clipă.

Apoi se calmă, se forţă să rămână detaşat. Ce-i demonstra Bean? Că lui îi păsa mai mult de loialitatea personală decât de strategia pe termen lung. Asta era periculos, dar nu fatal. Iar faptul că ştia că lui Bean îi mai pasă şi de altceva decât de propriile sale succese îi oferea o pârghie lui Peter.

– Ceea ce ştiu despre Petra, spuse Peter, este că, atunci când a dispărut Ahile, a dispărut şi ea. Sursele mele din Rusia mi-au spus că singura echipă de salvare care a fost interceptată a fost cea care urma să o salveze pe ea. Şoferul, un bodyguard şi şeful echipei au fost împuşcaţi mortal. Nu a existat nicio dovadă că Petra ar fi fost rănită, deşi se ştie că a fost de faţă la una dintre crime.

– De unde se ştie?

– Stropii de sânge în urma împuşcăturii în cap au fost blocaţi de o siluetă cam de mărimea ei, pe peretele interior al dubitei. A fost acoperită de sângele omului. Dar de la ea nu era sânge.

– Se ştie mai mult decât atât.

– Un mic avion particular, care a aparţinut cândva unui baron al crimei, dar a fost confiscat şi folosit de serviciile de spionaj care l-au finanţat pe Ahile, a decolat de pe un aeroport din apropiere, iar după o oprire pentru realimentare a zburat spre India. Cineva din personalul de întreţinere a aeroportului spunea că lui i s-a părut ca o excursie în luna de miere. Doar pilotul şi tânărul cuplu, fără bagaje.

– Deci a luat-o cu el.

– în India, zise sora Carlotta.

– Iar sursele mele din India au tăcut.

– Morţi? întrebă Bean.

– Nu, doar precauţi, zise Peter. Cea mai populată ţară de pe Pământ. Rivalităţi străvechi. O insignă pe pieptul naţiunii pentru a fi tratată de toată lumea drept o naţiune de mâna a doua.

– Mareşalul e indian.

– Un motiv în plus să credem că transmite date ale F.I. armatei indiene. Nimic care să poată fi dovedit, dar Chamrajnagar nu e atât de dezinteresat precum pretinde.

– Adică tu crezi că Ahile ar putea fi exact ce vrea India pentru a declanşa un război.

– Nu, zise Peter. Cred că India este ceea ce vrea Ahile pentru a-şi forma un imperiu. Pe Petra o vor ca să-i ajute să declanşeze un război.

– Deci Petra e paşaportul de care se foloseşte Ahile ca să obţină o poziţie puternică în India.

– Cam aşa bănuiesc. Asta e tot ce ştiu şi tot ceea ce presupun. Dar mai pot să-ţi spun şi că şansele de a ajunge la ea şi a o salva sunt nule.

– Scuză-mă, făcu Bean, dar tu nu ştii ce sunt eu în stare să fac.

– Când e vorba de spionaj, replică Peter, indienii nu sunt de aceeaşi clasă cu ruşii. Nu cred că mai e necesară paranoia ta. Ahile nu mai e capabil să-ţi facă nimic în momentul ăsta.

– Doar pentru că Ahile se află în India nu înseamnă că se limitează să ştie numai ceea ce îi pot oferi serviciile de spionaj indiene.

– Agenţia care l-a ajutat în Rusia a fost preluată şi va fi probabil desfiinţată, spuse Peter.

– Îl cunosc pe Ahile, insistă Bean, şi pot să-ţi spun ceva – dacă se află cu adevărat în India şi lucrează pentru ei, atunci e absolut sigur că deja i-a trădat şi are relaţii şi poziţii de rezervă în cel puţin alte trei locuri. Şi cel puţin într-unul dintre aceste locuri există un serviciu de spionaj cu o excelentă reţea mondială. Iar dacă faci greşeala să crezi că Ahile e limitat de frontiere şi loialităţi, atunci el te va distruge.

Peter privi în jos, spre Bean. Ar fi vrut să-i spună: „Ştiam deja toate astea.” Dar ar fi minţit. Nu ştiuse astea despre Ahile, decât la modul abstract, căci niciodată nu-şi subestima un adversar. Cunoştinţele lui Bean despre Ahile erau mai bune decât ale lui.

– Mulţumesc, spuse. Nu luasem asta în consideraţie.

– Ştiu, răspunse Bean fără amabilitate. E unul dintre motivele pentru care consider că te îndrepţi către eşec. Tu crezi că ştii mai multe decât ştii de fapt.

– În schimb, eu ascult. Şi învăţ. Dar tu? Sora Carlotta râse.

– Eu cred că cei mai aroganţi doi băieţi din lume s-au întâlnit în cele din urmă, şi nu prea le place ceea ce văd.

Nici Peter şi nici Bean nu se uitară la ea.

– De fapt, zise Peter, îmi place ceea ce văd.

– Aş vrea să pot spune şi eu asta, zise şi Bean.

– Hai să ne mai plimbăm, spuse Peter. Am stat prea mult în

acelaşi loc.

– Cel puţin s-a prins de paranoia noastră, observă sora Carlotta.

– Unde o să facă India prima mişcare? întrebă Peter. Cel mai evident ar fi un război cu Pakistanul.

– Din nou? Pakistanul ar fi ca un nod în gât. Expansiunea ulterioară a Indiei ar fi blocată de încercarea de a-i ţine pe musulmani sub control. Un război terorist care ar face ca vechea luptă cu separatiştii Sikh să pară o joacă de copii.

– Dar nu pot face nicio altă mişcare atâta timp cât Pakistanul ameninţă să le înfigă un pumnal în spate.

Bean rânji.

– Birmania? Dar merită osteneala?

– Stă în drumul spre alte premii mai valoroase, dacă nu se opune China, spuse Peter. Dar problema Pakistanului o ignori pur şi simplu?

– Molotov şi Ribbentrop, zise Bean.

Oamenii care negociaseră pactul de neagresiune dintre Rusia şi Germania în l930, ducând la împărţirea între ei a Poloniei şi deschiderea drumului Germaniei spre cel de-al Doilea Război Mondial.

– Trebuie să fie ceva mai profund decât atât, zise Peter. Probabil o alianţă.

– Dacă India dă mână liberă Pakistanului împotriva Iranului? Pentru petrol. India ar fi liberă să se extindă spre est. Să adune ţările care s-au aflat mult timp sub influenţa ei culturală. Birmania. Thailanda. Nu ţări musulmane, astfel încât conştiinţa Pakistanului să rămână curată.

– Iar China are de gând să stea şi să privească? întrebă Peter.

– Ar putea, dacă India le-ar arunca lor Vietnamul. Lumea e gata să fie împărţită între marile puteri. India vrea să fie una dintre ele. Cu Ahile dirijându-le strategia, cu Chamrajnagar alimentându-i cu informaţii, cu Petra la comanda armatei, pot juca la nivel înalt. Apoi, când Pakistanul va fi sleit de luptele cu Iranul...

Inevitabila trădare. Dacă Pakistanul nu loveşte primul.

– E prea departe momentul ca să facem acum predicţii, spuse Peter.

– Dar Ahile aşa gândeşte. Cu două trădări înainte. Se folosea de Rusia, dar probabil avea deja înţelegerea cu India. De ce nu?

Pe termen lung, întreaga lume e coada, iar India e câinele.

Mai important decât concluziile sale particulare era faptul că Bean vedea corect lucrurile. îi lipseau informaţiile detaliate, desigur – de unde să le fi avut? – , dar îşi făcuse o imagine de ansamblu. Gândea aşa cum trebuia să gândească un strateg mondial.

Merita să stai de vorbă cu el.

– Ei bine, Bean, zise Peter, uite care e problema mea. Cred că te pot aduce într-o poziţie din care să-l poţi bloca pe Ahile. Dar nu pot avea încredere în tine că n-o să faci vreo prostie.

– Nu voi pune la cale operaţiunea de salvare a Petrei până când nu voi fi sigur că va avea succes.

– E o prostie să spui aşa ceva. Nu ştii niciodată dacă o operaţiune militară va avea succes. Dar nu asta mă îngrijorează. Sunt convins că, dacă pui la cale o operaţiune de salvare, va fi una bine planificată şi bine organizată.

– Atunci ce te îngrijorează în legătură cu mine? întrebă Bean.

– Faptul că tu presupui că Petra vrea să fie salvată.

– Vrea.

– Ahile seduce oamenii, spuse Peter. I-am citit dosarele, trecutul. Se pare că puştiul are o voce de aur. Îi face pe oameni să aibă încredere în el – chiar şi pe cei care ştiu că e un şarpe. Gândesc: pe mine nu mă va trăda, pentru că suntem atât de apropiaţi.

– Apoi îi ucide. Ştiu asta.

– Dar Petra ştie? Ea nu i-a citit dosarul. Ea nu-l cunoaşte de pe străzile din Rotterdam. Ea nu l-a cunoscut nici măcar în scurta perioadă în care a fost la Şcoala de Luptă.

– Acum îl cunoaşte, zise Bean.

– Eşti sigur de asta?

– Dar îţi promit că nu voi încerca s-o salvez decât după ce voi lua legătura cu ea.

Peter cugetă o clipă.

– Te-ar putea trăda.

– Ba nu.

– Încrederea în oameni o să te ucidă, zise Peter. Nu vreau să mă tragi în jos după tine.

– Ai înţeles pe dos. Nu am încredere în nimeni, decât în faptul că vor face ceea ce e necesar. Ceea ce cred ei că trebuie să facă. Dar o cunosc pe Petra şi ştiu cam ce crede ea că trebuie să

facă. în mine am încredere, nu în ea.
– Şi nu te poate trage în jos, zise sora Carlotta, pentru că nu eşti undeva sus.
Peter o privi fără să se ostenească să-şi ascundă dispreţul.
– Sunt acolo unde sunt, zise. Şi nu sunt jos.
– Locke e undeva, zise Carlotta. Şi Demostene. Dar Peter Wiggin nu e nicăieri. Peter Wiggin e un nimeni.
– Care-i problema ta? întrebă Peter. Te deranjează că micuţa ta păpuşică ar putea să taie câteva dintre sforile pe care le tragi tu?
– Nu există sfori. Şi se pare că tu eşti prea prost ca să-ţi dai seama că eu sunt cea care crede în ceea ce faci tu, şi nu Bean. Lui puţin îi pasă cine conduce lumea. Dar mie îmi pasă. Aşa arogant şi dispreţuitor cum eşti, eu deja am hotărât că dacă cineva îl poate opri pe Ahile, acela eşti tu. Dar ai o slăbiciune fatală, faptul că poţi fi şantajat de ameninţarea cu expunerea publică. Chamrajnagar ştie cine eşti. El dă informaţii Indiei. Chiar crezi că Ahile nu va afla – în curând, dacă nu a aflat deja – cine se află în spatele lui Locke? Cel care a făcut să fie dat afară din Rusia? Chiar crezi că nu lucrează deja la un plan cum să te omoare?
Peter roşi de furie. Să-i spună o călugăriţă ceea ce ar fi trebuit să-şi dea seama şi singur era umilitor. Dar avea dreptate – el nu era obişnuit să se gândească la pericolul fizic.
– De asta am vrut să vii cu noi, zise Bean.
– Eşti deja descoperit, atenţiona sora Carlotta.
– În momentul în care voi dezvălui că sunt copil, cele mai multe surse ale mele vor dispărea.
– Ba nu. Totul depinde de cum te vei dezvălui.
– Crezi că nu m-am gândit la asta de o mie de ori? zise Peter. Până când nu am vârsta necesară…
– Ba nu, zise sora Carlotta. Gândeşte-te o clipă, Peter. Guvernele naţionale tocmai au trecut printr-o încăierare urâtă din cauza a zece copii pe care-i voiau ca să le comande armatele. Tu eşti fratele mai mare a celui mai grozav dintre ei. Tinereţea ta reprezintă o avere. Iar dacă tu controlezi modul în care apare informaţia, în loc să laşi pe altcineva să te demaşte…
– Va fi un scandal de moment. Indiferent cum se va afla identitatea mea, va fi o rafală de comentarii în legătură cu ea, apoi va deveni ceva banal – doar că voi fi exclus din majoritatea

rubricilor. Oamenii nu vor mai răspunde mesajelor sau scrisorilor mele. Atunci voi fi cu adevărat doar un elev de liceu.

– Sună de parcă ai fi hotărât asta cu ani în urmă şi nu ai mai revăzut problema de atunci.

– Deoarece pare a fi ziua spune-i-lui-Peter-că-i-prost, hai să-ţi auzim planul.

Sora Carlotta rânji spre Bean:

– Ei bine, am greşit. Poate să-i asculte pe alţii.

– Ţi-am spus eu, zise Bean.

Peter bănui că acest scurt schimb de replici avea doar scopul de a-l face să creadă că Bean e de partea lui.

– Spuneţi-mi care e planul şi săriţi de faza cu periatul.

– Mandatul actualului Hegemon expiră în circa opt luni, zise sora Carlotta. Să convingem câţiva oameni influenţi să înceapă să vehiculeze numele lui Locke ca posibil înlocuitor.

– Asta e planul? Postul de Hegemon e inutil.

– Greşit, şi iar greşit. Postul nu e inutil – în cele din urmă va trebui să fie al tău, pentru a deveni conducătorul legitim al lumii împotriva ameninţării reprezentate de Ahile. Dar asta va fi mai târziu. Acum, lansăm numele lui Locke nu pentru a obţine postul, ci pentru a avea un pretext să anunţi public, fiind Locke, că nu poţi fi luat în considerare pentru o astfel de funcţie pentru că eşti, la urma urmelor, abia adolescent. Spui oamenilor că eşti fratele mai mare al lui Ender Wiggin, că tu şi Valentine aţi lucrat ani întregi încercând să menţineţi unitatea Ligii şi s-o pregătiţi pentru Războiul Ligii, astfel încât victoria fratelui tău mai mic să nu conducă la autodistrugerea umanităţii. Dar eşti încă prea tânăr ca să ocupi un post public important. Înţelegi ce înseamnă asta? Astfel anunţul tău nu va mai fi o mărturisire sau un scandal. Va fi o dovadă în plus a nobleţii cu care plasezi interesul pentru pacea şi ordinea mondială înaintea ambiţiilor tale personale.

– Tot o să-mi pierd unele dintre contacte.

– Dar nu multe. Ştirea va fi una pozitivă. Va avea sensul corect. În toţi aceşti ani, Locke a fost fratele geniului Ender Wiggin. Un copil-minune.

– Nu e timp de pierdut, zise Bean. Trebuie s-o faci înainte ca Ahile să poată lovi. Pentru că vei fi demascat în câteva luni.

– Săptămâni, specifică sora Carlotta. Peter era furios pe sine însuşi.

– De ce n-am văzut şi eu asta? Era evident.

– Faci ceea ce faci de ani întregi. Ai un tipar care funcţionează. Dar Ahile a schimbat totul. Până acum nimeni nu te-a mai ameninţat cu pistolul. Pentru mine nu contează că nu ai văzut asta singur. Contează că, atunci când ţi-am arătat noi, ai fost dispus să asculţi.

– Deci am trecut micul vostru test? întrebă Peter tăios.

– Aşa cum şi eu sper că l-am trecut pe al tău, spuse Bean. Dacă vrem să lucrăm împreună, trebuie să fim capabili să ne spunem unul altuia adevărul. Acum ştiu că mă vei asculta. Tu trebuie să mă crezi pe cuvânt că te voi asculta. Pe ea o ascult, nu-i aşa?

Peter fremăta de teamă. Aveau dreptate, momentul sosise, se terminase cu vechiul tipar. Şi asta era înspăimântător. Pentru că acum va trebui să dea totul pe faţă, şi ar putea eşua.

Dar dacă nu acţiona acum, dacă nu risca totul, va eşua cu siguranţă. Prezenţa în ecuaţie a lui Ahile făcea asta inevitabil.

– Deci cum punem în funcţiune acest mecanism, ca să pot apoi declina onoarea de a candida la Hegemonie?

– O, asta e uşor, zise Carlotta. Dacă tu eşti de acord, până mâine ar putea apărea ştiri despre cum o sursă bine plasată de la Vatican confirmă că s-a vehiculat numele lui Locke ca posibil succesor când va expira mandatul actualului Hegemon.

– Apoi, zise Bean, un înalt ofiţer din cadrul Hegemoniei – mai exact, Ministrul Colonizării, deşi nimeni nu va spune asta – va fi citat declarând că Locke nu este numai un bun candidat, ci cel mai bun candidat, şi probabil singurul viabil, iar dacă are sprijinul Vaticanului, îl poate considera pe Locke ca favorit.

– Plănuiserăţi toate astea, zise Peter.

– Nu, spuse sora Carlotta. Doar că singurii oameni cu poziţii înalte pe care-i cunoaştem sunt prietenii mei de la Vatican şi bunul nostru prieten, ex-colonelul Graff.

– Ne punem la bătaie toate resursele, dar sunt suficiente. Din momentul în care apar aceste ştiri – mâine – să fii gata să dai replica pe net în următoarea dimineaţă. Concomitent cu apariţia primelor reacţii la noul tău statut de candidat favorit, lumea va citi şi anunţul tău prin care refuzi să fii luat în considerare pentru un asemenea post întrucât tinereţea ta face dificil să exerciţi autoritatea pe care o cere funcţia de Hegemon.

– Iar asta, adăugă sora Carlotta, este exact lucrul care îţi va

da autoritatea morală să fii acceptat ca Hegemon atunci când va veni timpul.

– Refuzând postul, fac să devină şi mai probabil că-l voi primi.

– Nu în timp de pace, zise Carlotta. Refuzul unui post în timp de pace te-ar scoate din cursă. Dar va fi război. Iar atunci omul care-şi sacrifică propriile ambiţii pentru binele întregii lumi va părea din ce în ce mai bun. În special dacă numele său de familie e Wiggin.

Chiar trebuie să tot scoată în evidenţă faptul că relaţia mea de rudenie cu Ender e mai importantă decât anii mei de muncă?

– N-ai nimic împotrivă să ne folosim de legătura de familie, nu-i aşa? întrebă Bean.

– Voi face ceea ce e necesar, spuse Peter, şi mă voi folosi de tot ce are efect. Dar... mâine?

– Ahile a ajuns în India ieri, corect? Fiecare zi de întârziere e o zi în care el are ocazia să te dea de gol. Cât crezi că va aştepta? Tu l-ai dat pe el de gol – tânjeşte după revanşă, iar lui Chamrajnagar n-o să-i fie ruşine să-l informeze, nu-i aşa?

– Nu, zise Peter. Chamrajnagar mi-a arătat deja care este părerea lui despre mine. Nu va face nimic ca să mă protejeze.

– Iar am ajuns aici, zise Bean. Noi îţi oferim ceva şi tu foloseşti acel lucru. Ai de gând să mă ajuţi? Cum pot să ajung într-o poziţie în care să pot antrena şi comanda trupe? Vreau să spun, în afară de varianta reîntoarcerii în Grecia.

– Nu, nu în Grecia, spuse Peter. Nu-ţi sunt de folos, şi vor sfârşi prin a face numai ceea ce le permite Rusia. N-au libertate de acţiune.

– Atunci, unde? întrebă Carlotta. Unde ai influenţă?

– Cu toată modestia, în momentul de faţă am influenţă peste tot. De poimâine, s-ar putea să nu mai am influenţă nicăieri.

– Atunci să acţionăm acum, zise Bean. Unde?

– Thailanda, spuse Peter. Birmania nu are cum să reziste unui atac indian. Doar formând o alianţă ar putea avea o şansă. Dar Thailanda este liderul istoric al Asiei de Sud-Est. Singura naţiune care nu a fost niciodată colonizată. Conducătorul firesc al popoarelor de limbă Thai din vecinătate. Şi au şi o armată puternică.

– Dar eu nu le vorbesc limba, zise Bean.

– Asta nu-i o problemă. Timp de secole, thailandezii au vorbit multe limbi, şi de-a lungul istoriei au permis multor străini să

ocupe poziţii puternice şi influente în guvernul lor, atâta timp cât sunt loiali intereselor Thailandei. Va trebui să-ţi legi soarta de a lor. Ei vor trebui să aibă încredere în tine. Dar pare destul de clar că ştii ce înseamnă să fii loial.

– Ba deloc. Sunt complet egoist. Supravieţuiesc. Asta e tot ce fac eu.

– Dar supravieţuieşti fiind absolut loial puţinilor oameni de care depinzi. Am citit despre tine la fel de mult ca şi despre Ahile.

– Ceea ce s-a scris despre mine reflectă fanteziile jurnaliştilor.

– Nu vorbesc despre ştirile din ziare, spuse Peter. Am citit notele Carlottei către F.I. despre copilăria ta în Rotterdam.

Amândoi se opriră din mers. Ah, v-am surprins? Peter nu putu să nu se bucure ştiind că tocmai le arătase că şi el ştia anumite lucruri despre ei.

– Notele alea erau secrete, zise Carlotta. N-ar trebui să existe copii.

– Dar pentru cine erau secrete? Pentru oamenii cu prieteni potriviţi nu există secrete.

– Eu nu le-am citit, zise Bean. Carlotta îl privi cercetător pe Peter.

– Anumite informaţii nu au niciun rost, sunt bune doar pentru a fi distruse, spuse ea.

Acum, Peter se întreba ce secrete ştia ea despre Bean. Pentru că atunci când vorbise despre „note” se gândise de fapt la un raport care se găsea în dosarul lui Ahile, redactat pe baza notelor privind viaţa de pe străzile din Rotterdam. Comentariile legate de Bean erau doar auxiliare, în realitate, el nu citise adevăratele note. Dar acum voia să le citească, pentru că acolo cu siguranţă că era ceva ce ea nu dorea ca Bean să ştie.

Iar Bean înţelesese şi el asta.

– Ce e în notele alea şi nu vrei să-mi spună Peter? ceru Bean.

– A trebuit să-i conving pe cei de la Şcoala de Luptă că am fost imparţială în ceea ce te priveşte. Astfel că am fost nevoită să declar lucruri negative despre tine ca să-i determin să le creadă pe cele pozitive.

– Crezi că asta mi-ar răni sentimentele?

– Da, cred, “zise Carlotta. Pentru că, deşi înţelegi motivul pentru care am spus unele dintre acele lucruri, nu vei uita niciodată că le-am spus.

– Ar putea fi mai rău decât îmi imaginez, zise Bean.

– Nu e vorba de rău sau de mai rău. Nu pot fi atât de rele, altfel n-ai fi ajuns la Şcoala de Luptă, nu-i aşa? Erai prea mic şi ei n-au crezut rezultatele tale la teste, şi ştiau că nu vor avea timp să te pregătească decât dacă ai fi fost în realitate... ceea ce am spus eu. Nu vreau să-ţi rămână în minte cuvintele mele. Dacă ai raţiune, Bean, să nu le citeşti niciodată.

– Toguro. Am fost bârfit de persoana în care aveam cea mai mare încredere, şi încă atât de rău, încât mă imploră să nu încerc să aflu.

– Gata cu prostiile astea, zise Peter. Toţi am avut parte astăzi de lovituri. Dar am început o alianţă, nu-i aşa? În seara asta vom acţiona în interesul meu, punând în mişcare mecanismul care să mă poată aduce pe scena mondială. Iar eu trebuie să te duc în Thailanda, într-o poziţie de încredere şi influenţă, înainte de a mă dezvălui ca fiind adolescent. Care din noi se culcă primul, ce crezi?

– Eu, spuse sora Carlotta. Pentru că nu am păcate pe conştiinţă.

– Kuso, făcu Bean. Ai toate păcatele lumii în minte.

– Mă iei drept altcineva.

Lui Peter, zeflemelile lor îi păreau ca o discuţie în familie – glume vechi, repetate ca un ritual liniştitor.

De ce în familia lui nu se purtau aşa? Peter se tachinase cu Valentine, dar ea nu fusese niciodată cu adevărat deschisă faţă de el ca să se joace aşa. Întotdeauna îi purtase pică, chiar se temuse de el. Din partea părinţilor nu avea nicio speranţă. Nu existau persiflări inteligente, nu împărţeau glume şi amintiri.

Poate că într-adevăr am fost crescut de roboţi, se gândi Peter.

– Spune-le părinţilor tăi că ne-a făcut plăcere cina, zise Bean.

– Şi acum acasă în pat, adăugă sora Carlotta.

– N-o să dormiţi la noapte în hotel, nu-i aşa? Plecaţi.

– O să-ţi scriem cum să ne contactezi, zise Bean.

– Şi tu va trebui să pleci din Greensboro, ştii asta. Odată dezvăluită identitatea ta, Ahile va şti unde eşti. Şi deşi India nu are niciun motiv să te ucidă, Ahile are. Îi ucide pe toţi cei care l-au văzut vreodată vulnerabil. Tu l-ai pus într-o asemenea situaţie. Imediat ce poate ajunge la tine, eşti un om mort.

Peter se gândi la atentatul împotriva lui Bean.

– S-ar fi bucurat să-i ucidă şi pe părinţii tăi împreună cu tine,

nu-i aşa? întrebă Peter.

– Poate că, spuse Bean, ar trebui să le spui mamei şi tatălui tău cine eşti înainte de a afla de pe net. Apoi să-i ajuţi să plece din oraş.

– La un moment dat va trebui să nu ne mai ascundem de Ahile şi să-l înfruntăm deschis.

– Nu înainte de a avea un guvern hotărât să te ţină în viaţă, zise Bean. Până atunci, e bine să te ascunzi. La fel şi părinţii tăi.

– Cred că nici măcar n-o să mă creadă. Părinţii mei, adică. Când o să le spun că eu sunt Locke. Ce părinţi ar crede asta? Probabil o să încerce să mă interneze la nebuni.

– Ai încredere în ei, zise Bean. Tu crezi că sunt proşti. Dar te asigur eu că nu sunt. Cel puţin mama ta nu e. Creierul tău vine de undeva. O să facă faţă situaţiei.

Astfel, când Peter ajunse acasă la ora zece seara, se duse la părinţii săi şi bătu la uşă.

– Ce e? întrebă tatăl.

– Dormiţi?

– Intră.

Câteva minute discutară nepăsători despre cină, sora Carlotta şi cât de dulce era micul Julian Delphiki, e atât de greu să crezi că un copil aşa de mic a putut face tot ceea ce a făcut în scurta sa viaţă. Şi aşa mai departe, până când Peter îi întrerupse.

– Am ceva să vă spun, zise. Mâine, nişte prieteni ai lui Bean şi ai Carlottei vor începe o campanie falsă pentru numirea lui Locke ca Hegemon. Îl ştiţi pe Locke? Comentatorul politic?

Ei aprobară.

– Iar în dimineaţa următoare, continuă Peter, Locke va da o declaraţie cum că e nevoit să decline o astfel de onoare pentru că nu e decât un adolescent care trăieşte în Greensboro, Carolina de Nord.

– Da? făcu tatăl. Oare nu pricepuseră?

– E vorba de mine, tată. Eu sunt Locke.

Se priviră reciproc. Peter aşteptă să spună vreo prostie.

– Ai de gând să le spui şi că Demostene era Valentine? întrebă mama.

Pe moment crezu că spunea asta în glumă, că ea considera singurul lucru mai absurd decât că Peter este Locke ar fi ca Valentine să fie Demostene.

Apoi îşi dădu seama că în întrebarea ei nu era deloc ironie.

Era un punct important, unul pe care trebuia să-l abordeze – contradicţia dintre Locke şi Demostene trebuia rezolvată, altfel ar fi rămas ceva ce Ahile şi Chamrajnagar puteau dezvălui. Şi a o desemna de la început pe Valentine drept Demostene era un lucru important.

Dar nu atât de important pentru el ca faptul că mama sa era la curent.

– De când ştii? întrebă.

– Am fost foarte mândri de ceea ce ai realizat, spuse tatăl.

– La fel de mândri cum am fost şi de Ender, adăugă mama.

Peter aproape se clătină de lovitura emoţiei. Tocmai îi spusese lucrul pe care îşi dorise cel mai mult să-l audă în întreaga sa viaţă, fără însă să admită asta nici măcar în sinea lui. Lacrimile îi umplură ochii. – Mulţumesc, şopti.

Apoi închise uşa şi alergă în camera lui. Cincisprezece minute mai târziu îşi stăpânea suficient de bine emoţiile ca să poată scrie scrisorile către Thailanda, şi începu eseul de autodeconspirare.

Ştiau. Departe de a-l considera un ins de mâna a doua, o dezamăgire, erau la fel de mândri de el ca şi de Ender.

Întreaga sa lume era pe cale să se schimbe, viaţa sa se va transforma, ar putea să piardă totul, ar putea să câştige totul. Dar tot ce putea simţi în acea noapte, când în cele din urmă se culcă şi alunecă în somn, era o fericire completă, nebunească.

PARTEA A TREIA – MANEVRE

11.
BANGKOK

Postat pe Forumul de Istorie Militară de către HectorVictorious@firewall.net

Topic: Cine-şi mai aminteşte de Briseis?

Când citesc Iliada, văd ceea ce vede toată lumea – poezia, desigur, şi informaţiile despre războaiele eroice din epoca bronzului. Dar mai văd şi altceva. Poate că a fost Elena cea al cărei chip a provocat lansarea a mii de nave, dar Briseis a fost aceea care aproape că le-a distrus. Ea era o prizonieră lipsită de putere, o sclavă, şi totuşi Ahile a fost pe punctul de a destrăma alianţa greacă pentru că o dorea.

Enigma care mă intrigă e următoarea: Era ea extraordinar de

frumoasă? Sau după mintea ei tânjea Ahile? Nu, vorbesc serios: ar fi putut ea să fie mult timp fericită ca prizonieră a lui Ahile? Oare s-ar fi dus la el de bunăvoie? Sau ar fi rămas o sclavă posacă, opunând rezistenţă?

Nu că ar fi contat pentru Ahile – s-ar fi folosit de ea în acelaşi fel, indiferent de sentimentele ei. Dar imaginaţi-vă o Briseis aflând povestea despre călcâiul lui Ahile şi strecurând această informaţie cuiva din interiorul zidurilor Troiei.

Briseis, dacă aş fi putea afla ceva despre tine!

Hector cel Victorios

Bean se amuza lăsând mesaje pentru Petra pe forumurile pe care bănuia că ea le-ar putea vizita – dacă trăia, dacă Ahile îi permitea să navigheze pe net, dacă ea îşi dădea seama că un subiect de genul „Cine-şi mai aminteşte de Briseis?” se referea la ea, dacă era liberă să răspundă după cum mesajul o implora deschis. O ruga stăruitor, folosind alte nume de femei iubite de liderii militari: Guinevere, Josephine, Roxana – chiar şi Barsine, soţia persană a lui Alexandru, pe care Roxana o asasinase imediat după moartea lui. Iar el se semna cu numele unui răzbunător, şef rival sau succesor: Mordred, Hector, Wellington, Cassandru.

Făcu pasul riscant de a lăsa aceste identităţi să continue să existe, constând fiecare numai din redirecţionarea spre o altă identitate anonimă care păstra toate e-mailurile primite criptate pe un forum deschis cu un protocol care să şteargă urmele. Putea vizita şi citi postările fără să lase nicio urmă. Dar protecţiile puteau fi sparte, protocoalele încălcate.

Îşi permitea să fie puţin mai nepăsător cu identităţile lui online, pentru că localizarea lui în lumea reală era acum cunoscută unor oameni a căror loialitate nu o putea estima. De ce să-ţi faci griji în legătură cu al cincilea lacăt de la uşa din spate, când uşa din faţă e deschisă?

În Bangkok fusese întâmpinat cu mărinimie. Generalul Naresuan îi promisese că nimeni nu va cunoaşte adevărata sa identitate, că i se vor da soldaţi pe care să-i antreneze, informaţii pe care să le analizeze şi că i se va cere sfatul ori de câte ori armata thailandeză se va pregăti pentru orice fel de viitor incident. „Luăm în serios opinia lui Locke privind faptul că India va reprezenta în curând o ameninţare la adresa securităţii Thailandei, şi desigur că dorim ajutorul tău la pregătirea

planurilor militare.” Atât de cald şi amabil. Bean şi Carlotta fuseseră instalaţi într-un apartament pentru ofiţerii de nivel înalt la o bază militară, dându-li-se privilegii nelimitate privind hrana şi cumpărăturile, apoi... fuseseră ignoraţi.

Nimeni nu-i suna. Nimeni nu-i consulta. Informaţiile promise nu apăreau. Soldaţii promişi nu fură repartizaţi.

Bean ştia că nu era cazul să pună întrebări. Promisiunile nu fuseseră uitate. Dacă ar fi întrebat, Naresuan s-ar fi simţit jenat, provocat. Asta nu trebuia să se întâmple. Se petrecuse ceva. Bean putea doar să-şi imagineze despre ce era vorba.

Bineînţeles, la început se temu că Ahile ajunsese cumva la guvernul thailandez, că agenţii lui ştiau exact unde se afla Bean şi că moartea sa era iminentă.

Atunci o alungă pe sora Carlotta.

Scena nu fu una plăcută.

– Ar trebui să vii cu mine, zise ea. N-or să te oprească. Pleacă.

– Nu plec. Dacă ceva merge prost, probabil e vorba doar de politică internă. Cuiva nu-i place să fiu şi eu pe aici – poate chiar lui Naresuan, poate altcuiva.

– Dacă tu te simţi destul de în siguranţă ca să rămâi, spuse sora Carlotta, atunci nu există niciun motiv ca eu să plec.

– Aici nu poţi trece drept bunica mea. Faptul că am un paznic îmi slăbeşte poziţia.

– Scuteşte-mă de scena pe care ai de gând s-o joci. Ştiu că din anumite puncte de vedere ţi-ar fi mai bine fără mine, dar ştiu şi că te pot ajuta în multe feluri.

– Dacă Ahile ştie deja unde mă aflu, atunci a pătruns atât de adânc în structurile de la Bangkok încât oricum nu mai pot scăpa. Dar tu ai putea. Informaţia că sunt însoţit de o femeie în vârstă s-ar putea să nu fi ajuns încă la el. Dar va ajunge în curând, iar el îţi va dori moartea tot atât de mult ca şi mie. Nu vreau să-mi fac griji datorită prezenţei tale.

– O să plec, zise Carlotta. Dar cum o să-ţi scriu dacă nu păstrezi niciodată aceeaşi adresă?

Îi dădu numele locaţiei de siguranţă pe care o folosea şi cheia de criptare. Ea le memora.

– Încă ceva, zise Bean. În Greensboro, Peter a spus că ar fi citit notele tale.

– Cred că minţea.

– Cred că felul în care ai reacţionat demonstrează că,

indiferent dacă el le-a citit sau nu, au existat nişte note şi tu nu vrei ca eu să le citesc.

– Au existat şi nu vreau să le citeşti, admise Carlotta.

– Asta e celălalt motiv pentru care vreau să pleci. Expresia feţei ei deveni fioroasă.

– Nu mă crezi când îţi spun că nu e nimic în notele alea despre care să trebuiască să ştii în momentul ăsta?

– Trebuie să ştiu totul despre mine. Puterile, slăbiciunile. Tu ştii despre mine lucruri pe care i le-ai spus lui Graff şi mie nu. Continui să nu mi le spui. Te consideri stăpânul meu, capabil să decidă în locul meu. Asta nu înseamnă deloc că am fi parteneri.

– Foarte bine, zise Carlotta. Acţionez în interesul tău, dar înţeleg că tu nu vezi lucrurile aşa.

Vorbea cu răceală, dar Bean o cunoştea destul de bine că să înţeleagă că nu furia şi-o stăpânea ea, ci durerea şi frustrarea. Era o decizie aspră, dar pentru binele ei trebuia s-o determine să plece şi s-o împiedice să menţină legătura strânsă cu el până când nu înţelegea ce se petrece în Bangkok. Pomenirea notelor o făcuse să vrea şi ea să plece. Iar el era cu adevărat supărat.

După cincisprezece minute, ieşea pe uşă în drum spre aeroport. Nouă ore mai târziu, găsi un mesaj de la ea: se afla la Manila, unde se putea pierde în sediul catolic de acolo. Niciun cuvânt despre cearta lor, dacă asta fusese. Doar o referire scurtă la „confesiunea lui Locke”, cum o numeau jurnaliştii. „Bietul Peter”, scria Carlotta, „se ascunde de atâta timp, îi va fi greu să se obişnuiască să înfrunte consecinţele cuvintelor sale.”

Bean îi răspunse pe adresa ei sigură de la Vatican: „Sper că Peter are atâta minte să plece din Greensboro. Acum ar avea nevoie de o ţară mică în care să fugă, ca să capete ceva experienţă administrativă şi politică. Sau cel puţin la departamentul alimentării cu apă al unui oraş.”

Iar eu, gândi Bean, am nevoie de soldaţi pe care să-i comand. De asta am venit aici.

Săptămâni întregi după plecarea Carlottei, tăcerea continuă. Destul de curând, deveni evident că ceea ce se întâmpla nu avea nicio legătură cu Ahile, altfel Bean ar fi fost deja mort. Nici cu dezvăluirea că Locke era de fapt Peter Wiggin – răceala începuse deja înainte ca Peter să-şi fi publicat declaraţia.

Bean îşi ocupa timpul cu tot ce părea a avea vreun sens. Deşi nu avea acces la hărţi militare, putea să studieze hărţile

terenurilor dintre India şi inima Thailandei, cartografiate din satelit şi accesibile publicului – zona aspră şi muntoasă din nordul şi estul Birmaniei, împrejurimile coastelor Oceanului Indian. India avea o flotă însemnată, după standardele Oceanului Indian se puteau aştepta să atace Thailanda pe neaşteptate, prin strâmtoarea Malacca. Trebuiau să fie pregătiţi pentru toate posibilităţile.

Găsi pe net câteva informaţii despre organizarea armatelor indiană şi thailandeză. Thailanda avea o flotă aeriană puternică – ar fi avut şanse să obţină dominaţia pe calea aerului, dacă îşi puteau apăra bazele. În consecinţă, era esenţial să posede piste de aterizare de urgenţă în mii de locuri diferite, ingineri buni la dispoziţia armatei thailandeze – dacă s-ar fi antrenat acum şi ar fi împrăştiat echipaje, combustibil şi piese de schimb în toată ţara. Acest lucru, împreună cu minele, ar fi fost cea mai bună apărare împotriva unui atac dinspre mare.

Un alt punct vulnerabil al Indiei erau liniile de aprovizionare şi culoarele de înaintare. întrucât strategia militară a Indiei depindea inevitabil de aruncarea asupra duşmanului a unor armate vaste, de neînvins, apărarea trebuia să înfometeze această armată şi s-o hărţuiască în mod constant din aer prin raiduri. Iar dacă, aşa cum era de fapt posibil, armata indiană ajungea pe câmpiile fertile din Chao Phraya sau pe Podişul Aoray, trebuiau să găsească pământul pustiit, rezervele de hrană dispersate şi ascunse – cele care nu erau distruse.

Era o strategie brutală, căci poporul thailandez ar fi suferit la fel ca şi armata indiană – de fapt, ar fi suferit mai mult. Deci distrugerea trebuia astfel pregătită încât să aibă loc doar în ultima clipă. Şi, pe cât posibil, să fie capabili să evacueze femeile şi copiii spre zone îndepărtate sau chiar spre tabere din Laos şi Cambodgia. Nu graniţele ar fi putut opri armata indiană, ci terenul. Având mai multe ţinte izolate, indienii ar fi fost siliţi să-şi dividă forţele. Atunci – şi numai atunci – ar fi avut sens ca armata thailandeză să atace prin surprindere mici porţiuni ale armatei indiene sau, acolo unde ar fi fost posibil, să se angajeze în lupte puternice dacă partea thailandeză ar fi avut temporar superioritate numerică şi sprijin aerian masiv.

Desigur, după câte ştia Bean, aceasta era deja doctrina pe termen lung a militarilor thailandezi şi, dacă le-ar fi făcut asemenea sugestii, n-ar fi reuşit decât să-i agaseze – sau să-i

facă să se simtă înjosiţi.

Astfel că îşi concepu memoriul cu foarte multă grijă, folosind o mulţime de fraze de genul: „Fără îndoială aveţi aşa ceva pregătit” şi „După cum de mult vă aşteptaţi”. Bineînţeles că şi aceste fraze se puteau întoarce împotriva lui dacă ei nu s-ar fi gândit la acele lucruri – ar fi fost ca şi când i-ar fi tratat cu superioritate. Dar trebuia să facă ceva pentru a ieşi din punctul mort.

Îşi citi şi reciti memoriul, revizuindu-l de fiecare dată. Aşteptă câteva zile înainte de a-l expedia, ca să-l poată privi din noi perspective. În cele din urmă, convins că îl făcuse cât mai retoric şi inofensiv posibil, îl trimise prin e-mail la Biroul Chakri – comandamentul militar suprem. Era cel mai public şi mai penibil mod de a livra memoriul, deoarece corespondenţa pe această adresă era inevitabil sortată şi citită de aghiotanţi. Şi dacă l-ar fi printat şi l-ar fi dus personal ar fi fost mai discret. Dar ideea era să agite apele; dacă Naresuan ar fi vrut să fie discret, i-ar fi oferit o adresă privată pe care să-i scrie.

La cincisprezece minute după ce trimise memoriul, uşa sa se deschise neceremonios şi intrară patru poliţişti militari.

– Veniţi cu noi, domnule, zise sergentul care îi comanda.

Bean ştia că n-avea rost să întârzie sau să pună întrebări. Aceşti oameni nu ştiau nimic în afara instrucţiunilor primite, iar Bean urma să afle care erau ele aşteptând să vadă ce vor face.

Nu-l conduseră la biroul Chakri, ci la una dintre clădirile improvizate, ridicate pe vechiul teren pentru parăzi – armata Thailandei renunţase abia de curând la marş ca parte a antrenamentului militar şi etalare a forţei militare. Trei sute de ani de la Războiul Civil american dovediseră că zilele marşului în formaţie apuseseră. Pentru organizaţiile militare era cam intervalul de timp normal. Câteodată, Bean aproape că se aştepta să descopere pe undeva vreo armată care încă îşi mai antrena soldaţii pentru lupta călare, cu săbiile.

Pe uşa spre care îl conduseră nu era niciun nume, niciun număr. Iar când intră, niciunul dintre soldaţii de la birouri nu-şi ridică ochii spre el. Sosirea lui era cunoscută şi lipsită de importanţă, spunea atitudinea lor. Ceea ce însemna, desigur, că era foarte importantă, altfel nu ar fi arătat că nu îl observă.

Fu condus spre uşa unui birou, pe care sergentul i-o deschise. Intră; poliţia militară nu-l urmă. Uşa se închise în spatele lui.

La recepţie se afla un maior. Un grad mult prea înalt pentru a sta la pupitrul de recepţie, dar cel puţin astăzi aceasta părea a fi datoria bărbatului. Apăsă un buton.

– Pachetul e aici, spuse.

– Să intre.

Vocea care răspunse părea tânără. Atât de tânără, încât Bean înţelese pe dată situaţia.

Desigur. Thailanda contribuise cu partea ei de genii militare la Şcoala de Luptă. Chiar dacă niciunul din echipa lui Ender nu fusese de origine thailandeză, Thailanda, la fel ca multe alte ţări din Asia de est şi sud, fusese foarte bine reprezentată în efectivul de elevi ai Şcolii de Luptă.

Existaseră chiar trei soldaţi thailandezi care făcuseră parte împreună cu Bean din Armata Dragon. Bean îşi amintea foarte bine fiecare copil din acea armată, cu tot cu dosarul complet, deoarece el fusese cel care întocmise lista de soldaţi care urmau să formeze armata lui Ender. Deoarece majoritatea ţărilor păreau să aprecieze valoarea absolvenţilor Şcolii de Luptă proporţional cu apropierea lor de Ender Wiggin, cel mai probabil era ca unuia dintre cei trei să i se fi oferit o poziţie cu asemenea influenţă încât să fie capabil să intercepteze aşa de repede un memoriu către Chakri. Iar dintre cei trei, cel pe care Bean se aştepta să-l vadă în cea mai importantă poziţie, asumându-şi cel mai agresiv rol, era...

Surrey. Suriyawong. „Surly”, „Morocănosul”, cum îi spuneau pe la spate, fiindcă întotdeauna părea să-l supere ceva.

Şi iată-l, în spatele unei mese acoperite de hărţi.

Spre surprinderea lui, Bean observă că era aproape la fel de înalt ca Suriyawong. Surrey nu fusese niciodată prea mare, dar la Şcoala de Luptă toţi păreau extrem de înalţi faţă de Bean. Bean îl ajunsese din urmă. Poate că nu-şi va petrece întreaga viaţa subdimensionat fără speranţă. Era un gând promiţător.

Totuşi, în atitudinea lui Surrey nu era nimic promiţător.

– Deci puterile colonialiste au decis să se folosească de India şi Thailanda în surogatele lor de războaie, spuse.

Bean ştiu imediat cum să se strecoare pe sub pielea lui Suriyawong. Ahile era belgian valon din naştere, iar Bean era desigur grec.

– Da, sigur. Belgia şi Grecia trebuie să-şi regleze divergenţele antice pe câmpurile de luptă din Birmania.

– Doar pentru că ai fost în gaşca lui Ender nu înseamnă că înţelegi ceva din situaţia militară a Thailandei.

– Memoriul meu a fost menit să arate cât de limitate sunt cunoştinţele mele, pentru că Chakri Naresuan nu mi-a acordat acces la informaţiile pe care, atunci când am sosit, a precizat că le voi primi.

– Dacă vom avea vreodată nevoie de sfatul tău, îţi voi furniza informaţii.

– Dacă îmi veţi oferi numai informaţiile de care credeţi voi că am nevoie, zise Bean, sfaturile mele vor consta numai în a vă spune ceea ce deja ştiţi, şi atunci aş putea foarte bine să mă duc acasă.

– Da. Asta ar fi cel mai bine să faci.

– Suriyawong, de fapt tu nu ai nevoie de mine.

– Ştiu că întotdeauna ai fost un lăudăros care voia să fie mai deştept decât toţi ceilalţi.

– Eram mai deştept decât toţi ceilalţi, spuse Bean. Am rezultate care demonstrează asta. Şi ce dacă? Asta nu a însemnat să mă pună comandantul Armatei Dragon. Nu a însemnat ca Ender să mă facă şef de pluton. Ştiu cât de inutil e să fii deştept, comparativ cu a fi un comandant bun. Ştiu, de asemenea, şi cât de ignorant sunt în privinţa Thailandei. Nu am venit aici pentru că aş fi crezut că Thailanda ar fi doborâtă fără mintea mea sclipitoare care să vă conducă în luptă. Am venit aici pentru că cel mai periculos om de pe planetă face jocurile în India şi, după toate calculele mele, Thailanda va fi ţinta sa principală. Am venit aici pentru că, dacă Ahile va trebui împiedicat să-şi instaleze tirania în lume, de aici va trebui să pornim. Şi m-am gândit că, la fel ca George Washington în timpul revoluţiei americane, ai putea aprecia un Lafayette sau un Steuben care să ajute cauza.

– Dacă prostia aia de memoriu a fost un exemplu de „ajutor”, poţi să pleci chiar acum.

– Deci ai deja posibilitatea să construieşti piste temporare în intervalul cât pilotul se află în aer? Ca să poată ateriza pe o pistă care nu exista atunci când a decolat?

– Asta e o idee interesantă şi am pus inginerii s-o studieze şi să-i evalueze fezabilitatea.

Bean aprobă din cap.

– Bun. Asta-mi spune ceea ce voiam să ştiu. Rămân.

– Ba nu!

– Rămân fiindcă, în ciuda faptului că eşti supărat că sunt aici, tot mai recunoşti o idee bună când o auzi şi o pui în aplicare. Nu eşti idiot, în consecinţă merită să lucrez cu tine.

Suriyawong izbi cu palma în masă şi se aplecă spre el furios:

– Arogant nenorocit, nu sunt târfa ta! Bean îi răspunse calm:

– Suriyawong, nu vreau postul tău. Nu vreau să conduc lucrurile aici. Vreau doar să fiu util. De ce să nu te foloseşti de mine aşa cum a făcut Ender? Dă-mi câţiva soldaţi să-i antrenez. Lasă-mă să mă gândesc la ce chestii ciudate am putea face şi cum. Lasă-mă să mă pregătesc, astfel încât, atunci când va începe războiul şi vei avea nevoie de nişte lucruri imposibile, să mă poţi chema şi să-mi spui: Bean, vreau să faci ceva care să încetinească armata asta cu o zi căci nu am trupe în apropiere. Iar eu o să zic: Beau apă din râu? Bine, atunci să le provocăm dizenterie pentru o săptămână. Asta ar trebui să-i încetinească. Şi o să mă duc acolo, o să pun un agent biologic în apă, o să-l fac să treacă de sistemul lor de purificare, şi o să plec. Sau deja ai o echipă care să infecteze apa cu diaree?

Suriyawong îşi menţinu expresia de furie rece câteva clipe, apoi cedă. Râse:

– Haide, Bean, ai inventat asta pe loc sau chiar ai plănuit o astfel de operaţiune?

– Am inventat-o pe loc, zise Bean. Dar e o idee nostimă, nu crezi? Dizenteria a schimbat nu o dată cursul istoriei.

– Toată lumea îşi imunizează soldaţii împotriva agenţilor biologici cunoscuţi. Şi nu putem opri pagubele colaterale.

– Dar Thailanda are ceva cercetători foarte buni în domeniu, corect?

– În scop pur defensiv, zise Suriyawong. Apoi zâmbi şi se aşeză: Hai, ia loc. Chiar eşti mulţumit cu o poziţie în umbră?

– Nu doar mulţumit, ci dornic să o obţin, răspunse Bean. Dacă Ahile ar şti că sunt aici, ar găsi o cale să mă ucidă. Ultimul lucru de care am nevoie e să ies în evidenţă – până nu intrăm cu adevărat în luptă, când ar fi o lovitură psihologică drăguţă să-i sugerăm lui Ahile că eu conduc lucrurile. Nu va fi adevărat, dar ar înnebuni şi mai rău crezând că se înfruntă cu mine. L-am mai învins şi înainte. Se teme de mine.

– Nu încerc să-mi protejez propria poziţie. Bean înţelese că îşi proteja, desigur, poziţia.

– Dar Thailanda şi-a păstrat independenţa chiar şi când celelalte ţări din zonă erau conduse de europeni. Suntem foarte mândri că i-am ţinut pe străini la distanţă.

– Şi totuşi, zise Bean, Thailanda are şi o istorie în a-i admite pe străini – şi în a-i folosi eficient.

– Atâta timp cât îşi cunosc locul, replică Suriyawong.

– Dă-mi un loc, şi o să-mi amintesc să stau acolo.

– Cu ce fel de contingent vrei să lucrezi?

Bean nu cerea un număr mare de oameni, ci să fie din domenii diferite. Doar doi genişti, doi de pe vasele de patrulare, câţiva ingineri, câteva vehicule blindate uşoare împreună cu circa o sută de soldaţi şi elicoptere suficiente ca să transporte totul, cu excepţia vaselor şi avioanelor.

– Şi posibilitatea de a rechiziţiona toate lucrurile ciudate la care ne gândim. Amfibii, de exemplu. Explozibili ca să fim gata şi facem stâncile să se prăbuşească şi podurile să se dărâme. Şi orice-mi mai trece prin minte.

– Dar nu te angajezi în luptă fără permisiune.

– Permisiune de la cine?

– De la mine, zise Suriyawong.

– Dar tu nu eşti Chakri.

– Funcţia de Chakri, spuse Suriyawong, există ca să-mi dea mie ceea ce vreau. Planificarea este cu totul în mâinile mele.

– Mă bucur să aflu cine-i mai tare aici, zise Bean ridicându-se. Ce-i drept, lui Ender i-am fost de cel mai mare folos atunci când am avut acces la tot ce ştia şi el.

– Ai vrea tu! Bean rânji.

– Aş vrea nişte hărţi bune, zise. Şi o expunere precisă a situaţiei curente a armatei thailandeze.

Suriyawong se gândi îndelung.

– Pe câţi dintre soldaţii tăi îi arunci în luptă legaţi la ochi? întrebă Bean. Sper că eu sunt singurul.

– Până mă asigur că eşti într-adevăr soldatul meu, rămâi legat la ochi. Dar... o să ai hărţile.

– Mulţumesc.

Ştia de ce se temea Suriyawong: că Bean ar putea folosi informaţiile obţinute pentru a elabora o strategie alternativă cu care să-l convingă pe Chakri că ar face o treabă mai bună decât Suriyawong ca strateg principal. Căci era limpede o minciună faptul că Suriyawong era cel mai tare. Chakri Naresuan avea

probabil încredere în el şi evident îi lăsase libertatea de a lua decizii importante. Dar autoritatea rămânea în mâinile lui Naresuan, iar Suriyawong lucra după cum dorea el. Din cauza asta se şi temea de Bean – putea fi înlocuit.

O să afle cât de curând că Bean nu era interesat de politica de palat. Dacă îşi amintea corect, Suriyawong făcea parte din familia regală – deşi ultimii regi poligami din Siam avuseseră atâţia copii, încât era greu să-ţi imaginezi că mai există mulţi thailandezi care să nu fie descendenţi regali de un grad sau altul. Chulalongkorn, cu secole în urmă, stabilise principiul conform căruia prinţii aveau o datorie de îndeplinit, dar nu şi dreptul la o funcţie înaltă. Viaţa lui Suriyawong aparţinea Thailandei ca o chestiune de onoare, dar îşi menţinea rangul în armată numai atâta timp cât superiorii lui considerau că e cel mai potrivit în acel post.

Acum, că Bean aflase cine îl ţinuse pe loc, i-ar fi fost destul de uşor să-l distrugă pe Surrey şi să-i ia locul. La urma urmei, lui i se dăduse responsabilitatea de a îndeplini promisiunile pe care Naresuan i le făcuse lui Bean. Nu ascultase ordinele lui Chakri în mod deliberat. Bean nu avea nevoie decât de o ieşire de rezervă – probabil vreo relaţie de-a lui Peter – ca să-i trimită vorbă lui Naresuan că Suriyawong îl împiedică pe Bean să obţină ceea ce-i trebuie, şi ar fi avut loc o anchetă, iar sământa neîncrederii faţă de Suriyawong ar fi fost aruncată.

Dar Bean nu voia postul lui Suriyawong.

Voia o forţă armată pe care s-o poată pregăti ca să lucreze împreună atât de legat, de inventiv, de sclipitor încât atunci când o vor contacta pe Petra şi vor afla unde e, să poată ajunge acolo şi s-o scoată nevătămată.

Cu sau fără permisiunea Morocănosului. Va ajuta armata thailandeză cât va putea de bine, dar Bean avea propriile obiective, care nu aveau nicio legătură cu construirea unei cariere în Bangkok.

– Încă ceva, zise Bean. Am nevoie de un nume, ceva care să nu alerteze pe oricine din afara Thailandei că sunt un copil şi un străin – suficient pentru ca Ahile să-şi dea seama cine sunt.

– La ce nume te-ai gândit? Ce zici de Sua – înseamnă tigru.

– Am un nume mai bun. Borommakot. Suriyawong păru zăpăcit pentru o clipă, până îşi aminti numele din povestea despre Ayudhya, anticul oraş-stat al cărui succesor fusese

Siamul.

– Era porecla celui care a furat tronul de la Aphai, succesorul legitim.

– Mă gândeam doar la ceea ce înseamnă numele, spuse Bean. „în urnă. Aşteptând incinerarea.” Rânji: în ceea ce-l priveşte pe Ahile, sunt doar un mort viu.

Suriyawong se relaxa.

– Cum vrei. M-am gândit că, fiind străin, ţi-ar plăcea să ai un nume mai scurt.

– De ce? Nu eu trebuie să-l pronunţ.

– Trebuie să te semnezi.

– Nu voi da ordine scrise, şi singura persoană căreia îi voi raporta eşti tu. În plus, Borommakot se pronunţă nostim.

– Cunoşti istoria Thailandei, zise Suriyawong.

– Pe vremuri, la Şcoala de Luptă, am fost fascinat de Thailanda. O naţiune de supravieţuitori. Anticul popor Tai a reuşit să treacă dincolo de vasta întindere a Imperiului Cambodgian şi să se răspândească în Asia de Sud-Est, fără ca nimeni să observe. Au fost cuceriţi de Birmania şi au renăscut, mai puternici ca niciodată. Când alte ţări cădeau sub dominaţie europeană, Thailanda a reuşit să-şi extindă graniţele un timp surprinzător de îndelungat; chiar şi când a pierdut Cambodgia şi Laosul şi-a menţinut nucleul. Cred că Ahile urmează să afle ceea ce toată lumea a aflat – thailandezii nu sunt uşor de cucerit şi, odată cuceriţi, nu sunt uşor de condus.

– Atunci ai ceva idee despre sufletul Thai, spuse Suriyawong. Dar indiferent cât ne-ai studia, nu vei fi niciodată unul de-ai noştri.

– Greşeşti. Deja sunt unul de-al vostru. Un supravieţuitor, un om liber, indiferent de situaţie.

Suriyawong îl luă în serios.

– Atunci, ca de la om liber la om liber, bun venit în serviciul Thailandei.

Se despărţiră prieteni, iar spre sfârşitul zilei Bean văzu că Suriyawong intenţionează să-şi ţină cuvântul, îi fu înmânată o listă de soldaţi – patru companii deja existente a câte cincizeci de oameni cu dosare perfecte, deci nu-i dăduseră drojdia. Şi urma să-i dea elicopterele, avioanele şi vasele de patrulare cu care să se antreneze.

Ar fi trebuit să fie nervos. Se pregătea să înfrunte nişte soldaţi

care mai mult ca sigur că erau sceptici cu privire la capacitatea lui de a-i comanda. Dar mai fusese pus în asemenea situaţie, la Şcoala de Luptă. îi va câştiga pe aceşti soldaţi prin simpla eficacitate. Fără flatări, fără favoruri sau prietenie populistă. Le va câştiga loialitatea arătându-le că ştia ce să facă cu o armată, astfel încât ei să fie încrezători că atunci când vor porni în bătălie vieţile lor nu vor fi irosite în acţiuni sortite eşecului. Le va spune, din start: „Nu vă voi conduce într-o operaţiune decât dacă ştiu că putem învinge. Treaba voastră este să deveniţi o forţă armată atât de strălucită încât să nu existe nicio operaţiune în care să nu vă pot conduce. N-o facem pentru gloria noastră. O facem pentru a distruge duşmanii Thailandei în orice mod putem.”

Se vor obişnui curând să fie conduşi de un băieţel grec.

I2.
ISLAMABAD

To:GuillaumeLeBon%Egalite@Haiti.gov

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: Condiţiile consultanţei

Domnule LeBon, îmi dau seama cât de greu v-a fost să mă contactaţi. Cred că vă pot oferi opinii şi sugestii valoroase şi, mai precis, cred că aveţi intenţia să acţionaţi cu curaj în numele poporului pe care îl guvernaţi, şi în consecinţă orice sugestii v-aş face, ele ar avea o mare şansă să fie puse în practică.

Dar condiţiile pe care le propuneţi sunt pentru mine de neacceptat. Nu voi veni în Haiti în întunericul nopţii sau deghizat în turist sau student, ca nu cumva cineva să afle că vă consultaţi cu un adolescent american. Sunt totuşi autorul fiecărui cuvânt scris de Locke, iar sub această identitate extrem de cunoscută, al cărui nume se află pe propunerile care au pus capăt Războiului Ligii, voi veni să mă consult cu dvs., pe faţă. Dacă reputaţia mea nu este suficientă pentru a mă putea invita deschis, atunci faptul că sunt fratele lui Ender Wiggin, pe ai cărui umeri a fost atât de recent aşezată soarta întregii omeniri, reprezintă un precedent pe care îl puteţi urma fără jenă. Ca să nu mai menţionăm prezenţa copiilor de la Şcoala de Luptă în aproape fiecare Stat-Major de pe Pământ. Suma pe care aţi oferit-o este una princiară. Dar ea nu va trebui niciodată plătită,

căci în condiţiile propuse eu nu voi veni, iar dacă mă veţi invita deschis voi veni sigur, dar nu voi accepta nicio plată – nici măcar contravaloarea cheltuielilor din timpul şederii în ţară. Ca străin, s-ar putea să nu corespund sentimentelor dumneavoastră profunde şi trainice faţă de poporul haitian, dar îmi doresc foarte mult ca fiecare ţară şi popor de pe Pământ să împartă prosperitatea şi libertatea care reprezintă dreptul lor prin naştere, şi nu voi accepta niciun onorariu pentru a ajuta această cauză.

Riscurile dumneavoastră personale vor fi mai mici aducându-mă în ţară pe faţă, căci dacă sugestiile mele nu vor fi populare, veţi putea da vina pe mine. Riscul meu personal ar fi cu mult mai mare, deoarece dacă lumea va considera propunerile mele ca fiind lipsite de înţelepciune, sau dacă, implementându-le, veţi descoperi că nu sunt funcţionale, eu voi fi cel care va suporta oprobiul public. Vorbesc cu sinceritate fiindcă acestea sunt realităţi pe care amândoi va trebui să le înfruntăm; de asemenea, sunt încrezător că sugestiile mele vor fi excelente şi că dumneavoastră veţi fi capabil să le implementaţi eficient. Când ne vom termina treaba, veţi putea face pe Cincinnatus şi să vă retrageţi la ferma dumneavoastră, în timp ce eu voi face pe Solon şi voi părăsi ţărmurile Haitiului, amândoi încrezători că am dat poporului dumneavoastră o şansă cinstită de a-şi ocupa locul potrivit în lume.

Cu sinceritate, Peter Wiggin

Petra nu uita nicio clipă că era prizonieră şi sclavă. Dar, ca majoritatea prizonierilor, ca majoritatea sclavilor, de la o zi la alta se obişnuise cu starea de captivitate şi găsise o cale de a fi ea însăşi în interiorul acestor limite.

Era păzită în fiecare moment, iar calculatorul nu-i permitea să trimită mesaje în exterior. Mesajul către Bean nu mai putea fi repetat. Şi chiar atunci când observă că cineva – poate Bean, care la urma urmelor nu fusese ucis? – încerca să-i vorbească, lăsând mesaje pe fiecare forum despre armată, istorie şi geografie în care era vorba despre femei înrobite de un războinic sau altul, nu se lăsă pradă furiei. Nu putea răspunde, deci nu-şi va pierde timpul încercând.

În cele din urmă, munca pe care era silită s-o facă deveni o provocare în sine, pe care ea o găsi interesantă. Cum să organizeze o campanie împotriva Birmaniei şi Thailandei şi în

final a Vietnamului care să spulbere orice rezistenţă şi totuşi să nu provoace intervenţia Chinei? Văzu imediat că dimensiunile mari ale armatei indiene erau cel mai slab punct al său, căci liniile de aprovizionare deveneau imposibil de apărat. Aşa că, spre deosebire de ceilalţi strategi de care se folosea Ahile – cei mai mulţi fiind indieni absolvenţi ai Şcolii de Luptă – , Petra nu-şi bătu capul cu logistica unei campanii supradimensionate. Oricum în final forţele indiene aveau să se dividă, doar dacă armatele birmane şi thailandeze se aliniau pur şi simplu aşteptând să fie măcelărite. Deci plănui o campanie imprevizibilă – atacuri ameţitoare ale unor forţe mici, mobile, care nu porneau de pe uscat. Câteva blindate urmau să plece înainte, alimentate cu combustibil de către cisterne aeriene.

Ştia că planul ei era singurul care avea sens, şi nu doar datorită problemelor intrinseci pe care le rezolva.

Orice plan care ar fi implicat mutarea a zece milioane de soldaţi atât de aproape de graniţa Chinei ar fi provocat o intervenţie chineză. Planul ei nu aducea destui soldaţi lângă graniţă încât să constituie o ameninţare. Nici nu ar fi generat un război de uzură care să lase ambele tabere epuizate şi slăbite. Cea mai mare parte a forţelor indiene ar fi rămas în rezervă, gata să lovească oricând inamicul ar fi arătat semne de slăbiciune.

Bineînţeles că Ahile dădu copii ale planului ei celorlalţi – o numea „cooperare”, dar funcţiona ca un exerciţiu de dominaţie. Toţi ceilalţi fuseseră rapid cuceriţi de Ahile, şi acum erau dornici să-i facă pe plac. Simţiseră, desigur, că Ahile voia ca Petra să fie umilită, şi-i dădură imediat ceea ce voia. Îşi bătură joc de planul ei ca şi când orice prost ar fi putut vedea că e lipsit de speranţă, deşi criticile lor erau ipocrite, iar punctele principale nu fură nici măcar atinse. Suportă asta, fiindcă era sclavă şi fiindcă ştia că în cele din urmă unii dintre ei se vor prinde că Ahile îi manipula şi îi folosea. Dar ştia că făcuse o treabă bună şi ar fi fost o ironie delicioasă dacă armata indiană – nu, să fim cinstiţi, armata lui Ahile – nu ar folosi planul ei şi s-ar arunca cu capul înainte spre autodistrugere.

Conştiinţa ei nu era deloc deranjată fiindcă elaborase o strategie pentru expansiunea Indiei în Asia de Sud-Est. Ştia că nu va fi niciodată folosită. Nici chiar strategia atacurilor rapide, de mici dimensiuni, nu schimba faptul că India nu-şi putea

permite un război pe două fronturi. Pakistanul nu ar lăsa să-i scape ocazia dacă India s-ar angaja într-un război în est.

Pur şi simplu, Ahile alesese o ţară nepotrivită pentru a încerca s-o conducă la război. Tikal Chapekar, primul ministru indian, era un om ambiţios care-şi făcea iluzii în legătura cu nobleţea cauzei sale. Ar fi putut foarte bine să cedeze forţei de convingere a lui Ahile şi să dorească să pornească un război în încercarea de a „unifica” Asia de Sud-Est. Chiar ar putea începe războiul. Dar ar eşua repede dacă Pakistanul ar ataca din vest. Aventurismul indian se va evapora la fel de uşor ca întotdeauna.

Îi şi spuse asta lui Ahile când el o vizită într-o dimineaţă, după ce planurile ei fuseseră atât de răsunător respinse de colegii strategi.

– Urmează orice plan vrei, nimic nu va merge aşa cum crezi tu.

Ahile pur şi simplu schimbă subiectul – atunci când o vizita, prefera să depene amintiri ca şi când ar fi fost un cuplu de bătrâni amintindu-şi împreună de copilărie. Mai ţii minte de chestia asta din Şcoala de Luptă? Dar de asta? Ar fi vrut să-i strige în faţă că el fusese acolo numai pentru câteva zile înainte ca Bean să-l spânzure în puţul de aerisire să-şi mărturisească crimele. Nu avea dreptul să fie nostalgic. Tot ce reuşea era să-i otrăvească propriile amintiri despre acel loc, iar acum, când venea vorba despre Şcoala de Luptă, ea nu voia decât să schimbe subiectul, să uite complet.

Cine şi-ar fi imaginat că se va gândi vreodată la Şcoala de Luptă ca la era ei de libertate şi fericire? Pe vremea aceea sigur nu părea aşa.

Cinstit vorbind, captivitatea nu era dureroasă. Atâta timp cât Ahile era la Hyderabad, ea prelua conducerea bazei, cu toate că era întotdeauna ţinută sub observaţie. Putea să meargă la bibliotecă să studieze – deşi unul dintre gardieni îi urmărea ID-ul, verificând să fie logată cu propriul nume, cu toate restricţiile implicate, înainte de a accesa reţeaua. Putea să alerge pe terenul prăfos folosit la manevrele militare – şi uneori aproape uita de paşii ceilalţi care ţineau ritmul cu ai săi.

Putea să mănânce ce vrea, să doarmă când vrea. Existau clipe în care aproape uita că nu e liberă. Existau şi mai multe clipe în care, ştiind că nu e liberă, hotăra să înceteze să mai spere că prizonieratul va înceta vreodată.

Mesajele lui Bean îi menţineau vie speranţa. Nu putea să-i răspundă, în consecinţă nu se mai gândi la mesajele lui ca la o adevărată comunicare. Erau mai profunde decât simple încercări de a intra în contact. Erau dovezi că nu fusese uitată. Erau dovada că Petra Arkanian, puştoaica de la Şcoala de Luptă, încă mai are un prieten care o respectă şi căruia îi pasă destul de mult de ea ca să renunţe la căutări. Fiecare mesaj era ca un sărut răcoros pe fruntea ei înfierbântată.

Într-o zi, Ahile veni şi-i spuse că va pleca într-o excursie.

Presupuse imediat că ea va închisă în camera ei, încuiată şi păzită, până se întorcea Ahile.

– Fără lacăte de data asta, zise Ahile. Vii cu mine.

– Undeva în India?

– Într-un sens da. În altul, nu.

– Nu mă interesează jocurile tale, spuse ea căscând. Nu merg.

– O, n-ai vrea să-ţi scape asta. Şi oricum n-ar conta, pentru că am nevoie de tine, deci o să mergi.

– Pentru ce ai putea avea nevoie de mine?

– Bine, dacă o iei aşa, presupun că trebuie să fiu mai clar. Am nevoie de tine ca să vezi ce se întâmplă la întâlnire.

– De ce? Dacă nu e vorba despre o încercare de asasinat reuşită, nu vreau să te văd făcând nimic.

– Întâlnirea, spuse Ahile, e la Islamabad.

Petra nu mai avu nicio replică isteaţă. Capitala Pakistanului. Incredibil. Ce treburi ar putea avea Ahile acolo? De ce să vrea s-o ia şi pe ea?

Plecară cu avionul – ceea ce, desigur, îi reaminti zborul plin de evenimente care o adusese în India ca prizonieră a lui Ahile. Uşa deschisă – ar fi trebuit oare să sărim amândoi şi astfel să-l aduc în mod brutal pe Pământ?

În timpul zborului, Ahile îi arătă scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ghaffar Wahabi, „Primul Ministru” al Pakistanului – dictatorul militar, bineînţeles... sau Sabia Islamului, dacă aşa preferaţi. Scrisoarea era o minunăţie de manipulare abilă. Nu i s-ar fi acordat nicio importanţă la Islamabad dacă nu ar fi venit de la Hyderabad, statul major al armatei indiene. Chiar dacă scrisoarea lui Ahile nu spunea de fapt asta, în Pakistan se bănuia că Ahile sosea ca trimis neoficial al guvernului indian.

De câte ori aterizase un avion militar indian la baza aeriană de lângă Islamabad? De câte ori soldaţilor indieni în uniformă li se

permisese să pună piciorul pe pământ pakistanez, înarmaţi? Şi totul pentru a aduce un băiat belgian şi o fată armeanca să discute cu toţi ofiţerii de rang minor hotărâţi să-i mintă.

Un grup de oficiali pakistanezi cu feţe de piatră îi conduseră spre o clădire nu departe de locul unde avionul lor era realimentat. Înăuntru, la etajul al doilea, ofiţerul cel mai mare în grad spuse:

– Escorta trebuie să rămână afară.

– Desigur, zise Ahile. Dar asistenta mea intră cu mine. Îmi trebuie un martor care să-mi împrospăteze memoria în caz de nevoie.

Soldaţii indieni se aliniară lângă perete, atenţi. Ahile şi Petra intrară prin uşa deschisă.

În încăpere erau doar doi oameni, iar pe unul dintre ei îl recunoscu imediat din poze. Cu un gest, acesta le indică unde să se aşeze.

Petra se îndreptă în linişte spre scaunul ei, fără să-şi ia ochii de la Ghaffar Wahabi, primul ministru al Pakistanului. Se aşeză puţin mai în spate lângă Ahile, aşa cum singurul aghiotant pakistanez stătea imediat în dreapta lui Wahabi. Era un ofiţer de rang înalt. Cumva, scrisoarea lui Ahile le deschisese toate uşile, chiar la vârf.

Nu aveau nevoie de interpret căci Esenţiala, chiar dacă nu era limba lor maternă, o învăţaseră amândoi din copilărie şi o vorbeau fără accent. Wahabi părea sceptic şi distant, dar cel puţin nu încerca să-i umilească – nu-i făcuseră să aştepte, îi poftise el însuşi înăuntru şi nu-l provoca în niciun fel pe Ahile.

– V-am invitat pentru că vreau să aud ce aveţi de spus, zise Wahabi. Vă rog să începeţi.

Petra îşi dorea din toată inima ca Ahile să facă ceva teribil de greşit – să zâmbească radios sau să încerce să se împăuneze cu propria-i inteligenţă.

– Domnule, mă tem că la început va părea că vreau să vă învăţ istoria Indiei pe dumneavoastră, un savant în domeniu. Din cartea dumneavoastră am învăţat tot ce o să vă spun.

– E uşor să-mi citeşti cartea. Ce ai învăţat din ea şi eu nu ştiu deja?

– Pasul următor, zise Ahile. Un pas atât de evident, încât am fost uluit că nu l-aţi urmat.

– Deci e vorba de o recenzie la cartea mea?

Dar spunând asta zâmbi uşor, îndepărtând urma de ostilitate.

– Mereu şi mereu arătaţi marile realizări ale poporului indian, şi cum sunt ele ţinute prea mult în umbră, acoperite, ignorate, dispreţuite. Civilizaţia Indusului e tratată drept perdantă în comparaţie cu Mesopotamia şi Egiptul şi chiar mai târziu apăruta China. Invadatorii arieni şi-au adus limba şi religia şi le-au impus poporului indian. Mogulii, britanicii, fiecare cu credinţele şi instituţiile sale. Cartea dumneavoastră, trebuie să vă spun, e privită cu mult respect în cercurile înalte ale guvernului indian, datorită modului imparţial în care trataţi religiile aduse în India de invadatori.

Petra ştia că asta nu era doar o flatare fără rost. Pentru un învăţat pakistanez, în special unul cu ambiţii politice, a scrie o istorie a subcontinentului fără să ridice în slăvi influenţa musulmană şi să condamne religia hindu drept primitivă şi destructiva era cu adevărat o faptă curajoasă.

Wahabi ridică mâna.

– Atunci am scris ca un savant. Acum reprezint vocea poporului. Sper că scrierile mele nu v-au condus spre o căutare donquijotească a reunificării Indiei. Pakistanul e hotărât să rămână pur.

– Vă rog să nu trageţi concluzii pripite, zise Ahile. Sunt de acord că reunificarea e imposibilă. Într-adevăr e un termen lipsit de sens. Hinduşii şi musulmanii nu au fost niciodată uniţi decât sub opresiune, deci cum ar putea fi reuniţi?

Wahabi aprobă şi aşteptă ca Ahile să continue.

– Ceea ce am văzut eu în scrierile dumneavoastră este un sentiment profund al măreţiei inerente poporului indian. Marile religii s-au născut aici. S-au ridicat mari gânditori care au schimbat lumea. Şi totuşi timp de două sute de ani, când oamenii s-au gândit la marile puteri India şi Pakistanul nu au fost niciodată pe listă. Nici înainte nu fuseseră. Şi asta vă înfurie, vă întristează.

– Sunt mai mult trist decât furios, zise Wahabi, dar ce vrei, sunt un om bătrân şi temperamentul meu s-a mai domolit.

– China îşi zăngăne săbiile şi lumea se înfioară, dar abia aruncă o privire Indiei. Lumea islamică tremură când Irakul, Turcia, Iranul sau Egiptul se apleacă într-o direcţie sau alta, totuşi Pakistanul, neclintit în întreaga sa istorie, nu este niciodată considerat un lider. De ce?

– Dacă aş fi ştiut răspunsul, aş fi scris o altfel de carte.
– Există multe cauze în trecutul îndepărtat, dar toate se reduc la un singur lucru. Poporul indian nu a putut niciodată să acţioneze unitar.
– Din nou vorbeşti despre unire.
– Ba deloc, zise Ahile. Pakistanul nu-şi poate ocupa locul său de drept ca lider al lumii musulmane pentru că ori de câte ori priveşte spre vest aude în spatele lui paşii apăsaţi ai Indiei. Iar ea, India, nu-şi poate ocupa locul de lider al estului fiindcă ameninţarea Pakistanului pândeşte.
Petra admiră modul abil în care Ahile făcea ca pronumele alese să pară accidentale, necalculate – India femeia, Pakistan bărbatul.
– Spiritul divin e mai acasă în India şi Pakistan decât oriunde altundeva. Nu e o întâmplare că marile religii s-au născut aici sau şi-au găsit aici forma cea mai pură. Dar Pakistanul împiedică măreţia Indiei în est, iar India împiedică Pakistanul să devină mare în vest.
– Adevărat, dar insolubil, zise Wahabi.
– Nu chiar. Să vă reamintesc o altă bucăţică de istorie, cu numai câţiva ani înainte de crearea statului Pakistan, în Europa se înfruntau două mari naţiuni – Rusia lui Stalin şi Germania lui Hitler. Aceşti doi conducători erau nişte monştri. Dar au văzut că duşmănia dintre ei îi legase unul de celălalt. Niciunul nu putea realiza nimic atâta timp cât celălalt ameninţa să profite de cea mai mică greşeală.
– Compari India şi Pakistanul cu Hitler şi Stalin?
– Deloc, pentru că până acum India şi Pakistanul au dat dovadă de mai puţină raţiune şi mai puţin autocontrol decât acei monştri.
Wahabi se întoarse spre aghiotantul său.
– Ca de obicei, India a găsit un nou mod de a ne insulta.
Aghiotantul se sculă de pe scaun şi-l ajută să se ridice.
– Domnule, credeam că sunteţi un om înţelept, zise Ahile. Nu e nimeni aici care să vă vadă pozând. Nimeni care să citeze ceea ce am spus. Nu aveţi nimic de pierdut ascultându-mă, şi numai de pierdut plecând.
Petra fu uluită să-l audă pe Ahile vorbind atât de tăios. Nu cumva ducea prea departe abordarea lui nelinguşitoare? Orice persoană normală şi-ar fi cerut scuze pentru nefericita

comparaţie cu Hitler şi Stalin. Dar nu şi Ahile. Ei bine, de data asta chiar mersese prea departe. Dacă această întâlnire eşua, atunci toată strategia lui s-ar fi prăbuşit, iar tensiunea sub care se afla îl condusese la un pas greşit.

Wahabi nu se reaşeză.

– Spune ce ai de spus, dar repede.

– Hitler şi Stalin şi-au trimis miniştrii de externe, Ribbentrop şi Molotov şi, în ciuda învinuirilor groaznice pe care şi le-au aruncat unul altuia, au semnat un pact de neagresiune prin care au împărţit Polonia între ei. E adevărat că după câţiva ani Hitler a abrogat acest pact, ceea ce a dus la milioane de morţi şi în final la căderea lui Hitler, dar asta este irelevant în situaţia de faţă, pentru că spre deosebire de Hitler şi Stalin, dumneavoastră şi Chapekar sunteţi oameni de onoare – amândoi îl serviţi pe Dumnezeu cu credinţă.

– Să spui că Chapekar şi cu mine îl servim amândoi pe Dumnezeu este o blasfemie fie pentru unul, fie pentru celălalt, dacă nu pentru ambii, zise Wahabi.

– Dumnezeu iubeşte acest pământ şi a dat măreţie poporului indian, spuse Ahile – cu atâta patimă încât dacă Petra nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că e credincios. Chiar sunteţi convins că a fost voinţa lui Dumnezeu ca atât Pakistanul, cât şi India să rămână în obscuritate şi slăbiciune, numai din cauză că indienii nu au înţeles încă voinţa lui Allah?

– Nu mă interesează ce spun ateii şi nebunii despre voinţa lui Allah.

Bravo, gândi Petra.

– Nici pe mine, replică Ahile. Dar să vă spun ceva. Dacă dumneavoastră şi Chapekar aţi semna un pact, nu de unire, ci de neagresiune, v-aţi putea împărţi Asia. Iar dacă peste zece ani va fi pace între cele două naţiuni indiene, atunci hinduşii nu vor fi mândri de musulmani, iar musulmanii de hinduşi? Nu va fi oare atunci posibil ca hinduşii să asculte învăţăturile Coranului, nu ca o carte a duşmanului lor de moarte, ci ca o carte a prietenilor lor indieni, care împart cu India conducerea Asiei? Dacă nu vă place exemplul cu Hitler şi Stalin, atunci uitaţi-vă la Portugalia şi Spania, colonialişti ambiţioşi care au împărţit Peninsula Iberică. Portugalia, la vest, era mai mică şi mai slabă – dar şi exploratorul cutezător care a străbătut mările. Spania a trimis un singur explorator, şi acesta italian – dar a descoperit o

lume nouă.

Petra văzu din nou linguşeala subtilă funcţionând. Fără s-o spună direct, Ahile legase Portugalia – naţiunea mai slabă, dar mai curajoasă – de Pakistan, iar naţiunea care prevalase datorită norocului chior de India.

– Ar fi putut să pornească un război şi să se distrugă una pe alta sau să se slăbească reciproc până la pierderea speranţei. în loc de asta l-au ascultat pe Papă, care a tras o linie pe pământ şi a dat ceea ce se afla la est de ea Portugaliei şi tot ceea ce se afla la vest Spaniei. Trageţi linia dumneavoastră pe pământ, Ghaffar Wahabi. Declaraţi că nu veţi porni la război împotriva măreţului popor indian care încă nu a auzit cuvântul lui Allah, în schimb veţi arăta lumii întregi exemplul strălucitor al purităţii Pakistanului. Între timp, Tikal Chapekar va uni Asia de Est sub conducere indiană, ceea ce îşi doreau de foarte mult timp. Apoi, în anii fericiţi în care poporul hindus se va apleca asupra Cărţii, Islamul se va răspândi dintr-o răsuflare de la New Delhi la Hanoi.

Wahabi se aşeză uşor la loc pe scaun.

Ahile nu spuse nimic.

– Hanoi, zise Wahabi. De ce nu Beijing?

– În ziua în care indienii musulmani din Pakistan vor deveni paznicii oraşului sfânt, hinduşii îşi vor putea imagina că vor intra în oraşul interzis.

Wahabi râse.

– Eşti imoral.

– Sunt, admise Ahile. Dar am dreptate. în toate privinţele. Pentru că în această direcţie arăta şi cartea dumneavoastră. Asta era concluzia evidentă, dar numai în cazul în care India şi Pakistanul ar fi fost binecuvântate, în acelaşi timp, cu lideri atât de curajoşi şi vizionari.

– Şi ce importanţă are asta pentru tine?

– Visez pacea pe Pământ.

– Şi din cauza asta încurajezi India şi Pakistanul să pornească la război?

– Vă încurajez să cădeţi de acord să nu vă războiţi unii cu alţii.

– Crezi că Iranul va accepta liniştit conducerea Pakistanului? Crezi că turcii ne vor primi cu braţele deschise? Va trebui să creăm această unitate prin cuceriri.

– Dar o veţi crea, zise Ahile. Iar când Islamul va fi unit sub conducere indiană, nu veţi mai fi umiliţi de alte naţiuni. O

singură mare naţiune musulmană, o singură mare naţiune hindusă, trăind în pace unii cu alţii şi prea puternici pentru ca alte naţiuni să îndrăznească să vă atace. Astfel va veni pacea pe Pământ. Prin voinţa lui Dumnezeu.

– Inshallah, răspunse Wahabi. Dar acum e momentul să aflu prin a cui autoritate spui aceste lucruri. Nu ai o funcţie în India. De unde să ştiu că nu ai fost trimis să mă adormi în timp ce armata indiană se adună în vederea încă unui atac neprovocat?

Petra se întreba dacă Ahile plănuise să-l facă pe Wahabi să spună ceva calculat exact pentru a-i oferi momentul dramatic perfect sau fusese doar noroc. Căci unicul răspuns al lui Ahile fu să scoată o foaie de hârtie, având în partea de jos o mică semnătură cu cerneală albastră.

– Ce-i asta? întrebă Wahabi.

– Autorizarea mea, zise Ahile.

Îi înmâna hârtia Petrei. Ea se ridică şi o duse în mijlocul camerei, unde aghiotantul lui Wahabi o luă din mâna ei.

Wahabi o citi atent, scuturând din cap.

– A semnat aşa ceva?

– Nu numai că a semnat. Întrebaţi echipa care supraveghează satelitul ce face armata indiană chiar în timp ce noi vorbim.

– Se retrag de la frontieră?

– Cineva trebuia să fie primul care să-şi arate încrederea. Este ocazia pe care aţi aşteptat-o dumneavoastră şi toţi predecesorii dumneavoastră. Armata indiană se retrage. Puteţi trimite trupe acolo. Puteţi transforma acest gest de pace într-o baie de sânge. Sau puteţi da ordin ca trupele să fie mutate spre vest şi nord. Iranul aşteaptă să le arătaţi puritatea Islamului. Califatul de la Istanbul aşteaptă să-l eliberaţi din lanţurile seculare ale guvernării turceşti. în spate nu-i veţi avea decât pe fraţii indieni, dorindu-vă succes în a arăta tuturor măreţia acestui pământ ales de Dumnezeu, în sfârşit gata să se ridice.

– Păstrează-ţi discursul, zise Wahabi. Înţelegi că trebuie să verific dacă semnătura e originală şi dacă trupele indiene se mişcă în direcţia în care spui tu.

– Faceţi ceea ce e nevoie. Eu mă voi întoarce în India.

– Fără să aştepţi răspunsul meu?

– Nu v-am pus nicio întrebare, zise Ahile. Tikal Chapekar a pus această întrebare, şi lui trebuie să-i daţi răspunsul. Eu nu sunt decât mesagerul.

Spunând asta, Ahile se ridică în picioare. Petra, de asemenea. Ahile păşi curajos spre Wahabi şi-i întinse mâna.

– Sper că mă veţi ierta, dar n-aş suporta să mă întorc în India fără să pot spune că mâna lui Ghaffar Wahabi a atins-o pe a mea.

Wahabi strânse mâna lui Ahile.

– Străin băgăcios, zise, dar ochii îi sclipeau, şi Ahile îi zâmbi drept răspuns.

Oare reuşiseră? se întreba Petra. Molotov şi Ribbentrop trebuiseră să negocieze săptămâni întregi, nu-i aşa? Ahile o făcuse dintr-o singură întâlnire.

Care erau cuvintele magice?

Dar pe când ieşeau din încăpere, din nou escortaţi de cei patru soldaţi indieni care veniseră cu ei – gărzile ei – Petra îşi dădu seama că nu existaseră cuvinte magice. Pur şi simplu Ahile îi studiase pe ambii conducători şi le recunoscuse ambiţiile, dorinţa arzătoare de măreţie. Le spusese ceea ce voiau cel mai mult să audă. Le adusese pacea după care tânjeau în secret.

Ea nu fusese de faţă la întâlnirea cu Chapekar care îi adusese lui Ahile semnarea pactului de neagresiune şi promisiunea de a retragere, dar şi-o putea imagina. „Domnia voastră trebuie să faceţi primul gest” spusese probabil Ahile. „E adevărat că musulmanii ar putea profita, ar putea ataca. Dar aveţi cea mai mare armată din lume şi guvernaţi cel mai grozav popor. Lăsaţi-i să atace, veţi absorbi lovitura apoi vă veţi năpusti peste ei ca apa peste un dig. Şi nimeni nu vă va critica pentru că nu aţi oferit păcii o şansă.”

Iar acum lovea în plin. Planurile pe care le concepuse ea pentru invazia Birmaniei şi Thailandei nu fuseseră doar aiureli. Urmau să fie folosite. Ale ei sau ale altcuiva. Va începe să curgă sânge. Ahile îşi va avea războiul.

Nu mi-am sabotat planurile, îşi dădu seama. Am fost atât de sigură că nu vor fi folosite încât nu m-am mai ostenit să includ puncte slabe. Ar putea chiar să funcţioneze.

Ce am făcut?

Acum înţelese de ce Ahile o adusese şi pe ea. Voia să se laude în faţa ei, bineînţeles – dintr-un motiv oarecare, el simţea nevoia de a avea martori atunci când triumfa. Dar era mai mult decât atât. Voia de asemenea să-i arunce în faţă faptul că va face de fapt ceea ce ea spusese de atâtea ori că este imposibil.

Cel mai rău era să descopere că spera ca planurile ei să fie folosite, nu pentru că ar fi vrut ca Ahile să câştige războiul, ci pentru a-i împunge pe ceilalţi puşti de la Şcoala de Luptă care îşi bătuseră joc de planurile ei fără milă.

Trebuie să-i dau cumva de ştire lui Bean. Trebuie să-l avertizez, ca le să poată comunica guvernelor Birmaniei şi Thailandei. Trebuie să fac ceva să-mi subminez propriile planuri de atac, altfel distrugerile vor apăsa pe umerii mei.

Îl privi pe Ahile, care moţăia în scaunul lui, nepăsător la pământul care defila pe sub ei în drumul de întoarcere spre locul de unde va începe războiul lui de cucerire. Dacă ar fi putut elimina din ecuaţie crimele lui, ar fi fost un băiat remarcabil. Fusese dat afară din Şcoala de Luptă cu eticheta de „psihopat”, şi totuşi reuşise să determine nu unul, ci trei guverne importante ale lumii să-i accepte ofertele.

Am fost martoră la cel mai recent triumf al său, şi tot nu sunt sigură cum l-a realizat.

Îşi aminti o poveste din copilărie, despre Adam şi Eva în grădina Raiului, şi despre şarpele vorbitor. De mică spusese – spre consternarea familiei – ce idioată a fost Eva, să creadă un şarpe? Dar acum înţelegea, căci auzise vocea şarpelui şi privise cum un om înţelept şi puternic căzuse sub vraja lui.

Mănâncă fructul şi vei avea tot ce-ţi doreşte inima. Nu e ceva rău, e nobil şi bun. Vei fi ridicat în slăvi pentru asta.

Şi e delicios.

I3.
AVERTISMENTE

To: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind

From: Graff%bonpassage@colmin.gov

Re: Găsit?

Cred că am găsit-o pe Petra. Un prieten bun din Islamabad care cunoaşte interesul meu îmi spune că un convoi ciudat dinspre New Delhi a venit ieri la o scurtă întâlnire cu Wahabi – un adolescent care nu putea fi decât Ahile; şi o adolescentă despre care nu a dat nicio descriere. Petra? Mi se pare posibil.

Bean trebuie să ştie ce am aflat. în primul rând, prietenii mi-au spus că acea întâlnire a fost urmată imediat de ordine date soldaţilor pakistanezi să se retragă de la graniţa cu India.

Legând asta de deja observatele eliberări ale frontierei de către indieni, cred că asistăm la ceva imposibil – după două secole de război intermitent, dar cronic, o tentativă reală de pace. Şi se pare că a fost făcută cu ajutorul lui Ahile. (Deoarece atât de mulţi colonişti sunt indieni, sunt persoane în ministerul meu care se tem că o pace pe subcontinent ne-ar pune în pericol munca!)

In al doilea rând, faptul că Ahile a luat-o pe Petra în această misiune sensibilă înseamnă că nu este inclusă contra voinţei ei în proiectele lui. Întrucât în Rusia Vlad a fost de asemenea atras să lucreze cu Ahile, deşi pentru scurt timp, nu este imposibil ca şi o sceptică înrăită ca Petra să fi fost convinsă în timp ce se afla în captivitate. Bean trebuie să fie conştient de această posibilitate, căci ar putea spera să salveze pe cineva care nu vrea să fie salvat.

În al treilea rând, spune-i lui Bean că îmi pot face relaţii la Hyderabad, printre foştii elevi ai Şcolii de Luptă care au funcţii la Statul-Major indian. Nu le voi cere să-şi compromită loialitatea faţă de ţara lor, dar îi voi întreba despre Petra şi-i dacă au văzut sau au auzit ceva. Cred că prieteniile din fosta şcoală ar putea depăşi în acest caz secretele motivate patriotic.

Mica forţă de atac era tot ce îşi putea dori Bean. Nu erau soldaţi de elită în sensul în care fuseseră elevii Şcolii de Luptă – nu erau selectaţi pentru calităţile de comandanţi. Dar într-un fel asta îi făcea mai uşor de pregătit. Nu făceau în mod constant analize şi presupuneri, în Şcoala de Luptă mulţi soldaţi încercau mereu să iasă în evidenţă pentru a le creşte reputaţia în şcoală – comandanţii trebuiau tot timpul să-i determine pe soldaţi să se concentreze asupra ţelului principal al armatei.

Bean ştia din studiile sale că în armatele adevărate contrariul era o problemă mai des întâlnită – soldaţii se străduiau să nu se remarce cu nimic sau să nu înveţe prea repede, de teamă să nu fie catalogaţi drept linguşitori sau parveniţi de către camarazii lor. Dar leacul pentru ambele probleme era acelaşi. Bean muncea din greu pentru a-şi dovedi reputaţia de judecător aspru, dar cinstit.

Nu avea favoriţi, nu-şi făcuse prieteni, dar întotdeauna observa o performanţă şi o comenta. Laudele lui nu erau totuşi exuberante. De obicei pomenea numai faptul în faţa celorlalţi. „Sergent, echipa ta nu face nicio greşeală.” Doar când era vorba

de o realizare excepţională o lăuda explicit, şi atunci numai cu un lapidar „Bravo.”

După cum se aştepta, raritatea laudelor sale ca şi onestitatea lor le făcu extrem de valoroase în cadrul forţei de atac. Soldaţii care făceau treabă bună nu se bucurau de privilegii speciale şi nu căpătau mai multă autoritate, deci nu provocau resentimente celorlalţi. Laudele nu erau exuberante, deci nu-i făceau să se simtă jenaţi. În schimb, erau admiraţi şi imitaţi de ceilalţi. Atenţia acordată de soldaţi deveni răsplata recunoaşterii lor de către Bean.

Asta era adevărata putere. Dictonul lui Frederic cel Mare conform căruia soldaţii trebuie să se teamă de ofiţerii lor mai mult decât de duşman era stupid. Soldaţii trebuiau să fie convinşi că sunt respectaţi de ofiţeri şi să preţuiască acest respect mai mult decât însăşi viaţa lor. Mai mult, trebuiau să ştie că respectul ofiţerilor era justificat – că într-adevăr erau soldaţi atât de buni pe cât credeau ofiţerii lor.

La Şcoala de Luptă, Bean folosise puţinul timp cât fusese la comanda unei armate pentru a se autoinstrui – îşi condusese de fiecare dată oamenii spre înfrângere pentru că fusese mai interesat să înveţe tot ce putea învăţa decât să adune puncte. Asta fusese demoralizant pentru soldaţii săi, dar lui nu-i pasase – ştia că nu va sta mult timp cu ei şi că timpul petrecut la Şcoala de Luptă era pe sfârşite. Însă aici, în Thailanda, ştia că luptele care vor veni vor fi reale, mizele importante, că se vor pune la bătaie vieţile soldaţilor. Scopul era victoria, nu informaţia. Iar în spatele acestui motiv evident se ascundea unul mai profund. La un moment dat, în războiul care va urma – sau chiar înainte, dacă avea noroc – va folosi o parte din această forţă de atac pentru a face o îndrăzneaţă tentativă de salvare, probabil undeva în interiorul Indiei. Nu trebuia să tolereze nicio eroare. O va scoate pe Petra de acolo. Va reuşi.

Trudea la fel de mult ca oricare dintre oamenii lui. Scotea în evidenţă faptul că se antrenează alături de ei – un copil care face toate exerciţiile pe care le fac bărbaţii. Alerga cu ei, iar dacă raniţa sa era mai uşoară era numai din cauză că el avea nevoie să transporte mai puţine calorii pentru a supravieţui. Avea de cărat arme mai mici, mai uşoare, dar nimeni nu-l invidia pentru asta – în plus, vedeau că gloanţele lui atingeau ţinta la fel de des ca ale lor. Nimic din ceea ce le cerea să facă nu ezita

să facă el însuşi. Iar când nu era la fel de bun ca oamenii lui, nu-şi făcea scrupule şi se ducea la cel mai bun dintre ei pentru a-i cere părerea şi sfatul, pe care apoi îl urma.

De aşa ceva nu se mai auzise – un comandant să-şi permită să rişte să apară nepriceput sau slab în faţa oamenilor lui. Nici Bean n-ar fi făcut-o, căci de obicei beneficiile nu justificau riscurile. Totuşi, el plănuia să meargă împreună cu ei în misiuni dificile, iar antrenamentul lui de până acum fusese teoretic şi centrat pe jocuri. Trebuia să devină soldat, ca să poată fi capabil să se descurce cu problemele şi urgenţele apărute în timpul operaţiunilor, să poată ţină pasul cu ei, şi de ce nu, la nevoie, chiar să li se alăture în luptă.

La început, datorită vârstei şi staturii lui mici, unii dintre soldaţi încercaseră să facă lucrurile mai uşoare pentru el. Refuzul lui fusese calm, dar ferm. „Trebuie să învăţ şi eu asta” spusese, şi cu asta încheiase discuţia. Normal, soldaţii îl urmăriseră din ce în ce mai atenţi, să vadă cum făcea faţă standardelor din ce în ce mai înalte pe care le stabilea pentru ei. Îl văzură solicitându-şi trupul la maxim. Văzură cum nu se dădea înapoi de la nimic, cum parcurgea noroaiele unor trasee mai înguste decât ale celorlalţi, cum trecea peste obstacole la fel de înalte ca ale celorlalţi, văzură că nu avea hrană mai bună şi nu dormea pe altceva în afară de un petic de pământ pe terenul de manevre.

Nu-şi dădeau seama cât de mult modelase această forţă de atac după modelul armatelor din Şcoala de Luptă. Pe cei două sute de oameni îi diviza în cinci companii de câte patruzeci. Fiecare companie, ca armata lui Ender, era împărţită în cinci plutoane de câte opt oameni. Fiecare pluton trebuia să fie capabil să îndeplinească operaţiuni pe cont propriu; fiecare companie trebuia să fie capabilă să acţioneze complet independent. În acelaşi timp, se asigură că soldaţii devin buni observatori, şi îi antrena să vadă genul de lucruri pe care era nevoie să le vadă.

– Voi sunteţi ochii mei, spuse. Trebuie să vedeţi şi ceea ce caut eu şi ceea ce aţi căuta voi. Vă voi spune întotdeauna ce plănuiesc şi de ce, ca să ştiţi când apare o problemă pe care eu nu am anticipat-o şi ar putea să-mi schimbe planul. După aceea să vă asiguraţi că am aflat şi eu. Cele mai bune şanse ale mele de a vă păstra pe toţi în viaţă înseamnă ca eu să ştiu tot ce e în

mintea voastră în timpul luptei, iar cele mai bune şanse ale voastre de a rămâne în viaţă înseamnă să ştiţi tot ce e în mintea mea.

Desigur, ştia că nu le poate spune totul. Fără îndoială şi ei înţelegeau asta. Dar pierdu excesiv de mult timp, după standardele doctrinei militare, explicându-le oamenilor motivele din spatele ordinelor sale, şi se aştepta ca şi comandanţii de companii şi plutoane să facă la fel cu oamenii lor.

– În acest fel, atunci când vi se va da un ordin fără sens, veţi şti că nu a fost timp pentru explicaţii, că trebuie să acţionaţi imediat – dar că există un motiv întemeiat, care v-ar fi fost spus dacă s-ar fi putut.

Odată, când Suriyawong veni să urmărească pregătirea trupelor, îl întrebă pe Bean dacă aşa recomanda să fie antrenaţi soldaţii în întreaga armată.

– Nicio şansă, răspunse Bean.

– Dacă funcţionează aici, de ce n-ar funcţiona peste tot?

– De obicei nu e nevoie şi nici nu există timpul necesar.

– Dar tu cum poţi?

– Aceşti soldaţi vor fi chemaţi să îndeplinească imposibilul. Nu vor fi trimişi să ocupe o poziţie sau ca avangardă împotriva inamicului. Vor face lucruri dificile şi complicate chiar sub ochii duşmanului, iar circumstanţele nu le vor permite să se întoarcă să primească noi instrucţiuni, ci vor trebui să se adapteze şi să reuşească. Aşa ceva ar fi imposibil dacă ei nu ar înţelege scopul din spatele ordinelor. Vor trebui să ştie exact cum gândesc comandanţii lor pentru ca încrederea în ei să fie totală – şi astfel să poată suplini inevitabilele slăbiciuni ale comandanţilor.

– Slăbiciunile tale?

– Greu de crezut, Suriyawong, dar da, am şi eu slăbiciuni.

Cu asta obţinu un uşor surâs de la Morocănos – un premiu rar.

– E dureros să creşti? întrebă Suriyawong.

Bean privi în jos spre glezne. Deja îşi făcuse uniforme noi de două ori, şi era timpul pentru o a treia. Acum era aproape la fel de înalt cum fusese Suriyawong atunci când Bean sosise la Bangkok, acum o jumătate de an. Creşterea nu-i provoca dureri. Dar îl îngrijora, deoarece nu părea asociată cu niciun alt semn de pubertate. De ce, după atâţia ani în care fusese sub dimensiunile normale, trupul său devenise aşa de hotărât să recupereze?

Nu experimenta niciuna dintre problemele adolescenţei – nici lipsa de graţie datorată membrelor bălăngănindu-se mai lungi decât erau obişnuite, nici năvala hormonilor care întunecau judecata şi distrăgeau atenţia. Aşa că dacă ar fi crescut îndeajuns ca să poată purta arme mai bune, nu putea fi decât un avantaj.

– Sper să ajung cândva un bărbat frumos ca tine, zise Bean.

Suriyawong mormăi. Ştia că Morocănosul va lua asta drept o glumă. Mai ştia şi că, undeva în adâncul conştiinţei sale, Suriyawong o va lua drept un adevăr, căci oamenii întotdeauna aşa fac. Era important ca Suriyawong să fie constant reasigurat că Bean îi respecta poziţia şi nu va face nimic ca s-o submineze.

Asta fusese cu luni în urmă, iar Bean era acum capabil să-i ofere lui Suriyawong o listă lungă cu posibilele misiuni pentru care oamenii lui fuseseră antrenaţi şi le puteau îndeplini în orice moment. Era o declaraţie că totul e pregătit.

Apoi veni scrisoarea de la Graff. Carlotta i-o trimisese imediat ce o primise. Petra trăia. Se afla probabil cu Ahile la Hyderabad.

Bean îl informă imediat pe Suriyawong că o sursă de spionaj a unui prieten confirmase un aparent pact de neagresiune între India şi Pakistan şi o retragere a trupelor de la frontiera comună – împreună cu opinia sa că acest fapt garanta invazia Birmaniei în următoarele trei săptămâni.

În ceea ce privea celălalt subiect al scrisorii, presupunerea lui Graff că Petra ar fi putut adera la cauza lui Ahile, acesta era desigur absurd – dacă Graff credea aşa ceva, n-o cunoştea pe Petra. Ceea ce îl alarma pe Bean era că ea fusese atât de neutralizată, încât părea a fi de partea lui Ahile. Era o fată care întotdeauna spunea ceea ce gândeşte, indiferent câte necazuri ar fi atras asupra ei. Dacă tăcea, însemna că era disperată.

Oare primeşte mesajele mele? O fi izolat-o Ahile atât de mult de orice informaţie încât nici nu mai navighează pe net? Asta ar explica incapacitatea ei de a răspunde. Totuşi, Petra era obişnuită să fie se descurce singură. Tăcerea ei nu se explica.

Era probabil propria ei strategie. Tăcere, pentru ca Ahile să uite cât de mult îl ura. Deşi până acum trebuia să-l fi cunoscut îndeajuns ca să ştie că el nu uită niciodată nimic. Tăcere, pentru a evita o izolare şi mai serioasă – asta era posibil. Chiar şi Petra ar fi putut să-şi ţină gura dacă de fiecare dată când vorbea i s-ar fi tăiat din ce în ce mai multe informaţii şi oportunităţi.

În final, totuşi Bean trebui să ia în considerare şi posibilitatea ca Graff să aibă dreptate. Petra era umană. Se temea de moarte ca orice alt om. Şi dacă într-adevăr fusese martoră la asasinarea celor doi gardieni în Rusia, şi dacă Ahile comisese crimele cu propriile mâini – ceea ce Bean considera posibil – atunci Petra înfrunta ceva ce nu mai înfruntase înainte. Putea să le vorbească unor comandanţi idioţi sau profesorilor de la Şcoala de Luptă pentru că cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fie mustrată. Cu Ahile, trebuia să se teamă de moarte.

Iar Bean ştia că teama de moarte schimbă modul în care o persoană vede lumea. Îşi petrecuse primii ani din viaţă sub presiunea constantă a acestei temeri. Mai mult, petrecuse mult timp supus tocmai puterii lui Ahile. Chiar dacă nu uitase niciodată ce pericol reprezintă Ahile, chiar şi Bean ajunsese să creadă că Ahile nu e un tip chiar aşa de rău, că de fapt e un lider bun care face lucruri curajoase şi îndrăzneţe pentru „familia” lui de orfani ai străzii. Bean îl admirase şi învăţase de la el – până în momentul în care Ahile o ucisese pe Poke.

Petra, temându-se de Ahile, supusă puterii lui, era nevoită să-l supravegheze îndeaproape pentru a supravieţui. Şi privindu-l, ar putea ajunge să-l admire. Este o trăsătură comună primatelor să devină supuse şi chiar să-i venereze pe cei care au puterea să le ia viaţa. Chiar dacă ea se opunea unor asemenea sentimente, ele existau.

Dar ea se va trezi şi se va elibera de sub puterea lor. Eu aşa am făcut. O va face şi ea. Chiar dacă Graff are dreptate, şi Petra a devenit într-un fel discipolul lui Ahile, se va întoarce împotriva lui imediat ce o voi elibera. Totuşi, faptul rămânea – trebuia să fie pregătit s-o scoată de acolo chiar dacă ea ar opune rezistenţă sau ar încerca să-l trădeze.

Adăugă pistoale cu săgeţi şi droguri care neutralizează voinţa la arsenalul şi pregătirea armatei sale.

Normal, era nevoie de date mai precise decât avea pentru a pune la cale o operaţiune de salvare. Îi scrise lui Peter, rugându-l să folosească unele dintre vechile contacte în SUA ale lui Demostene ca să obţină informaţii despre Hyderabad. Bean nu avea alte resurse în afară de acestea care să poată fi utilizate fără să-şi trădeze poziţia. Fiindcă lui Suriyawong sigur nu-i putea cere informaţii despre Hyderabad. Chiar dacă Suriyawong era binedispus – şi îi împărtăşise în ultima vreme mai multe

informaţii lui Bean – nu-i putea explica la ce-i trebuiesc datele despre înaltul comandament militar indian de la Hyderabad.

Abia după câteva zile de aşteptare, în timp ce se antrena alături de oamenii săi în utilizarea săgeţilor şi drogurilor, Bean îşi dădu seama de o altă implicaţie importantă a faptului că Petra ar putea într-adevăr să coopereze cu Ahile. Niciuna dintre strategiile lor nu era aplicabilă tipului de campanie pe care ar fi putut-o organiza Petra.

Ceru o întâlnire atât cu Suriyawong, cât şi cu Chakri. După ce atâtea luni nu văzuse faţa lui Chakri, fu surprins că întrevederea îi fu acordată – şi fără întârziere. Făcuse cererea când se trezise, la cinci dimineaţa. La şapte se afla în biroul lui Chakri, cu Suriyawong alături de el.

Suriyawong abia avu timp să şoptească, iritat, cuvintele „Ce înseamnă asta?” înainte ca Chakri să înceapă discuţia.

– Ce înseamnă asta? zise Chakri. Îi zâmbi lui Suriyawong; ştia că repeta întrebarea lui. Dar Bean mai ştia şi că era un zâmbet zeflemitor. La urma urmelor, nu-l puteai controla pe puştiul ăsta grec.

– Tocmai am aflat nişte informaţii pe care trebuie să le cunoaşteţi amândoi, spuse Bean; desigur, acest lucru implica faptul că Suriyawong ar putea să nu-şi dea seama de importanţa informaţiilor, astfel încât Bean trebuia să le prezinte direct lui Chakri Naresuan. N-am vrut să fiu lipsit de respect. Doar că trebuie să aflaţi imediat.

– Ce informaţii ai putea avea, zise Chakri Naresuan, pe care noi să nu le cunoaştem deja?

– Ceva ce am aflat de la un prieten cu relaţii importante. Toate presupunerile noastre s-au bazat pe ideea că armata indiană va folosi strategia evidentă – să cotropească Birmania şi Thailanda cu armate imense. Dar tocmai am aflat că Petra Arkanian, una dintre tovarăşele lui Ender Wiggin, ar putea lucra cu armata Indiei. N-am crezut niciodată că ar putea colabora cu Ahile, dar posibilitatea există. Iar dacă ea dirijează campania, nu vom avea deloc un potop de soldaţi.

– Interesant. Ce strategie ar aplica ea?

– Tot o copleşire numerică, dar nu cu armate masive. Vor avea loc raiduri, incursiuni ale unor forţe mici, fiecare menită să atace, să vă distragă atenţia, apoi să dispară. Nici măcar nu vor fi nevoiţi să se retragă. Ar sta pe mare până s-ar putea regrupa.

Fiecare dintre ele ar putea fi uşor învinsă, doar că nu aţi avea pe cine învinge. Până când am ajunge la locul atacului ar dispărea. Fără linii de aprovizionare. Fără puncte vulnerabile, doar atacuri după atacuri până când n-am mai putea reacţiona la toate. Apoi, atacurile vor deveni mai puternice. Când am ajunge acolo, cu forţele noastre slăbite, inamicul ne-ar aştepta. Ar distruge trupă după trupă.

Chakri privi spre Suriyawong.

– Ceea ce spune Borommakot este posibil, zise Suriyawong. Ar putea urma mereu această strategie. Nu le-am face niciodată vreo pagubă, pentru că ei au o rezervă infinită de trupe şi riscă puţin la fiecare atac. Dar fiecare pierdere pe care am suferi-o noi ar fi de neînlocuit, iar fiecare retragere le-ar oferi noi baze.

– De ce să nu se fi gândit şi singur acest Ahile la o asemenea strategie? întrebă Chakri. Se spune că e un băiat foarte inteligent.

– E o strategie precaută, zise Bean. Una care risipeşte foarte puţin vieţile soldaţilor. Şi e lentă.

– Iar Ahile nu e niciodată atent la vieţile soldaţilor lui?

Bean se gândi la zilele petrecute în „familia” lui Ahile pe străzile din Rotterdam. De fapt, Ahile avea grijă de vieţile celorlalţi copii. Se străduia din greu ca să fie sigur că nu se expuneau riscurilor. Dar asta era din cauză că puterea sa depindea în mod absolut de păstrarea tuturor copiilor alături de el. Dacă vreunul dintre copii ar fi fost rănit, ceilalţi ar fi plecat. Cu armata indiană nu era aceeaşi situaţie. Ahile i-ar risipi ca pe frunzele de toamnă.

Numai că scopul lui Ahile nu era să guverneze India, ci să guverneze lumea. Deci era important să-şi câştige o reputaţie de conducător eficient. Să pară că preţuieşte vieţile oamenilor săi.

– Este câteodată, când îi convine, spuse Bean. De asta ar aplica un astfel de plan, dacă Petra i l-ar propune.

– Deci ce ar însemna, zise Chakri, dacă ţi-aş spune că atacul împotriva Birmaniei tocmai a fost lansat, şi e vorba de un asalt frontal masiv a unei forţe indiene enorme, aşa cum ai indicat tu în primul tău memoriu?

Bean fu uluit. Deja? Aparentul pact de neagresiune dintre India şi Pakistan era vechi doar de câteva zile. Nu puteau să-şi fi grupat forţele atât de repede.

Bean fu surprins să constate că nici Suriyawong nu ştia că începuse războiul.

– A fost o campanie extrem de bine planificată, spuse Chakri. Birmanii au avut doar o zi de la avertisment. Trupele indiene s-au mişcat ca fumul. Indiferent dacă e prietenul tău cel rău Ahile, sau prietena ta genială Petra, sau doar nişte prostănaci din înaltul comandament indian s-au descurcat superb.

– Ceea ce înseamnă, zise Bean, că nu au ascultat-o pe Petra. Sau că ea sabotează deliberat strategia armatei indiene. Mă bucur să aflu asta şi îmi cer scuze pentru avertismentul de care nu a fost nevoie. Pot să întreb, domnule, dacă Thailanda va intra acum în război?

– Birmania nu a cerut ajutor.

– În momentul în care Birmania va cere ajutorul Thailandei, spuse Bean, armata Indiei va fi la graniţa noastră.

– În acel moment nu vom aştepta să ne mai roage ei.

– Dar China? întrebă Bean.

Chakri clipi de două ori înainte de a răspunde.

– Ce-i cu China?

– Au ameninţat India? Au reacţionat în vreun fel?

– Problemele cu China sunt de competenţa unei alte ramuri guvernamentale, spuse Chakri.

– Poate că India are de două ori populaţia Chinei, dar armata chineză e mai bine echipată. India ar trebui să se gândească de două ori înainte de a provoca o intervenţie chineză.

– Mai bine echipată, rosti Chakri. Dar e desfăşurată în mod util? Îşi păstrează trupele de-a lungul graniţei cu Rusia. Ar dura luni de zile să le aducă până aici. Dacă India plănuieşte un atac-fulger, nu au de ce să se teamă de China.

– Atâta timp cât F.I. interzice rachetele, zise Suriyawong, şi cu Chamrajnagar Mareşal, poţi fi sigur că nicio rachetă nu va ataca India.

– Oh, ăsta e un alt eveniment, oftă Chakri. Chamrajnagar şi-a dat demisia din F.I. la zece minute după atacul asupra Birmaniei. Se va întoarce pe Pământ – în India – pentru a accepta noua sa numire ca lider al coaliţiei guvernamentale care va conduce noul Imperiu Indian extins. Căci desigur că în timpul în care o navă îl va aduce înapoi pe Pământ războiul se va fi terminat, într-un fel sau altul.

– Cine e noul Mareşal? întrebă Bean.

– Asta e dilema, zise Chakri. Sunt unii care se întreabă pe cine ar putea numi Hegemonul, considerând că deocamdată nimeni nu poate avea încredere în nimeni. Alţii se întreabă de ce Hegemonul ar mai trebui să numească un Mareşal. Ne-am descurcat fără Strateg de la Războiul Ligii până acum. La urma urmei, de ce am avea nevoie de F.I.?

– Ca să fie interzise rachetele, zise Suriyawong.

– Asta e singurul argument serios în favoarea menţinerii F.I., aprobă Chakri. Dar multe guverne consideră că F.I. ar trebui redusă la rolul de poliţie extra atmosferică. Nu există motive pentru păstrarea a mai mult de o mică fracţiune din forţa F.I. Cât despre programul de colonizare, mulţi spun că e o pierdere de bani, acum când se iscă războiul aici pe Pământ. Bun, gata cu lecţia asta. Avem treabă de făcut. Veţi fi consultaţi dacă vom găsi necesar.

Modul în care îi concedie Chakri era surprinzător. Demonstra un nivel înalt de ostilitate faţă de ambii absolvenţi ai Şcolii de Luptă, nu numai faţă de cel străin.

De data asta, Suriyawond răspunse provocării lui Chakri.

– În ce circumstanţe vom fi convocaţi? întrebă. Planurile mele fie vor funcţiona, fie nu. Dacă vor funcţiona, n-o să-mi acordaţi mie onoarea. Dacă nu, veţi privi asta ca pe o dovadă că habar n-am ce fac, şi tot n-o să mă chemaţi.

Chakri cântări situaţia pentru un moment.

– Hm, nu m-am gândit din punctul ăsta de vedere. Cred că ai dreptate.

– Nu, dumneavoastră greşiţi, replică Suriyawong. Nimic nu merge vreodată conform planului într-un război. Trebuie să fim capabili să ne adaptăm. Eu şi ceilalţi absolvenţi ai Şcolii de Luptă suntem antrenaţi pentru aşa ceva. Ar trebui să fim ţinuţi la curent cu evoluţia lucrurilor. În loc de asta, mi-aţi tăiat accesul la informaţiile care vă parvin. Ar fi trebuit să am aceste date în momentul în care m-am trezit şi m-am uitat pe pupitru. De ce mi-aţi limitat accesul?

Din acelaşi motiv pentru care mi l-ai limitat şi tu mie, gândi Bean. Ca atunci când obţinem victoria, toate meritele să fie ale lui Chakri. „Copiii de la Şcoala de Luptă sunt consultaţi în stadiile de pregătire, dar desigur că în cazul unui război adevărat nu ne lăsăm pe mâna unor copii.” Iar în cazul în care lucrurile merg rău, „Am executat cu încredere planurile

concepute de copiii de la Şcoala de Luptă, dar se pare că lecţiile de la şcoală nu i-au pregătit pentru lumea reală.” Chakri îşi acoperea spatele.

Suriyawong păru să înţeleagă şi el asta, căci nu mai argumentă. Se ridică.

– Cer permisia să plec, domnule, zise.

– Se acordă. Şi ţie, Borommakot. Oh, probabil îţi vom lua înapoi soldaţii pe care ţi i-a dat Suriyawong să te joci cu ei. Îi vom reloca la unităţile lor iniţiale. Te rog să-i pregăteşti imediat pentru plecare.

Bean se ridică şi el în picioare.

– Aşadar, Thailanda intră în război?

– Vei fi informat atunci când va fi nevoie, despre tot ce va fi nevoie.

Imediat ce ieşiră din biroul lui Chakri, Suriyawong grăbi pasul. Bean trebui să alerge ca să-l prindă din urmă.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, zise Suriyawong.

– Nu fi copil, răspunse Bean batjocoritor. Îţi face ceea ce tu deja mi-ai făcut mie. Am fugit eu îmbufnat?

Suriyawong se opri şi se întoarse spre Bean.

– Tu şi întrevederea ta stupidă!

– Te înlăturase deja. Mai demult. Dinainte de a cere eu să ne întâlnim.

Suriyawong ştia că Bean avea dreptate.

– Deci nu mai am influenţă.

– Iar eu nu am avut niciodată, zise Bean. Ce ai de gând să faci?

– Să fac? Dacă Chakri interzice, nimeni nu-mi va mai asculta ordinele. Fără autoritate, sunt doar un băiat încă prea tânăr ca să mă înrolez în armată.

– Prima dată, zise Bean, o să căutăm să ne dăm seama ce înseamnă toate astea.

– Înseamnă că Chakri e un carierist idiot.

– Haide, să ne plimbăm pe afară.

– Ne pot asculta şi de afară, dacă vor, spuse Suriyawong.

– Trebuie să încerce să facă asta. Aici, orice am spune e înregistrat automat.

Suriyawong ieşi împreună cu Bean din clădirea care adăpostea cel mai înalt comandament thailandez, şi se îndreptară amândoi către locuinţele ofiţerilor familişti, spre un

parc cu locuri de joacă pentru copiii ofiţerilor tineri. Când se aşezară în leagăne, Bean îşi dădu seama că era puţin prea mare pentru ele.

– Forţa ta de atac, spuse Suriyawong. Tocmai când s-ar putea să avem cea mai mare nevoie de ea, va fi dispersată.

– Ba nu.

– De ce nu?

– Pentru că i-ai luat de la garnizoana care protejează capitala. Trupele astea n-o să fie relocate. Deci ei vor rămâne la Bangkok. Important va fi să păstrăm tot materialul la un loc şi la îndemână. Crezi că ai autoritate pentru aşa ceva?

– Atâta timp cât o numesc reciclare de rutină a materialelor, zise Suriyawong, presupun că da.

– Va trebui să ştii unde primesc misiuni aceşti oameni, ca atunci când va fi nevoie, să-i putem chema înapoi.

– Dacă încerc aşa ceva, o să fiu scos din funcţie, zise Suriyawong.

– Dacă încercăm aşa ceva, o facem din cauză că funcţia nu mai contează.

– Pentru că războiul va fi pierdut.

– Gândeşte-te, zise Bean. Numai un carierist stupid te-ar dispreţui astfel pe faţă. A vrut să te umilească şi să te descurajeze. L-ai jignit tu cu ceva?

– Eu întotdeauna jignesc oamenii, spuse Suriyawong. De asta mă porecleau toţi Morocănosul la Şcoala de Luptă. Singura persoană mai arogantă decât mine pe care o cunosc se pare că eşti tu.

– Naresuan e nebun? întrebă Bean.

– Nu credeam asta.

– Deci asta e ziua în care oameni care nu sunt nebuni se poartă nebuneşte.

– Vrei să spui că şi eu sunt nebun?

– Spuneam că Ahile pare a fi nebun.

– Pentru că atacă cu forţe masive? Ne-ai spus la ce trebuie să ne aşteptăm. Probabil Petra nu i-a oferit cel mai bun plan al ei.

– Sau el nu-l foloseşte.

– Dar trebuie să fie nebun să nu-l folosească, zise Suriyawong.

– Dacă Petra i-a oferit un plan bun, iar el a refuzat să-l folosească, atunci şi el şi Chakri sunt nebuni astăzi. Ca atunci când Chakri a pretins că nu are influenţă în politica externă.

– În legătură cu China? Suriyawong se gândi o clipă. Ai dreptate, bineînţeles că are influenţă. Dar poate pur şi simplu nu voia ca noi să ştim ce fac chinezii. Poate de asta era atât de sigur că nu are nevoie de noi, că nu va fi nevoit să intre în Birmania. Pentru că ştie că se duc chinezii.

– Deci aşa, zise Bean. Stând aici şi privind războiul, vom avea multe de învăţat pe măsură ce se desfăşoară evenimentele. Dacă China intervine să-i oprească pe indieni înainte ca Ahile să ajungă în Thailanda, atunci vom şti sigur că Chakri Naresuan e un carierist deştept, nu unul prost. Dar dacă China nu intervine, atunci va trebui să ne întrebăm de ce Naresuan, care nu e un nebun, a ales să acţioneze ca un nebun.

– De ce îl suspectezi? întrebă Suriyawong.

– Iar Ahile, indiferent cum interpretăm noi evenimentele, tot nebun a fost.

– Nu, a fost nebun numai dacă Petra i-a dat un plan mai bun şi el l-a ignorat.

– Din contră, zise Bean. E nebun, orice-ar fi. Să porneşti un astfel de război când există fie şi numai posibilitatea unei intervenţii chineze, asta e nebunie dusă la extrem.

– Atunci poate ştie că nu va interveni China, şi atunci Chakri e singurul nebun.

– Vom vedea.

– O să privesc şi o să strâng din dinţi, zise Suriyawong.

– Privim împreună. Să lăsăm la o parte competiţia asta stupidă dintre noi. Ţie îţi pasă de Thailanda. Pe mine mă interesează ce face Ahile şi vreau să-l opresc. în momentul de faţă, cele două obiective coincid aproape perfect. Hai să împărţim tot ce ştim.

– Dar tu nu ştii nimic.

– Eu nu ştiu nimic din ceea ce ştii tu, spuse Bean. Iar tu nu ştii nimic din ceea ce ştiu eu.

– Ce ai putea şti tu? Eu sunt fraierul care ţi-a tăiat accesul la informaţii.

– Ştiam despre înţelegerea dintre India şi Pakistan.

– Ştiam şi noi.

– Dar nu mi-aţi spus. Şi totuşi, ştiam. Suriyawong aprobă din cap.

– Chiar dacă informarea merge mai mult într-un singur sens, de la mine spre tine, e prea târziu, nu crezi?

– Nu mă interesează dacă e prea devreme sau prea târziu,

zise Bean. Mă interesează numai ce se va întâmpla în continuare.
Se duseră să prânzească la popotă, apoi se întoarseră în cazarma lui Suriyawong, dădură liber personalului pentru restul zilei şi, singuri în toată clădirea, se instalară în biroul lui Suriyawong şi urmăriră evoluţia războiului pe Worldnet. Rezistenţa birmană era curajoasă, dar inutilă.
– Polonia în l939, zise Bean.
– Iar aici, în Thailanda, suntem la fel de timizi ca Franţa şi Anglia.
– Cel puţin China nu invadează Birmania din nord, aşa cum Rusia a invadat Polonia din est.
– Slabă consolare, zise Suriyawong.
Dar Bean se întreba: de ce nu intervine China? Beijingul nu spunea nimic presei. Niciun comentariu despre un război la uşa lor? Ce as are China în mânecă?
– Poate că Pakistanul nu a fost singura ţară care a semnat un pact de neagresiune cu India, zise Bean.
– De ce? Ce ar avea de câştigat China?
– Vietnamul?
– Nu prea contează, în comparaţie cu o imensă armată indiană aproape de punctele sensibile ale Chinei.
Curând, ca să-şi distragă atenţia de la ştiri – şi de la pierderea propriei lor influenţe – încetară să urmărească filmele şi depanară amintiri din Şcoala de Luptă. Niciunul nu reaminti momentele cu adevărat urâte, ci doar lucrurile nostime, sau cele ridicole, şi râseră până se întunecă afară.
Acea după-amiază petrecută cu Suriyawong acum, că erau prieteni, îi aminti lui Bean de acasă – în Creta, cu părinţii lui, cu Nikolai. în majoritatea timpului încerca să nu se gândească la ei, dar acum, râzând cu Suriyawong, îl copleşi un dor dulce-amărui. Avusese parte un an de ceva asemănător cu viaţa normală, iar acum se terminase. Făcută bucăţi, la fel ca locuinţa în care îşi petrecuseră vacanţa. Ca apartamentul protejat de guvern din care Graff şi sora Carlotta îi luaseră în ultima clipă.
Dintr-odată, Bean fu străbătut de un fior de teamă. Ştia ceva, dar nu-şi dădea seama cum. Mintea sa făcuse nişte conexiuni pe care el nu le înţelegea, dar nu se îndoia că avea dreptate.
– Există vreo ieşire din clădirea asta care să nu poată fi văzută de afară? întrebă Bean, într-o şoaptă atât de slabă încât abia o

putu auzi el însuşi.

Suriyawong, care era în toiul unei povestiri despre înclinaţia maiorului Anderson de a se scobi în nas atunci când credea că nu se uită nimeni, îl privi ca pe un nebun.

– De ce, vrei să ne jucăm? Bean continuă în şoaptă:

– O ieşire.

Suriyawong înţelese şi răspunse tot în şoaptă:

– Nu ştiu. Folosesc întotdeauna uşile. Majoritatea uşilor sunt vizibile din ambele părţi.

– O conductă de scurgere? De încălzire?

– Suntem în Bangkok. Nu avem conducte de aer cald.

– Orice fel de ieşire.

Şoapta lui Suriyawong reveni la volumul normal.

– O să mă uit pe schiţe. Dar mâine, omule, mâine. Se face târziu şi am vorbit de am pierdut şi cina.

Bean îl apucă de umăr şi-l forţă să-l privească în ochi.

– Suriyawong, şopti, vorbeşte mai încet. Nu glumesc. Acum, afară din cazarmă, neobservaţi.

În sfârşit, Suriywonş, pricepu. Bean era într-adevăr speriat. Coborî din nou glasul:

– De ce, ce se întâmplă?

– Tu doar spune-mi cum. Suriyawong închise ochii.

– Canalele pentru scurgerea apei, şopti. Şanţurile vechi. Construcţiile temporare folosite la paradă au fost doar demolate. Există un şanţ puţin adânc care trece chiar pe sub clădire. Abia se vede, dar e loc destul.

– Cum putem ajunge dinăuntru dedesubt? Suriyawong făcu ochii mari.

– Construcţiile astea temporare sunt făcute din placaj.

Ca să-şi demonstreze spusele, ridică un colţ al covorului din cameră, îl răsuci, apoi, destul de uşor, rupse o bucată de podea.

Sub ea, iarba se uscase din cauza lipsei de lumină, între podea şi iarbă nu exista niciun spaţiu.

– Unde e şanţul? întrebă Bean. Suriyawong se gândi din nou.

– Cred că traversează holul. Dar acolo covorul e bătut în cuie.

Bean dădu televizorul mai tare, ieşi din biroul lui Suriyawong şi trecu din anticameră în hol. Ridică un capăt al carpetei şi trase. Carpeta se rupse, şi Bean continuă să tragă până când Suriyawong îl opri.

– Cred că e pe-aici, zise. Înlăturară o altă bucată de podea. De

data asta, în iarba îngălbenită era o depresiune.
– Putem trece prin asta? întrebă Bean.
– Tu eşti ăla deştept.
Bean se lăsă în jos. Pământul era umed – aşa era Bangkokul – şi imediat ce începu să se târască se murdări şi deveni lipicios. Fiecare grindă a clădirii era o provocare, şi de câteva ori trebui să sape cu cuţitul său militar ca să facă loc pentru cap. Dar progresă bine, şi câteva minute mai târziu ieşea afară în întuneric. Rămase totuşi culcat, şi văzu că şi Suriyawong, deşi nu ştia ce se petrece, nu-şi ridică capul când ieşi de sub clădire, ci continuă să se târască aşa cum făcuse şi Bean. Continuară să înainteze până ajunseră într-un punct în care vechiul şanţ erodat trecea pe sub o altă clădire.
– Te rog, nu-mi spune că trebuie să mergem iar pe dedesubt.
Bean cercetă petele de lumină aruncate de lună, de verandele din apropiere, zonele luminate. Trebuia să conteze pe faptul că duşmanii vor fi puţin mai neatenţi. Dacă foloseau infraroşii, evadarea lor era inutilă. Dar dacă priveau doar cu ochiul liber, supraveghind uşile, era bine. El şi Morocănosul se deplasaseră suficient de încet, cu mişcări uşoare care ar fi putut trece neobservate.
Bean începu să se rostogolească în susul pantei.
Suriyawong îl apucă de gheată. Bean se uită la el. Suriyawong mimă frecarea obrajilor, a frunţii, a urechilor.
Bean uitase. Pielea lui greacă era mai deschisă decât a lui Suriyawong. Reflecta mai mult lumina.
Îşi frecă faţa, urechile şi mâinile cu pământ umed. Suriyawong aprobă.
Se rostogoliră cu mişcări deliberat încete afară din şanţ şi se târâră de-a lungul bazei cazărmii până trecură de colţ. Acolo se găseau tufişuri care le puteau oferi un oarecare adăpost. Rămaseră pentru o clipă în umbră, apoi se îndepărtară, degajaţi, de clădire ca şi cum tocmai ieşiseră pe uşă. Bean spera să nu fie văzuţi de nimeni din cei care supravegheau locuinţa lui Suriyawong, şi chiar dacă erau văzuţi să nu atragă atenţia, atâta timp cât nimeni nu observa că sunt cam scunzi.
Abia când ajunseră la un sfert de milă depărtare, Suriyawong vorbi.
– Eşti amabil să-mi spui ce joc e ăsta?
– Supravieţuire.

– N-am ştiut niciodată că schizofrenia paranoică se poate instala aşa de repede.

– Au încercat de două ori, zise Bean. Şi nu au avut niciun fel de scrupule să-mi omoare şi familia odată cu mine.

– Dar nu făceam decât să vorbim. Ce ai văzut?

– Nimic.

– Ai auzit ceva?

– Nimic. Am avut o premoniţie.

– Te rog nu-mi spune că ai puteri paranormale.

– Nu, n-am. Dar ceva în evenimentele ultimelor câteva ore trebuie să fi declanşat o conexiune inconştientă. Eu îmi ascult temerile. Acţionez pe baza lor.

– Şi funcţionează?

– Încă mai trăiesc, spuse Bean. Am nevoie de un computer public. Putem să părăsim baza?

– Depinde cât de extins e complotul ăsta împotriva ta, zise Suriyawong. Apropo, ai nevoie de o baie.

– Unde e un loc cu un computer obişnuit accesibil public?

– Bineînţeles că există facilităţi pentru vizitatori lângă staţia de tramvai. N-ar fi ironic ca asasinii tăi să le folosească?

– Asasinii mei nu sunt vizitatori, spuse Bean.

Asta îl deranja pe Suriyawong.

– Nici măcar nu ştii dacă cineva încearcă să te omoare, dar eşti sigur că face parte din armata Thailandei?

– E vorba de Ahile, zise Bean. Iar Ahile nu se mai află în Rusia. India nu posedă servicii de spionaj capabile să îndeplinească o astfel de operaţiune în interiorul înaltului comandament. Deci trebuie să fie cineva corupt de Ahile.

– Nimeni de aici nu e în solda Indiei, spuse Suriyawong.

– Probabil că nu. Dar India nu e singurul loc în care Ahile şi-a făcut deja prieteni. A stat o vreme în Rusia. Trebuie să-şi fi făcut şi alte relaţii.

– E greu să iei aşa ceva în serios, Bean, zise Suriyawong. Dacă începi brusc să râzi şi să strigi „te-am prins de data asta”, te omor.

– Poate că mă înşel, dar nu glumesc.

Ajunseră la facilităţile pentru vizitatori, unde nimeni nu folosea vreun computer. Bean intră cu una dintre numeroasele lui identităţi false şi scrise un mesaj pentru Graff şi sora Carlotta.

Ştiţi cine sunt. Cred ca se va atenta la viaţa mea. Vă rog să trimiteţi imediat mesaje contactelor voastre din guvernul Thailandei, atenţionându-i că urmează un asemenea atentat, şi comunicaţi-le că în el sunt implicaţi conspiratori din cercul apropiaţilor lui Chakri. Nimeni altcineva nu ar fi avut acces la asemenea informaţii. Şi mai cred că Chakri avea cunoştinţă de acest fapt. Orice indieni presupuşi a fi implicaţi vor fi doar ţapi ispăşitori.

– Nu poţi scrie aşa ceva, spuse Suriyawong. Nu am nicio dovadă să-l acuz pe Naresuan. Suntem certaţi, dar e un thailandez loial.

– E un thailandez loial, dar poţi să fii loial şi în acelaşi timp să mă vrei pe mine mort.

– Dar nu şi pe mine.

– Dacă vrei să apară ca o acţiune diabolică a unor străini, atunci împreună cu mine va trebui să moară şi un brav thailandez. Dacă ar face astfel încât moartea noastră să pară opera forţei de atac indiene? Ar fi provocarea pentru o declaraţie de război, nu-i aşa?

– Chakri nu are nevoie de provocare.

– Ba da, dacă vrea ca birmanii să creadă că Thailanda nu vrea doar o bucată din Birmania.

Bean reveni la mesajul său.

Vă rog să le spuneţi că si eu şi Suriyawong suntem în viaţă. Vom ieşi din ascunzătoare când o vom vedea pe sora Carlotta împreună cu o persoană de rang înalt din guvern, pe care Suriyawong o va recunoaşte. Vă rog să acţionaţi imediat. Dacă mă înşel, veţi fi jenaţi. Dacă am dreptate, îmi veţi salva viaţa.

– Mi se face rău când mă gândesc la cât voi fi de umilit. Cine sunt oamenii cărora le scrii?

– Oameni în care am încredere. Ca şi în tine. Apoi, înainte de a expedia mesajul, adăugă adresa „Locke” a lui Peter la destinatar.

– Îl cunoşti pe fratele lui Ender Wiggin? întrebă Suriyawong.

– Ne-am întâlnit. Bean se deconecta.

– Ce facem acum?

– Ne ascundem undeva, presupun, zise Bean. Deodată auziră o explozie. Ferestrele zăngăniră.

Podeaua tremură. Lumina clipi. Computerele începură să se reseteze.

– Am terminat tocmai la timp, făcu Bean.
– Ce-i asta?
– Hm... Cred că suntem morţi.
– Unde ne ascundem?
– Dacă au făcut-o, înseamnă că au crezut că încă mai suntem acolo. Deci acum nu ne urmăresc. Putem merge la baraca mea. Oamenii mei o să mă ascundă.
– Eşti dispus să pariezi pe viaţa mea? întrebă Suriyawong.
– Da, zise Bean. Până acum m-am descurcat destul de bine să te ţin în viaţă.
Pe când ieşeau din clădire, văzură vehicule militare grăbindu-se spre locul în care fumul cenuşiu se ridica în noaptea luminată de lună. Altele se îndreptau spre intrările bazei. Nimeni nu trebuia să intre sau să iasă.
Când ajunseră la barăcile în care era cantonată trupa de atac a lui Bean, auziră focuri de armă.
– Ucid acum toţi falşii spioni indieni pe care urmează să dea vina, zise Bean. Chakri va informa cu regret guvernul că s-au opus arestării şi niciunul nu a putut fi capturat viu.
– Iar îl acuzi, observă Suriyawong. De ce? De unde ştii că aşa se va întâmpla?
– Cred că ştiu, pentru că au fost prea mulţi oameni inteligenţi care au acţionat prosteşte. Ahile şi Chakri. Şi faptul că s-a purtat aşa rece cu noi. De ce? Pentru că uciderea noastră l-a supărat. Trebuia să se convingă pe sine că eram nişte copii neloiali, corupţi de F.I. Reprezentam un pericol pentru Thailanda. Dacă ne-ar fi urât şi s-ar fi temut de noi, moartea noastră ar fi fost justificată.
– E drum lung de aici şi până la a şti că intenţionează să ne omoare.
– Probabil planificaseră s-o facă în locuinţa mea. Dar eu am rămas cu tine. E foarte posibil să fi căutat şi o altă ocazie – Chakri ne-ar fi convocat undeva, iar noi am fi fost omorâţi. Dar fiindcă am rămas ore în şir în cazarma ta, şi-au dat seama că e ocazia perfectă. Au trebuit să discute cu Chakri şi să obţină consimţământul lui pentru a acţiona înainte de termen. Au fost nevoiţi probabil să se grăbească să planteze iscoadele indiene – ar putea fi chiar spioni adevăraţi capturaţi. Sau criminali thailandezi drogaţi şi cu documente incriminante asupra lor.
– Nu-mi pasă cine sunt, zise Suriyawong. Tot nu înţeleg de

unde ai ştiut.

– Nici mie, zise Bean. în majoritatea timpului, analizez lucrurile foarte rapid şi înţeleg exact de ce ştiu ceea ce ştiu. Dar câteodată subconştientul o ia înaintea minţii conştiente. Aşa s-a întâmplat şi în ultima luptă, cu Ender. Eram condamnaţi la înfrângere. Nu vedeam nicio soluţie. Şi totuşi am spus ceva, o ironie, o glumă amară – şi în ea era exact soluţia de care avea nevoie Ender. De atunci am încercat să dau atenţie proceselor subconştiente care îmi oferă răspunsuri. Mi-am rememorat întreaga viaţă şi am descoperit şi alte cazuri în care am spus lucruri nejustificate de o analiză conştientă. Ca atunci când Ahile zăcea la pământ, iar eu i-am spus lui Poke să-l omoare. Ea n-ar fi făcut aşa ceva, şi eu n-am putut-o convinge, pentru că într-adevăr nu înţelegeam de ce. Şi totuşi înţelegeam ceea ce este el. Ştiam că trebuie să moară, altfel o va ucide.

– Ştii ce cred eu? zise Suriyawong. Cred că ai auzit ceva afară. Sau ai observat ceva pe drumul spre biroul meu. Pe cineva pândind. Asta a declanşat reacţia ta.

Bean ridică din umeri.

– Ai putea avea dreptate. După cum am spus, nu ştiu. Era după ora stingerii, dar Bean reuşi să-şi găsească drumul ca să intre fără să fie nevoit să deconecteze alarma. Nu se osteniseră să-i ridice autorizarea. Intrarea lui în clădire era înregistrată undeva pe un computer, dar era un program automat şi până când s-ar fi uitat vreun om la el, prietenii lui Bean ar fi pus lucrurile în mişcare.

Bean se bucură să vadă că, deşi oamenii lui se aflau în barăcile de la baza înaltului comandament thailandez, disciplina lor nu slăbise. Imediat ce trecură de uşă, atât Bean, cât şi Suriyawong fură apucaţi şi presaţi de perete, în timp ce altcineva îi căuta de arme.

– Bună treabă! zise Bean.

– Domnule! făcu soldatul surprins.

– Şi Suriyawong, adăugă Bean.

– Domnule! strigară ambele santinele. Alţi câţiva fuseseră treziţi de încăierare.

– Fără lumini, zise Bean repede. Şi nu vorbiţi tare. Încărcaţi-vă armele. Pregătiţi-vă să vă mutaţi în orice moment.

– Să ne mutăm? se miră Suriyawong.

– Dacă îşi dau seama că suntem aici şi se decid să termine

treaba, locul ăsta nu poate fi apărat.

În timp ce unii dintre soldaţi îi sculau în linişte pe cei care dormeau şi toţi erau ocupaţi cu îmbrăcatul şi încărcatul armelor, Bean puse pe una dintre santinele să-l conducă la un computer.

– Înregistrează-te, îi spuse soldatului.

Imediat ce se conecta, Bean îi luă locul şi le scrise, folosind identitatea soldatului, lui Graff, Carlottei şi lui Peter.

Ambele pachete sunt în siguranţă şi aşteaptă să fie ridicate. Vă rog veniţi repede, înainte ca pachetele să fie returnate expeditorului.

Bean trimise afară un pluton, divizat în patru perechi, în recunoaştere. Când o pereche se întorcea o altă pereche din pluton îi înlocuia. Bean voia să fie în gardă ca să poată scoate oamenii din barăci înainte de a fi atacaţi în vreun fel.

Între timp deschiseră un televizor şi urmăriră ştirile. Desigur, apăruse un prim raport. Agenţii indieni pătrunseseră în baza înaltului comandament thailandez şi aruncaseră în aer o construcţie provizorie, ucigându-l pe Suriyawong, cel mai distins absolvent al Şcolii de Luptă al Thailandei, care îndrumase doctrina militară şi planurile strategice în ultimul an şi jumătate, de la întoarcerea sa din spaţiu. Era o mare tragedie naţională. Nu se confirmase încă, dar rapoartele preliminarii indicau că unii dintre agenţii indieni fuseseră ucişi de soldaţii care îl apăraseră eroic pe Suriyawong. Un alt absolvent al Şcolii de Luptă care vizita baza fusese de asemenea ucis.

Unii dintre soldaţii lui Bean chicotiră, dar în curând feţele tuturor deveniră aspre. Faptul că reporterilor li se spusese că Bean şi Suriyawong muriseră însemna că cel care concepuse raportul credea că amândoi fuseseră în birouri la o oră la care singurul mod de a şti asta era fie că fuseseră găsite cadavrele, fie clădirea fusese supravegheată. Deoarece era evident că nu găsiseră cadavrele, cel care scria rapoartele oficiale ale biroului Chakri făcea probabil parte din complot.

– Îmi dau seama că cineva ar vrea să-l ucidă pe Borommakot, zise Suriyawong. Dar de ce să vrea să mă ucidă pe mine?

Soldaţii râseră. Bean zâmbi.

Patrulele ieşeau şi se întorceau, iar şi iar. Nicio mişcare în direcţia barăcilor. Ştirile anunţau reacţiile iniţiale ale diferiţilor comentatori. Aparent, India voia să schilodească armata thailandeză eliminând cea mai strălucită minte a naţiunii. Aşa

ceva era intolerabil. Guvernul nu avea de ales decât să declare război şi să se alăture Birmaniei în lupta împotriva agresiunii indiene.

Apoi, sosiră informaţii noi. Primul ministru declarase că va prelua personal controlul acestui dezastru. Cineva din armată evident greşise grav, permiţând pătrunderea străinilor în propria bază. În consecinţă, pentru a apăra reputaţia lui Chakri şi pentru a fi sigur că nu se încearcă acoperirea greşelilor militare, poliţia oraşului Bangkok va superviza ancheta, iar reprezentanţii pompierilor vor examina ruinele clădirii care explodase.

– Bună treabă, comentă Suriyawong. Povestea primului ministru ţine, iar Chakri nu se poate opune intrării poliţiei în bază.

– Dacă pompierii ajung suficient de repede, spuse Bean, i-ar putea împiedica pe oamenii lui Chakri să intre în clădire imediat ce se răcesc urmele focului. Deci s-ar putea nici să nu afle că nu am fost acolo.

Sunetul sirenelor anunţă sosirea poliţiei şi pompierilor. Bean aşteptă zgomotul unui foc de armă. Dar acesta nu veni.

În schimb, două dintre patrule se întoarseră în grabă.

– Vine cineva, dar nu sunt soldaţi. Poliţia din Bangkok, şaisprezece oameni, împreună cu un civil.

– Doar unul? întrebă Bean. E şi o femeie cu ei?

– Nu e nicio femeie, şi doar un singur civil. Cred, domnule, că e însuşi primul ministru.

Bean trimise afară alte patrule ca să verifice dacă sunt militari în jur.

– De unde au ştiut că suntem aici? întrebă Suriyawong.

– Odată ce au preluat controlul asupra biroului Chakri, au putut utiliza dosarele personalului militar şi să afle că ultimul soldat care a trimis un e-mail se afla în această baracă în momentul trimiterii.

– Deci putem ieşi în siguranţă?

– Încă nu, zise Bean.

Una dintre patrule se întoarse.

– Primul ministru doreşte să intre singur în baracă, domnule.

– Te rog, invită-l înăuntru.

– Eşti sigur că nu e burduşit cu explozibil să ne omoare pe toţi? întrebă Suriyawong. Vreau să spun, paranoia ta ne-a ţinut în viaţă până acum.

Ca şi când i-ar fi răspuns, imaginile îl arătară pe Chakri îndepărtându-se de intrarea principală a bazei sub escorta poliţiei. Reporterul explica faptul că Naresuan îşi depusese demisia din funcţia de Chakri, dar primul ministru insistase să-şi ia numai un concediu, între timp, ministrul apărării prelua personal controlul asupra biroului său, iar generalii din teritoriu fuseseră chemaţi pentru a ocupa alte poziţii de încredere. Până atunci, poliţia avea controlul sistemului de comandă. „Până nu vom afla cum au pătruns agenţii indieni în baza noastră cea mai importantă”, spunea ministrul apărării, „nu putem garanta pentru siguranţa noastră.”

Primul ministru intră în încăpere.

– Suriyawong, spuse. Se înclină adânc.

– Domnule prim-ministru, răspunse Suriyawong, înclinându-se o idee mai puţin adânc. Ah, vanitatea absolventului Şcolii de Luptă, gândi Bean.

– O anumită călugăriţă se îndreaptă încoace cât poate de repede, spuse primul ministru, dar sper să aveţi destulă încredere în mine încât să ieşiţi de aici înainte de sosirea ei. Ştiţi, era de cealaltă parte a lumii.

Bean îşi făcu loc în faţă şi vorbi în thailandeza lui, deloc rea:

– Domnule, cred că Suriyawong şi cu mine suntem mai în siguranţă aici, printre trupele noastre loiale, decât am fi oriunde în Bangkok.

Primul ministru privi soldaţii care aşteptau, înarmaţi până-n dinţi, atenţi.

– Deci cineva are o armată privată chiar în mijlocul bazei, spuse.

– Nu m-am exprimat corect, zise Bean. Soldaţii aceştia vă sunt total loiali dumneavoastră. E dreptul dumneavoastră să-i comandaţi, pentru că în acest moment reprezentaţi Thailanda, domnule.

Primul ministru se înclină uşor şi se întoarse spre soldaţi.

– Atunci vă ordon să-l arestaţi pe acest străin.

Imediat, armele lui Bean fură smulse de soldaţii cei mai apropiaţi, în timp ce un altul îl controla să nu mai aibă şi altele.

Ochii lui Suriyawong se măriră, dar nu dădu alt semn de surpriză. Primul ministru zâmbi.

– Acum îi puteţi da drumul, zise. Chakri m-a avertizat, înainte de a-şi lua concediul voluntar, că aceşti soldaţi au fost corupţi şi

nu mai sunt loiali Thailandei. Acum văd că nu era bine informat. Aşa stând lucrurile, consider că ai dreptate. Sunteţi mai în siguranţă aici, sub protecţia lor, până când analizăm cât de mult se extinde conspiraţia. De fapt, m-aş bucura dacă aş putea delega o sută dintre oamenii tăi să ajute forţa mea poliţienească să preia controlul bazei.

– Vă rog să-i luaţi pe toţi, mai puţin opt, zise Bean.

– Care opt?

– Oricare din aceste plutoane de opt oameni, domnule, ar putea rezista o zi în faţa armatei indiene.

Desigur aşa ceva era absurd, dar suna bine şi oamenilor le plăcea să-l audă spunând-o.

– Suriyawong, zise primul ministru, aş fi bucuros să iei comanda tuturor oamenilor, mai puţin aceştia opt, şi să preiei controlul bazei în numele meu. Voi desemna câte un poliţist la fiecare grup, ca să poată fi clar identificaţi ca acţionând sub autoritatea mea. Iar un grup de opt oameni va rămâne bineînţeles cu tine tot timpul, pentru protecţia ta.

– Da, domnule, spuse Suriyawong.

– Îmi amintesc că în ultima mea campanie am spus, zise Primul Ministru, „copiii Thailandei deţin cheia supravieţuirii noastre ca naţiune.” Habar n-aveam pe atunci cât de repede şi de ad litteram se va îndeplini asta.

– Când soseşte sora Carlotta, spuneţi-i că nu mai e nevoie de ea, dar aş fi fericit să o revăd dacă găseşte timp pentru asta.

– O să-i spun. Acum hai să trecem la treabă. Avem o noapte lungă în faţă.

Toţi erau solemni când Suriyawong îi chemă pe şefii de plutoane. Bean fu impresionat că îi cunoştea după nume şi după figură. Poate că Suriyawong nu căutase prea mult compania lui Bean, dar urmărise foarte îndeaproape ceea ce făcea. Abia când tuturor li se dădură noile misiuni, fiecare pluton cu propriul poliţist ca un steag de luptă, Suriyawong şi primul ministru îşi permiseră să zâmbească.

– Bravo, zise primul ministru.

– Vă mulţumesc că aţi crezut mesajul nostru, spuse Bean.

– N-am fost prea sigur că pot să-l cred pe Locke, iar ministrul colonizării al Hegemoniei este acum, la urma urmelor, doar un politician. Dar când Papa mi-a telefonat personal, n-am mai avut încotro. Acum trebuie să ies şi să spun oamenilor adevărul

absolut despre ceea ce s-a întâmplat aici.

– Că agenţii indieni au încercat într-adevăr să ne ucidă pe mine şi pe un vizitator străin anonim, întrebă Suriyawong, dar am supravieţuit datorită intervenţiei eroice a soldaţilor armatei thailandeze? Sau că vizitatorul străin a murit?

– Mă tem că a murit, sugeră Bean. Făcut bucăţi în explozie.

– În orice caz veţi linişti poporul, duşmanii Thailandei au învăţat în seara asta că armata thailandeză poate fi provocată, dar nu poate fi înfrântă.

– Mă bucur că eşti militar, Suriyawong. N-aş fi vrut să te înfrunt ca adversar într-o campanie politică.

– E de necrezut că am fi fost adversari, de vreme ce este imposibil să nu cădem de acord asupra oricărui subiect.

Toată lumea înţelese ironia, dar nimeni nu râse.

Suriyawong plecă însoţit de primul ministru şi de opt soldaţi. Bean rămase în cazarmă cu ultimul pluton şi priviră împreună desfăşurarea minciunilor la televizor.

În timp ce ştirile mergeau înainte, Bean se gândi la Ahille. Aflase cumva că Bean trăieşte – de la Chakri, desigur. Dar dacă Chakri trecuse de partea lui Ahile, de ce folosea povestea uciderii lui Suriyawong ca pretext pentru războiul cu India? Nu avea logică. Intrarea Thailandei în război încă de la început nu putea fi utilă Indiei. Adăugând asta faptului că India folosea o strategie de atac masiv stângace, previzibilă, risipitoare de vieţi, începea să pară că Ahile era un idiot.

Dar el nu era idiot. Prin urmare, juca un altfel de joc, mai profund, şi în ciuda mult-lăudatei inteligenţe a subconştientului său, Bean încă nu ştia despre ce era vorba, iar Ahile va afla în curând, dacă nu cumva deja aflase, că Bean nu era mort. Are chef să ucidă, gândi Bean. Petra, ajută-mă să găsesc o cale să te salvez.

14.
HYDERABAD

Postat pe Forumul Politică Internaţională de către EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Topic: Unde este Locke atunci când avem nevoie de el? Sunt oare singurul care ar dori să avem viziunea lui Locke asupra recentelor evenimente din India? Când India trece graniţa

Birmaniei, iar trupele Pakistanului sunt masate în Baluchistan, ameninţând Iranul şi zona Golfului, e nevoie de un alt mod de a privi spre Asia de Sud. Vechile tipare, în mod evident, nu funcţionează.

Aş vrea să ştiu dacă IntPolFor a renunţat la articolele lui Locke când Peter Wiggin a declarat că el e autorul sau Wiggin a demisionat? Pentru că dacă a fost decizia IPF, atunci a fost, s-o spunem direct, o decizie stupidă. N-am ştiut niciodată cine era Locke – l-am ascultat pentru că vorbea cu logică, şi de multe ori a fost singurul care a găsit un sens în situaţii problematice sau cel puţin primul care a văzut limpede ce se petrece. Ce contează dacă e un adolescent, un embrion sau un purcel vorbitor?

Obiectiv vorbind, pe măsură ce mandatul Hegemonului se apropie de expirare, sunt din ce în ce mai nemulţumit de anualul ales al Hegemonului. Cine l-a propus acum aproape un an pe Locke a avut o idee bună. Dar să-l punem în funcţie sub propriul său nume. Ceea ce Ender Wiggin a făcut în războiul Furnicilor, Peter Wiggin ar putea fi capabil să facă în conflagraţia care se întrevede – să-i pună capăt.

Răspuns 14, de Talleyrandophile@polnet.gov

Nu vreau să fiu suspicios, dar de unde să ştim că nu eşti chiar Peter Wiggin, încercând să-şi scoată din nou numele în evidenţă?

Răspuns 14.1, de EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Nu vreau s-o iau personal, dar ID-urile Reţelei Militare a Turciei nu sunt date adolescenţilor americani consultanţi în Haiti. Îmi dau seama că politica internaţională poate face paranoicii să pară sănătoşi, însă dacă Peter Wiggin ar putea scrie sub acest ID ar trebui deja să conducă lumea. Poate chiar are vreo importanţă cine sunt eu. Am cam douăzeci de ani şi sunt absolvent al Şcolii de Luptă. Poate de asta ideea de a pune un copil la conducere nu mi se pare o nebunie.

Virlomi ştiu cine era Petra din clipa în care apăru pentru prima dată în Hyderabad – se mai întâlniseră. Chiar dacă era mai mare, astfel că timpul petrecut de ea la Şcoala de Luptă se suprapusese cu al Petrei cu numai un an, în acele zile Virlomi observase fiecare fată de acolo. O sarcină uşoară, deoarece

sosirea Petrei ridicase numărul total de fete la nouă – dintre care cinci absolviseră în acelaşi timp cu Virlomi. Părea că a avea fete în şcoală era privit ca un experiment eşuat.

În Şcoala de Luptă, Petra fusese un boboc bătăios cu gura mare, care refuza cu mândrie orice sfat. Părea hotărâtă să reuşească fiind fată printre băieţi, îndeplinind aceleaşi standarde, ţinând pasul cu ei fără ajutor. Virlomi o înţelegea. Şi ea avusese aceeaşi atitudine la început. Spera doar ca Petra să nu aibă parte de aceleaşi experienţe dureroase pe care le avusese ea înainte de a-şi da în cele din urmă seama că ostilitatea băieţilor era, în majoritatea cazurilor, de neînvins, iar o fată avea nevoie de orice prieten posibil.

Petra era destul de cunoscută, încât bineînţeles că Virlomi îi recunoscu numele, când apăruseră poveştile despre gaşca lui Ender, după război. Singura fată dintre ei era Ioana d'Arc a Armeniei. Virlomi citise articolele şi zâmbise. Deci Petra chiar era aşa de tare pe cât crezuse ea. Bravo ei.

Apoi, tovarăşii lui Ender fuseseră răpiţi sau ucişi, iar când cei răpiţi fuseseră eliberaţi din Rusia, Virlomi simţi o strângere de inimă să afle că singura despre a cărei soartă nu se ştia nimic era Petra Arkanian. Doar că durerea nu ţinu mult. Căci dintr-odată, echipa absolvenţilor indieni a Şcolii de Luptă căpătă un nou comandant, pe care imediat îl recunoscură ca fiind acel Ahile pe care Locke îl acuzase că ar fi un ucigaş psihopat. Şi, în curând, aflară că în umbra lui se afla frecvent o fată tăcută, arătând obosită, al cărei nume nu era niciodată rostit.

Dar Virlomi o cunoştea. Era Petra Arkanian. Indiferent de motivele lui Ahile de a-i păstra numele secret, lui Virlomi nu-i plăcea şi avu grijă ca toată lumea din echipa de strategi să afle că era colega dispărută a lui Ender. Lui Ahile nu-i spuseră nimic despre Petra, bineînţeles – abia dacă reacţionau la instrucţiunile lui şi-i dădeau rapoartele cerute. În curând se obişnuiră cu prezenţa tăcută a Petrei. Ceilalţi n-o cunoscuseră.

Dar Virlomi ştia că, dacă Petra tăcea, asta însemna ceva rău. Că Ahille o avea cu ceva la mână. Un ostatic – un membru al familiei răpit? Ameninţări? Sau altceva? Reuşise cumva Ahile să stăpânească voinţa Petrei, care altădată părea atât de neîmblânzită?

Virlomi se strădui din greu ca Ahile să nu observe atenţia specială pe care i-o acorda Petrei. Dar o supraveghea pe fată,

învăţând tot ceea ce putea. Petra îşi folosea pupitrul la fel ca toţi ceilalţi, participa la citirea rapoartelor serviciilor de spionaj şi a oricărui document li se trimitea. Dar ceva nu era în regulă, iar Virlomi îşi dădu seama abia mai târziu ce era – Petra nu scria nimic în timpul în care era conectată la sistem, în multe cazuri se cereau parole sau cel puţin înregistrarea pentru a putea accesa informaţiile. Dar după ce-şi introducea parola pentru a se conecta. Petra nu mai scria nimic.

E blocată, îşi dădu seama Virlomi. De asta nu ne trimite niciun e-mail. E prizonieră aici. Nu poate expedia mesaje în exterior. Şi nu vorbeşte cu niciunul dintre noi pentru că i s-a interzis.

Totuşi, şi când nu era conectată la reţea părea să muncească din greu, pentru că din când în când Ahile le trimitea tuturor un mesaj în care detalia noile direcţii în care trebuia să evolueze planul lor. Limbajul acestor mesaje nu era al lui Ahille – se observa uşor schimbarea de stil. Obţinea aceste idei strategice – unele foarte bune – de la Petra, una dintre cei nouă care fuseseră aleşi să salveze omenirea de Furnici. Una dintre cele mai grozave minţi de pe Pământ. Şi era înrobită de psihopatul ăsta belgian.

Aşa că, în timp ce ceilalţi admirau strategiile geniale dezvoltate pentru războiul agresiv împotriva Birmaniei şi Thailandei, în timp ce mesajele lui Ahile le incitau entuziasmul faţă de „ridicarea Indiei pentru a-şi ocupa locul de drept printre naţiunile lumii”, Virlomi devenea din ce în ce mai sceptică. Lui Ahile nu-i păsa deloc de India, indiferent cât de bună era retorica lui. Iar când era tentată să-l creadă, nu trebuia decât să se uite la Petra ca să-şi amintească cine era el. Fiindcă toţi ceilalţi păreau să creadă versiunea lui Ahile despre viitorul Indiei, Virlomi îşi păstră opiniile pentru ea. Privea şi aştepta ca Petra să o privească, ca să-i poată face cu ochiul sau să-i zâmbească.

Momentul sosi. Petra o privi. Virlomi zâmbi. Privirea Petrei era atât de neatentă de parcă Virlomi ar fi fost un scaun, şi nu o persoană încercând să stabilească un contact.

Virlomi nu se descurajă. Continuă să caute contactul vizual până când, într-o zi. Petra trecu pe lângă ea în drum spre o fântână arteziană, alunecă şi se prinse de scaunul lui Virlomi. în zgomotul făcut de alunecarea picioarelor Petrei, Virlomi îi auzi clar cuvintele: „Opreşte-te. Ne urmăreşte.” Asta fusese tot.

Confirmarea a ceea ce Virlomi suspectase în legătură cu Ahile, dovada că Petra o remarcase şi un avertisment că ajutorul ei nu era necesar. Ei bine, nu era nimic nou. Petra niciodată nu avea nevoie de ajutor, nu-i aşa?

Apoi, cu doar o lună în urmă, Ahile le trimise o notă prin care le ordona să actualizeze vechile planuri – strategia originală de asalt masiv, aruncând armate imense cu liniile lor de aprovizionare imense împotriva Birmaniei. Toţi erau uluiţi. Ahile nu dădu nicio explicaţie, dar părea neobişnuit de taciturn, şi înţeleseră toţi. Strategia lor strălucită fusese refuzată de adulţi. Câteva din minţile geniale ale lumii militare concepuseră o strategie, iar adulţii aveau de gând s-o ignore.

Erau toţi scandalizaţi, dar se reîntoarseră rapid la rutina muncii, încercând să reconstruiască vechile planuri pentru războiul ce va urma. Trupele fuseseră deplasate, proviziile completate într-o zonă şi insuficiente în alta. Dar rezolvaseră problemele de logistică. Apoi primiră planul lui Ahile – sau, după cum presupuse Virlomi, al Petrei – pentru mutarea grosului armatei de la graniţa cu Pakistanul ca să-i înfrunte pe birmani, îi admirară inteligenţa, căci integra necesităţile armatei în reţeaua existentă de căi ferate şi trafic aerian, astfel că din satelit nu era vizibilă nicio mişcare neobişnuită până în momentul în care armata se regrupa brusc la graniţă. Inamicul ar fi avut cel mult un răgaz de două zile; dacă nu erau atenţi, o singură zi înainte ca faptele să devină evidente.

Ahile plecă în una dintre frecventele sale călătorii, doar că de data asta dispăru şi Petra. Virlomi se temea pentru ea. Îşi îndeplinise scopul, şi acum că terminase cu ea urma s-o ucidă?

Dar nu. Se întoarse în aceeaşi seară, împreună cu Ahile. A doua zi dimineaţa se răspândi vestea că au început mişcări de trupe, conform planului isteţ al Petrei de a le plasa la graniţa cu Birmania. Şi după aceea, ignorând planul la fel de isteţ al Petrei, lansară un greoi atac masiv.

N-are niciun sens, gândi Virlomi. Apoi primi un e-mail de la ministrul colonizării al Hegemoniei – bătrânul colonel Graff. Sunt convins că ştii că una dintre absolventele Şcolii de Luptă, Petra Arkanian, nu s-a întors împreună cu ceilalţi care au luat parte alături de Ender la bătălia finală. Sunt foarte interesat s-o localizez şi cred că a fost dusă contra voinţei ei undeva în interiorul graniţelor Indiei. Dacă ştii cumva pe unde se află şi

cum se simte, poţi da cuiva de ştire? Sunt sigur că ai vrea ca şi pentru tine să facă cineva la fel.

Aproape imediat sosi un e-mail de la Ahile. Înţelegeţi desigur că, deoarece ne aflăm în război, orice încercare de a transmite informaţii cuiva din afara armatei Indiei va fi considerată spionaj şi trădare, şi veţi fi ucişi pe loc.

Deci era limpede că Ahile o ţinea pe Petra izolată şi ţinea foarte mult să rămână ascunsă de cei din exterior. Virlomi nici măcar nu trebui să se gândească la ce are de făcut. Nu era o problemă de securitate militară a Indiei. Deşi lua în serios ameninţarea cu moartea, nu considera că e ceva greşit din punct de vedere moral dacă încerca să se sustragă ordinului.

Nu-i putea scrie direct colonelului Graff. Nici nu putea trimite vreun mesaj conţinând vreo referinţă, fie şi indirectă, la Petra. Orice e-mail care ieşea din Hyderabad urma să fie atent analizat. Cu cât se gândea mai mult, Virlomi vedea că ea şi ceilalţi absolvenţi ai Şcolii de Luptă instalaţi aici la Divizia de Planificare şi Doctrină nu erau cu mult mai liberi decât Petra. Nu putea părăsi baza. Nu putea lua contact cu nimeni care nu era militar de rang înalt.

Spionii au, la naiba, echipament radio şi contacte, gândi Virlomi. Cum să devii spion, dacă nu există nicio cale de a comunica în exterior decât scriind scrisori şi totuşi nu ai cui scrie şi nicio cale de a spune ceea ce trebuie să spui fără să fii prins?

Poate că s-ar fi gândit şi singură la o soluţie. Dar Petra uşura procesul venind în spatele ei la robinet. Pe când Virlomi se ridica după ce băuse, iar Petra se apleca să-i ia locul. Petra spuse: „Eu sunt Briseis.” Atâta tot.

Era evident la ce se refera – oricine din Şcoala de Luptă cunoştea Iliada. Iar fiindcă Ahile îi supraveghea, referirea la Briseis era şi mai evidentă. Şi totuşi, nu era chiar aşa. Briseis aparţinuse altcuiva, iar Ahile – cel original – fusese furios fiindcă faptul că nu o avea îl făcea să se simtă slab. Atunci ce vrusese Petra să spună?

Trebuia să aibă legătură cu scrisoarea de la Graff şi avertismentul lui Ahile. Deci trebuia să existe o cheie, un mod de a da de ştire în afară despre Petra. Şi totuşi nu exista. Pentru a trimite o veste era nevoie de net. Deci Briseis însemna ceva pentru cineva de pe net.

Poate exista cineva care să reacţioneze la numele de cod

Briseis. Poate că Petra găsise deja pe cineva care trebuia contactat, dar nu putea pentru că i se interzicea accesul în reţea.

Virlomi nu-şi pierdu vremea cu o căutare generală. Dacă cineva o căuta pe Petra, mesajul trebuia să fie pe un site pe care Petra putea să-l descopere fără să se abată de la cercetarea militară justificată. Ceea ce însemna că Virlomi cunoştea deja situl unde aştepta mesajul.

Problema era că în mod oficial ea lucra la determinarea celui mai eficient mod de a minimaliza riscul la care se expuneau elicopterele de aprovizionare, fără să consume prea mult combustibil. Problema era atât de tehnică, încât nu avea cum să explice un studiu teoretic sau istoric.

Dar Sayagi, un absolvent al Şcolii de Luptă cu cinci ani mai mare decât ea, analiza problema pacificării şi câştigării simpatiei populaţiei locale în ţările ocupate.

Aşa că Virlomi se duse la el.

– M-au înnebunit algoritmii ăia ai mei.

– Vrei să te ajut? întrebă el.

– Nu, nu, vreau doar să-i las deoparte vreo câteva ore ca să-mi limpezesc mintea. E ceva ce aş putea să te ajut să cauţi?

Desigur Sayagi primise aceleaşi mesaje ca Virlomi, şi era destul de isteţ ca să nu ia ca atare oferta lui Virlomi.

– Nu ştiu, ce-ai putea să faci?

– Ceva Istorie? Sau teoretic? Pe net? îi indica ceea ce avea ea nevoie. Iar el înţelese.

– Toguro. Urăsc să fac chestia asta. Am nevoie de date despre încercările eşuate de pacificare şi împăcare, în afară de uciderea, deportarea tuturor şi aducerea unei noi populaţii.

– Ai deja ceva?

– Simte-te liberă, eu am tot evitat să fac treaba asta.

– Mulţam. Vrei un raport sau doar linkurile?

– Nişte citate sunt de ajuns. Fără linkuri. O să am prea mult de lucru după aia.

Un schimb nevinovat. Acum, Virlomi avea o acoperire.

Se întoarse la pupitrul ei şl începu să caute situri despre Istorie şi teorie. Nu căută de fapt numele „Briseis” – ar fi fost prea strident, softul de monitorizare ar fi înregistrat imediat şi Ahile, dacă ar fi văzut, ar fi făcut legătura. Virlomi căută în schimb printre titluri. Briseis apăru pe al doilea site pe care

intră. Era postat de cineva care semna Hector cel Victorios. Hector nu prea era un nume norocos – fusese un erou, şi singura persoană care-i fusese într-un fel egal lui Ahile, dar în final Hector fusese ucis, iar Ahile îi târâse trupul în jurul zidurilor Troiei.

Totuşi, mesajul era clar dacă te gândeai la Briseis ca la un nume de cod pentru Petra. Virlomi îşi făcu de lucru printre celelalte postări, prefăcându-se că le citeşte când de fapt compunea răspunsul pentru Hector cel Victorios. Când fu gata, se întoarse şi scrise, conştientă că acest lucru ar putea deveni cauza executării ei imediate.

Părerea mea e că ea a opus rezistenţă. Chiar dacă era silită să tacă, putea găsi o cale să-şi asculte sufletul Cât despre strecurarea unui mesaj înăuntrul Troiei, de unde ştii că nu a făcut-o? Şi la ce ar fi folosit s-o facă? Nu după mult timp, toată lumea din Troia era moartă. Sau nu ai auzit de calul troian? Ştiu – Briseis ar fi trebuit să-i avertizeze pe troiani să se ferească de grecii care aduc daruri. Sau să găsească un localnic amabil care să facă asta în locul ei.

Semnă cu propriul ei nume şi îşi dădu adresa de e-mail. La urma urmelor, ar fi trebuit să fie un mesaj total inocent. În realitate, se temea că ar putea fi prea inocent. Dacă persoana care o căuta pe Petra nu-şi dădea seama că referinţele ei la Briseis opunând rezistenţă şi fiind silită să tacă erau de fapt raportul unui martor ocular? Sau că „localnic amabil" însemna însăşi Virlomi?

Dar adresa ei din reţeaua armatei indiene ar fi trebuit să atragă atenţia.

Bineînţeles, după ce postase mesajul, Virlomi trebuia să continue să facă cercetarea inutilă pe care i-o „ceruse" Sayagi. Câteva ore plicticoase – timp pierdut, dacă nimeni nu recepţiona mesajul.

Petra încercă să urmărească ceea ce făcea Virlomi fără să bată la ochi. La urma urmelor, dacă Virlomi era atât de inteligentă pe cât era necesar ca să-şi realizeze scopul, nu ar fi făcut nimic care să merite atenţia. Dar Petra văzu când Virlomi se apropie de Sayagi şi discutară. Observă că Virlomi părea că navighează pe net când se întoarse la pupitrul ei, plimbându-se pe situri în loc să scrie sau să calculeze. Oare va găsi mesajele lui Hector cel Victorios?

Fie că da, fie că nu. Petra nu-şi putea permite să se mai gândească la asta. Pentru că într-un fel ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Virlomi nu reuşea. Cine ştie cât de subtil era Ahile? Din câte ştia Petra, aceste mesaje puteau fi capcane create s-o prindă folosindu-se de ajutorul altcuiva. Aşa ceva ar fi putut fi fatal. Însă Ahile nu putea fi omniprezent. Era inteligent, suspicios, juca un joc complicat. Era unul singur şi nu se putea gândi la toate. în plus, cât de importantă era de fapt Petra pentru el? Nici măcar nu folosise strategia ei. Cu siguranţă că o ţinea în preajma lui din vanitate şi nimic mai mult.

Rapoartele care veneau de pe front erau exact aşa cum se aşteptau – rezistenţa birmană era mai degrabă simbolică, întrucât îşi masaseră forţele principale în locuri unde erau favorizaţi de teren. Canioane. Vaduri ale râurilor.

Totul inutil, desigur. Indiferent unde opuneau rezistenţă birmanii, armata Indiei trecea pur şi simplu pe lângă ei. Nu existau suficienţi soldaţi birmani pentru a depune eforturi serioase în mai mult de câteva puncte, în timp ce indieni erau atât de mulţi încât puteau exercita presiuni pe toate fronturile, lăsând în punctele mai puternice ale birmanilor doar atâţia oameni de câţi era nevoie ca să-i ţină la pământ, iar grosul armatei indiene continua cotropirea Birmaniei şi înaintarea spre trecătorile din munţi către Thailanda.

Acolo va începe adevărata provocare. Căci liniile de aprovizionare ale Indiei vor fi cuprins până atunci întreaga Birmanie, iar aviaţia Thailandei era redutabilă, în special de când se observase că testează un nou sistem de aeroporturi provizorii, care în multe cazuri puteau fi construite în timpul în care un bombardier se afla în aer. Nu prea renta să bombardezi aeroporturi când acestea puteau fi înlocuite în două sau trei ore.

Deşi rapoartele spionilor din interiorul Thailandei erau foarte bune – detaliate, corecte şi recente – , în punctele cele mai importante nu aveau relevanţă. Existau puţine ţinte care să merite efortul, dată fiind strategia utilizată de Thadanda.

Petra îl cunoştea pe Suriyawong, absolventul Şcolii de Luptă care conducea strategia şi doctrina la Bangkok. Era bun. Dar Petrei i se părea puţin suspect faptul că noua strategie a Thailandei apăruse deodată la numai câteva săptămâni după ce ea şi Ahile sosiseră din Rusia în India. Suriyawong era în funcţie la Bangkok de un an de zile. De ce această schimbare bruscă?

Poate că cineva îi atrăsese atenţia asupra prezenţei lui Ahile la Hyderabad şi a ce ar putea însemna acest lucru. Sau poate că altcineva se alăturase lui Suriyawong şi-i influenţase modul de gândire.

Bean.

Petra refuza să creadă că era mort. Mesajele acelea puteau fi de la el. Şi chiar dacă Suriyawong era perfect capabil să conceapă noua strategie a Thailandei de unul singur, schimbările erau atât de cuprinzătoare, fără vreun semn de dezvoltare graduală, încât explicaţia sărea în ochi – veneau din partea unor ochi limpezi.

Cine altcineva, decât Bean?

Problema era că dacă era vorba de Bean, spionii lui Ahile din interiorul Thailandei erau atât de buni încât foarte probabil Bean fusese deja descoperit. Şi chiar dacă încercarea anterioară a lui Ahile de a-l ucide pe Bean eşuase, nu era nicio şansă ca Ahile să renunţe la a mai încerca din nou.

Nu putea să se gândească la aşa ceva. Dacă el se salvase o dată, ar putea-o face din nou. La urma urmelor, poate cineva avea spioni excelenţi şi în interiorul Indiei. Şi poate că nu Bean lăsa mesajele pentru Briseis. Putea fi Blândul Dink, de exemplu. Doar că nu prea era stilul lui Dink. Întotdeauna Bean preferase oarecum să se furişeze. Dink înfrunta lucrurile pe faţă. El ar fi proclamat pe net că ştia despre Petra că se află la Hyderabad şi ar fi cerut să fie imediat eliberată. Bean fusese cel care descoperise că Şcoala de Luptă urmărea elevii cu ajutorul transmiţătoarelor din haine. Scoate-ţi toate hainele şi umblă în fundul gol, şi conducerea Şcolii de Luptă habar nu va avea unde te afli. Nu numai că se gândise la asta, dar o şi folosise, căţărându-se prin sistemul de aerisire în toiul nopţii. Când îi spusese asta, pe când aşteptau pe Eros încheierea Războiului Ligii ca să poată pleca acasă. Petra nu-l prea crezuse la început. Nu înainte ca el s-o privească în ochi cu răceală şi să-i spună:

– Nu e o glumă şi, dacă ar fi, nu e una deosebit de nostimă.

– N-am crezut că glumeşti, zisese Petra. Am crezut că te lauzi.

– Mă laud. Dar nu-mi pierd timpul cu fanfaronade despre lucruri pe care nu le-am făcut.

Aşa era Bean – îşi recunoştea defectele la fel ca şi calităţile. Fără falsă modestie, dar şi fără vanitate. Dacă se ostenea să vorbească cu tine, nu-şi alegea cuvintele astfel încât să se arate

pe sine mai bun sau mai rău decât era.

Nu-l cunoscuse cu adevărat în Şcoala de Luptă. Cum ar fi putut? Ea era mai mare şi chiar dacă îl observase şi vorbise cu el de câteva ori – ea întotdeauna ţinea să vorbească cu puştii nou-veniţi care erau trataţi drept paria, fiindcă ştia că au nevoie de prieteni, chiar dacă era doar o fată – pur şi simplu nu avusese prea multe motive să vorbească cu el.

Şi apoi venise momentul dezastruos când Petra fusese păcălită în încercarea de a-l avertiza pe Ender – ceea ce se dovedise a fi o înşelăciune. De fapt, duşmanii lui Ender se foloseau de încercarea Petrei pentru a sări asupra lui şi a-l bate. Bean fusese cel care îşi dăduse seama şi intervenise. Apoi, în mod firesc, trăsese concluzia că Petra făcea parte din conspiraţia împotriva lui Ender. Continuase s-o suspecteze mult timp. Petra nu era chiar sigură că în final se convinsese de nevinovăţia ei. Dar multă vreme pe Eros aceasta fusese ca o barieră între ei. Abia după ce războiul se sfârşise avuseseră ocazia să se cunoască unul pe altul.

Atunci înţelesese Petra cine era Bean cu adevărat. Era greu să treci dincolo de statura lui şi să vezi în el altceva decât un preşcolar, un boboc ca atâţia alţii, deşi ştiau cu toţii că el era cel ales să-i ia locul lui Ender în cazul în care ar fi cedat în tensiunea bătăliei. Mulţi erau invidioşi din cauza asta. Dar nu şi Petra. Ştia că Bean e cel mai bun din echipa lui Ender. Pe ea n-o deranja. Ce era de fapt Bean? Un spiriduş. Asta trebuise ea să înţeleagă. La spiriduşii adulţi puteai vedea pe feţele lor că sunt mai bătrâni decât indică statura lor. Dar pentru că Bean era încă un copil şi nu avea încă membrele scurte şi deformate ale piticilor, arăta ca orice copil de vârsta lui. Totuşi, dacă îi vorbeai ca unui copil nu te băga în seamă. Petra nu făcuse asta niciodată, astfel încât, cu excepţia cazului când considerase că îl trădase pe Ender, Bean o tratase întotdeauna cu respect.

Era amuzant faptul că toate astea se bazau pe o neînţelegere. Bean credea că Petra îi vorbea ca un om obişnuit pentru că era suficient de matură şi înţeleaptă ca să nu-l trateze ca pe un copil mic. Dar adevărul era că ea îl trata exact aşa cum îi trata pe toţi copiii mici. Întotdeauna le vorbea copiilor mici ca unor adulţi. Astfel că era considerată înţelegătoare, când de fapt era doar norocoasă.

Însă când războiul s-a terminat, asta nu mai conta. Urmau să

plece toţi acasă – toţi, după cum se dovedise, cu excepţia lui Ender – şi, odată întorşi pe Pământ, nu se aşteptau să se mai întâlnească vreodată. Apăruse un fel de libertate, aruncaseră în vânt toate precauţiile. Puteau spune ce vor. Nu trebuiau să se mai simtă ofensaţi de nimic pentru că peste câteva luni nu va mai avea nicio importanţă. Era pentru prima dată când puteau într-adevăr să se distreze.

Iar Bean era persoana în prezenţa căreia Petra se simţea cel mai bine.

Dink, care îi fusese într-un timp apropiat, era puţin bosumflat pentru că Petra petrecea atâta timp cu Bean. Chiar o acuzase – indirect, deoarece nu voia să răcească de tot relaţiile – că exista ceva romantic între ea şi Bean. Bineînţeles că gândea astfel – Blândul Dink ajunsese deja la pubertate şi, ca toţi băieţii de vârsta asta, credea că minţile tuturor erau influenţate de testosteron.

Altceva era între Petra şi Bean. Nu erau ca frate şi soră. Nici mamă şi fiu sau altă falsă analogie bizară. Pur şi simplu... îi plăcea de el. Petrecuse atâta timp fiind nevoită să dovedească unor băieţi înţepaţi, invidioşi şi înspăimântaţi că ea era, de fapt, mai inteligentă şi mai bună ca ei la orice, încât fusese surprinsă să găsească pe cineva atât de arogant, atât de sigur de geniul lui încât să nu se simtă ameninţat de ea. Dacă ea ştia ceva ce el nu ştia, o asculta, privea, învăţa. Singura persoană care se mai purtase aşa cu ea era Ender.

Ender. Câteodată îi era teribil de dor de el. Ea îl îndrumase – şi suportase destule din partea lui Bonzo Madrid, comandantul lor de atunci, pentru ceea ce făcuse. Şi, pe măsură ce devenea tot mai limpede cine era Ender, ea se alăturase fericită celor care îl urmau, îl ascultau, i se supuneau. Cu toate acestea, undeva, în adâncul sufletului ei, păstra faptul că fusese prietena lui Ender când nimeni altcineva nu avusese curajul.

Ea fusese o persoană importantă în viaţa lui, şi chiar atunci când ceilalţi se gândiseră că îl trădase, Ender nu crezuse asta.

Îl iubea pe Ender cu un amestec descurajator de veneraţie şi dorinţă, care ducea la vise nebuneşti despre un viitor imposibil, în care vieţile lor erau unite până la moarte. În fanteziile ei îşi creşteau împreună copiii, cei mai strălucitori copii din lume. Era în stare să stea alături de cel mai mare om de pe Pământ – căci asta credea ea despre el – şi toată lumea admitea că el o

alesese pe ea să-i stea alături pentru totdeauna.

Vise. După război, Ender fusese la pământ. Înfrânt. Faptul că aflase că provocase în realitate exterminarea Furnicilor fusese mai mult decât putea el suporta. Şi pentru că şi ea clacase în timpul războiului, ruşinea o îndepărtase de el până când fusese prea târziu, până când Ender fusese despărţit de ceilalţi.

Din această cauză ştia că sentimentele ei faţă de Bean erau complet diferite. Fără vise şi fantezii. Doar un simţământ de totală acceptare. Locul ei era lângă Bean, nu în felul în care o soţie îşi are locul lângă soţul ei sau. Doamne fereşte, doi îndrăgostiţi, ci mai degrabă aşa cum mâna stângă stă lângă cea dreaptă. Pur şi simplu se potriveau. Nu era nimic extraordinar în asta, nimic despre care să scrii acasă. Dar se putea conta pe o astfel de relaţie. îşi imagina că, dintre toţi puştii de la Şcoala de Luptă, dintre toţi membrii echipei lui Ender, va rămâne apropiată numai de Bean.

Apoi coborâseră din navetă şi se dispersaseră prin lume. Şi deşi Armenia şi Grecia erau relativ apropiate comparativ cu, de exemplu, Shen din Japonia sau Supă Fierbinte din China – nu se mai văzuseră niciodată, nici măcar nu-şi scriseseră. Ştia că Bean mergea acasă să-şi întâlnească familia pe care nu o cunoscuse niciodată, iar ea era ocupată cu încercarea de a se reintegra în propria ei familie. Nu prea îi era dor de el, şi nici lui de ea. În plus, nu aveau nevoie să fie împreună sau să stea tot timpul de vorbă pentru a şti că, la fel ca mâna stângă cu mâna dreaptă, erau încă prieteni, încă apropiaţi. Că dacă ar avea nevoie de cineva, prima persoană pe care ar chema-o ar fi Bean.

Într-o lume în care Ender Wiggin nu mai era, asta însemna că el era persoana pe care ea o iubea cel mai mult. Că el i-ar lipsi cel mai mult dacă i s-ar întâmpla ceva. Din acest motiv, putea să se prefacă că nu e îngrijorată că Bean ar fi fost prins de Ahile, dar nu era adevărat. Era mereu îngrijorată. Bineînţeles, îşi făcea griji şi pentru ea – poate ceva mai mult pentru ea decât pentru el. Dar pierduse deja o persoană iubită şi, chiar dacă îşi spunea că prieteniile din copilărie nu vor mai conta peste douăzeci de ani, nu mai voia să piardă pe încă cineva.

Pupitrul semnaliza. Avea un mesaj pe display. Doar Ahile putea porunci cu atâta grosolănie. Nu adormise. Se gândea. Dar nu avea rost să se certe cu el pe tema asta. Se deconecta şi se ridică din faţa pupitrului.

Era seară, afară se întuneca. Mintea îi zburase. Majoritatea celor din schimbul de zi de la Doctrină şi Planificare plecaseră şi urma să vină schimbul de noapte. Totuşi, câţiva mai rămăseseră la pupitre.

Prinse o privire a lui Virlomi, una dintre cei întârziaţi. Fata părea îngrijorată. Asta însemna probabil că făcuse ceva ca răspuns la mesajul despre Briseis şi acum se temea de repercusiuni. Da, avea dreptate să-şi facă griji. Cine ştie cum ar vorbi, sau scrie, sau acţiona Ahile dacă ar plănui să ucidă pe cineva? Părerea personală a Petrei era că el întotdeauna plănuia să ucidă pe cineva, deci nu exista nimic în comportamentul lui care să servească de avertisment celui care urma. Du-te acasă şi încearcă să dormi, Virlomi. Chiar dacă Ahile te-a prins încercând să mă ajuţi şi s-a hotărât să te omoare, tot nu poţi face nimic, aşa că mai bine ai dormi ca un prunc.

Petra părăsi încăperea mare cât un hambar în care lucrau toţi şi parcurse coridoarele ca în transă. Oare dormea când îi scrisese Ahile? Cui îi păsa? Din câte ştia Petra, ea era singura de la Doctrină şi Planificare care ştia unde se află biroul lui Ahile. Fusese des acolo, dar nu era impresionată de acest privilegiu. Se bucura de libertatea unui sclav sau a unui prizonier. Ahile o lăsa să pătrundă în intimitatea lui pentru că nu o considera o persoană.

Unul dintre pereţii biroului lui era un display bidimensional, care acum arăta o hartă detaliată a regiunii de la graniţa Indiei cu Birmania. Era actualizată permanent.

Am zis eu să dormi? Vino la mine. Pe măsură ce soseau rapoartele de la trupele din teren sau de la sateliţi, pentru ca Ahile să poată avea de fiecare dată cele mai corecte informaţii despre plasarea armatei, în rest, camera era spartană. Două scaune – inconfortabile – o masă, un raft pentru cărţi, un pat de campanie. Petra bănuia că undeva în cadrul bazei se găsea un apartament confortabil cu un pat moale, care nu fusese niciodată folosit. Orice ar fi fost Ahile, hedonist nu era. Nu-i păsa de confortul personal, cel puţin din câte văzuse ea.

Nu-şi dezlipi ochii de pe hartă când intră ea – dar se obişnuise cu asta. Când el o ignora intenţionat, ea considera că e modul lui pervers de a-i da atenţie. Doar când se uita direct spre ea fără să o vadă se simţea cu adevărat invizibilă.

– Campania merge foarte bine, zise Ahile.

– E un plan stupid, thailandezii o să-i facă bucăţi.

– Au dat o lovitură acum câteva minute. Comandantul armatei Thailandei l-a aruncat în aer pe tânărul Suriyawong. Un caz groaznic de gelozie profesională, se pare.

Petra încercă să nu-şi arate tristeţea pentru moartea lui Suriyawong şi dezgustul faţă de Ahile.

– Doar nu vrei să cred că tu n-ai nimic de-a face cu asta?

– Mă rog, au dat vina pe spionii indieni, bineînţeles. Dar nu a fost implicat niciun spion indian.

– Nici măcar Chakri?

– În mod clar nu era spion al Indiei, zise Ahile.

– Atunci, al cui?

Ahile izbucni în râs.

– Eşti atât de neîncrezătoare. Briseis a mea.

Ea trebui să se străduiască să rămână relaxată, să nu trădeze nimic atunci când îi spuse astfel.

– Ah, Pet, tu eşti Briseis a mea, nu ţi-ai dat seama?

– Nu tocmai, zise Petra. Briseis se afla în cortul altcuiva.

– O, trupul tău este alături de mine, şi am rezultatele minţii tale, dar inima ta încă mai aparţine altcuiva.

– Îmi aparţine mie.

– Îi aparţine lui Hector, zise Ahile. Dar... oare cum să-ţi spun asta? Suriyawong nu a fost singur în biroul lui atunci când clădirea a explodat. O altă persoană a contribuit cu bucăţele de carne şi oase şi cu o ceaţă de sânge la măcelul general. Din nefericire, asta înseamnă că nu mai pot să-i târăsc cadavrul în jurul zidurilor Troiei.

Petrei i se făcu rău. O auzise spunându-i lui Virlomi „Eu sunt Briseis”? Şi despre cine vorbea, când spunea astfel de lucruri despre Hector?

– Spune-mi despre ce vorbeşti sau taci, ceru Petra.

– Oh, nu-mi spune că n-ai văzut acele mesaje de pe toate forumurile. Despre Briseis, despre Guinevere şi alte eroine de tragedii care au fost legate de vreun stăpân arogant.

– Ce-i cu ele?

– Ştii cine le-a scris, zise Ahile.

– Zău?

– Am uitat. Refuzi să joci astfel de jocuri. Bine, e vorba de Bean, iar tu ştiai asta.

Petra simţi cum i se trezesc emoţii nedorite – şi le înăbuşi.

Dacă acele mesaje erau postate de Bean, atunci el supravieţuise atentatelor anterioare. Dar asta însemna că Bean era „Hector cel Victorios”, iar mica alegorie a lui Ahile voia să spună că Bean se afla într-adevăr la Bangkok, şi Ahile îl depistase şi încercase din nou să-l ucidă. Murise împreună cu Suriyawong.

– Mă bucur că eşti tu aici să-mi spui ceea ce ştiu. Mă scuteşte să-mi utilizez propria memorie.

– Ştiu că eşti distrusă, biata mea Pet. Nostim e, dragă Briseis, că Bean a fost numai un bonus. De la început, ţinta a fost Suriyawong.

– Bun. Felicitări. Eşti un geniu. Orice ai vrea să spun. Aşa că taci şi lasă-mă să mă duc să mănânc.

Să-i vorbească nepoliticos lui Ahile era singura iluzie de libertate pe care şi-o păstrase Petra. Îşi închipuia că el se amuză. Şi nu era atât de proastă ca să-i vorbească astfel de faţă cu altcineva.

– În inima ta, sperai că Bean te va salva, nu-i aşa? zise Ahile. De asta când bătrânul Graff a trimis cererea aia stupidă de informaţii, ai pariat că puştoaica aia de Virlomi o să încerce să-i răspundă lui Bean.

Petra fu cuprinsă de disperare. Ahile chiar supraveghea totul.

– Haide, fântâna e locul cel mai evident în care să fie puse microfoane, zise Ahile.

– Credeam că ai lucruri mai importante de făcut.

– Nimic nu e mai important în viaţa mea decât tine, Pet. Mi-aş dori să te pot convinge să vii în cortul meu.

– M-ai răpit de două ori. Mă urmăreşti peste tot. Nu cred că aş putea fi mai aproape de tine decât sunt.

– În... cortul... meu, zise Ahile. Încă îmi eşti duşman.

– O, am uitat, se presupune că sunt atât de dornică să-mi satisfac stăpânul încât voinţa mea trebuie să i se supună.

– Dacă aş fi vrut, te-aş fi torturat, Pet, spuse Ahile. Dar nu te vreau aşa.

– Ce drăguţ din partea ta.

– Nu, dacă nu poţi fi de partea mea de bunăvoie, ca prieten şi aliat, atunci o să te ucid. Nu sunt genul care să tortureze.

– Asta după ce te vei folosi de munca mea.

– Dar nu mă folosesc de munca ta.

– Mda, aşa e. Pentru că Suriyawong e mort, şi deci nu mai trebuie să-ţi faci griji că vei avea un adversar serios.

Ahile râse.

– Desigur. Aşa e.

Ceea ce însemna, bineînţeles, că nu înţelesese deloc.

– E uşor să păcăleşti o persoană pe care o ţii închisă într-o cutie. Nu ştiu decât ceea ce-mi spui tu.

– Dar eu îţi spun totul, sublinie Ahile, iar tu trebuie să fii suficient de isteaţă ca să înţelegi.

Petra închise ochii. Continua să se gândească la bietul Suriyawong. Mereu atât de serios. Făcuse tot ce putuse mai bine pentru ţara sa, ca apoi să fie ucis de propriul lui comandant. Oare el ştiuse asta? Sper că nu.

Dacă ar fi continuat să se gândească la bietul Suriyawong, n-ar mai fi fost nevoită să se gândească la Bean deloc.

– Nu mă asculţi, zise Ahile.

– O, mulţumesc că mi-ai spus. Eu credeam că te ascult.

Ahile vru să-i spună ceva, dar apoi lăsă capul în jos. Purta în ureche un receptor radio conectat la pupitru.

Cineva tocmai începuse să-i vorbească.

Ahile îi întoarse spatele. Scrise ceva la pupitru, cin câteva lucruri. Faţa lui nu trăda nicio emoţie – dar tocmai asta reprezenta o schimbare, căci zâmbise şi fusese politicos până când auzise vocea. Ceva mergea prost, într-adevăr. Petra d cunoştea destul de bine ca să creadă că recunoaşte semne de furie. Sau poate – se întreba ea, spera – de teamă.

– Nu sunt morţi, spuse Petra.

– Sunt ocupat.

Ea râse.

– Ăsta e mesajul, nu-i aşa? Încă o dată, asasinii tăi au dat-o în bară. Dacă vrei o treabă bine făcută, Ahile, trebuie s-o faci cu mâna ta.

Se întoarse de la display şi o privi în ochi.

– A trimis un mesaj din cazarma trupei lui de atac din Thailanda. Bineînţeles că Chakri a aflat.

– N-a murit, zise Petra. Continuă să te învingă.

– Abia a scăpat cu viaţă, iar planurile mele nu au avut nimic de suferit...

– Fii serios, şti că el a făcut să fii dat afară din Rusia.

Ahile ridică sprâncenele.

– Deci recunoşti că ai trimis un mesaj codificat.

– Bean nu are nevoie de mesaje codificate ca să te învingă,

replică ea.

Ahile se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea. Petra se încorda, aşteptându-se să fie pălmuită. Dar el îi puse o mână pe piept şi răsturnă scaunul pe spate.

Capul ei lovi podeaua. Rămase ameţită, luminiţe străbătându-i vederea periferică. Urmă un val de durere şi greaţă.

– A trimis după draga de sora Carlotta, zise Ahile.

Vocea lui nu trăda nicio emoţie. Zboară în jurul lumii ca să-l ajute pe el. Nu-i drăguţ din partea ei?

Petra abia putea înţelege ce-i spunea. Singurul gând de care reuşea să se agate era: Să nu rămân cu probleme la creier. Asta era întreaga ei personalitate. Mai degrabă ar fi murit decât să-şi piardă inteligenţa care o făcuse să fie ceea ce era.

– Dar asta îmi dă timp să pun la cale o mică surpriză, zise Ahile. Cred că o să-l fac pe Bean să regrete tare mult că trăieşte.

Petra vru să spună ceva, dar nu-şi putu aminti ce anume. Apoi nu-şi putu aminti ce spusese el.

– Cum?

– O, biata ta minte e în ceaţă, Pet? Ar trebui să ai mai multă grijă când te laşi pe spate în scaun.

Acum îşi amintea ce spusese el. O surpriză. Pentru sora Carlotta. Ca să-l facă pe Bean să regrete că trăieşte.

– Sora Carlotta te-a luat de pe străzile din Rotterdam, zise Petra. Ei îi datorezi totul. Operaţia la picior. Şcoala de Luptă.

– Nu-i datorez nimic. Vezi tu, ea l-a ales pe Bean. Pe el l-a trimis. Pe mine m-a dat deoparte. Eu sunt cel care a adus civilizaţia pe stradă. Eu sunt cel care l-am ţinut în viaţă pe preţiosul ei Bean. Dar ea l-a trimis pe el în spaţiu, iar pe mine m-a lăsat în mizerie.

– Bietul copilaş.

O lovi puternic în coaste. Ea icni.

– Cât despre Virlomi, zise el, cred că mă pot folosi de ea ca să-ţi dau o lecţie în privinţa lipsei de loialitate faţă de mine.

– Asta e calea ta de a mă aduce în cortul tău.

O lovi din nou. încercă să nu geamă, dar sunetul ieşi. Strategia de rezistenţă pasivă nu mergea.

El se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Hai, de ce stai acolo? Ridică-te.

– Omoară-mă şi termină odată, zise ea. Virlomi n-a făcut decât

să încerce să fie o fiinţă umană decentă.

– Virlomi ştia ce-o să se întâmple.

– Virlomi nu înseamnă nimic pentru tine, decât o cale de a-mi face mie rău.

– Nu eşti chiar aşa de importantă. Dacă vreau să-ţi fac rău, ştiu cum.

Se prefăcu că o loveşte din nou. Ea se încorda, ferindu-se de lovitură. Dar aceasta nu veni. în schimb, el îi întinse mâna.

– Ridică-te, draga mea Pet. Podeaua nu e un loc pe care să dormi.

Ea se întinse şi-i apucă mâna. Îl lăsă să suporte cea mai mare parte din greutatea ei atunci când se ridică, astfel încât el fu nevoit să tragă cu putere.

Prostule, gândi ea. M-am antrenat pentru lupta corp la corp. Tu n-ai stat la Şcoala de Luptă suficient de mult ca să înveţi şi asta.

Imediat ce se fixă pe picioare se repezi în sus.

Deoarece în aceeaşi direcţie trăgea şi el, îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă pe spate, căzând peste picioarele scaunului ei.

Nu se lovi la cap. încercă imediat să se ridice. Dar ea ştia cum să răspundă mişcărilor lui, lovindu-l puternic cu bocancii ei militari, mutându-şi greutatea astfel încât loviturile să nu cadă niciodată în locurile pe care el le proteja. Fiecare lovitură îl duru. Încercă să se tragă de-a-ndărătelea, dar ea insistă, fără să încetinească, şi pentru că el îşi folosea braţele ca să se târască pe podea reuşi să-l lovească în cap, o izbitură care-l răsturnă pe spate.

Nu era inconştient, ci doar puţin ameţit. Bun, să vezi şi tu cum e. Încercă nişte figuri din luptele de pe stradă, dând din picioare în timp ce privea în altă parte, dar era patetic. Ea trecu cu uşurinţă de picioarele lui şi-i aplică o lovitură exact între picioare.

El strigă de durere.

– Hai, ridică-te, zise ea. Vrei s-o ucizi pe Virlomi, ucide-mă pe mine mai întâi. Fă-o. Tu eşti asasinul.

Scoate pistolul. Hai.

În clipa următoare, fără ca ea să vadă exact cum, avea cu adevărat un pistol în mână.

– Mai loveşte-mă o dată, zise el printre dinţii strânşi.

Loveşte-mă mai repede decât glonţul ăsta. Ea nu se mişcă.

– Credeam că vrei să mori, insistă el.

Acum înţelese. N-o va împuşca. Nu înainte de a o împuşca pe Virlomi în faţa ei.

Ratase ocazia. Când era la pământ, înainte de a scoate pistolul – din spatele centurii? de sub vreo mobilă? – ar fi trebuit să-i rupă gâtul. Nu era un meci de lupte, avusese o şansă de a-i pune capăt. Dar instinctul prevalase, iar ea nu avea instinctul de a ucide, ci doar de a-şi scoate adversarul din luptă, pentru că aşa învăţase la Şcoala de Luptă.

Dintre toate lucrurile pe care le-aş fi putut învăţa de la Ender, tocmai instinctul de ucigaş, căutarea de la început a loviturii finale, tocmai asta să-mi fi scăpat?

Era ceva ce Bean îi explicase în legătură cu Ahile. Ceva ce îi spusese Graff, după ce d trimisese înapoi pe Pământ. Că Ahile trebuia să ucidă pe oricine îl văzuse vreodată neajutorat. Chiar şi doctorul care îi vindecase piciorul infirm, pentru că îl văzuse zăcând anesteziat şi-l operase cu bisturiul.

Petra tocmai distrusese ceea ce îl determina să o ţină în viaţă. Orice ar fi vrut de la ea, acum nu mai voia. Nu va mai suporta s-o ştie în jurul lui. Era ca şi moartă.

Dar, indiferent ce s-ar fi petrecut, ea era încă un tactician. Chiar cu capul îngreunat cum era acum, mintea îi funcţiona. Duşmanul vede lucrurile într-un anume fel; schimbă-le ca să-l faci să le vadă altfel.

Petra râse.

– N-am crezut c-o să mă laşi vreodată să fac asta, zise.

El se ridică în picioare cu greu, chinuit, ţinând pistolul îndreptat spre ea.

Petra continuă.

– Tu întotdeauna a trebuit să fii el supremo, ca şefii din Şcoala de Luptă. Niciodată n-am crezut că ai curajul să fii ca Ender sau ca Bean, până acum.

Ahile continua să tacă. Dar stătea şi asculta.

– E o nebunie, nu-i aşa? Dar Bean şi Ender erau aşa de mici. Şi nu le păsa. Toată lumea privea în jos spre ei, eu eram ca un turn pe lângă ei, dar erau singurii tipi din Şcoala de Luptă pe care nu-i îngrozea ideea ca lumea să vadă că o fată e mai bună decât ei, mai mare decât ei.

Dă-i înainte, continuă să inventezi.

– L-au adus pe Ender prea devreme în armata lui Bonzo, nu

era pregătit. Nu ştia să facă nimic. Iar Bonzo doar dădea ordine, nimeni nu putea lucra cu el. Şi a venit copilaşul ăsta, neajutorat, nu ştia nimic. Asta-mi place mie, Ahile. Mai inteligent decât mine, dar mai mic.

Aşa că l-am învăţat eu. Nu mă interesa să-l cizelez pe Bonzo. Era aşa cum ai fost tu mereu, îmi arăta tot timpul cine e şeful. Dar Ender a ştiut să-mi dea mână liberă. Eu l-am învăţat totul. Aş fi murit pentru el.

– Eşti bolnavă, zise Ahile.

– Oh, ai de gând să-mi spui că nu ştiai? Ai avut tot timpul pistolul, de ce m-ai lăsat să fac asta, dacă nu... dacă nu încercai să...

– Ce să încerc?

Îşi păstra vocea egală, dar nebunia lui era pe deplin vizibilă, şi glasul îi tremura puţin. Îl împinsese dincolo de limitele echilibrului psihic, în adâncurile demenţei lui. Pe Caligula îl vedea ea acum. Dar o asculta. Dacă ar fi găsit povestea adecvată pentru ceea ce tocmai se întâmplase, poate că s-ar împăca şi cu... altceva. Să-şi facă armăsarul consul. S-o facă pe Petra...

– Nu încercai să mă seduci? întrebă ea.

– Nici măcar n-ai sâni.

– Nu cred că după sâni te uiţi tu, zise ea. Altfel nu m-ai fi târât peste tot după tine. Ce-a fost toată vorbăria aia, cum că mă vrei în cortul tău? Loialitate? Tu vrei ca eu să-ţi aparţin. Şi tot timpul ai făcut pe durul, tratându-mă ca pe un nimic – asta nu putea decât să-mi provoace dispreţul. Te priveam mereu cu superioritate.

Erai un nimic, doar un sac de testosteron, un cimpanzeu urlând şi bătându-se cu pumnii în piept. Şi apoi m-ai lăsat – m-ai lăsat, nu-i aşa? Doar nu vrei să cred că am făcut-o într-adevăr singură.

Un zâmbet slab îi flutură pe colţurile buze.

– Dacă tu crezi că am făcut-o intenţionat, asta nu strică tot? zise el.

Păşi spre el, drept în bătaia armei şi, lăsând-o s-o apese pe stomac, se ridică, îl prinse de gât şi-i trase capul în jos astfel încât să-l poată săruta.

Habar n-avea cum s-o facă, nu văzuse decât în filme. Dar se descurca aparent destul de bine. Pistolul rămase lipit de

abdomenul ei, dar celălalt braţ o cuprinse, trăgând-o mai aproape.

Într-un colţ de memorie îi reveni ceea ce-i spusese Bean – că ultimul lucru pe care-l făcuse Ahile înainte de a ucide pe Poke, prietena lui Bean, fusese s-o sărute.

Bean avusese coşmaruri din cauza asta. Ahile sărutând-o, apoi în mijlocul sărutului strangulând-o. Bean nu văzuse de fapt partea asta. Poate nici măcar nu se întâmplase aşa.

Dar indiferent cum, era periculos să săruţi un băiat ca Ahile. Şi mai era şi pistolul proptit în abdomenul ei. Poate asta era clipa pe care şi-o dorea – să sărute o fată şi să-i facă o gaură în trup în acelaşi timp.

Ei bine, trage, gândi ea. Mai bine să mor înainte să te văd ucigând-o pe Virlomi pentru crima de a-i fi fost milă de mine şi de a fi avut destul curaj ca să acţioneze. Mai bine te sărut decât să te văd omorând-o, deşi nimic pe lumea asta nu mă poate dezgusta mai mult decât să fiu nevoită să pretind că tu eşti... ceea ce... iubesc.

Sărutul se termină. Dar ea nu-i dădu drumul. Nu se retrase, nu se desprinse din îmbrăţişare. El trebuia să creadă că îl dorea. Că era în nenorocitul lui de cort.

Ahile respira uşor, rapid. Inima îi bătea repede. Preludiul unei crime? Sau doar urmarea unui sărut.

– Am spus că-i voi ucide pe toţi cei care încearcă să-i răspundă lui Graff, zise. N-am încotro.

– Ea nu i-a răspuns lui Graff, nu-i aşa? spuse Petra. Ştiu că trebuie să ţii lucrurile sub control, dar nu e necesar să fii o scorpie îngâmfată. Ea nu ştie că tu ştii ce a făcut.

– Va crede că poate să scape.

– Dar eu voi şti că nu ţi-e frică să-mi dai ceea ce vreau.

– Ce, crezi că ai găsit o cale să mă convingi să fac ce vrei tu?

Acum se putea îndepărta de el.

– Credeam că am găsit un bărbat care nu trebuie să demonstreze că e puternic tratându-i urât pe oameni. Se pare că m-am înşelat. Fă ce vrei. Cei ca tine mă dezgustă.

Puse cât putu de mult dispreţ în glas, în expresia feţei.

– Hai, demonstrează-mi că eşti bărbat. împuşcă-mă. Împuşcă pe toată lumea. Am cunoscut bărbaţi adevăraţi. Credeam că tu eşti unul dintre ei.

Ahile coborî pistolul. Ea nu-şi arătă uşurarea.

Continuă doar să-l privească în ochi.
– Să nu-ţi închipui că mă înţelegi, spuse el.
– Nu mă interesează dacă te înţeleg sau nu. Pentru mine contează că eşti primul om, după Ender şi Bean, care are suficient curaj să mă lase să-l domin.
– Asta ai de gând să spui? întrebă el.
– Să spun? Cui? N-am niciun prieten aici. Singura persoană de aici cu care merită să stau de vorbă eşti tu.
El respira din nou greu, din nou cu o sclipire de nebunie în ochi.
Ce nu am spus bine?
– O să reuşeşti, zise ea. Nu ştiu cum o s-o faci, dar o simt. Tu o să conduci întregul spectacol. O să-ţi stea cu toţii la picioare, Ahile. Guverne, universităţi, corporaţii, toţi vor fi dornici să-ţi facă pe plac. Dar când vom fi singuri, unde nu ne poate vedea nimeni altcineva, vom şti amândoi că eşti suficient de puternic ca să ţii lângă tine o femeie puternică.
– Tu? zise Ahile. Femeie?
– Dacă nu sunt femeie, ce caut aici cu tine?
– Dezbracă-te, zise el.
Nebunia era încă acolo. O testa, într-un fel oarecare. Aştepta să arate...
Să arate că se preface. Că în realitate se teme de el. Că toată povestea ei era o minciună, făcută să-l păcălească.
– Nu, zise ea. Dezbracă-te tu.
Nebunia se stinse.
Ahile zâmbi.
Îndesă pistolul în spatele pantalonilor.
– Şterge-o de-aici, făcu. Avem un război de condus.
– E noapte. Nu se mişcă nimeni.
– În războiul ăsta nu sunt numai armatele, zise Ahile.
– Când o să ajung să stau în cortul tău? întrebă ea. Ce trebuie să fac?
Nu putea crede că spune aşa ceva, când de fapt cel mai mult îşi dorea să plece.
– Trebuie să fii lucrul de care am nevoie. Iar în momentul de faţă nu eşti.
Se îndreptă spre pupitru şi se aşeză.
– Şi ridică scaunul în drum spre ieşire.
Începu să scrie ceva. Ordine? Pentru ce? Pe cine să omoare?

Nu întrebă. Ridică scaunul. Ieşi.

Merse pe coridoare până în camera în care dormea singură. Ştiind, la fiecare pas, că e urmărită. Vor exista înregistrări video. Le va analiza ca să vadă cum acţiona ea. Să vadă dacă vorbise serios. Nu se putea opri să-şi lipească faţa de perete şi să plângă. Trebuia să fie... cum? Cum ar trebui să joace într-un film rolul unei femei frustrate fiindcă nu poate fi alături de bărbatul ei?

Nu ştiu! strigă în sinea ei. Nu sunt actriţă!

Apoi, o voce mult mai liniştită din mintea ei îi răspunse. Ba da, eşti. Şi încă una bună. Fiindcă pentru încă câteva minute, poate încă o oră, poate pentru încă o noapte, trăieşti.

Lipsea totuşi triumful. Nu se putea bucura, nu-şi putea arăta uşurarea. Frustrare, iritare – şi durere acolo unde o lovise, unde capul ei izbise podeaua – doar atât putea să arate.

Chiar şi singură în pat, cu luminile stinse, stătea întinsă, prefăcându-se, minţind. Sperând că nu va face ceva în somn care să-l provoace. Care să-i aducă în ochi acea privire dementă, înspăimântată, cercetătoare. Nimic nu garanta asta, desigur. Nu existase niciun semn de nebunie când îi împuşcase pe oamenii din dubita de pâine în Rusia. Să nu-ţi închipui că mă înţelegi, spusese.

Ai câştigat, Ahile. Nu cred că te-am înţeles. Dar am învăţat să cânt la un nenorocit de instrument complicat.

Asta e ceva.

Şi eu te-am doborât, te-am bătut măr, te-am lovit la ouşoare şi te-am făcut să crezi că-ţi place. Omoară-mă mâine sau când vrei tu – nu-mi poţi lua faptul că pantoful meu te-a izbit în faţă.

Dimineaţa, Petra constată cu mulţumire că e încă în viaţă, deşi făcuse ceea ce făcuse seara trecută. O durea capul, coastele o chinuiau, dar n-avea nicio fractură. Şi murea de foame. Sărise peste cina din seara trecută, şi poate ceva legat de faptul că-şi bătuse temnicerul făcea să-i fie foame în mod deosebit. De obicei nu mânca de dimineaţă, deci nu avea un loc anume în care să stea. La celelalte mese stătea singură, iar ceilalţi, respectându-i singurătatea şi temându-se de Ahile, nu se aşezau lângă ea.

Dar astăzi, dintr-un impuls, îşi duse tava la o masă la care mai erau doar vreo două locuri libere. Conversaţia se opri la început când se aşeză, şi câţiva o salutară.

Le întoarse zâmbetul, apoi se concentra asupra mâncării. Conversaţia îşi reluă cursul.

– N-avea cum să plece din bază.

– Deci încă e aici.

– Doar dacă n-a luat-o cineva.

– Poate are o misiune specială sau ceva de genul ăsta.

– Sayagi spune că el crede că e moartă.

Petra fu scuturată de un fior.

– Cine? întrebă.

Ceilalţi se uitară la ea, apoi îşi feriră privirile. în cele din urmă cineva spuse:

– Virlomi.

Virlomi dispăruse. Şi nimeni nu ştia unde era. A ucis-o. A spus că o va face, şi a făcut-o. Singurul lucru pe care l-am obţinut seara trecută a fost că nu a făcut-o în faţa mea.

Nu pot suporta asta. Sunt terminată. Viaţa mea nu mai are niciun sens. Să fiu prizoniera lui, iar el să omoare pe oricine încearcă să mă ajute în vreun fel... Nimeni nu o privea. Nici nu mai vorbeau.

Ştiau că Virlomi încercase să-i răspundă lui Graff, pentru că probabil îi spusese ceva lui Sayagi când se dusese ieri la el. Iar acum a dispărut.

Petra ştia că trebuie să mănânce, oricât de rău o durea inima, oricât de mult ar fi vrut să plângă, să fugă strigând din cameră, să cadă la pământ şi să le ceară iertare... pentru ce? Pentru că ea trăia, în timp ce Virlomi era moartă.

Termină ceea ce putu să mănânce şi părăsi sala de mese.

Dar în timp ce mergea pe coridoare spre încăperea în care lucrau cu toţii îşi dădu seama: Ahile n-ar fi omorât-o în felul ăsta. Nu avea rost s-o ucidă dacă ceilalţi nu vedeau cum e ridicată şi arestată. Nu-i folosea la nimic dacă dispărea pur şi simplu în noapte.

De asemenea, dacă evadase el nu putea să anunţe. Ar fi fost şi mai rău. Va rămâne tăcut şi va lăsa tuturor impresia că probabil murise.

Petra şi-o imagină pe Virlomi ieşind cu curaj din clădire, izbândind prin pură bravadă. Sau poate, îmbrăcată ca una dintre femeile care spălau podelele şi ferestrele, se strecurase neobservată. Sau se căţărase pe un zid, sau alergase peste un câmp minat? Petra nici măcar nu ştia cum arăta perimetrul sau

cât de strict era păzit. Nu făcuse niciodată vreun tur. Dorinţe, astea sunt gândurile mele, îşi spuse în timp ce se apuca de treburile zilnice. Virlomi e moartă, iar Ahile întârzie să anunţe ca să ne facă pe toţi să suferim din cauza incertitudinii.

Dar când ziua trecu şi Ahile nu se arătă. Petra începu să creadă că poate scăpase. Poate Ahile se ţinea deoparte pentru că nu voia ca cineva să speculeze pe tema posibilelor vânătăi. Sau poate avea probleme şi chemase un doctor să-l vadă – şi să-l ajute Dumnezeu dacă Ahile hotăra că un doctor care se ocupa de testiculele lui rănite merita pedeapsa cu moartea.

Poate că se ţinea deoparte pentru că Virlomi dispăruse, iar Ahile nu voia ca ei să vadă că e frustrat şi vulnerabil. Când o va prinde şi va putea s-o târască în încăperea aceea şi s-o împuşte în faţa lor, atunci va fi în stare să-i înfrunte.

Atâta timp cât asta nu se întâmpla, exista o şansă ca Virlomi să fie în viaţă.

Rămâi în viaţă, prietena mea. Fugi departe şi nu te opri pentru nimic în lume. Treci frontiera, găseşte-ţi un refugiu, înoată până în Sri Lanka, zboară pe Lună. Descoperă un miracol, Virlomi, şi trăieşte.

15.
CRIMA

To: Graff%pilgrimage@colmin.gov
From: Carlotta%agape@vatican.net/orders/sisters/ind
Re: Rog dă mai departe

Fişierul ataşat e criptat. Te rog aşteaptă douăsprezece ore de la momentul expedierii şi, dacă nu ai nicio veste de la mine, dă-i-l lui Bean. El va şti cheia.

Dură mai puţin de patru ore pentru ca baza înaltului comandament din Bangkok să fie inspectată şi securizată. Experţi în computere încercau să afle cu cine comunicase Naresuan în exterior şi dacă era într-adevăr implicată o putere străină sau jocul lui era o aventură personală. Când Suriyawong îşi termină treaba cu primul ministru, se întoarse singur la baraca unde aştepta Bean.

Majoritatea soldaţilor lui Bean se întorseseră deja, iar Bean îi trimisese pe cei mai mulţi să se culce. încă mai urmărea sporadic ştirile, nu se spunea nimic nou, îl interesau numai

interpretările realizatorilor. în Thailanda totul era încărcat de patriotism. Peste hotare, bineînţeles, era altă poveste. Toate emisiunile străine abordau o părere mai sceptică despre implicarea agenţilor indieni în încercarea de asasinat.

– De ce ar vrea India să provoace intrarea Thailandei în război?

– Ei ştiu că Thadanda va intra în luptă indiferent dacă Birmania i-o cere sau nu. Deci au crezut că trebuie să deposedeze Thailanda de cel mai bun absolvent al Şcolii de Luptă pe care îl are.

– Un singur copil e atât de periculos?

– Poate ar trebui să întrebaţi Furnicile. Dacă mai găsiţi vreuna.

Iar şi iar, fiecare încercând să pară deştept – sau cel puţin mai deştept decât guvernele indian şi thailandez, jocul pe care mass-media îl juca întotdeauna. Pentru Bean conta cum îl va afecta asta pe Peter. Exista pe undeva vreo menţionare a posibilităţii ca Ahile să conducă lucrurile în India? Niciun cuvânt. Ceva despre mişcările de trupe ale Pakistanului la frontiera cu Iranul? „Bomba din Bangkok” alungase toate poveştile mai lente. Nimeni nu vedea nicio o implicaţie globală.

Atâta timp cât F.I. exista ca să oprească rachetele, nu era decât politica obişnuită a Asiei de Sud. Doar că nu era chiar aşa. Erau toţi atât de preocupaţi să facă pe deştepţii şi să nu pară surprinşi încât nimeni nu se ridica să strige că întreaga serie de evenimente era altfel decât orice se întâmplase până atunci. Cea mai numeroasă naţiune din lume îndrăznise să se întoarcă cu spatele la inamicul său din ultimii două sute de ani şi să invadeze ţara mică şi slabă din est.

Acum India ataca şi Thailanda. Ce însemna asta? Care era ţelul Indiei? Care ar putea fi beneficiul?

De ce nu vorbeau despre lucrurile astea?

– Ei bine, spuse Suriyawong, nu cred că o să mă culc prea devreme.

– E totul în ordine?

– Cam toţi cei care au lucrat îndeaproape cu Chakri au fost trimişi acasă şi puşi sub arest la domiciliu cât timp se desfăşoară ancheta.

– Adică întregul comandament.

– Nu chiar, zise Suriyawong. Cei mai buni ofiţeri activi sunt pe teren. La comanda trupelor. Unul dintre ei va fi adus şi numit

Chakri.

– Ar trebui să-ţi dea ţie postul.

– Ar trebui, dar n-o fac. Ţie nu ţi-e foame?

– E târziu.

– Suntem în Bangkok.

– Hm, nu chiar, zise Bean. Suntem într-o bază militară.

– Când trebuie să sosească prietena ta?

– Mâine dimineaţă. Cum se luminează de ziuă.

– Aoleu. N-o să se simtă prea în apele ei. O întâmpini la aeroport?

– Nu m-am gândit.

– Hai să mâncăm, zise Suriyawong. Ofiţerii aşa fac mereu. Putem lua cu noi câţiva soldaţi ca să fim siguri că nu ne ceartă fiindcă suntem copii.

– Ahile n-o să renunţe să mă omoare.

– Pe amândoi. De data asta amândoi am fost ţinta.

– Ar putea avea un plan de rezervă.

– Bean, mi-e foame. Ţie nu?

Suriyawong se întoarse spre membrii plutonului care îl însoţise.

– Vouă vă e foame?

– Nu chiar, răspunse unul dintre ei. Mâncăm la orele obişnuite.

– Ne e somn, spuse altul.

– E cineva destul de treaz ca să meargă cu noi în oraş?

Imediat toţi făcură un pas în faţă.

– Nu întreba soldaţii perfecţi dacă vor să-şi apere comandantul, zise Bean.

– Alege câţiva să meargă cu noi şi pe ceilalţi trimite-i la culcare.

– Da, domnule, răspunse Bean.

Se întoarse spre soldaţi.

– Să evaluăm corect. Care dintre voi ar avea mai mult de suferit dacă nu doarme suficient noaptea asta?

– Ni se va permite să dormim mâine? întrebă unul.

– Da, zise Bean. Se pune problema cât de mult vă afectează ieşirea din ritm.

– Pentru mine e în regulă.

Alţi patru simţeau la fel. Aşa că Bean îi alese pe cei mai apropiaţi doi.

– Doi dintre voi să stea de pază încă două ore, apoi treceţi la

rotaţia normală.
În afara clădirii, însoţiţi cinci metri mai în spate de cele două gărzi, Bean şi Suriyawong avură ocazia să vorbească deschis. Totuşi, mai întâi de toate Suriyawong trebuia să afle.
– Chiar păstrezi o rotaţie normală a schimbului de pază aici, în interiorul bazei?
– Am greşit? întrebă Bean.
– Evident că nu, dar... chiar eşti paranoic.
– Ştiu că am un duşman care mă vrea mort. Un duşman care trece dintr-o poziţie puternică în alta.
– Din ce în ce mai puternică, spuse Suriyawong. în Rusia nu a avut puterea să pornească un război.
– Poate că nici în India, zise Bean.
– Este război. Vrei să spui că nu-i aşa?
– E războiul lui. Dar probabil încă mai trebuie să-i convingă pe adulţi să-l urmeze.
– Câştigă-i pe câţiva, şi îţi vor da o armată, zise Suriyawong.
– Câştigă puţin mai mulţi, şi îţi vor da o ţară, continuă Bean. Au arătat-o Napoleon şi Washington.
– Câţi trebuie să câştigi ca să-ţi dea lumea?
Bean lăsă întrebarea fără răspuns.
– Oare de ce ne-a urmărit? întrebă Suriyawong, Cred că ai dreptate, operaţiunea asta e în întregime a lui Ahile. Guvernul indian nu urmăreşte genul ăsta de lucruri. India e o ţară democrată. Aruncarea în aer a unor copii nu e bine văzută. N-aveau cum să obţină aprobarea.
– S-ar putea nici măcar să nu fie vorba de India, zise Bean. Nu ştim nimic sigur.
– Doar că e vorba de Ahile. Gândeşte-te câte lucruri nu au niciun sens. O campanie cu o strategie previzibilă, de mâna a doua, pe care probabil vom fi în stare s-o spulberăm. O afacere urâtă ca asta care nu poate decât să păteze reputaţia Indiei în faţa restului lumii.
– Evident că nu acţionează în interesul Indiei. Dar ei cred că da, dacă el e cu adevărat cel care a încheiat înţelegerea cu Pakistanul. Acţionează în interesul său propriu. Şi-mi pot da seama ce câştigă răpind gaşca lui Ender şi încercând să te ucidă pe tine.
– Rivali mai puţini?
– Nu, spuse Bean. îi face pe absolvenţii Şcolii de Luptă să

apară drept cele mai importante arme într-un război.
– Dar el nu e absolvent al Şcolii de Luptă.
– A fost la Şcoala de Luptă, şi are vârsta potrivită. Nu vrea să fie nevoit să aştepte până creşte ca să poată fi regele lumii. Vrea ca toţi să creadă că trebuie să fie conduşi de un copil. Dacă pentru asta merită să te ucidă pe tine, dacă merită să răpească gaşca lui Ender...
De asemenea, asta îl ajută şi pe Peter Wiggin, îşi dădu seama Bean. Nu a fost la Şcoala de Luptă, dar dacă cei mai buni lideri sunt copiii, trecutul lui în persoana lui Locke îl ridică deasupra celorlalţi concurenţi. Calităţile de militar sunt un lucru. Dar încheierea Războiului Ligii reprezintă o referinţă cu mult mai bună. Un atu comparativ cu „psihopaţii expulzaţi din Şcoala de Luptă."
– Crezi că asta-i tot? întrebă Suriyawong.
– Ce să fie? făcu Bean, căci pierduse şirul. A, vrei să spui dacă asta este suficient ca să explice de ce Ahile te vrea pe tine mort? Bean se gândi puţin: Nu ştiu. Poate.
Dar nu ne explică de ce atrage India să lupte într-un război mult mai sângeros decât ar fi necesar.
– Ce zici de asta? Fă-i pe toţi să se teamă de ceea ce va aduce războiul, încât să dorească să sprijine Hegemonia în efortul de a împiedica extinderea războiului.
– Bun, doar că nimeni nu-l va numi pe Ahile Hegemon.
– Corect. Eliminăm posibilitatea ca Ahile să fie pur şi simplu prost?
– Da, asta nu e posibil.
– Dar Petra oare putea să-l păcălească să se ţină de o strategie previzibilă, prostească şi păguboasă?
– Ar fi posibil, numai că Ahile se pricepe foarte bine să citească oamenii. Nu ştiu dacă Petra l-ar putea minţi. N-am văzut-o niciodată minţind pe cineva. Nu ştiu dacă poate.
– N-ai văzut-o niciodată minţind? întrebă Suriyawong.
Bean ridică din umeri.
– Am devenit prieteni foarte buni la sfârşitul războiului. Ea spune ceea se gândeşte. Uneori poate să ascundă ceva, dar îţi spune că o face. Fără abureli, fără prefăcătorii. Uşa e fie deschisă, fie închisă.
– Să minţi cere exerciţiu, zise Suriyawong.
– Cum a făcut Chakri?

– Nu ajungi într-o asemenea poziţie doar prin calităţi militare deosebite. Trebuie să fii foarte bine văzut de foarte multă lume. Şi să ascunzi o mulţime de lucruri.

– Doar nu sugerezi că guvernul Thailandei e corupt, zise Bean.

– Sugerez că guvernul Thadandei înseamnă politică. Sper că asta nu te surprinde. Pentru că auzisem că eşti deştept.

Luară o maşină care să-i ducă până în oraş – Suriyawong avusese întotdeauna autoritatea să rechiziţioneze o maşină şi un şofer, doar că nu o folosise până atunci.

– Aşadar unde mâncăm? întrebă Bean. N-am la mine un ghid al restaurantelor.

– Am crescut într-o familie care avea bucătari mai buni decât orice restaurant, zise Suriyawong.

– Deci mergem la tine acasă?

– Familia mea locuieşte lângă Chiang Mai.

– O să fie zonă de război acolo.

– De asta şi cred că în realitate se află la Vientiane, iar regulile de securitate îi împiedică să-mi spună. Tatăl meu conduce o reţea de fabrici de muniţiei răspândite în teritoriu. Suriyawong rânji: Trebuia să mă asigur că fac rost de câteva slujbe în Ministerul Apărării pentru familia mea.

– Cu alte cuvinte, omul potrivit la locul potrivit.

– Mama ar fi fost cea mai potrivită, dar suntem în Thailanda. Dragostea faţă de cultura occidentală s-a sfârşit acum un secol.

În final trebuiră să-i întrebe pe soldaţi, dar aceştia cunoşteau numai locurile în care îşi permiteau ei să mănânce. Aşa că mâncară într-un mic local non-stop dintr-o zonă a oraşului care nu era nici cea mai rea, dar nici cea mai plăcută. Iar totul fu atât de ieftin încât păru gratis.

Suriyawong şi soldaţii se aruncară pe mâncare de parcă ar fi fost cea mai bună masă din viaţa lor.

– Nu-i grozav? întrebă Suriyawong. Când părinţii mei aveau musafiri şi mâncau în sufragerie tot felul de mâncăruri pretenţioase, noi, copiii, mâneam la bucătărie ceea ce mâncau şi servitorii. Ceva de genul ăsta. Mâncare adevărată.

Fără îndoială din acelaşi motiv şi americanii de la Yum-Yum din Greensboro iubeau mâncarea de acolo. Amintiri din copilărie. Hrană care avea gustul siguranţei şi iubirii şi al recompenselor pentru bună purtare. Un cadou – ieşim în oraş. Bean nu avea astfel de amintiri, bineînţeles. Nu avea nostalgia

ambalajelor adunate din gunoaie şi linse de zahăr ca mai apoi să încerce să recupereze ce i se lipise pe nas. El după ce era nostalgic? Viaţa în „familia” lui Ahile? Şcoala de Luptă?

Puţin probabil. Iar timpul petrecut cu familia sa în Grecia venise prea târziu pentru a mai face parte din amintirile copilăriei. îi plăcuse în Creta, îşi iubea familia, dar nu, singurele amintiri frumoase din copilăria lui erau cele din apartamentul surorii Carlotta atunci când ea d luase de pe stradă şi-i dăduse hrană şi siguranţă, şi-l ajutase să se pregătească ca să treacă testele Şcolii de Luptă – biletul lui de plecare de pe Pământ undeva unde să fie departe de Ahile.

Acelea fuseseră singurele clipe din copilăria lui când se simţise în siguranţă. Şi chiar dacă pe atunci nu crezuse sau nu înţelesese, se simţise şi iubit. Dacă s-ar putea aşeza la o masă într-un restaurant unde să mănânce mâncare ca aceea pe care sora Carlotta o gătea în Rotterdam, probabil s-ar simţi la fel ca acei americani la Yum-Yum sau ca aceşti thailandezi în localul acesta.

– Prietenului nostru Borommakot nu prea-i place mâncarea, zise Suriyawong. Vorbea în thailandeză, pentru că Bean prinsese limba destul de repede, iar soldaţii nu se descurcau prea bine în esenţială.

– Poate că nu-i place, spuse unul dintre soldaţi, dar îl face să crească.

– În curând va fi la fel de înalt ca tine, zise altul.

– Cât de înalţi sunt grecii? întrebă primul.

Bean îngheţă.

La fel şi Suriyawong.

Cei doi soldaţi îi priviră alarmaţi.

– Ce-i, aţi văzut ceva?

– De unde ştii că e grec? întrebă Suriyawong.

Soldaţii se priviră reciproc şi-şi ascunseră zâmbetul.

– Cred că nu sunt proşti deloc, zise Bean.

– Am văzut toate filmele despre Războiul cu Gândacii, ţi-am văzut faţa, crezi că nu eşti celebru? Nu ştiai?

– Dar n-aţi spus niciodată nimic.

– Ar fi fost nepoliticos.

Bean se întrebă câţi oameni îl recunoscuseră în Araraquara şi Greensboro, dar fuseseră prea politicoşi ca să spună ceva.

Era trei dimineaţa când ajunseră la aeroport. Avionul trebuia

să aterizeze în jurul orei şase. Bean era prea excitat ca să doarmă. Rămase de pază şi-i lăsă pe Suriyawong şi pe soldaţi să moţăie.

Astfel, Bean fu cel care observă un început de agitaţie în jurul estradei cu circa patruzeci şi cinci de minute înainte de ora de sosire a avionului. Se ridică şi se duse să întrebe ce se întâmplă.

– Te rog aşteaptă, o să facem un anunţ, spuse controlorul de bilete. Unde sunt părinţii tăi? Sunt aici?

Bean oftă. Cam atât despre celebritate. Măcar Suriyawong ar fi trebuit să fie recunoscut. Apoi se gândi că toţi cei de aici fuseseră de serviciu toată noaptea şi probabil nu auziseră ştirile despre tentativa de asasinat, deci nu văzuseră faţa lui Suriyawong apărând iar şi iar pe ecran. Se întoarse să-l trezească pe unul dintre soldaţi ca să poată afla, ca de la un adult la altul, ce se întâmplase.

Uniforma lui îi uşura accesul la informaţii care unui civil probabil nu i-ar fi fost date. Se întoarse posomorât.

– Avionul s-a prăbuşit, zise.

Bean simţi o greutate în inimă. Ahile? Găsise o cale să ajungă la sora Carlotta?

Imposibil. De unde să fi ştiut? Nu putea monitoriza zborul fiecărui avion din lume. Mesajul trimis de Bean de la computerul din cazarmă. Chakri trebuie să-l fi văzut, dacă nu era deja arestat. Ar fi avut timp să transmită informaţia lui Ahile sau oricărui intermediar. Altfel de unde să fi ştiut Ahile că va veni Carlotta?

– De data asta nu a fost el, zise Suriyawong, căruia Bean îi spusese la ce se gândea. Există o mulţime de cauze pentru care un avion să dispară de pe radare.

– N-a spus că a dispărut, zise soldatul. A spus că s-a prăbuşit.

Suriyawong părea sincer îndurerat.

– Îmi pare rău, Borommakot.

Apoi Suriyawong se duse la telefon şi contactă biroul primului ministru. Faptul de a fi mândria Thailandei, care tocmai supravieţuise unui atentat, avea şi părţi bune. în câteva minute erau escortaţi în sala de şedinţe a aeroportului unde oficialităţi din guvern şi militari discutau, împreună cu reprezentanţi ai aviaţiei şi ai agenţiilor de investigaţii din întreaga lume.

Avionul se prăbuşise deasupra Chinei de Sud. Era un zbor al companiei Air Shanghai, iar China trata faptul drept o problemă

internă, refuzând accesul anchetatorilor străini la locul accidentului. Dar sateliţii de trafic aerian înregistraseră totul – fusese o explozie, una mare, iar avionul fusese făcut bucăţele înainte ca vreo parte din el să ajungă pe pământ. Nicio şansă să existe supravieţuitori.

Rămânea doar o palidă speranţă. Poate că ratase vreo legătură. Poate nu se afla la bord. Dar se aflase.

Aş fi putut s-o opresc, gândi Bean. Când am fost de acord să am încredere în primul ministru fără să aştept sosirea Carlottei, aş fi putut să-i trimit imediat vorbă să se întoarcă acasă. în loc să facă aşa, el aşteptase şi se uitase la televizor apoi ieşise să-şi petreacă noaptea în oraş. Pentru că voia s-o revadă. Pentru că fusese speriat şi avea nevoie s-o aibă alături.

Pentru că fusese prea egoist ca să se gândească la ce pericol o expunea. Călătorea sub propriul ei nume aşa ceva nu făcuse niciodată cât timp fuseseră împreună. Oare era vina lui?

Da. Pentru că o somase atât de urgent să vină încât ea nu mai avusese timp să se ascundă. Pusese Vaticanul să-i aranjeze zborul, şi asta fusese tot. Sfârşitul vieţii ei. Sfârşitul misiunii ei, aşa ar fi gândit ea. Lucrurile lăsate neterminate. Treaba pe care va trebui s-o facă altcineva.

Tot ce făcuse el, din clipa în care o întâlnise, fusese să fure din timpul ei, s-o îndepărteze de lucrurile care contau cu adevărat în viaţa ei. S-o facă să-şi facă meseria în fugă, pe ascuns, de dragul lui. De câte ori avusese nevoie de ea, ea lăsase totul baltă. Oare ce făcuse el ca să merite asta? Ce-i oferise în schimb? Iar acum îi întrerupsese munca pentru totdeauna. Trebuia să fie atât de supărată. Dar chiar şi acum, dacă ar fi putut vorbi cu ea, ştia ce i-ar spune.

Întotdeauna a fost alegerea mea, ar spune ea. Tu eşti o parte din misiunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Viaţa are un sfârşit, şi nu mi-e teamă să mă întorc la Dumnezeu. Nu mă tem decât pentru tine, pentru că eşti mereu aşa de străin faţă de El.

Ar fi fost bine să poată crede că, într-un fel, mai trăieşte. Că este undeva împreună cu Poke, poate, luând-o în grija ei aşa cum d luase în grija ei pe Bean cu ani în urmă. Şi amândouă să râdă şi să depene amintiri despre neîndemânaticul de Bean care reuşea să omoare oamenii.

Cineva îi atinse braţul.

– Bean, şopti Suriyawong, Bean, hai să plecăm de aici.

Bean se adună şi-şi dădu seama că îi şiroiau lacrimile pe obraji.

– Rămân, zise.

– Ba nu, insistă Suriyawong. Aici n-o să se întâmple nimic. Hai să mergem la reşedinţa oficială. Acolo se strâng diplomaţii.

Bean îşi şterse ochii cu mâneca, simţindu-se ca un copil mic. Să facă aşa ceva în faţa acestor bărbaţi. Dar era doar ceva penibil – un semn de slăbiciune cu mult mai rău ar fi fost să se ascundă sau să le ceară, patetic, să nu vorbească despre asta. Făcuse ceea ce făcuse, ei văzuseră, fie ce-o fi. Dacă sora Carlotta nu merita câteva lacrimi din partea cuiva care îi datora atât de mult cât îi datora Bean, atunci pentru ce ar exista lacrimi şi când ar trebui vărsate?

Îi aştepta o escortă a poliţiei. Suriyawong le mulţumi gărzilor lor şi le ordonă să se întoarcă la cazarmă.

– Nu trebuie să vă treziţi decât atunci când aveţi voi chef, zise.

Ei îl salutară pe Suriyawong. Apoi se întoarseră spre Bean şi-l salutară şi pe el. Scurt. Cât mai militar cu putinţă. Fără compătimire. Doar onoare. Le întoarse salutul în acelaşi fel – fără recunoştinţă, doar cu respect.

Dimineaţa la reşedinţa oficială fu pe rând enervantă şi plicticoasă. China era intransigentă. Cu toate că cei mai mulţi pasageri fuseseră thailandezi, oameni de afaceri şi turişti, era vorba de un avion chinez în spaţiul aerian al Chinei, şi pentru că existau indicaţii că mai degrabă ar fi putut fi un atac cu rachete sol-aer decât o bombă la bord, totul era ţinut sub strict control militar. Categoric fusese Ahile, Bean şi Suriyawong erau de acord aici. Iar ei discutaseră destul despre Ahile, aşa că Bean îl lăsă pe Suriyawong să-i informeze pe militarii thailandezi şi pe şefii departamentelor de stat care aveau nevoie de toate datele care ar fi putut face puţină lumină.

De ce ar fi vrut India să arunce în aer un avion de pasageri zburând deasupra Chinei? Oare numai ca să ucidă o călugăriţă care venea la Bangkok să viziteze un băiat grec? Era prea tras de păr ca să creadă aşa ceva. Şi totuşi, pas cu pas, şi cu ajutorul ministrului colonizării care le putea oferi detalii despre psihopatologia lui Ahile care nu se găsiseră nici măcar în rapoartele lui Locke despre el, începură să înţeleagă că da, era foarte posibil să fie un fel de mesaj sfidător de la Ahile pentru

Bean, care îi spunea că poate de data asta a scăpat, dar el încă mai are puterea să ucidă pe cine vrea.

În timp ce Suriyawong discuta, Bean fu condus la etajul reşedinţei particulare, unde soţia primului ministru îl invită cu amabilitate într-o cameră de oaspeţi şi întrebă dacă ar putea trimite după un prieten sau un membru al familiei ori dacă dorea un pastor sau un preot de o anume religie. El îi mulţumi şi-i spuse că singurul lucru de care avea într-adevăr nevoie era să petreacă puţin timp singur.

Ea închise uşa în urma ei, iar Bean plânse în tăcere până la epuizare şi apoi, încovrigat pe covorul de pe podea, adormi.

Când se trezi lumina zilei încă mai strălucea dincolo de obloane. îl dureau ochii din cauza plânsului. Era tot extenuat. Probabil se trezise fiindcă trebuia să meargă la baie. îi era şi sete. Aşa era viaţa. îndopat, evacuat. Somn şi trezire, somn şi trezire. O, şi puţină reproducere când şi când. Dar el era prea tânăr, iar sora Carlotta renunţase la partea asta a vieţii. Deci pentru ei ciclul vieţii fusese destul de asemănător. Să-şi găsească un scop în viaţă. Dar care? Bean era celebru. Numele lui va dăinui pentru totdeauna în cărţile de istorie. Probabil doar ca parte a unei liste în capitolul despre Ender Wiggin, dar era bine şi aşa, însemna mai mult decât ceea ce obţin majoritatea oamenilor. Apoi va muri şi nu-i va mai păsa.

Carlotta nu va apărea în nicio carte de istorie. Nici măcar o notiţă. Ei, de fapt nu era adevărat. Ahile va fi faimos, iar ea era cea care-l descoperise. La urma urmelor, asta merita mai mult decât o notiţă. Numele ei va fi ţinut minte, dar întotdeauna legat de nebunul care o ucisese fiindcă îl văzuse cât fusese de vulnerabil şi-l salvase de viaţa pe străzi.

Ahile a ucis-o, dar bineînţeles cu ajutorul meu. Bean se forţă să se gândească la altceva. Deja simţea acea arsură în pleoape care însemna că lacrimile sunt pe cale să izbucnească. Gata cu asta. Trebuia să-şi adune mintea. Era foarte important să continue să gândească.

În cameră era un computer, cu link-urile standard şi câteva dintre softurile de conectare cele mai cunoscute în Thailanda. Rapid Bean se înregistra cu una dintre identităţile sale mai puţin folosite. Graff ar trebui să ştie lucruri care nu ajungeau la guvernul thailandez. La fel şi Peter. Iar ei i-ar fi scris.

Bineînţeles că existau mesaje cifrate de la amândoi pe unul

dintre siturile lui. Le extrase pe ambele. Erau identice. Un e-mail trimis chiar de sora Carlotta. Amândouă spuneau acelaşi lucru. Mesajul sosise la nouă dimineaţa, ora Thailandei. Ar fi trebuit să aştepte douăsprezece ore pentru cazul în care sora Carlotta însăşi îi contacta ca să retragă mesajul. Dar când aflaseră din surse independente că nu mai exista nicio şansă ca ea să fie în viaţă, deciseseră să nu mai aştepte. Oricare ar fi fost mesajul, sora Carlotta îl crease în aşa fel încât dacă ea nu lua nicio măsură ca să-l blocheze, zilnic, acesta ar fi plecat automat spre Graff şi spre Peter pentru ca ei să i-l transmită lui.

Ceea ce însemna că în fiecare zi a vieţii ei ea se gândise la Bean, făcuse ceva care să-l împiedice să vadă această notă, şi totuşi se asigurase şi că în final va vedea ceea ce conţine mesajul.

Un rămas-bun al ei. Bean nu voia să-l citească. Plânsese destul. Nu-i mai rămăsese nimic.

Şi totuşi ea dorise ca el să citească. La urma urmelor, îl scrisese pentru el, cu siguranţă şi el ar putea face asta pentru ea.

Fişierul avea o criptare dublă. După ce îl deschise cu propria lui cheie de decriptare, rămânea în continuare codificat. Habar n-avea care ar fi putut fi parola, în consecinţă trebuia să fie ceva la care ea s-ar aştepta ca el să se gândească. Şi fiindcă el va încerca să găsească cheia doar după moartea ei, alegerea era evidentă. Introduse numele Poke şi decriptarea începu imediat. Era, după cum se aşteptase, o scrisoare către el.

Dragă Julian, dragă Bean, dragul meu prieten.

Poate că Ahile m-a ucis, poate nu. Ştii ce părere am eu despre răzbunare. Pedeapsa aparţine lui Dumnezeu, şi în plus furia îi prosteşte pe oameni, chiar şi pe cei deştepţi ca tine. Ahile trebuie oprit pentru că este ceea ce este, nu pentru că mi-ar fi făcut ceva mie. Pentru mine nu contează cum mor. Contează numai cum am trăit, iar asta Mântuitorul trebuie s-o judece.

Dar tu ştii deja aceste lucruri, şi nu acesta este motivul pentru care îţi scriu această scrisoare. Este vorba despre o informaţie privitoare la tine, pe care ai dreptul s-o afli. Nu este un lucru plăcut şi voiam să aştept până când vei avea tu însuţi o bănuială. Însă nu vreau ca moartea mea să te lase în ignoranţă. I-ar da fie lui Ahile, fie schimbărilor aleatoare ale vieţii – indiferent care mi-ar provoca pe neaşteptate moartea – prea

multă putere asupra ta.

Ştii că ai fost născut în urma unui experiment ştiinţific ilegal care a folosit embrionii furaţi de la părinţii tăi. Ai amintiri nefireşti despre uimitoarea ta evadare şi salvare de la masacrul fraţilor tăi atunci când experimentul a fost întrerupt. Ceea ce ai făcut tu la acea vârstă indică oricui se pricepe că eşti extraordinar de inteligent. Ceea ce nu ai ştiut până acum este motivul pentru care eşti atât de inteligent şi cum afectează acest lucru viitorul tău. Persoana care a furat embrionii era oarecum om de ştiinţă. Lucra la îmbunătăţirea genetică a inteligenţei umane. Şi-a bazat experimentul pe lucrările teoretice ale unui savant rus numit Anton. Cu toate că Anton era sub influenţa unui ordin de intervenţie şi nu-mi putea vorbi direct, a fost curajos şi a găsit un mod de a ocoli programarea şi de a-mi spune ce modificări genetice s-au făcut asupra ta. (Deşi Anton era de părere că aceste modificări nu puteau fi făcute decât pe un ovul nefertilizat, asta era doar o problemă tehnică, nu una teoretică.)

Există o cheie dublă în genomul uman. Una dintre ele se ocupă de inteligenţă. Dacă o răsuceşti într-un sens, ea blochează capacitatea creierului de a funcţiona la capacitate maximă. La tine cheia lui Anton a fost răsucită. Creierul tău nu şi-a încetat creşterea. Nu a încetat să producă neuroni noi la o vârstă fragedă. Creierul tău continuă să se mărească şi să producă noi conexiuni. în loc să aibă o capacitate limitată, cu tipare formate în timpul dezvoltării din copilărie, creierul tău adaugă noi capacităţi şi noi tipare pe măsură ce e nevoie de ele. Din punct de vedere mental eşti ca un copil de un an, dar cu experienţă. Agerimea minţii pe care o au în mod normal copiii mici, şi care este cu mult mai mare decât ar putea realiza un adult, îţi va rămâne mereu la îndemână. De exemplu, întreaga ta viaţă vei fi capabil să stăpâneşti noi limbi ca un vorbitor nativ. Vei fi capabil să creezi şi să menţii conexiuni cu propriile tale amintiri ca nimeni altul. Cu alte cuvinte, eşti un teritoriu neexplorat – sau poate explorat doar de tine.

Dar există un preţ pentru această descătuşare a creierului tău. Probabil ai ghicit deja. Dacă creierul continuă să crească, ce se întâmplă cu capul tău? Cum se menţine în interior toată această materie cenuşie? Capul continuă să crească, desigur. Craniul nu se închide niciodată pe deplin. Normal că am urmărit

măsurătorile făcute asupra craniului tău. Creşterea e lentă, şi o mare parte a dezvoltării creierului a implicat crearea de neuroni mai mulţi, dar mai mici. De asemenea, craniul s-a subţiat, deci ai putea sau nu să-ţi dai seama de mărirea circumferinţei – dar ea este reală.

Vezi tu, cealaltă latură a cheii lui Anton are legătură cu creşterea. Dacă nu am înceta să creştem, am muri foarte tineri. Pentru a trăi mai mult e nevoie să renunţăm la din ce în ce mai multă inteligenţă, deoarece creierul trebuie să se blocheze şi să se oprească din dezvoltare în primele faze ale ciclului vieţii. La majoritatea fiinţelor umane inteligenţa fluctuează în limite destul de înguste. Noi nici măcar nu ne apropiem de nivelul maxim.

Bean, Julian, copilul meu, tu vei muri foarte tânăr. Corpul tău va continua să crească, nu ca la pubertate, o dată brusc, ca apoi să ajungi la înălţimea de om adult. După cum s-a exprimat un om de ştiinţă, nu vei atinge niciodată înălţimea de adult, pentru că nu există aşa ceva. Există doar înălţimea în momentul morţii. Vei creşte din ce în ce mai înalt şi mai solid până când inima şi splina vor ceda. îţi vorbesc direct, pentru că nu am cum să îndulcesc o astfel de lovitură.

Nimeni nu ştie ce curs va urma dezvoltarea ta. La început m-a încurajat tare mult faptul că păreai să creşti mult mai încet decât se estimase iniţial Mi s-a spus că la pubertate îi vei ajunge din urmă pe ceilalţi copii de vârsta ta – dar nu a fost aşa. Erai cu mult în urma lor. Aşa că am sperat că poate el greşise, că ai putea să trăieşti până la patruzeci sau cincizeci de ani sau măcar treizeci. Dar în anul în care ai stat cu familia ta şi în timpul petrecut împreună, măsurătorile au dovedit că rata de creştere s-a accelerat. Toate datele indică faptul că accelerarea va continua. Dacă ai trăi până la douăzeci de ani, ai sfida toate aşteptările raţionale. Dacă ai muri înainte să împlineşti cincisprezecece, abia dacă ar fi o surpriză. Plâng în timp ce scriu aceste rânduri, pentru că, dacă a existat vreodată un copil care ar fi putut servi omenirea într-o viaţă lungă ca adult, tu eşti acela. Ba nu, să fiu cinstită, lacrimile mele curg pentru că mă gândesc la tine într-un fel ca la propriul meu copil, şi singurul lucru care mă face fericită că tu afli din această scrisoare ce-ţi va rezerva viitorul este că asta înseamnă că eu am murit înaintea ta. Vezi, cea mai groaznică teamă a oricărui părinte

iubitor este că va trebui să-şi îngroape copiii. Noi, călugăriţele şi preoţii, suntem scutiţi de asemenea durere. Cu excepţia cazurilor când o luăm asupra noastră, aşa cum am făcut eu cu tine, atât de nebuneşte dar şi cu bucurie.

Am documentaţia întreagă şi toate datele echipei care te-a studiat. Ei vor continua să te studieze, dacă tu le permiţi. Găseşti linkul la sfârşitul scrisorii. Sunt de încredere, pentru că sunt oameni cinstiţi, şi de asemenea pentru că ştiu că dacă existenţa acestui proiect ar deveni cunoscută ei ar fi în mare pericol, căci cercetările asupra îmbunătăţirii genetice a inteligenţei umane rămân împotriva legii. Dacă vei coopera sau nu este cu totul la latitudinea ta. Ei au deja informaţii valoroase. îţi poţi trăi viaţa fără să ai de-a face cu ei sau poţi să continui să le oferi date. Pe mine nu mă interesează prea tare partea ştiinţifică. Am lucrat cu ei pentru că trebuia să ştiu ce se va întâmpla cu tine.

Iartă-mă că ţi-am ascuns aceste informaţii. Ştiu că tu crezi că ai fi preferat să ştii dintotdeauna. Pot să spun în apărarea mea doar că prinde bine oamenilor să aibă o perioadă de inocenţă şi speranţă în viaţa lor. Mi-a fost teamă că dacă ai fi ştiut prea devreme nu ai fi avut parte de asemenea speranţă. Şi totuşi privarea de aceste cunoştinţe te-a lipsit de libertatea de a decide cum să-ţi petreci anii rămaşi Aveam de gând să-ţi spun cât de curând.

Sunt unii care au spus că din cauza acestor mici diferenţe genetice tu nu eşti uman. Deoarece cheia lui Anton provoacă două mutaţii în genom, nu doar una, asta nu s-ar putea întâmpla niciodată în mod natural, şi în consecinţă tu eşti reprezentantul unei noi specii create în laborator. Dar îţi spun eu, tu şi cu Nikolai sunteţi gemeni, nu specii diferite, iar eu, care te-am cunoscut mai bine ca oricine altcineva, nu am văzut în tine decât cea mai curată şi mai bună omenie. Ştii că nu-mi vei accepta terminologia religioasă, dar înţelegi ce înseamnă asta pentru mine. Tu ai un suflet, copile. Mântuitorul a murit pentru tine L fel ca pentru fiecare fiinţă umană născută vreodată. Viaţa ta are o valoare infinită în ochii unui Dumnezeu iubitor. Şi în ochii mei, fiule. Îţi vei găsi propriul tău scop în viaţă în timpul cât mai ai de trăit. Nu fi nechibzuit cu viaţa ta doar pentru că nu va fi lungă. Dar nu fi nici exagerat de gelos cu ea. Moartea nu e o tragedie pentru cel Care moare. Tragedie este să-ţi iroseşti viaţa

înainte de a muri. Deja ţi-ai folosit anii scurşi mai bine decât majoritatea oamenilor. Vei găsi însă noi ţeluri şi le vei împlini. Şi dacă cineva în Ceruri ţine seama de glasul unei călugăriţe bătrâne, vei fi bine păzit de îngeri şi mulţi sfinţi se vor ruga pentru tine.

Cu dragoste, Carlotta

Bean şterse scrisoarea. O putea scoate de pe site şi s-o descifreze din nou, dacă avea nevoie de ea. Dar i se înscrisese cu litere de foc în memorie. Nu numai ca text pe un display. Auzise vocea Carlottei în timp ce ochii îi parcurgeau cuvintele pe care i le arăta ecranul. Închise pupitrul. Se duse la fereastră şi o deschise. Privi dincolo de grădinile reşedinţei oficiale. În depărtare putea vedea avioanele apropiindu-se de aeroport, în timp ce altele care abia decolaseră se ridicau spre cer.

Încercă să-şi imagineze sufletul surorii Carlotta înălţându-se ca unul dintre acele avioane. Dar imaginea se schimbă într-un zbor Air Shanghai aterizând, iar sora Carlotta cobora din avion şi-l analiza de sus până jos spunând: „Trebuie să-ţi cumperi pantaloni noi.” Se întoarse în cameră şi se întinse pe covor, dar nu ca să doarmă. Nu închise ochii. Se uita în tavan şi se gândea la moarte şi viaţă, dragoste şi pierderi. În timp ce făcea asta, credea că poate să simtă cum îi cresc oasele.

PARTEA A PATRA

16.

TRĂDAREA

To: Demostene%Tecumseh@freeamerica.org

From: Nusuntgata%cincinnatus@anon.set

Re: Air Shanghai

Înţepaţii care conduc show-ul au decis să nu împartă informaţiile despre Air Shanghai cu nimeni din afara armatei, pretinzând că sunt implicate interese vitale ale Statelor Unite. Singurele ţări care mai au sateliţi capabili să vadă ceea ce pot vedea ai noştri sunt China, Japonia şi Brazilia, iar dintre acestea numai China a avut un satelit într-o poziţie favorabilă. Deci chinezii ştiu. Iar când voi termina această scrisoare vei şti şi tu, şi vei şti cum să foloseşti aceste informaţii.

Nu-mi place să văd cum ţările mari le înving pe cele mici, cu excepţia cazului când ţara cea mare e a mea.

Dă-mă în judecată din cauza asta.

Zborul Air Shanghai a fost doborât de o rachetă sol-aer, lansată DIN INTERIORUL THAILANDEI. Oricum, computerele care urmăresc mişcările din acea zonă a Thailandei arată că singura posibilitate serioasă ca racheta să fi ajuns la locul de lansare este un camion utilitar al cărui punct de plecare este, fii atent. China.

Detalii: Camionul (un mic vehicul alb de tip Hog de fabricaţie vietnameză) aparţine unui depozit din Gejiu (care deja a fost identificat ca depozit de livrare a muniţiilor) şi a traversat frontiera cu Vietnamul între Jinping, China, şi Sinh Ho, Vietnam. Apoi a traversat şi graniţa cu Laosul prin trecătoarea Ded Tay Chang. A străbătut cea mai mare parte a Laosului şi a intrat în Thailanda lângă Tha Li, iar aici a ieşit de pe drumurile principale. A ajuns destul de aproape de punctul din care a fost lansată racheta pentru a putea fi descărcată şi transportată manual acolo. Şi fii atent: toate aceste mişcări au avut loc CU MAI MULT DE O LUNĂ ÎN URMĂ.

Nu ştiu ce crezi tu, dar mie şi tuturor celor de aici ni se pare o „provocare” pe care China o vrea ca să pornească războiul cu Thailanda. Un avion Air Shanghai spre Bangkok, transportând în majoritate pasageri thailandezi, este doborât deasupra Chinei de o rachetă sol-aer lansată din Thailanda. China poate să facă să pară că armata thailandeză încearcă să creeze o falsă provocare împotriva lor, când de fapt este exact opusul Foarte complicat, dar chinezii ştiu că există mărturia satelitului cum că racheta a fost lansată din interiorul Thailandei. De asemenea, pot să dovedească necesitatea asistenţei radar cu sisteme de urmărire sofisticate ale armatei – ceea ce implică, în versiunea chineză, că armata Thailandei se află în spatele incidentului, deşi NOI ştim că asta înseamnă că armata chineză avea controlul Iar când chinezii vor cere confirmări independente, poţi conta pe asta: dragul nostru guvern, întrucât iubeşte afacerile mai mult decât onoarea, va sprijini povestea Chinei, fără să menţioneze vreodată mişcările camionului. Astfel, America va rămâne în graţiile partenerului ei comercial Iar Thailanda plăteşte.

Fă ce ştii tu mai bine, Demostene. Fă publice aceste lucruri înainte ca guvernul nostru să înceapă linguşeala. încearcă numai să găseşti un mod de-a o face care să nu mă implice pe

mine. Nu e vorba numai de pierderea unei slujbe. Aş putea ajunge la închisoare.

Când Suriyawong veni să vadă dacă Bean voia să coboare la cină – mâncarea de la ora nouă a ofiţerilor în serviciu, nu o masă oficială cu Poliţia Militară – Bean aproape că-l urmă imediat. Avea nevoie să mănânce, iar acum era un moment la fel de bun ca oricare. Dar îşi dădu seama că nu-şi citise niciunul dintre e-mailuri după ce primise ultima scrisoare a surorii Carlotta, aşa că îi spuse lui Suriyawong să înceapă fără el, dar să-i păstreze un loc.

Verifică situl folosit de Peter pentru a-i transmite mesajul surorii Carlotta şi găsi o scrisoare mai recentă de la Peter. Aceasta includea textul unei scrisori primite de la unul dintre contactele lui Demostene din interiorul serviciului de spionaj prin satelit al SUA, care împreună cu analiza lui Peter asupra situaţiei clarifica totul. Bean formulă un răspuns rapid, avansând cu încă un pas în suspiciunile lui, apoi coborî la masă. Suriyawong şi ofiţerii adulţi – câţiva dintre ei generali convocaţi la Bangkok datorită crizei din înaltul comandament – râdeau. Tăcură când Bean intră în cameră, în mod normal ar fi încercat să-i facă să se simtă în largul lor. Faptul că el suferea nu schimba cu nimic realitatea că în mijlocul unei crize umorul era necesar să slăbească tensiunea. Dar în clipa aceea tăcerea era utilă, iar el se folosi de ea.

– Tocmai am primit informaţii de la una dintre cele mai bune surse ale mele, zise Bean. Voi, cei de aici, sunteţi cei mai îndreptăţiţi să le auziţi. Dar dacă primul ministru ar putea să ni se alăture, am economisi timp.

Unul dintre generali încercă să protesteze că un copil străin nu-l poate convoca pe primul ministru al Thailandei, dar Suriyawong se ridică şi se înclină adânc în faţa lui. Bărbatul se opri.

– Iertaţi-mă, domnule, zise Suriyawong, dar acest băiat străin este Julian Delphiki, a cărui analiză a luptei finale cu Furnicile a condus direct la victoria lui Ender. Bineînţeles că generalul ştia deja, dar Suriyawong, permiţându-i să pretindă că nu ştia, îi oferea o posibilitate de a da înapoi fără să se simtă umilit,

– Înţeleg, spuse generalul. Atunci poate că primul ministru nu se va simţi jignit de o asemenea convocare. Bean îl ajută pe Suriyawong să calmeze lucrurile cum putu mai bine.

– Scuzaţi-mă că am vorbit atât de nepoliticos. Aţi avut dreptate să mă dojeniţi. Sper că mă veţi ierta pentru faptul că am uitat de bunele maniere. Femeia care m-a crescut se afla la bordul avionului Air Shanghai. Încă o dată era ceva ce generalul ştia cu siguranţă; dar asta îi permise să se încline şi să murmure condoleanţe. Toată lumea îşi arătase respectul. Acum lucrurile puteau continua.

Primul ministru se retrase de la cina cu diverşi oficiali ai guvernului chinez şi ascultă sprijinit de perete cum Bean relata ceea ce aflase de la Peter în legătură cu originea rachetei care doborâse avionul.

– M-am consultat întreaga zi cu ministrul de externe al Chinei, spuse primul ministru. Nu a spus nimic despre faptul că racheta ar fi fost lansată din interiorul Thailandei.

– Când guvernul Chinei va fi pregătit să acţioneze pe baza acestei provocări, zise Bean, vor pretinde că abia au aflat.

Primul ministru păru îndurerat.

– N-ar fi posibil să fie manevre indiene încercând să pară o operaţiune chineză?

– Ar putea fi oricine, acceptă Bean. Dar au fost chinezii.

Generalul vorbi înţepat:

– De unde ştii asta, dacă satelitul nu confirmă?

– Nu prea ar avea sens să fie India, zise Bean. Singurele ţări care au posibilitatea să detecteze camionul sunt China şi SUA, despre care se ştie că sunt la mâna Chinei. Dar China ar şti că nu ei au tras cu racheta, şi nici Thailanda, şi atunci care ar fi logica?

– Dar nici China n-ar avea sens s-o facă, zise primul ministru.

– Domnule, nimic nu are sens în ceea ce s-a petrecut în ultimele zile. India a semnat un pact de neagresiune cu Pakistanul şi ambele naţiuni şi-au deplasat trupele de la frontiera comună. Pakistanul a atacat Iranul.

India a invadat Birmania, nu pentru că şi-ar fi dorit-o, ci pentru că se află între India şi Thailanda, pe care şi-o doreşte. Dar agresiunea Indiei nu are nicio logică – nu-i aşa, Suriyawong?

Suriyawong înţelese imediat că Bean îi cerea să i se alăture, pentru ca analiza să nu fie în întregime a unui european.

– După cum i-am spus ieri lui Chakri, eu şi Bean, atacul Indiei asupra Birmaniei nu este pur şi simplu stupid organizat, ci a fost organizat intenţionat în mod stupid. India are comandanţi destul

de înţelepţi şi destul de bine pregătiţi ca să ştia că trimiterea de mase mari de soldaţi dincolo de graniţă, cu tot cu imensa problemă de aprovizionare pe care o reprezintă ei, creează o ţintă uşoară pentru strategia noastră de hărţuire. De asemenea, îi şi compromite. Iar ei au lansat tocmai un astfel de atac.

– Cu atât mai bine pentru noi, spuse generalul cel înţepat.

– Domnule, zise Suriyawong, este important să înţelegeţi că ei se folosesc de serviciile Petrei Arkanian, însă şi eu şi Bean ştim că Petra nu ar aproba niciodată strategia aceasta. Deci evident nu este strategia lor.

– Ce-are asta de-a face cu zborul Air Shanghai? întrebă primul ministru.

– Totul, zise Bean. Şi cu atentatul asupra mea şi a lui Suriyawong de noaptea trecută. Jocul lui Chakri era destinat să provoace intrarea imediată a Thailandei în războiul cu India. Şi chiar dacă scenariul nu a funcţionat, iar Chakri a fost demascat, încă ne mai imaginăm că a fost o provocare indiană. întâlnirile dumneavoastră cu ministrul de externe al Chinei fac parte din efortul de a-i implica pe chinezi în războiul împotriva Indiei – nu, nu-mi spuneţi că nu puteţi nici confirma, nici nega, e evident că despre asta trebuie să fie vorba. Pariez că şi chinezii vă spun că adună trupe la graniţa cu Birmania pentru a-i ataca pe indieni imediat, acum când sunt cel mai expuşi. Primul ministru, care într-adevăr deschisese gura să vorbească, rămase tăcut.

– Da, desigur că vă spun asta. Dar şi indienii ştiu despre masarea armatei chineze la frontiera birmană, şi totuşi continuă atacul asupra Birmaniei, iar forţele lor sunt angajate aproape în totalitate, neavând rezerve pentru apărarea împotriva chinezilor dinspre nord. De ce? O să pretindem că indienii sunt atât de proşti?

Suriyawong răspunse, pe măsură ce situaţia îi devenea limpede.

– Indienii au un pact de neagresiune şi cu China. Ei cred că trupele chineze se adună la frontieră pentru a ne ataca pe noi. Ei şi India şi-au împărţit Asia de Sud-Est.

– Deci racheta pe care chinezii au lansat-o din Thailanda ca să-şi doboare propriul avion deasupra propriului teritoriu, zise primul ministru, ar fi pretextul lor de a întrerupe negocierile şi de a ne ataca surprinzător?

– N-ar surprinde pe nimeni o trădare din partea chinezilor,

spuse unul dintre generali.

– Dar asta nu e tot, zise Bean. Pentru că nu l-am luat în considerare pe Ahile.

– E în India, confirmă Suriyawong. El a organizat atentatul asupra noastră de noaptea trecută.

– Şi ştim că el l-a organizat pentru că eram şi eu acolo. Voia ca moartea ta să fie o provocare, dar a aprobat asasinatul noaptea trecută pentru că dorea să murim amândoi în aceeaşi explozie. Şi ştim că tot el se află în spatele doborârii avionului Air Shanghai, fiindcă, deşi racheta era plasată acolo de o lună, gata să fie lansată, nu acum era momentul potrivit pentru o provocare. Ministrul de Externe al Chinei se află încă la Bangkok. Thailanda încă nu a avut timpul să-şi angajeze trupele în luptă, epuizându-şi proviziile şi trimiţându-şi cea mai mare parte a forţelor în misiuni în nord-vestul îndepărtat. Trupele chineze încă nu s-au desfăşurat în nordul ţării noastre. Racheta aceea nu trebuia lansată decât peste cel puţin câteva zile. Dar a fost lansată în această dimineaţă pentru că Ahile ştia că sora Carlotta era la bordul acestui avion, şi nu putea scăpa ocazia să o ucidă.

– Dar ai spus că racheta era o operaţiune chineză, zise primul ministru. Ahile e în India.

– Este în India, dar oare lucrează pentru India?

– Vrei să spui că lucrează pentru China? întrebă primul ministru.

– Ahile lucrează pentru Ahile, răspunse Suriyawong.

Da, acum totul e limpede.

– Nu şi pentru mine, spuse generalul cel înţepat.

Suriyawong explică înflăcărat:

– Ahile i-a amăgit pe indieni încă de la început.

Când încă se afla în Rusia, s-a folosit fără îndoială de serviciile de spionaj ruseşti ca să-şi facă relaţii în interiorul Chinei. Le-a promis că le va da Asia de Sud şi Sud-Est dintr-o singură lovitură. Apoi pleacă în India şi pune la cale un război în care armata Indiei este complet angajată în Birmania. Până acum China nu a fost capabilă să facă nicio mişcare împotriva Indiei, pentru că armata indiană era concentrată în vest şi nord-vest, astfel încât dacă trupele chineze ar fi trecut prin trecătorile din Himalaya ar fi fost uşor învinse de indieni. însă acum întreaga armată a Indiei este expusă, departe de inima Indiei. Dacă

chinezii pot lansa un atac-surpriză care să distrugă această armată. India ar rămâne lipsită de apărare. Nu ar avea altă şansă decât să se predea. Pentru ei nu suntem decât o diversiune. Ne vor ataca doar pentru a adormi vigilenţa indienilor.

– Deci nu intenţionează să atace Thailanda? întrebă primul ministru.

– Ba sigur că da, zise Bean. Intenţionează să stăpânească de la Indus până la Mekong. Dar armata indiană este obiectivul principal. Odată distrusă, nimic nu le-ar mai sta în cale.

– Şi toate astea, spuse generalul înţepat, le deducem din faptul că o anumită călugăriţă catolică se afla la bordul avionului?

– Deducem astea din faptul că Ahile controlează evenimentele din China, Thailanda şi India. Ahile ştia că sora Carlotta se afla în avion pentru că Chakri a interceptat mesajul meu către primul ministru. Ahile conduce spectacolul. Trădează pe oricine pentru oricine. Iar în final se ridică deasupra unui imperiu care conţine mai mult de jumătate din populaţia lumii.

China, India, Birmania, Thailanda, Vietnam. Toată lumea va trebui să se obişnuiască cu această nouă superputere.

– Dar nu Ahile conduce China, zise primul ministru. Din câte ştim, nu a fost niciodată în China.

– Fără îndoială chinezii cred că se folosesc de el.

Dar eu îl cunosc pe Ahile, şi bănuiesc că în mai puţin de un an liderii chinezi fie vor fi morţi, fie vor primi ordine de la el.

– Poate, zise primul ministru, ar trebui să merg să-l atenţionez pe ministrul de Externe al Chinei de pericolul în care se află.

Generalul cel înţepat se ridică.

– Asta se întâmplă când permiţi copiilor să se joace de-a politica mondială. Ei cred că viaţa reală e ca un joc pe computer, câteva apăsări pe taste şi naţiunile cad sau se ridică.

– Exact aşa cad şi se ridică naţiunile, zise Bean.

Franţa în 1940. Napoleon care a refăcut harta Europei la începutul anilor 1800, creând regate pentru ca fraţii lui să aibă unde domnii. Învingătorii din Primul Război Mondial, împărţind regate şi trăgând linii aiurea pe hartă care au condus în continuare la războaie. Cucerirea japoneză a celei mai mari părţi a Pacificului de vest în decembrie 1941. Căderea imperiului sovietic în 1989. Evenimentele se pot petrece într-adevăr pe

neaşteptate.
– Dar acolo au acţionat forţe mari, spuse generalul.
– Capriciile lui Napoleon nu au fost cine ştie ce forţă. Nici Alexandru, care a răsturnat imperii oriunde a vrut. Nu a fost nimic inevitabil în faptul că grecii au ajuns la Indus.
– Nu avem nevoie de lecţii de istorie de la tine.
Bean era cât pe ce să replice că da, se pare că are nevoie – dar Suriyawong clătină din cap. Bean pricepu mesajul.
Suriyawong avea dreptate. Primul ministru nu era convins, iar singurii generali care ridicau glasul erau cei ostili făţiş ideilor lui Bean şi Suriyawong. Dacă Bean ar fi continuat presiunile, s-ar fi trezit marginalizat în războiul care începea. Şi el trebuia să se afle în mijlocul lucrurilor, ca să poată fi în stare să-şi utilizeze forţa de atac pe care o crease cu atâta grijă.
– Domnule, îi spuse Bean generalului, nu am intenţia să vă dau lecţii. Nu aveţi nimic de învăţat de la mine. V-am oferit numai informaţiile pe care le-am primit şi concluziile pe care le-am tras pornind de la ele. Dacă aceste concluzii sunt incorecte, îmi cer scuze că v-am irosit timpul. Iar dacă va începe războiul cu India, nu cer decât să-mi acordaţi şansa de a servi Thailanda cu onoare, ca să vă pot răsplăti amabilitatea.
Înainte ca generalul să poată spune ceva – şi era clar că voia să dea o replică arogantă – primul ministru interveni.
– Îţi mulţumim că ai făcut tot ce ai putut pentru noi – Thailanda rezistă în această situaţie dificilă pentru că poporul şi prietenii noştri pun tot ceea ce au în slujba ţării noastre mici, dar frumoase. Desigur că-ţi vom aprecia serviciile în viitorul război. înţeleg că ai o mică forţă de atac alcătuită din soldaţi thailandezi foarte bine antrenaţi şi adaptabili. Voi avea grijă să fie alocată unui comandant care o va folosi cât mai eficient, şi pe tine de asemenea. Era un avertisment abil destinat generalilor din jurul mesei că Bean şi Suriyawong se aflau sub protecţia sa. Orice general care ar fi încercat să împiedice implicarea lor ar fi constatat pur şi simplu că erau mutaţi sub comanda altcuiva. Bean nu putea să spere la mai mult.
– Şi acum, zise primul ministru, sunt mulţumit că am petrecut acest sfert de oră în compania dumneavoastră, domnilor, ministrul de externe al Chinei se întreabă desigur de ce sunt atât de nepoliticos încât să lipsesc atâta timp.
Primul ministru se înclină şi ieşi.

Imediat generalul cel înţepat şi cei care erau mai sceptici reveniră la conversaţia glumeaţă pe care sosirea lui Bean o întrerupsese, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar generalul Phet Noi, comandantul suprem al forţelor thailandeze din Peninsula Malay, le făcu semn lui Suriyawong şi lui Bean. Suriyawong îşi luă farfuria şi se mută lângă Phet Noi, iar Bean se opri numai să-şi umple farfuria din vasele de pe bufet înainte de a li se alătura.

– Deci aveţi o forţă de atac, zise Phet Noi.

– Pe apă, în aer şi pe pământ, răspunse Bean.

– Principalul atac indian este în nord. Armata mea urmăreşte apariţia indienilor pe coastă, dar rolul nostru este de observator, nu de luptă. Totuşi, cred că dacă forţa voastră de atac şi-ar lansa misiunile dinspre sud, ar fi mai puţin probabil să se încurce cu raidurile pornite de la comandamentele mult mai importante din nord.

Phet Noi ştia cu siguranţă că funcţia lui era printre cele mai puţin importante pentru conducerea războiului – dar era la fel de hotărât să se implice ca şi Bean şi Suriyawong. Se puteau ajuta reciproc. Tot restul serii Bean şi Suriyawong discutară deschis cu Phet Noi,

analizând unde anume în Malay ar fi cel mai bine să staţioneze forţa de atac. În cele din urmă rămaseră doar ei trei la masă.

– Domnule, zise Bean, acum că suntem singuri noi trei, trebuie să vă spun ceva.

– Da?

– Vă voi sluji cu credinţă şi vă voi asculta ordinele.

Dar dacă se iveşte ocazia, îmi voi utiliza forţa de atac pentru a îndeplini un obiectiv care nu este, strict vorbind, important pentru Thailanda.

– Şi anume?

– Prietena mea Petra Arkanian este ostatic – ba nu, cred că este aproape sclava lui Ahile. În fiecare clipă se află în pericol. Când voi avea informaţiile necesare pentru a reuşi, voi utiliza forţa de atac pentru a o scoate din Hyderabad. Phet Noi se gândi la acest lucru, fără ca pe faţa lui să se poată citi ceva.

– Ştii că Ahile ar putea s-o ţină tocmai ca momeală ca să te atragă în capcană.

– E posibil, zise Bean, dar nu cred că asta face Ahile. El se

crede capabil să ucidă pe oricine oriunde.

Nu are nevoie să-mi întindă capcane. Să stea la pândă este un semn de slăbiciune. Cred că o ţine pe Petra din motive personale.

– Tu îl cunoşti, eu nu. Phet Noi se gândi o clipă;

Ascultându-te vorbind despre Ahile, planurile şi trădările lui, cred că lucrurile s-ar putea desfăşura exact cum spui tu. Ceea ce nu văd eu este cum ar putea Thadanda să transforme asta în victorie. Chiar avertizaţi dinainte, nu putem înfrânge China pe câmpul de luptă. Liniile de aprovizionare ale Chinei pe teritoriul Thailandei vor fi scurte. Aproape un sfert din populaţia Thailandei e de origine chineză, şi chiar dacă majoritatea sunt cetăţeni thailandezi loiali, o mare parte încă mai consideră China patria lor. China nu va duce lipsă de sabotori şi colaboratori în interiorul ţării, în timp ce India nu are astfel de conexiuni. Cum putem învinge?

– Există doar o singură cale, zise Bean. Să ne predăm imediat.

– Cum? făcu Suriyawong.

– Primul ministru Paribatra ar trebui să se ducă la ministrul de externe al Chinei să declare că Thailanda ar dori să se alieze cu China. Ne vom pune temporar toţi soldaţii sub comandă chineză, pentru a fi folosiţi la nevoie împotriva agresorilor indieni, şi vom aproviziona nu numai propria noastră armată, ci şi pe cea chineză, în limitele posibilităţilor. Comercianţii chinezi vor avea acces nelimitat pe piaţa şi în industria thailandeză.

– Dar ar fi ruşinos, spuse Suriyawong.

– A fost ruşinos, zise Bean, când Thailanda s-a aliat cu Japonia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar Thailanda a supravieţuit, iar trupele japoneze nu au ocupat Thailanda. A fost ruşinos când Thailanda s-a plecat în faţa europenilor şi a cedat Laosul şi Cambodgia Franţei, dar inima Thailandei a rămas liberă.

Dacă Thailanda nu se aliază preventiv cu China şi nu-i dă Chinei mână liberă. China va învinge oricum, dar Thailanda îşi va pierde şi libertatea şi fiinţa naţională, pentru mulţi ani, poate pentru totdeauna.

– Oare ascult un oracol?

– Ascultaţi temerile din inima dumneavoastră, zise Bean. Uneori e nevoie să hrăniţi tigrul ca să nu vă devoreze.

– Thailanda nu va face asta niciodată, spuse Phet Noi.

– Atunci vă sugerez să vă aranjaţi evadarea şi viaţa în exil, pentru că atunci când vor veni chinezii clasa conducătoare va fi distrusă.

Ştiau toţi că Bean vorbea despre cucerirea Taiwanului. Toţi oficialii guvernului şi familiile lor, profesorii, ziariştii, scriitorii, toţi politicienii şi familiile lor fuseseră duşi din Taiwan într-o tabără de reeducare în deşertul din vest, unde fuseseră puşi la muncă fizică, ei şi copiii lor, pentru tot restul vieţii. Niciunul dintre ei nu se mai reîntorsese vreodată în Taiwan. Niciunul dintre copiii lor nu primise aprobarea pentru educaţie peste vârsta de paisprezece ani. Metoda fusese atât de eficientă în pacificarea Taiwanului încât era imposibil să nu folosească aceeaşi metodă în cuceririle de acum.

– N-aş fi un trădător dacă m-aş pregăti de înfrângere creându-mi mie o cale de scăpare? se întrebă Phet Noi cu voce tare.

– Sau aţi fi un patriot, lăsând cel puţin un general thailandez şi familia sa departe de mâinile duşmanului cotropitor? întrebă Bean.

– Deci înfrângerea noastră este sigură? zise Suriyawong.

– Uită-te şi tu pe hartă. Dar se mai întâmplă şi miracole.

Bean îi lăsă în tăcere cu gândurile lor şi se întoarse în camera sa, ca să-i comunice lui Peter posibilul răspuns al Thadandei.

17.
PE POD

To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

From: Wiggin%resistance@haiti.gov

Re: Pentru binele Indiei, vă rog nu puneţi piciorul pe Pământ

Stimate Domnule Mareşal Chamrajnagar, Din motive care vă vor fi clarificate de eseul ataşat, pe care îl voi publica în curând, mă aştept ca întoarcerea dumneavoastră pe Pământ să aibă loc exact în momentul subjugării complete a Indiei de către China.

Dacă întoarcerea dumneavoastră în India ar avea vreo şansă să-i apere independenţa, atunci v-aţi asuma orice risc şi v-aţi întoarce, indiferent de sfaturile primite. Iar dacă înfiinţarea unui guvern în exil ar putea realiza ceva pentru ţara natală, cine ar putea să vă convingă să n-o faceţi?

Dar poziţia strategică a Indiei este atât de expusă, iar caracterul necruţător al cuceririlor Chinei este atât de bine-

cunoscut, încât desigur ştiţi că ambele direcţii de acţiune ar fi inutile.

Demisia din funcţia de Mareşal nu are efect decât în clipa în care ajungeţi pe Pământ. Dacă nu vă îmbarcaţi în navetă, ci vă întoarceţi la IFCom, rămâneţi Mareşal. Dumneavoastră sunteţi singurul Mareşal posibil care ar putea oferi siguranţă Flotei Internaţionale. Un nou comandant nu va putea să facă distincţia între chinezii loiali Flotei şi cei a căror principală loialitate aparţine patriei lor, care este acum o ţară dominantă. F.I. nu trebuie să cadă sub influenţa lui Ahile. Dumneavoastră, ca Mareşal, veţi putea numi chinezii suspecţi în posturi inofensive, prevenind o preluare a controlului de către chinezi. Dacă v-aţi întoarce pe Pământ şi Ahile ar avea influenţă asupra succesorului dumneavoastră în funcţia de Mareşal, F.I. ar deveni un instrument de cucerire.

Dacă rămâneţi Mareşal, veţi fi acuzat, fiind indian, că plănuiţi o răzbunare împotriva Chinei. În consecinţă, pentru a vă dovedi imparţialitatea şi a evita suspiciunile, va trebui să rămâneţi complet neutru faţă de orice lupte şi războaie de pe Pământ. Puteţi avea încredere in mine şi aliaţii mei că vom continua rezistenţa în faţa lui Ahile în ciuda tuturor piedicilor aparente, dacă nu din alte motive, măcar din acesta: triumful său final va însemna fără întârziere moartea noastră.

Rămâneţi în spaţiu, şi prin asta daţi omenirii posibilitatea de a se salva de dominaţia unui dement. În schimb, jur să fac tot ce stă în puterea mea pentru a salva India de sub stăpânirea chineză şi pentru a-i reda independenţa.

Cu sinceritate, Peter Wiggin

Soldaţii din jurul ei ştiau perfect cine era Virlomi.

De asemenea, ştiau şi ce recompensă se oferise pentru capturarea ei – sau pentru cadavrul ei. Acuzaţiile erau trădare şi spionaj. Dar chiar de la început, când trecu pe lângă punctul de control de la intrarea în baza Hyderabad, soldaţii de rând avuseseră încredere în ea şi-i deveniseră prieteni.

– Veţi auzi că sunt acuzată de spionaj sau chiar mai rău, le spusese ea, dar nu e adevărat. La Hyderabad stăpâneşte un monstru străin şi trădător, care mă vrea moartă din motive personale. Ajutaţi-mă.

Fără un cuvânt, soldaţii o îndepărtaseră de locurile în care camerele de luat vederi o puteau depista, şi aşteptară. Apoi

apăru un camion de provizii gol, ei îl opriră şi în timp ce unii vorbeau cu şoferul, ceilalţi o ajutară să urce înăuntru. Camionul plecă, şi ea se pomeni afară.

De atunci se bazase pe ajutorul soldaţilor simpli.

Ofiţerii puteau sau nu să lase compasiunea şi simţul dreptăţii să interfereze cu supunerea sau ambiţia – soldaţii nu aveau astfel de scrupule. Fu transportată în mijlocul unui grup de soldaţi într-un tren aglomerat, i se oferi atât de multă mâncare sustrasă de la popotă încât nu o putu mânca pe toată, i se făcu loc pe pat în timp ce bărbaţii osteniţi dormeau pe podea.

Nimeni nu o atinse decât cu intenţia de a o ajuta şi nimeni nu o trăda.

Se deplasă de-a latul Indiei spre est, spre zona de război, căci ştia că singura ei speranţă şi singura speranţă şi pentru Petra Arkanian era să-l găsească sau să fie găsită de Bean.

Virlomi ştia unde ar fi trebuit să se afle Bean: undeva unde să-i facă necazuri lui Ahile ori de câte ori se ivea posibilitatea. Deoarece armata indiană alesese strategia periculoasă şi prostească de a-şi angaja toate forţele în luptă, ea ştia că o contraofensivă eficientă ar fi fost hărţuirea şi subminarea liniilor de aprovizionare. Iar Bean ar fi venit în punctul cel mai important şi mai greu de distrus al liniilor de aprovizionare.

Astfel, pe măsură ce se apropia de front, Virlomi trecu în revistă harta pe care o memorase. Pentru a transporta cantităţi mari de muniţie rapid din India către trupele care străbăteau câmpia întinsă udată de Irrawaddy, existau două rute principale. Ruta de nord era mai uşoară, dar mai expusă raidurilor. Ruta de sud era mai dificilă, dar mai protejată. Bean ar fi lucrat la întreruperea rutei de sud.

Unde? Existau două drumuri prin munţi între Imphal în India şi Kalemyo în Birmania. Amândouă treceau prin canioane înguste şi traversau defilee adânci. Unde ar fi cel mai greu de reconstruit un pod aruncat în aer sau o şosea prăbuşită? Pe ambele trasee se găseau astfel de locuri. Dar cel mai greu de reconstruit era pe drumul de vest, o cărare lungă săpată în stâncă de-a lungul marginii unui defileu abrupt, ducând la un pod peste o prăpastie adâncă. Virlomi se gândi că Bean nu s-ar mulţumi să arunce în aer acest pod, pentru că nu avea o deschidere atât de mare. Ar dărâma şi drumul în câteva locuri, pentru ca inginerii să nu fie în stare să ajungă la locul în care

trebuia reconstruit podul fără ca mai întâi să sape şi să formeze un nou drum.

Acolo se duse Virlomi, şi aşteptă.

Găsi apă curgând limpede pe versanţii laterali. Primise mâncare de la soldaţii care treceau pe acolo şi curând îşi dădu seama că o căutau. Se răspândise vorba că femeia-care-se-ascunde are nevoie de hrană. Totuşi, niciun ofiţer nu ştia unde se află şi niciun asasin de-al lui Ahile nu veni s-o ucidă. Aşa săraci cum erau soldaţii, părea că nu sunt tentaţi de recompensă. Era mândră de poporul ei, deşi îl plângea fiindcă era condus de un om ca Ahile.

Auzi despre raiduri îndrăzneţe asupra unor porţiuni mai accesibile ale rutei de est, şi traficul pe ruta de vest se intensifică, drumurile vibrând zi şi noapte pe măsură ce India îşi consuma rezervele de combustibil aprovizionând o armată cu mult mai mare decât ar fi fost necesar. îi întrebă pe soldaţi dacă auziseră de atacatori thailandezi conduşi de un copil, şi ei râseră amar.

„Doi copii”, spuseră ei. „Unul alb, altul de culoare. Vin cu elicopterele, distrug şi pleacă. Pe oricine ating, îl ucid. Orice văd, distrug.”

Acum începu să fie îngrijorată. Dacă cel care venea să ia podul nu era Bean, ci celălalt? Fără îndoială, un alt absolvent al Şcolii de Luptă – îi veni în minte Suriyawong – dar oare Bean îi spusese despre scrisoarea ei? Oare îi trecea prin minte că ea memorase planul bazei de la Hyderabad? Că ştia unde se află Petra? Şi totuşi nu avea de ales. Va trebui să li se arate şi să spere.

Zilele trecură, în aşteptarea zgomotului elicopterelor aducând forţa de atac care să distrugă podul. Suriyawong nu fusese niciodată comandant în Şcoala de Luptă. Programul fusese închis înainte ca el să ajungă în asemenea poziţie. Dar visase comanda, o analizase, o planificase, iar acum, lucrând cu Bean la comanda vreunei configuraţii a forţei lor de atac, înţelesese în final teroarea şi euforia provocate de faptul de a avea oameni care te ascultă, care ţi se supun, se aruncă în luptă şi-şi riscă viaţa pentru că au încredere în tine. De fiecare dată, pentru că aceşti oameni erau atât de bine antrenaţi şi capabili, iar tacticile lor atât de eficiente, se înapoia efectivul complet. Răniţi, dar nu morţi. Câteodată misiuni ratate, dar fără morţi.

„Prin misiunile ratate”, spusese Bean, „le câştigi încrederea. Când vezi că e mai periculos decât ai anticipat, că atingerea obiectivului cere uzură, atunci arată-le oamenilor că vieţile lor sunt pentru tine mai valoroase decât obiectivul de moment. Mai târziu, când nu vei avea de ales decât să-i supui unui mare risc, vor şti că de data aceasta merită să moară. Vor şti că nu-i iroseşti ca un copil, pe bomboane şi alte prostii.”

Bean avea dreptate, ceea ce nu-l surprinsese pe Suriyawong. Bean fusese nu numai cel mai inteligent, dar îl şi urmărise îndeaproape pe Ender, fusese arma secretă a lui Ender în Armata Dragon şi comandantul de rezervă pe Eros. Desigur ştia cum să conducă. Ceea ce îl frapase pe Suriyawong fusese generozitatea lui Bean. Bean crease această forţă de atac, îi pregătise pe aceşti oameni, le câştigase încrederea. În tot acest timp Suriyawong îi fusese de prea puţin ajutor şi uneori arătase o ostilitate făţişă. Şi totuşi Bean îl implicase pe Suriyawong, îi încredinţase comanda, îşi încurajase oamenii să-l ajute pe Suriyawong să înveţe ceea ce puteau ei să facă. în tot acest timp, Bean nu-l tratase niciodată pe Suriyawong ca pe un subordonat sau ca inferior, ci mai degrabă îl considerase ofiţerul lui superior.

În schimb, Suriyawong nu-i ordonase niciodată lui Bean să facă ceva. În cele mai multe cazuri ajungeau la un consens, iar când nu cădeau de acord Suriyawong era cel care se supunea deciziei lui Bean şi îl sprijinea.

Suriyawong îşi dădu seama că Bean nu avea ambiţii. Nu dorea să fie mai bun decât toţi ceilalţi, sau să-i conducă, sau să aibă mai multe onoruri.

Apoi, în misiunile în care lucrau împreună, Suriyawong mai văzu ceva: Bean nu se temea de moarte. Gloanţele puteau să zboare, explozibilii să fie aproape de detonare, Bean se mişca fără frică, abia ferindu-se. Ca şi cum l-ar fi sfidat pe inamic să-l împuşte sau proprii, explozibili să se declanşeze înainte ca el să fie gata.

Oare era vorba de curaj? Sau îşi dorea moartea? Moartea surorii Carlotta îi luase ceva din dorinţa de a trăi? Suriyawong n-ar fi crezut asta, auzindu-l vorbind. Bean era prea hotărât s-o salveze pe Petra pentru ca Suriyawong să creadă că vrea să moară. Avea ceva urgent pentru care să trăiască. Şi totuşi era neînfricat în luptă.

Ca şi cum ar fi ştiut ziua în care urma să moară, şi acea zi nu era acum. Cu siguranţă, nu devenise nepăsător. într-adevăr, Bean cel tăcut, rece, controlat şi arogant pe care Suriyawong îl cunoscuse înainte devenise, din ziua în care murise Carlotta, nerăbdător şi agitat. Calmul pe care îl arăta în luptă, în faţa soldaţilor, cu siguranţă dispărea atunci când rămânea singur cu Suriyawong şi Phet Noi. Iar obiectul preferat al înjurăturilor lui nu era Ahile – nu vorbea aproape niciodată despre Ahile – , ci Peter Wiggin.

– Are toate datele de peste o lună! Iar el face toate lucrurile astea mărunte – îl convinge pe Chamrajnagar să nu se întoarcă încă pe Pământ, îl convinge pe Ghaffar Wahabi să nu invadeze Iranul – şi-mi povesteşte despre ele, dar ceea ce e important, să dea în vileag toată strategia de trădări a lui Ahile, asta nu face – şi-mi mai spune să n-o fac nici eu! De ce? Dacă guvernul indian ar putea fi forţat să înţeleagă cum plănuieşte Ahile să-i trădeze, şi-ar putea retrage o parte a armatei din Birmania suficientă ca să opună rezistenţă chinezilor. Poate şi Rusia ar interveni. Flota japoneză ar putea ameninţa comerţul Chinei. Sau în cel mai rău caz chinezii ar putea să vadă cum este Ahile în realitate şi să se descotorosească de el chiar dacă îi urmează planul! Şi el nu spune decât: Nu e momentul potrivit, e prea devreme, nu încă, ai încredere în mine, sunt de partea ta până la capăt.

Nu era mai reţinut în blesteme nici faţă de generalii thailandezi care conduceau războiul – sau îl ruinau, în cuvintele lui. Aici Suriyawong trebuia să fie de acord – întregul plan depindea de dispersarea forţelor Thailandei, dar de când Thai Air Force preluase controlul aerian asupra Birmaniei, armatele şi bazele lor aeriene fuseseră concentrate în poziţii mai avansate.

– Le-am spus care e pericolul, zicea Bean, iar ei tot îşi adună forţele într-un singur loc avantajos. Phet Noi asculta răbdător; Suriyawong, de asemenea, renunţase să se mai certe cu el. Bean avea dreptate. Oamenii se comportau prosteşte, şi nu din ignoranţă. Deşi mai târziu ar spune, desigur, „N-am ştiut că Bean avea dreptate.”

La care Bean avea deja un răspuns: „N-aţi ştiut nici că greşesc! Deci trebuia să fiţi prudenţi!”

Singurul lucru diferit în diatribele lui Bean fu că răguşi timp de o săptămână, iar când îi reveni vocea aceasta era mai joasă. Pentru un copil care fusese întotdeauna atât de mic, chiar şi

pentru vârsta lui, pubertatea – dacă de aşa ceva era vorba – venise cu siguranţă foarte devreme. Sau poate îşi întinsese doar coardele vocale de la atâta gălăgie.

Dar acum, în această misiune, Bean tăcea, deja stăpânit de calmul luptei. Suriyawong şi Bean urcară ultimii în elicoptere, asigurându-se că toţi oamenii se aflau la bord; un ultim salut reciproc, apoi intrară repede înăuntru şi uşile se închiseră, iar elicopterele se ridicară în aer. Alunecară aproape de suprafaţa Oceanului Indian cu palele elicelor strânse până ajunseră lângă Insula Cheduba, punctul de plecare pentru acţiunea zilei. Apoi elicopterele se răspândiră, ridicându-se în aer, opriră motoarele cu reacţie şi deschiseră elicele pentru aterizare verticală.

Acum rezervele rămâneau în urmă – oameni şi elicoptere care să poată recupera pe oricine ar fi fost afectat de o problemă mecanică sau o complicaţie neprevăzută. Bean şi Suriyawong nu călătoreau niciodată împreună – un accident de elicopter nu trebuia să decapiteze misiunea. Fiecare avea echipament redundant, pentru ca fiecare în parte să fie capabil să ducă la bun sfârşit întreaga misiune. Nu o dată aceste măsuri salvaseră vieţi şi obiective – Phet Noi le asigura de fiecare dată dotările fiindcă, după cum spunea chiar el, „materialele se dau comandanţilor care ştiu cum să le folosească."

Bean şi Suriyawong erau prea ocupaţi ca să mai stea de vorbă, dar se întâlniră pentru câteva momente şi priviră echipa de rezervă camuflându-şi elicopterele şi acoperind cu pânză panourile solare.

– Ştii ce-mi doresc? zise Bean.

– În afară de a deveni astronaut când o să te faci mare? zâmbi Suriyawong.

– Să putem contramanda misiunea asta şi să decolăm spre Hyderabad.

– Şi să fim omorâţi înainte de a vedea vreo urmă de Petra, care probabil a fost deja mutată undeva în Himalaya.

– Partea genială a planului meu, zise Bean, e să luăm ca ostatici o turmă de vite şi să ameninţăm că împuşcăm o vacă pe zi până o aduc înapoi.

– Prea riscant. Vacile întotdeauna o iau la sănătoasa.

Dar Suriyawong ştia că pentru Bean neputinţa de a face ceva pentru Petra era o durere constantă.

– O să facem şi asta. Peter caută pe cineva care să-i ofere

informaţii la zi despre Hyderabad.
– Aşa cum lucrează şi la demascarea planurilor lui Ahile.
Diatriba favorită. Numai datorită faptului că se aflau în misiune Bean rămânea calm, mai degrabă ironic decât furios.
– Gata, zise Suriyawong.
– Ne vedem în munţi.
Era o misiune dificilă. Inamicul nu putea supraveghea fiecare kilometru de şosea, dar învăţaseră să se adune repede când observau elicopterele thailandeze, iar forţa lor de atac era nevoită să-şi încheie misiunile în timp din ce în ce mai scurt. Iar acel punct era probabil apărat. De aceea contingentul lui Bean – patru din cinci companii – urma să se desfăşoare ca să înlăture orice apărători şi să protejeze grupul lui Suriyawong care punea explozibili şi arunca în aer drumul şi podul. Totul mergea conform planului – ba chiar mai bine decât se aşteptau, căci inamicul părea să nu ştie unde se aflau ei – când unul dintre soldaţi arătă cu mâna:
– E o femeie pe pod.
– Un civil?
– Trebuie să vedeţi, zise soldatul.
Suriyawong părăsi locul în care punea explozibili şi urcă din nou pe pod. într-adevăr acolo se afla o tânără indiancă, cu braţele întinse lateral spre versanţii prăpastiei.
– I-a spus cineva că podul o să sară în aer şi că nu prea ne pasă dacă e cineva pe el?
– Domnule, spuse soldatul, ea întreabă de Bean.
– Pe nume?
Soldatul aprobă.
Suriyawong se uită din nou la femeie. Era foarte tânără. Avea hainele murdare, zdrenţuite. Fusese oare cândva o uniformă militară? Cu siguranţă nu era modul în care se îmbrăcau femeile din partea locului.
Ea privi spre el.
– Suriyawong, strigă.
În spatele lui auzi câţiva soldaţi icnind de surpriză şi uimire. De unde îl cunoştea indianca asta? Asta îl îngrijoră puţin pe Suriyawong. Se putea baza pe oamenii lui în aproape orice situaţie, dar dacă le intrau în cap chestii supranaturale lucrurile se complicau.
– Sunt Suriyawong.

– Ai fost în Armata Dragon, zise ea. Şi lucrezi cu Bean.
– Ce vrei? întrebă el.
– Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, aici pe pod.
– Domnule, nu vă duceţi, zise unul dintre soldaţi.
Nu trage nimeni, dar am zărit vreo jumate de duzină de soldaţi indieni. Dacă vă duceţi acolo sunteţi ca şi mort.
Ce ar fi făcut Bean?
Suriyawong păşi pe pod, curajos dar fără grabă. Aşteptă focul de armă, întrebându-se dacă va simţi durerea impactului înainte de a auzi sunetul. Oare nervii urechii vor raporta creierului mai repede decât nervii din porţiunea de corp în care va intra glonţul? Sau trăgătorul va ţinti în cap, rezolvând dilema? Niciun glonţ. Ajunse lângă ea şi se opri când ea spuse:
– Doar atât te poţi apropia, altfel or să se sperie şi or să tragă.
– Tu îi comanzi pe soldaţi? întrebă Suriyawong.
– Nu m-ai recunoscut încă? Sunt Virlomi. Am fost cu câţiva ani înaintea ta la Şcoala de Luptă.
Numele îi era cunoscut. Dar nu i-ar fi recunoscut niciodată faţa.
– Ai plecat înainte de a veni eu.
– N-au fost multe fete în Şcoala de Luptă. Credeam că legenda a supravieţuit.
– Am auzit de tine.
– Şi aici sunt o legendă. Oamenii mei nu trag pentru că sunt convinşi că ştiu ce fac aici. Iar eu cred că m-ai recunoscut fiindcă soldaţii tăi de pe ambii versanţi ai prăpastiei nu au împuşcat niciun soldat indian, chiar dacă i-au observat.
– Poate că Bean te-a recunoscut, zise Suriyawong.
De fapt, ţi-am auzit numele destul de recent. Tu eşti cea care i-a răspuns, nu-i aşa? Erai la Hyderabad.
– Ştiu unde e Petra.
– Dacă nu au mutat-o.
– Ai informaţii mai bune? Am încercat să mă gândesc la toate metodele de a-i transmite lui Bean un mesaj fără să fiu prinsă. în final mi-am dat seama că asta nu se poate face pe computer. Trebuia să aduc mesajul în capul meu.
– Atunci vino cu noi.
– Nu-i chiar aşa de simplu, zise ea. Dacă ar crede că sunt prizonieră, n-ai mai ieşi de aici. Au rachete sol-aer.
– Hopa, făcu Suriyawong. O ambuscadă. Ştiau că venim?

– Nu, zise Virlomi. Ştiau că sunt eu aici. Nu am spus nimic, dar toţi au ştiut că femeia-care-se-ascunde se află pe pod, deci şi-au imaginat că zeii protejează locul ăsta.

– Şi zeii au nevoie de rachete sol-aer?

– Nu, ei mă protejează pe mine. Zeii au podul, oamenii mă au pe mine. Uite care-i târgul. Tu îţi iei explozibilii de pe pod. Renunţi la misiune. Ei văd că am puterea să conving duşmanul să plece fără să facă vreun rău. Şi apoi mă vor vedea făcând semn unuia dintre elicopterele tale şi urcând în el de bună voie. Doar aşa puteţi pleca de aici. Nu am plănuit asta, dar nu văd altă cale de ieşire.

– Am urât întotdeauna să renunţ la misiuni, zise Suriyawong. Dar înainte ca ea să protesteze, izbucni în râs: Nu, nu-ţi face griji, e-n regulă. Planul e bun. Dacă Bean ar fi fost pe podul ăsta, ar fi acceptat într-o clipă.

Suriyawong se întoarse la oamenii lui.

– Nu, nu e un zeu sau o femele sfântă. E Virlomi, o absolventă a Şcolii de Luptă, iar informaţiile ei sunt mai preţioase decât podul ăsta. Renunţăm la misiune.

Soldatul îl ascultă, iar Suriyawong putu să-şi dea seama că încearcă să determine coeficientul de magie din ordinul primit.

– Soldat, zise Suriyawong. Nu am fost vrăjit. Femeia asta cunoaşte planul bazei înaltului comandament de la Hyderabad.

– De ce v-ar da un indian aşa ceva? întrebă soldatul.

– Pentru că cel care conduce partea indiană are acolo un prizonier care e vital pentru război.

Acum soldatul înţelese. Elementul magic cedă teren, îşi scoase satrad-ul de la centură şi introduse codul de retragere. Toate celelalte satrad-uri recepţionară într-o clipă.

Imediat echipa de genişti începu să demonteze explozibilii. Dacă ar fi evacuat zona fără să-i demonteze, ar fi fost transmis un al doilea cod de urgenţă. Suriyawong nu voia ca vreo parte a materialelor lor să cadă în mâinile indienilor. Şi considera că era mai bine să nu se grăbească.

– Soldat, trebuie să mă prefac hipnotizat de femeia asta, zise. Nu sunt hipnotizat, dar trebuie să mă prefac pentru ca indienii din jurul nostru să creadă că ea mă controlează. Ai priceput?

– Da, domnule.

– Când mă întorc spre ea, iei legătura cu Bean şi-i spui că vreau ca toate elicopterele în afară de al meu să se îndepărteze,

ca să vadă indienii că pleacă. Apoi spui „Petra”. Ai priceput? Nu spui nimic altceva, orice ar întreba. Am putea fi urmăriţi, dacă nu de aici atunci de la Hyderabad.

Sau Beijing, dar nu mai voia să complice lucrurile spunând asta.

– Da, domnule.

Suriyawong se întoarse cu spatele la soldat, se apropie trei paşi de Virlomi, apoi se prosternă în faţa ei. În urma lui d auzi pe soldat spunând exact ceea ce îl învăţase el.

După puţin timp elicopterele începură să se ridice de pe ambii versanţi. Trupele lui Bean plecau.

Suriyawong se ridică şi se întoarse la oamenii lui.

Compania lui venise cu două elicoptere.

– Urcaţi toţi în elicopterul cu explozibil, zise. în celălalt rămân doar pilotul şi copilotul.

Oamenii se executară imediat, şi după trei minute Suriyawong era singur la capătul podului. Se întoarse şi se mai înclină o dată în faţa lui Virlomi, apoi se îndreptă calm spre elicopter şi urcă la bord.

– Ridică-te uşor, îi spuse pilotului, apoi treci încet pe lângă femeia din mijlocul podului cu uşa înspre ea. Nicio armă să nu fie îndreptată spre ea. Nimic care să poată părea ameninţător.

Suriyawong privi pe fereastră. Virlomi nu făcea niciun semn.

– Ridică-te mai sus, ca şi cum am pleca, zise Suriyawong.

Pilotul îl ascultă.

În sfârşit, Virlomi începu să mişte mâinile, semnalând cu amândouă, încet, de parcă ar fi vrut să-i tragă înapoi cu fiecare rotaţie a braţelor.

– Încetineşte apoi începe să cobori spre ea. Nu vreau să greşim. Ultimul lucru de care avem nevoie e să pierdem direcţia şi s-o prindem între lame. Pilotul râse amar şi aduse elicopterul ca un dansator pe pod, destul de departe pentru ca Virlomi să nu fie sub palele elicei, dar destul de aproape pentru ca ea să facă doar câţiva paşi ca să urce la bord.

Suriyawong se repezi la uşă şi o deschise. Virlomi nu merse pur şi simplu spre elicopter. Dansa, făcând mişcări circulare rituale la fiecare pas. Dintr-un impuls, Suriyawong sări din elicopter şi se prosternă din nou. Când ea se apropie suficient, el spuse – destul de tare ca să se audă prin zgomotul elicei:

– Calcă peste mine!

Ea îşi puse piciorul desculţ pe umerii lui şi-i păşi pe spate. Suriyawong nu ştia cum ar putea comunica mai bine soldaţilor indieni ca Virlomi nu numai că le salvase podul, ci şi că preluase controlul asupra elicopterului. Intră.

El se ridică, se întoarse lent şi urcă în elicopter.

Plimbarea încetă în clipa în care fu înăuntru. Trânti mânerul uşii înapoi la locul său şi strigă.

– Motoarele cu reacţie, cât puteţi de repede!

Elicopterul se înălţă ameţitor.

– Pune-ţi centura! îi ordonă Suriyawong lui Virlomi. Apoi, văzând că ea nu era familiarizată cu interiorul navei, o împinse în scaun şi-i puse în mâini capetele centurii de siguranţă. Ea pricepu de îndată şi încheie manevra în timp ce el se aruncă pe locul lui şi-şi prinse hamurile exact în momentul în care elicopterul opri elicea şi se îngreuna pentru o clipă înainte de a porni jeturile. Apoi se repeziră în lungul defileului în afara razei de acţiune a rachetelor sol-aer.

– M-ai făcut fericit pe ziua de azi, zise Suriyawong.

– Ţi-a luat cam mult. Credeam că podul o să fie unul dintre primele puncte unde o să loveşti.

– Ne-am închipuit că asta o să creadă lumea, aşa că am întârziat.

– Greeyaz, zise ea. O să-mi amintesc să gândesc pe dos ca să prezic ce urmează să facă fraţii din Şcoala de Luptă.

Din momentul în care o văzuse pe pod Bean ştiuse că trebuia să fie Virlomi, indianca din Şcoala de Luptă care răspunsese mesajului despre Briseis. Spera doar ca Suriyawong să-şi dea seama ce se întâmplă înainte de a fi nevoit să împuşte pe cineva. Iar Surly nu-l dezamăgise.

Când se întoarseră la baza de plecare, Bean abia o salută pe Virlomi înainte să înceapă să dea ordine.

– Vreau ca toată zona să fie dezarmată. Toată lumea vine cu noi. În timp ce comandanţii companiilor se ocupau de asta, Bean ordonă uneia dintre echipele de comunicaţii ale elicopterelor să-i realizeze o legătură la net.

– E prin satelit, zise soldatul. Vom fi imediat localizaţi.

– O să plecăm înainte ca cineva să poată reacţiona, spuse Bean.

Abia după aceea începu să le explice lui Suriyawong şi lui Virlomi:

– Avem echipament complet, nu-i aşa?
– Dar nu şi combustibil.
– Nu mă interesează asta, zise el. Mergem chiar acum la Hyderabad.
– Dar nici nu v-am desenat planurile.
– Avem timp de asta cât zburăm. De data asta călătorim împreună, Suriyawong. N-avem încotro – trebuie să cunoaştem amândoi întregul plan.
– Am aşteptat atât, zise Suriyawong. Acum de ce ne grăbim?
– Din două motive, zise Bean. Cât o să dureze până să ajungă la Ahile vestea că forţa noastră de atac a recuperat o femeie indiană care ne aştepta pe un pod? Al doilea – o să-i forţez mâna lui Peter Wiggin. O să se dezlănţuie iadul, iar noi o să fim pe val.
– Care e obiectivul? întrebă Virlomi. Salvarea Petrei? Asasinarea lui Ahile?
– Să scoatem de acolo pe orice puşti de la Şcoala de Luptă care va voi să vină cu noi.
– Nu vor părăsi niciodată India, spuse ea. S-ar putea să mă hotărăsc chiar şi eu să rămân.
– Greşit, zise Bean. îi dau Indiei mai puţin de o săptămână înainte ca trupele chineze să preia controlul în New Delhi, Hyderabad şi orice alt oraş vor vrea.
– Chinezii? se miră Virlomi. Dar există un fel de...
– Pact de neagresiune? Aranjat de Ahile?
– A lucrat tot timpul pentru China, spuse Suriyawong. Armata Indiei este expusă, prost aprovizionată, extenuată, demoralizată.
– Dar... dacă China ar intra în război ar fi de partea Thailandei, nu asta voiaţi voi?
Suriyawong râse ironic, amar.
– China va fi de partea Chinei. Am încercat să-i avertizăm pe ai noştri, dar ei sunt siguri că vor ajunge la o înţelegere cu Beijingul.
Virlomi pricepu imediat. Fiind antrenată la Şcoala de Luptă, ştia cum să gândească la fel ca Bean şi Suriyawong.
– Din cauza asta Ahile nu a folosit planul Petrei.
Bean şi Suriyawong râseră şi-şi oferiră reciproc scurte plecăciuni.
– Ştiaţi despre planul Petrei?
– Am presupus că trebuie să existe un plan mai bun decât cel

folosit de India.
– Deci aveţi un plan să opriţi China? întrebă Virlomi.
– Nicio şansă, zise Bean. China ar fi trebuit oprită acum o lună, dar nimeni n-a ascultat.
Se gândi la Peter şi abia îşi stăpâni furia.
– Chiar şi Ahile putea fi oprit sau cel puţin slăbit.
Dar scopul nostru este să împiedicăm echipa indiană de la Şcoala de Luptă să cadă în mâinile chinezilor. Prietenii thailandezi deja au organizate rutele de salvare. Deci, când ajungem la Hyderabad, nu trebuie s-o găsim numai pe Petra, ci să oferim o cale de scăpare tuturor celor care vor să vină. Pe tine te-ar asculta?
– O să vedem, nu-i aşa? zise Virlomi.
– Aveţi legătura, anunţă un soldat. încă nu am intrat, pentru că din acel moment minutele sunt numărate.
– Fă-o, spuse Bean. Am să-i zic câte ceva lui Peter Wiggin.
Vin, Petra. Te scot de acolo. În ceea ce-l priveşte pe Ahile, dacă se întâmplă să cadă în mâna mea, n-o să am milă de data asta, n-o să mă mai bazez pe altcineva care să-l scoată din circulaţie, îl ucid pe loc. Iar oamenii mei au ordin să facă la fel.
Criptare
Decriptare
To: Locke%erasmm@polnet.gov
From: Borommakot@chakri.thai.gov/scom
Re: Acum, sau...
Sunt pe câmpul de luptă şi am nevoie de două lucruri de la tine, acum.
Mai întâi, am nevoie de permisiune din partea guvernului Sri Lankăi să aterizăm la baza Kilinochchi ca să realimentăm, estimăm mai puţin de o oră. Este vorba de o misiune de salvare non-militară de recuperare a unor absolvenţi al Şcolii de Luptă aflaţi în pericol iminent de a fi capturaţi, torturaţi, transformaţi în sclavi, sau cel puţin de a fi făcuţi prizonieri.
În al doilea rând, pentru a justifica această acţiune şi toate celelalte care urmează; pentru a-i convinge pe elevii Şcolii de Luptă să mă urmeze; şi pentru a crea confuzie la Hyderabad, am nevoie ca tu să publici acum. Repet, ACUM. Altfel voi publica propriul meu articol, cel ataşat, care te demască drept conspirator alături de China, dovadă stând refuzul tău de a face public în timp util ceea ce ştii. Deşi nu mă bucur de

recunoaşterea universală a lui Locke, am şi eu o listă frumuşică de adrese, iar articolul meu ar atrage atenţia. Al tău totuşi ar avea rezultate mult mai rapide, şi eu aş prefera să vină de la tine.

Iartă-mi ameninţările. Nu-mi mai permit să joc jocul tău de-a „aşteaptă momentul potrivit”. O scot pe Petra de acolo.

To: Locke%erasmus@polnet.gov

From: Borommakot@chakri.thai.gov/scom

Re: S-a făcut

Confirm: însemne thailandeze.

Cât despre scuzele tale: Kuso. Dacă acesta ar fi fost motivul întârzierii tale, ar fi trebuit să-mi spui acum o lună. Dar eu cunosc adevăratul motiv, chiar dacă tu nu, şi mi se face greaţă.

Criptare

Decriptare

To: Borommakot@chakri.thai.gov/scom

From: Locke%erasmus@polnet.gov

Re: S-a făcut

Confirm: Sri Lanka garantează permisiunea de aterizare/realimentare la Kilinochchi pentru navele în misiuni umanitare. Aveţi însemne thailandeze?

Confirm: eseul meu apare acum, distribuit în toată lumea. Inclusiv intrare urgentă în sistemele de la Hyderabad şi Bangkok.

Ameninţarea ta a fost o dovadă dulce de loialitate faţă de prietena ta, dar nu a fost şi necesară. Ăsta era momentul pe care îl aşteptam. Se pare că nu ţi-ai dat seama că în momentul în care aş fi publicat ceva Ahile şi-ar fi mutat sediul operaţiunilor şi probabil ar fi luat-o pe Petra cu el Cum ai mai fi găsit-o, dacă aş fi publicat articolul acum o lună?

Criptare

Decriptare

Două săptămâni după dispariţia lui Virlomi, Ahile nu intrase nici măcar o dată în camera strategilor – ceea ce nu deranja pe nimeni, mai ales după ce se anunţase recompensa pentru prinderea lui Virlomi. Nimeni nu îndrăznea să vorbească pe faţă, dar toţi s-ar fi bucurat ca ea să fi scăpat de răzbunarea lui Ahile. Desigur toţi erau conştienţi de înăsprirea măsurilor de siguranţă din jurul lor – pentru „protecţia” lor. Dar vieţile lor nu se schimbară prea mult. Oricum niciunul ar fi avut timp să

hoinărească prin centrul Hyderabadului sau să fraternizeze cu ofiţerii care aveau de două sau de trei ori vârsta lor.

Petra era însă sceptică în privinţa recompensei. Îl cunoştea destul de bine pe Ahile ca să ştie că era capabil să ofere o recompensă pentru capturarea cuiva pe care deja îl omorâse. Ce acoperire mai bună ar fi putut avea? Totuşi, în acest caz ar fi însemnat că nu avusese mână liberă din partea lui Mal Chapekar – dacă era nevoit să ascundă unele lucruri de guvernul indian, însemna că Ahile nu conduce chiar totul. Când reapăru, nu era niciun semn de vânătaie pe faţa lui. Fie lovitura Petrei nu lăsase urme, fie durase două săptămâni ca să se vindece complet. Vânătăile ei nu trecuseră, dar nu le putea vedea nimeni fiind sub tricou. Se întrebă dacă-l dureau testiculele. Dacă trebuise să aducă un urolog. Nu-şi permise să lase să i se vadă bucuria.

Ahile vorbea tare despre cât de bine mergea războiul şi ce treabă bună făceau ei la Planificare. Armata era bine aprovizionată şi, în ciuda hărţuirilor laşilor de militari thailandezi, campania continua conform orarului. Orarului revizuit, desigur.

Ceea ce era atât de greeyaz. Le vorbea celor care concepuseră planul. Ştiau perfect că armata era solicitată, că încă luptau cu birmanii în câmpia Irrawaddy pentru că tactica de hărţuiri a armatei thailandeze făcea imposibil să pună la cale zdrobitoarea ofensivă care să-i împingă pe birmani în munţi şi să permită armatei indiene să continue înaintarea în Thailanda. Orar? Nu mai exista niciun orar acum.

De fapt Ahile altceva le spunea: Aceasta este linia partidului. Fiţi siguri că nicio notă şi niciun e-mail provenit din camera asta nu dă nimănui indicii că lucrurile nu merg conform planului.

Asta nu schimba cu nimic faptul că toţi cei de la Planificare puteau mirosi înfrângerea. Aprovizionarea unei armate imense în mişcare apăsa mult asupra posibilităţilor limitate ale Indiei. Organizarea unei asemenea aprovizionări când jumătate din produse era posibil să dispară din cauza acţiunilor inamicului macină resursele Indiei mai repede decât puteau spera să le înlocuiască.

La ritmul curent de fabricare şi consum, armata va rămâne fără muniţii în şapte săptămâni. Dar asta nu era atât de important – dacă nu se întâmpla vreun miracol, ar fi rămas fără combustibili în patru.

Toată lumea ştia că dacă ar fi fost urmat planul Petrei India ar fi fost capabilă să continue la infinit o astfel de ofensivă, iar epuizarea ar fi distrus deja rezistenţa birmană. Războiul ar fi fost purtat pe pământ thailandez, iar armata indiană nu s-ar fi târât neputincioasă sub presiunea unui orar necruţător.

Nu vorbeau în camera de lucru, dar la mese discutau despre aceste lucruri cu grijă, indirect. Era oare prea târziu să se treacă la o altă strategie? Nu chiar – dar pentru asta ar fi fost nevoie de retragerea strategică a grosului armatei Indiei, ceea ce ar fi fost imposibil de ascuns poporului şi mass-mediei. Din punct de vedere politic ar fi fost un dezastru. Dar dacă ar fi rămas fără gloanţe sau combustibil ar fi fost chiar şi mai dezastruos.

– Oricum va trebui să concepem planuri de retragere, zise Sayagi. Dacă nu se întâmplă vreun miracol pe câmpul de luptă – geniul vreunui comandant rămas până acum invizibil, vreo criză politică în Birmania sau Thadanda – o să avem nevoie de un plan ca să ne salvăm oamenii.

– Nu cred că o să avem voie să ne pierdem timpul cu asta, replică cineva.

Petra spunea rareori ceva în timpul meselor, în ciuda noului ei obicei de a sta la masă alături de câte un grup de planificatori. De data asta însă vorbi.

– Făceţi-o în minte.

Ei se opriră pentru o clipă, apoi Sayagi aprobă din cap.

– Bună idee. Fără să ne confruntăm.

De atunci încolo o parte a meselor consta în rapoarte criptice ale membrilor echipei privind stadiul fiecărei bucăţele a planului de retragere.

O altă ocazie în care Petra vorbi nu avea nimic de-a face cu planurile militare în sine. Cineva spusese în glumă că acum ar fi momentul pentru o întoarcere a lui Bose. Petra cunoştea povestea lui Subhas Chandra Bose, Netaji al Armatei Naţionale Indiene anti britanice, sprijinite de japonezi, din al Doilea Război Mondial. Când la sfârşitul războiului murise într-un accident de avion în drum spre Japonia, printre indieni se născuse legenda că nu murise cu adevărat, ci trăia, pregătindu-se să se întoarcă într-o zi şi să-şi conducă poporul spre libertate. în secolele care urmaseră a invoca întoarcerea lui Bose era în acelaşi timp o glumă şi un comentariu serios – conducerea contemporană era la fel de ilegitimă cum fusese Rajahul britanic.

De la menţionarea lui Bose conversaţia devie la o discuţie despre Gandhi. Cineva începu să vorbească despre „rezistenţă paşnică” – desigur, fără să implice faptul că cineva de la Planificare ar intenţiona aşa ceva – iar altcineva spuse: „Nu, asta înseamnă rezistenţă pasivă.”

În acel moment vorbi Petra.

– Suntem în India, şi voi cunoaşteţi cuvântul.

E satyagraha, şi nu înseamnă deloc rezistenţă paşnică sau pasivă.

– Nu toată lumea vorbeşte hindi aici, zise un planificator tamil.

– Dar toată lumea ar trebui să-l cunoască pe Gandhi.

Sayagi fu de acord cu ea.

– Satyagraha este altceva. Dorinţa de a îndura mari suferinţe personale în scopul de a face ceea ce este drept.

– Şi care e diferenţa?

– Uneori, zise Petra, ceea ce e drept nu e paşnic şi pasiv. Contează ca tu să nu te fereşti de consecinţe. Suporţi ceea ce trebuie să suporţi.

– Sună mai mult a curaj decât a orice altceva, spuse băiatul tamil.

– Curajul de a face ceva corect, aprobă Sayagi. Curajul chiar şi atunci când nu ai cum să câştigi.

– Ce s-a întâmplat cu „prudenţa e cea mai bună latură a vitejiei”?

– Un citat dintr-un personaj laş al lui Shakespeare, sublinie altcineva.

– Nu e totuşi o contradicţie, spuse Sayagi. Circumstanţele sunt complet diferite. Dacă există o şansă de izbândă mai târziu printr-o retragere acum, forţele se păstrează intacte. Dar personal, ca individ, dacă ştii că preţul unui lucru drept este o pierdere sau o suferinţă groaznică, sau chiar moartea, satyagraha înseamnă să fii şi mai hotărât să faci ceea ce e drept, de teamă ca frica să nu te facă nedrept.

– Oh, paradoxuri în paradoxuri.

Dar Petra trecu de la filozofia superficială la cu totul altceva.

– Încerc, zise ea, să înfăptuiesc satyagraha.

În tăcerea care urmă, ştiu că cel puţin unii vor înţelege. Era în viaţă acum pentru că nu reuşise satyagraha, pentru că nu făcuse întotdeauna ceea ce era drept, ci numai ce era necesar pentru a supravieţui. Şi se pregătea să schimbe asta. Să facă

ceea ce e drept indiferent dacă mai trăia sau nu. Dintr-un motiv oarecare – respect faţă de ea, disconfort dat de intensitatea ideii, sau gândire serioasă – ei rămaseră tăcuţi până la sfârşitul mesei şi apoi vorbiră despre lucrurile cotidiene.

Războiul dura de o lună, şi Ahile le vorbea zilnic, încurajându-i, despre victoria care era iminentă chiar dacă în particular ei se confruntau cu problemele crescânde ale readucerii armatei în ţară. Avuseseră loc câteva victorii, iar în două puncte armata Indiei se afla deja pe teritoriul Thailandei – dar asta nu făcea decât să prelungească liniile de aprovizionare şi să aducă din nou militarii în ţinuturile muntoase, unde numărul mare de soldaţi nu putea face faţă inamicului şi în plus să mai fie şi aprovizionaţi. Aceste ofensive consumaseră combustibilul şi muniţiile. în câteva zile urmau să fie nevoiţi să aleagă pentru combustibil între cisterne şi camioane. Erau pe cale să devină o armată de infanterişti foarte înfometaţi.

Imediat ce Ahile plecă, Sayagi se ridică în picioare.

– E timpul să punem pe hârtie planul de retragere şi să-l înaintăm. Trebuie să declarăm că am învins şi să ne retragem.

Nimeni nu se opuse. Chiar dacă televiziunile şi reţeaua erau pline de poveşti despre măreaţa victorie indiană, intrarea în Thailanda, planurile trebuiau puse pe hârtie, ordinele date, cât încă mai aveau timp şi destul combustibil ca să le ducă la îndeplinire.

Aşa că îşi petrecură dimineaţa scriind fiecare componentă a planului. Sayagi, ca lider de facto, le asambla într-un singur set coerent de documente. între timp Petra naviga pe net şi lucră la proiectul care-i fusese desemnat de către Ahile, neluând parte la ceea ce făceau ei. Nu aveau nevoie de ea pentru asta, iar pupitrul ei era cel mai îndeaproape monitorizat de Ahile. Atâta timp cât era supusă, Ahile s-ar fi putut să nu observe ce făceau ceilalţi.

Când aproape terminară ea vorbi, deşi ştia că Ahile va fi repede informat despre ceea ce spusese – poate chiar asculta cu ajutorul microfonului din urechea sa.

– Înainte de a-l trimite pe mail, zise ea, postaţi-l pe net.

La început probabil se gândiră că ea se referea la reţeaua internă, unde toţi puteau să-l citească. Apoi văzură că zgâriase cu unghia, pe o bucată aspră de hârtie igienică de culoare închisă, o adresă de net pe care acum le-o întindea.

Era forumul „Locke” al lui Peter Wiggin.

O priviră ca pe o nebună. Să postezi planuri militare într-un loc public?

Apoi Sayagi dădu din cap.

– Interceptează toate e-mailurile, zise. Asta e singurul mod în care poate ajunge chiar la Chapekar.

– Să faci publice secretele militare, zise cineva. Nu era nevoie să termine. Cunoşteau pedeapsa.

– Satyagraha, spuse Sayagi. Luă hârtia cu adresa şi se aşeză ca să acceseze acel site: Eu sunt cel care face asta, nimeni altcineva. Voi ceilalţi m-aţi atenţionat să n-o fac. Nu există niciun motiv ca mai mult de o persoană să rişte să suporte consecinţele.

Câteva clipe mai târziu, datele ajungeau pe forumul lui Peter Wiggin.

Abia atunci trimiseră mesajul la comandantul general – care urma să treacă prin computerul lui Ahile.

– Sayagi, zise cineva. Vezi ce e postat aici? Pe site?

Petra trecu şi ea pe forumul lui Locke şi descoperi că articolul de fond era intitulat „Trădarea Chinei şi căderea Indiei”. Subtitlul spunea: „Oare şi China va cădea victimă planurilor sucite ale unui psihopat?”

Chiar în timp ce citeau eseul lui Locke care analiza cum China făcuse promisiuni atât Thailandei, cât şi Indiei, şi va ataca acum când ambele armate erau descoperite şi, în cazul Indiei, dispersate, primiră cu toţii mesaje conţinând acelaşi eseu, introdus în sistem de urgenţă. Asta însemna că la nivel înalt se lămuriseră deja – Chapekar era la curent cu ceea ce pretindea Locke. În consecinţă, planurile trimise de ei pentru retragerea imediată a trupelor indiene din Birmania ajunseseră la Chapekar exact în momentul în care erau necesare.

– Toguro, oftă Sayagi. Părem nişte genii.

– Chiar suntem genii, protestă unul, şi toată lumea râse.

– Crede cineva, întrebă băiatul tamil, că vom mai auzi vreo laudă de la prietenul nostru belgian despre cât de bine merge războiul?

Aproape ca un răspuns, afară se auziră focuri de armă.

Petra simţi un fior de speranţă: Ahile încercase să fugă şi fusese împuşcat.

Dar apoi o idee practică luă locul speranţei: Ahile prevăzuse

această posibilitate şi avea deja propriii oameni care să-i asigure evadarea.
Şi în final, disperare: Când va veni după mine, mă va ucide sau mă va lua cu el?
Alte focuri de armă.
– Poate, zise Sayagi, ar trebui să ne dispersăm.
Se îndrepta spre uşă când aceasta se deschise şi Ahile intră, urmat de şase soldaşi sikh purtând arme automate.
– Ia loc, Sayagi, zise Ahile. Mă tem că avem nişte ostatici aici. Cineva a făcut afirmaţii nepotrivite despre mine pe net, şi când am refuzat să fiu reţinut pe durata anchetei au început împuşcăturile. Din fericire, am câţiva prieteni şi, în timp ce îi aştept să-mi asigure transportul spre o zonă neutră, voi îmi garantaţi siguranţa.
Imediat, doi absolvenţi sikh ai Şcolii de Luptă se ridicară şi le spuseră soldaţilor lui Ahile:
– Ne ameninţaţi cu moartea?
– Atâta timp cât sunteţi în slujba duşmanului, răspunse unul dintre ei.
– El e duşmanul! spuse elevul sikh, arătând spre Ahile.
– Credeţi că chinezii vor fi mai amabili cu poporul nostru decât au fost cei de la New Delhi? spuse şi celălalt.
– Amintiţi-vă cum au tratat chinezii Tibetul şi Taiwanul! Ăsta e viitorul nostru, din cauza lui!
Soldaţii sikh şovăiau vizibil.
Ahile scoase un pistol de la spate şi-i ucise pe soldaţi, unul după altul. Ultimii doi avură timp să încerce să se arunce asupra lui, dar fiecare glonţ îşi atinse ţinta.
Ecoul împuşcăturilor încă mai răsuna în încăpere când Sayagi spuse:
– De ce nu au tras în tine?
– I-am pus să-şi descarce armele înainte de a intra.
Le-am spus că nu vrem să se întâmple vreun accident.
Dar să nu credeţi că mă puteţi copleşi fiindcă sunt singur şi cu un pistol pe jumătate descărcat. Camera asta e demult înţesată de explozibili, care se declanşează atunci când inima mea încetează să bată sau când activez un controller implantat sub pielea de pe pieptul meu.
Un telefon mobil sună şi Ahile răspunse fără să coboare pistolul.

– Nu, mă tem că unul dintre soldaţii mei a pierdut controlul, şi pentru siguranţa copiilor a trebuit să împuşc pe câţiva dintre propriii mei oameni. Situaţia e neschimbată. Monitorizez perimetrul. Rămâneţi pe loc, şi copiii vor fi în siguranţă.

Petrei îi veni să râdă. Cei mai mulţi elevi ai Şcolii de Luptă erau mai în vârstă decât Ahile.

Ahile închise telefonul şi-l puse în buzunar.

– Mă tem că le-am spus că v-am luat ostatici înainte de a fi adevărat.

– Te-au prins cu pantalonii jos, nu? zise Sayagi.

N-aveai de unde să ştii că vei avea nevoie de ostatici, altfel am fi cu toţii aici. Nu sunt explozibili în cameră.

Ahile se întoarse spre el şi, calm, îl împuşcă în cap.

Sayagi se chirci şi căzu. Câţiva ţipară. Ahile reîncărcă liniştit pistolul.

Nimeni nu-l atacă în timp ce reîncărcă.

Nici măcar, gândi Petra, eu.

Nimic nu transformă privitorii în legume ca o crimă cu sânge rece.

– Satyagraha, zise Petra.

Ahile se răsuci spre ea.

– Ce-i asta? în ce limbă?

– Hindi, răspunse ea. înseamnă „trebuie să suporţi ceea ce este necesar”.

– Gata cu hindi, zise Ahile. Toată lumea. Sau orice altă limbă decât Esenţiala. Iar dacă vorbiţi, ar fi bine să vorbiţi cu mine, şi ar fi bine să nu fie ceva stupid şi sfidător ca vorbele care i-au adus moartea lui Sayagi. Dacă merge totul bine, salvatorii mei vor fi aici în câteva ore. Atunci Petra şi cu mine vom pleca şi vă vom lăsa pe mâna noului vostru guvern. Un guvern chinez.

Mulţi se uitară la Petra. Ea îi zâmbi lui Ahile.

– Deci uşa cortului tău e încă deschisă?

El îi întoarse zâmbetul. Cu căldură. Cu dragoste.

Ca un sărut.

Dar ea ştia că o ia cu el doar pentru a se bucura de perioada în care ea şi-ar fi făcut false speranţe, înainte ca el s-o împingă din elicopter sau s-o stranguleze pe pista de decolare sau, dacă devenea prea nerăbdător, pur şi simplu s-o împuşte în timp ce se pregătea să-l urmeze afară din cameră. Timpul lui petrecut împreună cu ea se terminase. Triumful lui era aproape –

arhitectul cuceririi Indiei de către China se întorcea în China ca un erou. Deja complotând cum să preia conducerea asupra noului guvern chinez şi să pregătească cucerirea celeilalte jumătăţi a populaţiei lumii.

Totuşi, deocamdată era în viaţă, la fel şi ceilalţi elevi ai Şcolii de Luptă cu excepţia lui Sayagi. Bineînţeles, motivul pentru care murise Sayagi nu era ceea ce-i spusese lui Ahile. Murise pentru că el postase planurile de retragere pe forumul lui Locke. Fiind un plan de retragere în cazul unor atacuri care nu pot fi prevăzute, rămânea utilizabil chiar dacă trupele chineze năvăleau în Birmania, chiar dacă avioanele chineze bombardau soldaţii care se retrăgeau. Comandanţii indieni ar fi fost capabili să opună rezistenţă. Chinezii ar fi trebuit să lupte din greu înainte de a învinge.

Dar ar fi învins. Apărarea indiană nu putea rezista mai mult de câteva zile, indiferent cât de curajos ar fi luptat. Asta urma să se întâmple atunci când camioanele se vor fi oprit, iar hrana şi muniţiile se vor fi terminat. Războiul era deja pierdut. Mai rămăsese doar puţin timp pentru ca elita indiană să încerce să scape fugind înainte de năvălirea chinezilor, de neoprit, cu metoda lor decapitează-societatea de a controla ţările ocupate.

În timp ce se desfăşurau aceste evenimente, absolvenţii Şcolii de' Luptă care ar fi putut salva de la început India din această situaţie periculoasă şi ale căror planuri erau singurele care îi ţineau temporar la distanţă pe chinezi se aflau într-o încăpere mare alături de şapte cadavre, un pistol şi tânărul care îi trădase pe toţi.

După mai mult de trei ore se auziră din nou focuri de armă, în depărtare. Bubuiturile tunurilor antiaeriene.

Într-o clipă Ahile era la telefon.

– Nu trageţi în avioanele care vin, zise, altfel geniile astea încep să moară.

Închise înainte să i se poată răspunde.

Bubuiturile încetară.

Auziră elicele elicopterelor aterizând pe acoperiş.

Ce loc de aterizare stupid, gândi Petra. Doar pentru că acoperişul are însemne de helioport nu înseamnă că trebuie şi respectate. Acolo soldaţii indieni care înconjoară locul ar avea o ţintă uşoară şi ar vedea tot ce se petrece. Ar şti când Ahile ajunge pe acoperiş. Ar şti ce elicopter să doboare prima dată,

pentru că el se află înăuntru. Dacă ăsta e cel mai bun plan al chinezilor, Ahile o să aibă mai multe greutăţi decât crede în utilizarea Chinei drept punct de plecare în cucerirea lumii.

Mai multe elicoptere. Acum că acoperişul era ocupat, câteva aterizară pe sol.

Uşa se deschise brusc, şi o duzină de soldaţi chinezi se răspândiră prin cameră. Un ofiţer chinez îi urmă şi-l salută pe Ahile.

– Am venit imediat, domnule.

– Bravo, zise Ahile. Să-i urcăm pe toţi pe acoperiş.

– Ai zis că ne laşi să plecăm! zise unul dintre elevii Şcolii de Luptă.

– Într-un fel sau altul, tot în China o să ajungeţi.

Acum în picioare şi aliniaţi-vă de-a lungul zidului.

Alte elicoptere. Apoi un şuierat, o izbitură şi o explozie.

– Proştii, zise băiatul tamil, o să ne omoare pe toţi.

– Ce păcat, zise Ahile, îndreptând pistolul spre capul băiatului.

Ofiţerul chinez vorbea deja în satrad.

– Aşteptaţi, zise. Nu sunt indienii. Au însemne thailandeze.

Bean, gândi Petra. În sfârşit ai venit. Ori e aşa, ori murim. Căci dacă raidul thailandez nu e condus de Bean, thailandezii nu pot avea alt obiectiv decât uciderea a tot ce mişcă în Hyderabad.

Un alt şuierat. Şi încă unul.

– Au ras tot ce era pe acoperiş, spuse ofiţerul chinez. Clădirea e în flăcări, trebuie să ieşim.

– De fapt a cui a fost ideea tâmpită să aterizaţi acolo sus? întrebă Ahile.

– Era cel mai apropiat punct din care puteau fi evacuaţi! răspunse furios ofiţerul. N-au mai rămas elicoptere suficiente să-i ia pe toţi.

– Vin cu noi, spuse Ahile, chiar dacă va trebui să lăsăm soldaţii în urmă.

– Oricum îi vom lua în câteva zile. Nu-mi las oamenii în urmă!

Nu e un comandant rău, chiar dacă e cam slab la tactică, gândi Petra.

– Nu ne vor lăsa să decolăm decât dacă geniile lor indiene sunt cu noi.

– Thailandezii n-o să ne lase deloc să decolăm!

– Ba sigur că o să ne lase, zise Ahile. Sunt aici ca să mă ucidă pe mine şi s-o salveze pe ea.

Arătă spre Petra. Deci Ahile ştia că Bean era cel care venise. Petra nu lăsă să i se vadă nimic pe faţă. Dacă Ahile se hotăra să plece fără ostateci, era foarte posibil să-i ucidă pe toţi. Lipsirea inamicului de resurse. Şi, mai important, distrugerea speranţelor.

– Ahile, zise ea, apropiindu-se de el. Hai să-i lăsăm pe ceilalţi şi să ieşim de-aici. Decolăm de pe pământ. Nu vor şti cine e în elicopter. Dar trebuie să plecăm acum. În timp ce ea se apropia, el îndreptă pistolul spre pieptul ei.

Ea nici nu se opri, merse drept spre el, trecu de el, se duse la uşă. O deschise.

– Acum, Ahile. Nu trebuie să mori astăzi în flăcări, dar asta se va întâmpla dacă mai aştepţi mult.

– Are dreptate, spuse ofiţerul chinez.

Ahile rânji şi-şi plimbă privirea de la Petra la ofiţer şi înapoi. Te-am făcut de râs în faţa celorlalţi, gândi Petra. Am demonstrat că noi ştim ce trebuie făcut, şi tu nu. Acum trebuie să ne omori pe amândoi. Ofiţerul nu ştie că va muri, dar eu ştiu. Dar voi muri oricum. Aşa că hai să ieşim de aici fără să mai moară şi altcineva.

– În camera asta numai tu eşti important, zise Petra. Bagă la cap, băiete.

Ahile se întoarse şi îndreptă pistolul, întâi către un elev, apoi către altul. Ei dădură înapoi sau tresăriră, dar el nu trase. Coborî mâna cu pistolul şi ieşi din cameră, apucând-o pe Petra de braţ când ajunse în dreptul ei.

– Haide, Pet, zise. Ne cheamă viitorul.

Vine Bean, gândi Petra, iar Ahile nu mă va lăsa să mă despart de el nici cu un metru. Ştie că Bean e aici pentru mine, aşa că eu sunt singura persoană pe care vrea să fie sigur că Bean n-o va salva niciodată. Poate într-o zi o să ne ucidem cu toţii între noi. Îşi aminti de călătoria cu avionul care îi adusese pe ea şi pe Ahile în India. Ei doi stând lângă uşa deschisă.

Poate azi va avea o altă şansă să moară, luându-l pe Ahile cu ea. Se întrebă dacă Bean ar înţelege că e mai important ca Ahile să moară decât ca ea să trăiască. Mai mult, va şti că ea înţelesese asta? Aşa era corect, iar acum, când îl cunoştea pe Ahile, ce fel de om era el, ar fi plătit cu bucurie acest preţ şi ar fi spus că merită.

19.

SALVAREA

To: Wahahi%inshallah@Pakistan.gov

From: Chapekar%hope@India.gov

Re: Pentru poporul indian

Dragă prietene Ghaffar,

Vă stimez fiindcă atunci când am venit cu o ofertă de pace între cele două familii ale poporului indian aţi acceptat-o şi v-aţi ţinut de cuvânt în toate situaţiile.

Vă stimez fiindcă toată viaţa aţi pus binele poporului indian mai presus de ambiţiile personale.

Vă stimez pentru că în Domnia voastră stă speranţa de viitor a poporului meu.

Fac această scrisoare publică, deşi v-o trimit neştiind care va fi răspunsul Domniei voastre, căci poporul meu trebuie să afle, cât încă le mai pot vorbi tuturor, ceea ce vă cer şi ceea ce vă ofer.

Deoarece chinezii trădători îşi încalcă promisiunile şi ameninţă să ne distrugă armata, care deja a fost slăbită de trădarea celui numit Ahile, pe care l-am considerat oaspete şi prieten, îmi este limpede că fără un miracol marea naţiune care este India va fi lipsită de apărare în faţa invadatorilor intraţi în ţară dinspre nord. În curând, cuceritorul nemilos îşi va impune voinţa de la Bengal la Punjab. Dintre toţi indienii, numai cei din Pakistan, conduşi de Domnia voastră, vor fi liberi.

Vă rog acum să luaţi asupra dumneavoastră toate speranţele poporului indian. Lupta noastră din următoarele câteva zile vă va da, sper, timpul să readuceţi armata la graniţa dintre noi, unde să fiţi pregătiţi să înfruntaţi duşmanul chinez.

Vă dau permisiunea să traversaţi frontiera în orice punct va fi necesar ca să vă puteţi întări poziţiile defensive. Le ordon tuturor soldaţilor indieni rămaşi la graniţa cu Pakistanul să nu opună niciun fel de rezistenţă trupelor pakistaneze care pătrund în ţara noastră şi să coopereze furnizându-le hărţi complete ale apărării noastre, toate codurile şi cifrurile. Toate materialele noastre de la frontieră vor fi de asemenea la dispoziţia Pakistanului.

Vă cer ca oricare cetăţean indian ajuns sub conducerea guvernului pakistanez să fie tratat la fel de generos cum aţi vrea

ca şi noi, în situaţie inversă, să-i tratăm pe cetăţenii voştri. Orice jigniri s-ar fi comis în trecut între familiile noastre, haideţi să le iertăm reciproc şi să nu mai comitem altele, ci să ne tratăm unii pe alţii ca fraţii şi surorile, credincioşi unor feţe diferite ale aceluiaşi Dumnezeu şi care acum trebuie să se ridice umăr la umăr şi să apere India de un invadator al cărui unic zeu este puterea şi care venerează cruzimea.

Mulţi membri ai guvernului indian, ai armatei şi sistemului educaţional vor fugi în Pakistan. Vă rog să le deschideţi graniţele, căci dacă vor rămâne în India doar moartea şi captivitatea le va fi viitorul Toţi ceilalţi indieni nu au de ce să se teamă de persecuţii individuale din partea chinezilor, şi pe ei îi implor să nu fugă în Pakistan, ci să rămână în India unde, cu voia lui Dumnezeu, vor fi curând eliberaţi.

Eu însumi voi rămâne în India să port povara pe care cuceritorul o va pune pe umerii poporului meu. Voi fi mai degrabă un Mandela decât un de Gaulle. Nu va exista niciun guvern în exil De acum Pakistanul este guvernul poporului indian. Spun asta cu deplina autorizare a Congresului. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi oamenii de onoare şi să le dea libertate.

Prietenul şi fratele Domniei voastre, Tikal Chapekar

Zborul deasupra ţărmurilor aride din sudul Indiei îi părea lui Bean un vis ciudat, în care peisajul nu se schimbă niciodată. Sau mai degrabă un joc video, unde un computer concepea scenariul zborului, refolosind aceiaşi algoritmi pentru a crea acelaşi tip de scenariu în general, dar nu chiar identic în detalii.

Ca şi oamenii. ADN-ul diferă doar cu foarte puţin de la o persoană la alta, şi totuşi aceste diferenţe dau naştere la sfinţi şi monştri, nebuni şi genii, constructori şi demolatori, oameni care oferă dragoste şi oameni care se folosesc de ea. în ţara asta. India, trăiesc mai mulţi oameni decât au trăit în întreaga lume acum trei sau patru secole. Astăzi trăiesc aici mai mulţi oameni decât în întreaga istorie a lumii începând cu vremurile lui Hristos. Toată istoria din Biblie şi din Iliada, a lui Herodot şi Ghilgameş, tot ceea ce au reconstituit arheologii şi antropologii, toate acele relaţii interumane, toate acele realizări ar putea fi retrăite de oamenii peste care zburăm chiar acum şi mai rămân încă alţii care să trăiască poveşti noi pe care nimeni nu le va auzi.

Doar în câteva zile China urmează să cucerească suficienţi oameni ca să refacă cinci mii de ani de istorie umană, şi îi va trata ca pe iarbă, tunsă până ajunge la acelaşi nivel, tot ce se ridică peste această limită fiind aruncat ca un gunoi.

Iar eu ce fac? Călătoresc într-o maşinărie care i-ar fi provocat bătrânului profet Ezechiel un atac de cord, înainte chiar de a apuca să scrie că a văzut un rechin pe cer. Sora Carlotta obişnuia să glumească spunând că Şcoala de Luptă este roata din cer pe care a văzut-o Ezechiel în viziunea lui. Şi acum iată-mă, ca un personaj apărut dintr-o viziune antică, iar eu ce fac? Exact, din miliardele de oameni pe care i-aş fi putut salva, d aleg pe cel pe care d cunosc şi-mi place cel mai mult, şi risc vieţile a câtorva sute de soldaţi buni ca s-o fac. Dacă scăpăm cu viaţă de aici, ce voi face în continuare? îmi voi petrece cei câţiva ani de viaţă care mi-au mai rămas ajutându-l pe Peter Wiggin să-l învingă pe Ahile pentru a putea realiza exact ceea ce Ahile este pe punctul de a realiza – unirea omenirii sub conducerea unei singure minţi bolnave şi ambiţioase?

Surorii Carlotta îi plăcea să citeze o altă frază biblică – deşertăciune, deşertăciune, totul e doar deşertăciune. Nu e nimic nou sub soare. Un timp pentru a risipi pietrele şi un timp pentru a le clădi. Ei, şi dacă Dumnezeu tot nu spune nimănui pentru ce sunt pietrele, aş putea să le las în pace şi să mă duc la prietena mea, dacă pot.

Apropiindu-se de Hyderabad interceptară o mulţime de discuţii prin radio. Chiar şi probleme tehnice ale armatei, nu numai traficul pe net care era de aşteptat în urma atacului-surpriză al Chinei asupra Birmaniei care fusese declanşat de eseul lui Peter. Când se apropiară mai mult, putură să distingă pe computerele de la bord semnăturile radio atât ale trupelor chineze, cât şi ale celor indiene.

– Se pare că echipa de recuperatori a lui Ahile a ajuns înaintea noastră, zise Suriyawong.

– Dar nu trage nimeni, observă Bean. Ceea ce înseamnă că au ajuns deja înăuntru şi i-au luat ostatici pe elevii Şcolii de Luptă.

– Corect. Sunt trei elicoptere pe acoperiş.

– Trebuie să fie şi mai multe jos, dar hai să le complicăm vieţile şi să le radem pe astea trei.

Virlomi avea presimţiri rele.

– Dacă vor crede că îi atacă armata indiană şi ucid ostaticii?

– Ahile nu e aşa de prost să nu fie sigur cine trage înainte de a începe să-şi consume complet biletul de liberă trecere.

Totul fu ca un exerciţiu de tragere la ţintă, trei rachete lovind cele trei elicoptere, şi gata.

– Acum să trecem la propulsia cu elice şi să ne arătăm însemnele Thailandei, spuse Suriyawong.

Ca de obicei, elicopterul făcu o mişcare neplăcută de cădere şi ridicare bruscă atunci când porniră elicele. Dar Bean era obişnuit cu senzaţia de greaţă şi reuşi să remarce, prin fereastră, că trupele indiene ovaţionau şi le făceau cu mâna.

– O, dintr-odată noi suntem băieţii buni, zise Bean.

– Cred că suntem doar băieţii nu-chiar-atât-de-răi, replică Suriyawong.

– Eu cred că ne asumăm un risc iresponsabil în privinţa vieţilor prietenilor mei, spuse Virlomi.

Bean îşi reveni imediat.

– Virlomi, eu îl cunosc pe Ahile, şi singura cale să-l oprim să-i ucidă pe prietenii tăi, doar ca să ne facă în ciudă, este să-l facem să fie speriat şi dezechilibrat. Să nu-i dăm timp să-şi afişeze maliţiozitatea.

– Vreau să spun că, dacă una dintre rachete pierde direcţia, ar putea lovi camera în care se află ei şi să-i omoare pe toţi.

– Oh, asta te îngrijorează? zise Bean, Virlomi, eu i-am antrenat pe oamenii ăştia. Sunt situaţii în care ar putea greşi, dar asta nu e una dintre ele. Virlomi aprobă din cap.

– Înţeleg. Încrederea comandantului în acţiune. A trecut mult timp de când n-am mai avut un pluton al meu.

Câteva elicoptere rămaseră în aer supraveghind perimetrul; majoritatea coborâră în faţa clădirii în care se afla încăperea strategilor. Suriyawong îi informase deja din timpul zborului pe comandanţii de companii care trebuiau să pătrundă în clădire. Acum sări din elicopter imediat ce uşa se deschise şi, urmat de Virlomi, îşi puse grupul în mişcare, executând planul.

Într-o clipă elicopterul lui Bean se ridică din nou şi, împreună cu un alt elicopter, trecură peste clădire şi coborâră pe partea cealaltă. Acolo găsiră cele două elicoptere chineze rămase, cu elicele rotindu-se. Bean îi spuse pilotului să aterizeze astfel încât armele elicopterului lor să fie îndreptate spre lateralele celor două aparate chineze. Apoi el şi cei treizeci de oameni ai săi ieşiră pe ambele uşi în timp ce trupele chineze de dincolo de

spaţiul deschis dintre ei făceau acelaşi lucru.
Celălalt elicopter al lui Bean rămase în aer, aşteptând în caz că ar fi fost nevoie de rachete sau de trupele din interior.
Chinezii copleşeau numeric trupele lui Bean, dar asta nu era o problemă prea mare. Nimeni nu trăgea, deoarece chinezii voiau să scape cu viaţă şi nu exista nicio speranţă s-o facă dacă începea focul, căci elicopterul din aer ar fi distrus pur şi simplu ambele aparate ale chinezilor şi atunci n-ar mai fi contat ce se întâmplă la sol, nu s-ar mai fi putut întoarce acasă, iar misiunea lor ar fi fost un eşec.
Aşa că cele două mici armate se adunară în formaţie ca regimentele în războaiele napoleoniene, în rânduri distincte. Bean ar fi vrut să strige ceva gen „baioneta la armă” sau „încărcaţi arm'“ – dar nimeni nu folosea muschete şi în plus ceea ce-l interesa pe el apăruse în uşa clădirii...
Şi iată-l, repezindu-se direct spre cel mai apropiat elicopter, ţinând-o pe Petra de braţ şi aproape târând-o după el. Ahile ţinea un pistol în mână. Bean ar fi vrut ca unul dintre lunetiştii săi să-l elimine, dar ştia că atunci chinezii ar deschide focul, iar Petra ar fi fost cu siguranţă ucisă. Aşa că îl strigă pe Ahile.
Ahile îl ignoră. Bean ştia la ce se gândea – să ajungă în interiorul elicopterului cât timp nu se trage, atunci Bean ar fi vulnerabil, incapabil să-i facă ceva lui Ahile fără s-o vătămeze şi pe Petra.
Atunci Bean vorbi în satrad şi trăgătorul din elicopterul din aer făcu ceea ce fusese antrenat să facă – trase o rachetă care explodă exact în spatele celui mai apropiat elicopter chinez. Aparatul bloca explozia astfel că Petra şi Ahile nu fură răniţi – dar elicopterul se legănă într-o parte apoi, în timp ce paletele elicei se rupeau de pământ, se răsturnă pe partea cealaltă şi se zdrobi de cazarmă. Câţiva soldaţi se strecurară afară din el, încercând să-i scoată pe ceilalţi răniţi înainte ca aparatul să ia foc.
Ahile şi Petra se aflau acum în mijlocul unui spaţiu deschis. Singurul elicopter chinez rămas era prea departe pentru a alerga până la el. Făcu singurul lucru pe pentru ce? Ahile făcuse deja ce era mai rău. De aici înainte, nimeni nu va mai crede vreodată în cuvântul său. Puterea pe care o va avea de acum va fi datorată forţei şi fricii, nu vicleniei. Ceea ce însemna că-şi va face în fiecare zi duşmani, împingând oamenii în braţele

adversarilor.

Ar putea să mai câştige bătălii şi războaie şi chiar ar putea să pară că a triumfat întru totul dar, ca şi Caligula, va transforma oamenii cei mai apropiaţi lui în asasini. Iar când va muri, locul îi va fi luat de oameni la fel de răi, dar poate nu la fel de nebuni. Dacă l-ar ucide acum n-ar avea prea mare importanţă pentru omenire.

însă dacă Petra va rămâne în viaţă ar avea mare importanţă pentru Bean. Făcuse greşeli din cauza cărora muriseră Poke şi sora Carlotta. Dar astăzi nu va mai face greşeli. Petra va trăi pentru că Bean n-ar fi suportat un alt deznodământ. Ea n-avea nimic de făcut în privinţa asta.

Colonelul cântărea situaţia.

Ahile nu.

– Mă duc la elicopter acum. Degetele mele sunt foarte strânse pe trăgaci. Nu mă face să tremur, Bean. Bean ştia ce gândeşte Ahile: Pot să-l ucid pe Bean în ultimul moment şi să scap sau trebuie să-mi amân pe altă dată plăcerea asta?

Iar acest lucru era un avantaj pentru Bean, deoarece judecata lui nu era umbrită de gânduri de răzbunare personală.

Ba era, îşi dădu el seama. Pentru că şi el încerca să se gândească la un mod de a o salva pe Petra şi totuşi să-l ucidă pe Ahile.

Colonelul înainta până în spatele lui Ahile şi strigă către Bean:

– Ahile este arhitectul victoriei măreţe a Chinei şi trebuie să ajungă la Beijing pentru a fi primit cu onoruri. Ordinele mele nu spun nimic despre armeanca.

– Fără ea nu ne vor lăsa să decolăm, prostule, zise Ahile.

– Domnule, vă dau cuvântul meu. Deşi Ahile a ucis deja o femeie şi o fată care nu-i făcuseră decât bine şi ar merita să moară pentru crimele sale, vă voi lăsa să plecaţi, şi pe el, şi pe voi.

– Atunci nu există niciun conflict între misiunile noastre, acceptă colonelul. Sunt de acord cu condiţiile tale, dacă şi voi sunteţi de acord să vă purtaţi cu oamenii mei rămaşi în urmă conform regulilor războiului.

– De acord, rosti Bean.

– Eu răspund de această misiune, spuse Ahile, şi nu sunt de acord.

– De misiunea noastră nu, domnule, replică ofiţerul.

Bean ştia exact ce va face Ahile. Va lua pistolul de la tâmpla Petrei pentru a-l împuşca pe colonel. Ahile se aştepta ca această mişcare să surprindă, dar Bean nu era deloc surprins. Mâna în care avea arma cu tranchilizante se ridica deja înainte chiar ca Ahile să înceapă să se întoarcă spre colonel.

Dar Bean nu era singurul care ştia la ce să se aştepte din partea lui Ahile. Colonelul se apropiase în mod deliberat de Ahile, astfel încât când acesta mişcă pistolul ofiţerul lovi aruncându-i arma din mână. În acelaşi moment cu cealaltă mână izbi braţul lui Ahile aproape de cot şi, deşi lovitura părea a fi aproape lipsită de forţă, braţul se îndoi dezgustător spre exterior. Ahile răcni de durere şi căzu în genunchi, dându-i drumul Petrei. Ea se aruncă imediat într-o parte, afară din bătaia armelor, şi în acel moment Bean trase. Reuşi să-şi ajusteze ţinta în ultima fracţiune de secundă, şi mica săgeată lovi cămaşa lui Ahile cu asemenea forţă încât, deşi doza se sparse la contactul cu hainele, tranchilizantul se scurse prin material şi pătrunse în pielea lui Ahile.

Se prăbuşi pe loc.

– E doar tranchilizant, spuse Bean. O să se trezească peste vreo şase ore cu o durere de cap.

Colonelul nu-i dădu nicio atenţie lui Ahile, cu ochii fixaţi pe Bean.

– Acum nu mai există ostatici. Duşmanul e la pământ. Cât de valabil vă e cuvântul, domnule, când circumstanţele în care a fost dat s-au modificat?

– Oamenii de onoare, zise Bean, sunt fraţi indiferent de uniforma pe care o poartă. Puteţi să-l luaţi la bord şi să decolaţi. Vă recomand să zburaţi în formaţie cu noi până la sud de apărarea de la Hyderabad. Apoi veţi urma cursul vostru, iar noi pe al nostru.

– Un plan înţelept, aprobă colonelul. Îngenunche şi începu să ridice trupul inert al lui Ahile. Era o treabă complicată, aşa că Bean, deşi scund, îl ajută apucând de picioare.

Petra era deja în picioare, iar când Bean îi aruncă o privire văzu că se întinde după pistolul lui Ahile, care zăcea pe pământ lângă ea. Bean aproape îi putea citi gândurile. Era tentant să-l ucidă pe Ahile cu propriul lui pistol – iar Petra nu-şi dăduse cuvântul.

Dar înainte ca ea să poată face vreo mişcare spre armă, Bean

îndreptă spre ea pistolul cu tranchilizante.

– Şi tu ai putea să te trezeşti peste şase ore cu o durere de cap.

– Nu-i nevoie, zise ea. Ştiu că şi eu sunt legată prin cuvântul tău.

Şi, fără să se oprească la pistol, veni şi-l ajută pe Bean să care trupul lui Ahile. Îl împinseră prin uşa larg deschisă a elicopterului. Soldaţii dinăuntru îl apucară şi-l duseră în spate, probabil într-un loc în care să poată fi imobilizat în timpul manevrelor de zbor. Elicopterul era supraîncărcat, dar numai cu soldaţi – nu aveau rezerve de hrană sau muniţie grea, deci putea zbura normal. Ar fi fost doar inconfortabil pentru pasageri.

– Nu cred că vreţi să călătoriţi cu acest elicopter, zise Bean. Vă invit să mergeţi cu noi.

– Dar nu mergem în aceeaşi direcţie.

– Îl cunosc pe băiatul pe care tocmai l-aţi luat la bord. Chiar dacă atunci când se trezeşte nu-şi mai aminteşte ce aţi făcut, cineva o să-i spună într-o zi, şi odată ce va şti veţi fi ca şi însemnat. El nu uită niciodată. Vă va ucide cu siguranţă.

– Atunci voi muri ascultând ordinele şi îndeplinindu-mi misiunea, zise colonelul.

– Vă asigurăm azil deplin şi vă puteţi petrece viaţa ajutând la eliberarea Chinei şi a altor naţiuni de răul pe care îl reprezintă el.

– Ştiu că vrei să fii amabil, dar m-ar durea sufletul să ştiu că mi se oferă asemenea recompense pentru că mi-am trădat ţara.

– Ţara dumneavoastră e condusă de oameni lipsiţi de onoare, spuse Bean. Şi totuşi sunt susţinuţi la putere de oameni de onoare ca dumneavoastră. Atunci, cine îşi trădează ţara? Nu avem timp pentru argumente. Eu doar am plantat o idee care să vă infecteze sufletul.

Bean zâmbi. Colonelul îi întoarse zâmbetul.

– Atunci sunteţi un diavol, domnule, aşa cum noi chinezii am ştiut întotdeauna că sunteţi voi europenii.

Bean îl salută. Ofiţerul îl salută şi el şi se urcă în elicopter.

Uşile elicopterului se închiseră.

Bean şi Petra se feriră de curentul provocat de aparatul chinez care se ridica în aer. Aşteptă în timp ce Bean ordonă tuturor să urce în elicopterul rămas pe sol. Peste mai puţin de două minute decola şi elicopterul lui, şi aparatul thailandez şi cel chinez

zburară împreună peste clădire, unde li se alăturară celelalte nave ale forţei de atac a lui Bean care se ridicau de pe pământ sau se adunau din punctele din care supravegheaseră zona.

Zburară împreună spre sud, încet, propulsate de elice. Nicio armă indiană nu trase asupra lor. Ofiţerii indieni ştiau fără îndoială că cele mai strălucite tinere minţi militare ale lor erau duse într-un loc cu mult mai sigur decât Hyderabadul sau orice alt loc din India, după ce chinezii vor veni în forţă.

Apoi Bean dădu ordin şi elicopterele sale se înălţară, opriră elicele şi trecură pe motoare cu reacţie pentru a zbura repede înapoi în Sri Lanka.

Înăuntru, Petra stătea posacă în hamurile ei.

Virlomi era lângă ea, dar nu-şi vorbeau.

– Petra, zise Bean.

Ea nu-şi ridică ochii.

– Virlomi ne-a găsit pe noi, nu noi pe ea. Datorită ei am putut să te găsim.

Petra tot nu privi în sus, dar întinse o mână şi cuprinse mâinile lui Virlomi, care erau strânse în poală.

– Ai fost bună şi curajoasă, zise Petra. îţi mulţumesc pentru compasiune.

Apoi ridică ochii şi întâlni privirea lui Bean.

– Ţie nu-ţi mulţumesc, Bean. Eram gata să-l ucid. Aş fi făcut-o. Aş fi găsit o cale.

– În cele din urmă se va sinucide, zise Bean. Se va întinde prea mult, ca Robespierre, ca Stalin. Alţii vor desluşi tiparele şi până la urmă îl vor duce la ghilotină, or să considere că le-a ajuns, iar el mai mult ca sigur o să moară.

– Dar pe câţi o să-i ucidă în drumul său? Acum mâinile tale sunt pătate de sângele lor, pentru că l-ai lăsat să se urce viu în elicopter. Şi ale mele la fel.

– Greşeşti, zise Bean. El e singurul responsabil pentru crimele lui. Şi n-ai dreptate în legătură cu ceea ce s-ar fi întâmplat dacă îl lăsam să te ia cu el. N-ai mai fi trăit până la sfârşitul călătoriei.

– N-ai cum să ştii asta.

– Îl cunosc pe Ahile. Când elicopterul s-ar fi ridicat la vreo douăzeci de etaje, te-ar fi împins pe uşă. Şi ştii de ce?

– Deci ai fi putut să te uiţi, zise ea.

– Nu, ar fi aşteptat până plecam, zise Bean. Nu e prost. Consideră că supravieţuirea lui e mult mai importantă decât

moartea ta.
– Atunci de ce m-ar fi omorât acum? De ce eşti atât de sigur?
– Pentru că te îmbrăţişa ca un iubit. Când stătea cu pistolul la capul tău, te ţinea cu afecţiune. Cred că voia să te sărute înainte de a te lua la bord. Voia ca eu să văd asta.
– Ea nu l-ar fi lăsat niciodată să o sărute, zise Virlomi cu dezgust.
Dar Petra întâlni privirea lui Bean, iar lacrimile din ochii ei fură răspunsul cinstit la cuvintele lui Virlomi. Îl lăsase deja pe Ahile s-o sărute. La fel ca Poke.
– Te-a însemnat, spuse Bean. Te-a iubit. Ai avut putere asupra lui. După ce n-ar mai fi avut nevoie de tine ca ostatic ca să mă oprească să-l ucid, n-ai mai fi avut pentru ce să trăieşti.
Suriyawong se cutremură.
– Ce l-a făcut să fie aşa?
– Nimic nu l-a făcut aşa, zise Bean. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat în viaţă, indiferent ce foame îngrozitoare i-ar măcina sufletul, el a ales să acţioneze pe baza acestor dorinţe, el a ales să facă lucrurile pe care le-a făcut. El e singurul responsabil pentru faptele lui, nimeni altcineva. Nici măcar cei care i-au salvat viaţa.
– Cum am făcut noi astăzi, spuse Petra.
– Sora Carlotta i-a salvat astăzi viaţa, replică Bean.
Ultimul lucru pe care mi l-a cerut a fost să las răzbunarea în seama lui Dumnezeu.
– Crezi în Dumnezeu? întrebă Suriyawong, surprins.
– Din ce în ce mai mult. Şi din ce în ce mai puţin.
Virlomi luă mâinile Petrei şi spuse:
– Gata cu învinuirile şi gata cu Ahile. V-aţi eliberat de el. Puteţi avea de acum minute întregi şi ore şi zile în care să nu trebuiască să vă gândiţi la ceea ce v-ar face dacă ar auzi ce spuneţi şi cum să vă purtaţi atunci când ar putea să vă urmărească. Singurul mod în care vă mai poate face rău acum este ca voi să continuaţi să-l purtaţi în inimi.
– Ascult-o, Petra, zise Suriyawong. Ştii, e o zeiţă.
Virlomi râse.
– Salvez poduri şi invoc elicoptere.
– Şi m-ai binecuvântat pe mine, zise Suriyawong.
– N-am făcut asta niciodată.
– Când ai călcat pe spatele meu. întregul meu trupeşte acum

un drum al zeiţei.

– Numai spatele, zise Virlomi. Trebuie să găseşti pe altcineva să-ţi binecuvânteze faţa.

În timp ce glumeau, pe jumătate îmbătaţi de succes, libertate şi de tragedia copleşitoare pe care o lăsau în urmă, Bean o privi pe Petra, văzu lacrimile care îi cădeau în poală, jinduind să poată întindă mâna să le şteargă din ochii ei. Dar la ce bun? Acele lacrimi se născuseră din fântâni adânci de durere, iar simpla lui mângâiere n-ar fi reuşit să le sece izvorul. Asta ar fi luat timp mult, iar el timp nu avea deloc. Dacă Petra va cunoaşte fericirea în viaţă – fericirea, acel lucru preţios despre care vorbea doamna Wiggin – aceasta va veni atunci când ea îşi va împărţi viaţa cu cineva. Bean o salvase, o eliberase, nu pentru a o putea avea sau pentru a face parte din viaţa ei, ci ca să nu fie nevoit să poarte povara morţii ei aşa cum o purta pentru moartea lui Poke şi a Carlottei. într-un fel, era un lucru egoist ceea ce făcuse. Dar pe de altă parte, el nu avea nimic de câştigat pentru sine din munca acestei zile.

Cu excepţia faptului că atunci când moartea va veni, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, va putea fi mai mândru de ceea ce a făcut astăzi decât de orice altceva în viaţă. Pentru că astăzi învinsese. În mijlocul tuturor acelor înfrângeri teribile, realizase o victorie. Îl lipsise pe Ahile de una dintre crimele sale favorite. Îi salvase viaţa prietenei sale cele mai bune, chiar dacă ea încă nu-i era tocmai recunoscătoare. Armata lui făcuse ceea ce avusese el nevoie să facă, şi nu fusese pierdută nicio viaţă a celor două sute de oameni care îi fuseseră încredinţaţi de la început. Până cum el fusese întotdeauna o parte a victoriei altcuiva. Dar astăzi, astăzi el fusese învingătorul.

20.
HEGEMON

To: Chamrajnagar%jawaharlal@ifcom.gov
From: PeterWiggin%freeworld@hegemon.gov
Re: Confirmare
Dle Mareşal Chamrajnagar,

Vă mulţumesc că mi-aţi permis să reconfirm numirea dumneavoastră ca Mareşal ca prim act oficial al meu. Amândoi ştim că vă dau numai ceea ce deja aveaţi, în timp ce

dumneavoastră, acceptând această recomandare ca şi când ar avea însemnătate, redaţi poziţiei de Hegemon ceva din demnitatea care i-a fost răpită de evenimentele ultimelor luni. Sunt mulţi cei care consideră un gest inutil numirea unui Hegemon care conduce abia o treime din omenire şi nu are o influenţă deosebită nici asupra treimii care îl sprijină oficial. Multe naţiuni se străduiesc să ajungă la o înţelegere cu chinezii şi aliaţii lor, iar eu trăiesc sub ameninţarea constantă că funcţia mea va fi desfiinţată, ca prim gest prin care ar putea câştiga favorurile noii superputeri. Sunt, pe scurt, un Hegemon fără Hegemonie.

Este cu atât mai remarcabil că faceţi acest gest generos faţă de acelaşi individ pe care l-aţi considerat cândva ca fiind cel mai rău Hegemon posibil. Slăbiciunile caracterului meu pe care le-aţi văzut atunci nu au dispărut ca prin minune. Doar prin comparaţie cu Ahile, şi numai într-o lume în care patria dumneavoastră geme sub biciul chinez, am început să apar drept o alternativă atractivă sau ca o sursă de speranţă în locul disperării. Dar, indiferent de slăbiciunile mele, am şi puncte forte şi vă fac această promisiune:

Chiar dacă sunteţi legat prin jurământul funcţiei dumneavoastră să nu folosiţi niciodată Flota Internaţională pentru a influenţa cursul evenimentelor de pe Pământ, decât pentru a intercepta armament nuclear sau pentru a-i pedepsi pe cei care îl utilizează, ştiu că sunteţi încă un om al Pământului, un om al Indiei, şi vă interesează profund ceea ce se întâmplă tuturor popoarelor, şi în special poporului dumneavoastră, în consecinţă, vă promit că-mi voi dedica tot restul vieţii pentru a transforma această lume într-una de care să vă puteţi bucura, în numele poporului dumneavoastră, în numele tuturor popoarelor. Şi sper că voi fi reuşit îndeajuns, înainte ca unul sau altul dintre noi să moară, pentru ca dumneavoastră să fiţi fericit că astăzi mi-aţi acordat sprijinul.

Cu sinceritate, Peter Wiggin, Hegemon

Mai mult de un milion de indieni reuşiră să fugă din India înainte ca stăpânirea chineză să închidă graniţele. Dintr-o populaţie de un miliard jumătate, era mult prea puţin. De cel puţin zece ori mai mulţi fură deportaţi în cursul anului următor din India în ţinuturile reci ale Manciuriei şi în deserturile înalte Sinkiang. Printre cei deportaţi se afla Tikal Chapekar. Chinezii nu

au raportat străinilor despre soarta lui sau a oricărui altcuiva dintre „foştii opresori ai poporului indian”. Acelaşi lucru, la o scară mult mai mică, se întâmplase cu elitele de la guvernarea Birmaniei, Thailandei, Vietnamului, Cambodgiei şi Laosului.

Ca şi când această redesenare a hărţii lumii nu era de ajuns. Rusia anunţă că se alătură Chinei ca aliat şi consideră naţiunile din estul Europei care nu fuseseră membri loiali ai Noului Pact Varşovia drept provincii rebele. Fără să tragă niciun foc de armă. Rusia reuşi, doar prin simpla promisiune că nu va fi un stăpân atât de îngrozitor cum era China, să rescrie Pactul Varşovia până ce acesta deveni mai mult sau mai puţin constituţia unui imperiu care includea toată Europa de la est de Germania, Austria şi Italia la sud, şi la est de Suedia şi Norvegia în nord.

Naţiunile epuizate din vestul Europei se grăbiră să ureze bun-venit „disciplinei” aduse de Rusia în Europa, iar Rusiei îi fu imediat acordată deplina apartenenţă la Comunitatea Europeană. Deoarece Rusia controla acum voturile a peste jumătate din membrii comunităţii, erau necesare lupte constante pentru a păstra o oarecare aparenţă de independenţă, şi decât să joace acest joc Marea Britanie, Irlanda, Islanda şi Portugalia părăsiră Comunitatea Europeană. Dar chiar şi ei îşi dădură silinţa să-l asigure pe ursul rus că acest lucru se petrecea din motive pur economice şi în realitate primeau cu bucurie interesul reînnoit al Rusiei faţă de Occident.

America, de mult timp devenită coada câinelui chinez în materie de comerţ, mârâi câte ceva despre drepturile omului şi apoi se întoarse ca de obicei la afaceri, utilizând sateliţii de cartografiere pentru a retrasa harta lumii astfel încât să se potrivească noii realităţi şi vânzând atlasele obţinute. în Africa subsahariană, unde India fusese cândva singurul partener economic şi avusese cea mai mare influenţă culturală, pierderea Indiei fu mult mai devastatoare, iar ei denunţară cu loialitate cucerirea chineză, cu toate că se străduiau să găsească noi pieţe pentru mărfurile lor. America Latină condamnă cu şi mai multă tărie toţi agresorii, dar în lipsă de forţe militare serioase strigătele lor nu putură face niciun rău. în Pacific, Japonia, cu flota sa puternică, îşi putu permite să se menţină pe poziţii; dar celelalte naţiuni insulare care se învecinau cu China peste ape nu chiar atât de largi nu se bucurau de un asemenea lux.

În realitate, singura forţă care se ridica ferm împotriva Chinei şi Rusiei dincolo de graniţele bine apărate o reprezentau naţiunile islamice. Iranul uită cu generozitate cât de ameninţător pândiseră trupele pakistaneze de-a lungul frontierei în lunile premergătoare căderii Indiei, iar arabii se alăturară turcilor din solidaritate musulmană împotriva oricărei năvăliri a ruşilor dincolo de Caucaz sau în stepele vaste ale Asiei centrale.

Nimeni nu crezuse de fapt că militarii musulmani ar putea rezista mult în faţa unui atac serios al Chinei, iar Rusia era aproape la fel de periculoasă, dar islamicii îşi lăsară deoparte plângerile, îşi puseră credinţa în Allah, şi-şi burduşiră graniţele cu avertismente că îşi vor vinde scump pielea.

Aşa era lumea în ziua în care Peter „Locke” Wiggin fu numit noul Hegemon. China anunţă că interpreta numirea oricărui hegemon drept un afront, dar Rusia fu puţin mai tolerantă, în special din cauză că multe din guvernele care îi dăduseră votul lui Wiggin declaraseră public că această funcţie era mai mult onorifică decât efectivă, un gest în favoarea unităţii şi păcii, şi în niciun caz o încercare de a da peste cap cuceririle care aduseseră „pacea” unei lumi instabile.

Dar în particular mulţi dintre liderii aceloraşi guverne îl asiguraseră pe Peter că se aşteptau ca el să facă tot posibilul să determine „transformări” diplomatice în ţările ocupate. Peter îi ascultă politicos şi le spuse cuvinte liniştitoare, dar nu simţea decât dispreţ pentru ei – căci fără putere militară nu avea cum să negocieze cu nimeni despre nimic.

Primul său act oficial fu reconfirmarea numirii Mareşalului Chamrajnagar – acţiune pe care China o denunţă oficial drept ilegală întrucât funcţia de Hegemon nu mai exista, şi deoarece ei nu aveau nimic de-a face cu reînnoita conducerea a Flotei de către Chamrajnagar nu vor mai contribui financiar nici la Hegemonie, nici la Flotă. Apoi Peter îl confirmă pe Graff în funcţia de ministru al colonizării – şi, din nou, întrucât munca lui se referea la lumea din afară. China nu putu face nimic altceva decât să-şi înceteze contribuţia la fonduri.

Dar următoarea decizie a lui Peter fu determinată de lipsa de bani. Mută capitala Hegemoniei din fosta Olandă şi restitui Ţărilor de Jos autoguvernarea, ceea ce conduse imediat la oprirea imigraţiei fără restricţii în aceste ţări. Închise majoritatea oficiilor Hegemoniei din întreaga lume cu excepţia celor pentru

cercetări medicale şi agricole şi a programelor de asistenţă. Mută cea mai mare parte a birourilor în Brazilia, lucru care avu mai multe avantaje:

În primul rând, era o ţară destul de mare şi de puternică pentru ca duşmanii Hegemoniei să nu se grăbească s-o provoace prin asasinarea Hegemonului în interiorul graniţelor sale.

În al doilea rând, se afla în emisfera sudică, având puternice legături economice cu Africa, Americile şi ţările din Pacific, deci prezenţa lui Peter acolo îl menţinea la curent cu relaţiile comerciale şi politice internaţionale.

Şi în al treilea rând. Brazilia îl invitase pe Peter Wiggin să vină acolo. Nimeni altcineva n-o mai făcuse. Peter nu-şi făcea iluzii în legătură cu ceea ce devenise funcţia de Hegemon. Nu se aşteptase ca cineva să vină la el. El se îndreptă spre ei.

De aceea părăsi Haiti şi traversă Pacificul până la Manila, unde Bean şi armata sa thailandeză împreună cu indienii salvaţi de ei îşi găsiseră azil temporar. Peter ştia că Bean era încă furios pe el, aşa că fu uşurat să afle nu numai că Bean fusese de acord să se întâlnească, ci îl şi tratǎ cu vizibil respect atunci când sosi. Cei două sute de soldaţi ai săi îi dădură onorul, iar când Bean îl prezentă Petrei, lui Suriyawong, lui Virlomi şi celorlalţi foşti elevi ai Şcolii de Luptă, îşi alese cuvintele ca şi când şi-ar fi prezentat prietenii unui om de rang înalt.

În faţa tuturor, Bean ţinu un scurt discurs.

– Excelenţei sale Hegemonul îi pun la dispoziţie serviciile acestor soldaţi – veterani de război, foşti adversari, iar acum, datorită trădării, exilaţi din patria lor şi despărţiţi de camarazii de arme. Nu a fost decizia mea şi nici a unei majorităţi. Fiecăruia dintre cei de faţă i s-a oferit posibilitatea de a alege, şi a ales să se pună în slujba noastră. Suntem puţini, dar şi înainte naţiunile ne-au considerat valoroase serviciile. Sperăm că acum putem servi o cauză mai presus de orice naţiune, al cărei final va fi stabilirea unei noi şi onorabile ordini mondiale.

Peter fu surprins doar de formalitatea ofertei şi de faptul că fusese făcută fără nicio negociere prealabilă.

Mai observase şi că Bean aranjase să fie prezenţi reporteri. Va apărea la ştiri. Astfel că Peter răspunse pe scurt şi pompos acceptând oferta lor, lăudându-le realizările şi exprimându-şi regretul faţă de suferinţele popoarelor lor. Va da bine – douăzeci

de secunde de înregistrare, în întregime în reţea.

După ce se termină ceremonia se făcu inspecţia inventarului – tot echipamentul pe care reuşiseră să-l salveze din Thailanda. Chiar şi piloţii bombardierelor şi echipajele vaselor de patrulare izbutiseră să-şi croiască drum prin sudul Thailandei până în Filipine, astfel încât Hegemonul avea o flotă şi o forţă aeriană. Peter aprobă şi comentă cu gravitate în timp ce i se prezenta fiecare piesă de inventar – camerele filmau în continuare.

Mai târziu totuşi, când rămaseră singuri, Peter îşi permise în sfârşit un hohot trist, autopersiflant.

– Dacă n-ai fi fost tu nu aş fi avut nimic, zise. Dar comparând asta cu vastele flote, forţe aeriene şi armate pe care le comanda înainte Hegemonul...

Bean îl privi cu răceală.

– Funcţia şi-a pierdut mult din importanţă înainte de a-ţi fi încredinţată ţie.

Luna de miere se pare că se încheiase.

– Da, spuse Peter, bineînţeles că aşa e.

– Iar lumea este într-o situaţie disperată, îndoindu-se de existenţa Hegemoniei.

– E de asemenea adevărat. Şi dintr-un motiv oarecare se pare că lucrul ăsta te înfurie.

– Asta din cauză că, exceptând problema deloc neînsemnată a tendinţei lui Ahile de a ucide din când în când pe câte cineva, nu prea văd mare diferenţă între tine şi el. Amândoi sunteţi mulţumiţi dacă lăsaţi oricâţi oameni să sufere fără rost pentru a vă îndeplini ambiţiile personale.

Peter oftă.

– Dacă asta e singura diferenţă pe care o vezi, nu înţeleg cum poţi să-mi oferi serviciile tale.

– Bineînţeles că mai văd şi alte diferenţe, zise Bean.

Dar sunt de cantitate, nu de calitate. Ahile încheie tratate pe care niciodată nu intenţionează să le respecte.

Tu scrii eseuri care ar putea salva naţiuni întregi, dar întârzii publicarea lor pentru ca aceste naţiuni să se prăbuşească, aducând lumea într-o situaţie suficient de disperată ca să te facă Hegemon.

– Ceea ce spui este adevărat, acceptă Peter, numai dacă crezi că publicarea mai devreme ar fi putut salva India şi Thailanda.

– La începutul războiului India încă mai avea provizii şi

echipament ca să reziste atacului Chinei. Forţele Thailandei erau încă dispersate şi greu de găsit.

– Dar dacă aş fi publicat articolul la începutul războiului. India şi Thadanda nu ar fi văzut pericolul, şi nu m-ar fi crezut. La urma urmelor, guvernul thailandez nu te-a crezut nici pe tine, iar tu i-ai avertizat de toate astea.

– Tu eşti Locke, zise Bean.

– A, da. Pentru că eu am atâta credibilitate şi prestigiu, naţiuni întregi vor tremura şi vor crede cuvintele mele. Nu cumva uiţi ceva? La insistenţa ta, am declarat că sunt un adolescent elev la colegiu. Încă mai încercam să trec peste asta, dovedind în Haiti că în realitate sunt capabil să guvernez. Poate îmi mai rămăsese atâta prestigiu încât să fiu luat în serios în India şi Thailanda dar poate că nu. Şi dacă aş fi publicat prea devreme, înainte să fie China gata de acţiune. China pur şi simplu ar fi negat totul ambelor tabere, războiul ar fi continuat. Iar articolul meu nu ar mai fi reprezentat deloc un şoc. Nu aş mai fi fost capabil să declanşez invazia exact în momentul în care aveai tu nevoie.

– Să nu pretinzi acum că ăsta a fost dintotdeauna planul tău.

– Planul meu a fost, zise Peter, să nu public nimic decât atunci când articolul ar fi reprezentat un act de forţă, nu unul inutil. Da, m-am gândit la prestigiul meu, pentru că în momentul de faţă singura putere pe care o am este acest prestigiu şi influenţa pe care mi-o dă el asupra guvernelor lumii. E ca o monedă care se bate foarte încet, şi dacă e cheltuită ineficient dispare.

Deci da, îmi protejez cu grijă această putere şi o folosesc cu economie, pentru ca mai târziu, când voi avea nevoie de ea, să mai existe încă.

Bean tăcea.

– Urăşti ceea ce s-a întâmplat în război, continuă Peter. Şi eu. E posibil – nu probabil, ci posibil – că dacă aş fi publicat articolul mai devreme. India să fi putut opune o rezistenţă eficientă. Ar fi putut să mai lupte şi acum. Milioane de soldaţi ar fi murit chiar în timp ce noi vorbim. În loc de asta a avut loc o victorie curată a Chinei, aproape fără vărsare de sânge. Iar acum chinezii sunt nevoiţi să guverneze o populaţie aproape de două ori mai numeroasă decât a lor, cu o cultură la fel de veche şi de fascinantă ca a lor. Şarpele a înghiţit un crocodil, şi se pune încă o dată întrebarea – cine pe cine digeră? Thailanda şi Vietnamul vor fi la fel de greu de guvernat, şi nici măcar birmanii n-au

reuşit vreodată să guverneze Birmania. Ceea ce am făcut eu a salvat vieţi. I-am lăsat lumii o imagine morală clară a celui care a înjunghiat pe la spate şi a celui care a fost înjunghiat. Iar China e victorioasă şi Rusia triumfă – dar au de guvernat popoare înrobite, mânioase, care nu vor fi de partea lor în lupta finală. De ce crezi că va face repede China pace cu Pakistanul? Pentru că ştiu că nu vor putea purta un război împotriva lumii musulmane sub ameninţarea constantă a revoltelor şi sabotajelor indiene. Iar alianţa dintre China şi Rusia – ce glumă! În mai puţin de un an se vor certa şi se vor întoarce la hărţuiala reciprocă de-a lungul frontierei siberiene. Celor care gândesc superficial. China şi Rusia le par triumfătoare. Dar niciodată n-am crezut că tu gândeşti superficial.

– Înţeleg toate astea, zise Bean.

– Dar nu-ţi pasă. Tot eşti supărat pe mine.

Bean nu spuse nimic.

– E greu, spuse Peter, să vezi cum toate par a fi în favoarea mea, şi să nu mă acuzi că profit de suferinţele altora. Dar adevărata problemă e ce voi fi în stare să fac şi ce voi face cu adevărat acum, când sunt cu numele conducătorul lumii, şi în realitate administratorul unor impozite mici, al câtorva agenţii internaţionale şi a forţei militare pe care mi-ai dat-o tu astăzi? Am făcut cele câteva lucruri care stăteau în puterea mea pentru a îndruma cursul evenimentelor astfel încât când voi primi această funcţie încă să mai merite s-o deţii.

– Dar mai presus de toate, ca să deţii tu această funcţie.

– Da, Bean. Sunt arogant. Cred că sunt singura persoană care înţelege ce trebuie făcut şi poate să facă. Cred că lumea are nevoie de mine. De fapt, sunt mai arogant chiar decât tine. La asta se reduce totul? Ar fi trebuit să fiu mai umil? Numai tu ai voie să-ţi evaluezi cinstit calităţile şi să decizi că eşti omul cel mai potrivit pentru o anumită funcţie?

– Nu vreau o funcţie.

– Nici eu nu vreau funcţia asta, zise Peter. Ceea ce vreau eu este o funcţie în care Hegemonul să vorbească şi războiul să se încheie, în care Hegemonul să retraseze graniţele, să abroge legile proaste, să sfarme cartelurile internaţionale şi să aducă întregii omeniri o şansă la o viaţă decentă în pace şi în libertatea pe care o permite cultura lor. Şi am de gând să obţin această funcţie, creând-o pas cu pas. Nu numai atât, dar am de gând s-o

fac cu ajutorul tău, pentru că tu vrei ca cineva să facă asta, şi ştiu, la fel de sigur cum ştiu şi eu, că sunt singurul capabil s-o facă.

Bean aprobă în tăcere.

– Ştii toate astea, şi tot eşti furios pe mine.

– Sunt furios pe Ahile, zise Bean. Sunt furios din cauza prostiei celor care refuză să mă asculte. Dar tu eşti aici, iar ei nu.

– E mai mult decât atât. Dacă asta ar fi tot, ai fi renunţat singur la furie cu mult înainte de a avea discuţia asta.

– Ştiu. Dar n-ai vrea să afli.

– Pentru că m-aş simţi jignit? Atunci lasă-mă pe mine s-o spun. Eşti furios pentru că fiecare cuvânt ieşit din gura mea, fiecare gest, fiecare expresie de pe faţa mea îţi aminteşte de Ender Wiggin. Doar că eu nu sunt Ender, nu voi fi niciodată, tu crezi că Ender ar trebui să facă ceea ce fac eu, şi mă urăşti pentru că eu sunt cel care s-a asigurat că Ender va fi exilat.

– E iraţional, zise Bean. Ştiu asta. Ştiu că exilându-l i-ai salvat viaţa. Oamenii care l-au ajutat pe Ahile în tentativele de a mă ucide ar fi încercat zi şi noapte să-l asasineze pe Ender fără niciun fel de impuls din partea lui Ahile. S-ar fi temut de el mult mai mult decât se tem de tine sau de mine. Ştiu asta. Dar semeni atât de mult cu el. Şi mă tot gândesc, dacă Ender ar fi fost aici, n-ar fi făcut lucrurile de mântuială aşa cum am făcut eu.

– După cum văd eu, e exact pe dos. Dacă tu nu ai fi fost alături de Ender, el ar fi dat-o în bară. Nu, hai să nu ne certăm, nu mai contează. Contează că lumea e azi aşa cum e, iar noi ne aflăm pe o poziţie din care, dacă ne mişcăm cu grijă, dacă gândim şi planificăm totul corect, putem rezolva situaţia. Putem face lumea mai bună. Fără regrete. Fără dorinţa de a da timpul înapoi. Hai să privim doar în viitor şi să muncim din răsputeri.

– O să privesc în viitor şi o să te ajut cât pot. Dar ceea ce regret este problema mea.

– Destul de cinstit, zise Peter. Acum că am căzut de acord, cred că ar trebui să afli. M-am hotărât să reînfiinţez postul de Strateg.

Bean pufni dispreţuitor.

– Dai acest titlu comandantului unei armate de două sute de soldaţi, câteva avioane, câteva vase, şi o companie suprasolicitată de strategi?

– Hei, dacă eu pot fi numit Hegemon, şi tu poţi avea o astfel de funcţie.

– Observ că nu ai vrut să fiu filmat primind acest titlu.

– Nu, nu am vrut, zise Peter. Nu vreau ca lumea să afle vestea privind un film cu un copil. Vreau să afle despre numirea ta ca Strateg în timp ce văd înregistrări cu victoria asupra Furnicilor şi aud comentarii despre salvarea elevilor Şcolii de Luptă indieni.

– Mă rog, bine. Accept. Primesc o uniformă frumoasă?

– Nu. La ritmul în care creşti în ultima vreme, vei fi nevoit să plăteşti prea des pentru unele noi, şi ne-ai aduce la faliment.

O expresie gânditoare trecu peste faţa lui Bean.

– Ce-i, întrebă Peter, iar te-am jignit?

– Nu, zise Bean. Mă întrebam doar ce au spus părinţii tăi când ai declarat că tu eşti Locke.

Peter râse.

– Oh, au pretins că au ştiut dintotdeauna. Părinţi.

La sugestia lui Bean, Peter stabili Statul Major al Hegemoniei într-un grup de clădiri de lângă oraşul Ribeirâo Preto, statul Sao Paulo. Acolo ar fi avut legături aeriene excelente cu tot restul lumii, fiind înconjuraţi de orăşele mici şi terenuri agricole. Ar fi fost departe de orice corp guvernamental. Era un loc plăcut în care să trăieşti, pentru cei care plănuiau şi se pregăteau să îndeplinească modestul ţel de a elibera naţiunile asuprite şi să reziste în faţa oricăror noi agresiuni.

Familia Delphiki ieşi din ascunzătoare şi i se alătură lui Bean în siguranţa oferită de clădirile Hegemoniei. Acum Grecia făcea parte din Pactul Varşovia, iar ei nu se mai puteau întoarce acasă. Veniră şi părinţii lui Peter, pentru că înţeleseseră că vor deveni ţinte pentru oricine ar fi vrut să ajungă la Peter. Căpătară amândoi slujbe în cadrul Hegemoniei, iar dacă dislocarea vieţilor lor îi deranja, nu o arătară niciodată.

Şi familia Arkanian îşi părăsi patria, şi veniră bucuroşi într-un loc în care copiii nu le vor mai fi răpiţi. Părinţii lui Suriyawong reuşiseră să fugă din Thadanda, şi mutară afacerea şi averea familiei la Ribeirâo Preto. Şi alte familii thailandeze şi indiene legate de armata lui Bean sau de absolvenţii Şcolii de Luptă li se alăturară, şi în curând apărură cartiere înfloritoare în care limba portugheză se auzea arareori.

Cât despre Ahile, luni de-a rândul nu mai aflară nimic despre el.

Probabil se întorsese la Beijing. Probabil într-un fel sau altul îşi croia drum spre putere. Dar ei îşi permiseră să spere, în timp ce continua tăcerea în legătură cu soarta lui, că poate chinezii, după ce se folosiseră de el. Ajunseseră să-l cunoască suficient de bine ca să-l ţină departe de frâiele puterii.

Într-o după-amiază noroasă de iarnă din iunie Petra se plimba prin cimitirul oraşului Araraquara, la doar douăzeci de minute cu trenul de Ribeirâo Preto. Avu grijă să se apropie de Bean dintr-o direcţie din care el s-o poată vedea venind. În curând se afla lângă el, privind o piatră de mormânt.

– Cine e îngropat aici? întrebă ea.

– Nimeni, zise Bean, fără să se arate surprins s-o vadă. E un cenotaf.

Petra citi numele de pe el.

Poke.

Carlotta.

Nu mai era nimic altceva.

– Există o piatră de mormânt pentru sora Carlotta undeva la Vatican, zise Bean. Dar nu s-a găsit nicio rămăşiţă din trupul ei care să poată fi îngropată. Iar Poke a fost incinerată de oameni care nici măcar nu ştiau cine e. Virlomi mi-a dat ideea asta.

Virlomi ridicase un cenotaf pentru Sayagi în micul cimitir hindu care exista deja în Ribeirâo Preto. Era puţin mai elaborat – includea data naşterii şi a morţii, şi îl numea „un om de satyagraha”.

– Bean, zise Petra, e o nebunie să vii aici. Fără bodyguarzi. Piatra asta e aici ca să poată asasinii să ţintească înainte de a apărea tu.

– Ştiu, zise Bean.

– Ai fi putut cel puţin să mă inviţi şi pe mine. Se întoarse spre ea cu ochii în lacrimi.

– E locul ruşinii mele, zise el. M-am străduit din răsputeri ca numele tău să nu fie aici.

– Aşa crezi tu? Nu e nimic de ruşine aici, Bean. Doar dragoste. De asta locul meu e aici – împreună cu alte fete singure care ţi-au dat inima lor.

Bean se răsuci spre ea, o îmbrăţişa şi plânse pe umărul ei. Crescuse destul de înalt pentru asta.

– Ele mi-au salvat viaţa, spuse. Mi-au dat viaţă.

– Aşa fac toţi oamenii buni, zise Petra. Şi apoi mor. E al

dracului de păcat.

Bean râse scurt – dacă la mica ei frivolitate sau de sine însuşi, pentru că plângea, ea nu-şi dădu seama.

– Nimic nu durează prea mult, nu-i aşa, zise Bean.

– Ele încă trăiesc prin tine.

– Dar eu prin cine trăiesc? Şi să nu-mi spui că prin tine.

– Ba spun dacă vreau. Tu mi-ai salvat viaţa.

– Nu au avut copii, niciuna dintre ele, zise Bean.

Nimeni nu le va îmbrăţişa vreodată, nici pe Poke, nici pe Carlotta, aşa cum un bărbat îmbrăţişează o femeie, şi nici nu le va face copii. Niciodată nu-şi vor vedea copii crescând şi având propriii lor copii.

– A fost alegerea surorii Carlotta, spuse Petra.

– Nu şi a lui Poke.

– Amândouă te-au avut pe tine.

– Ce lucru zadarnic, zise Bean. Singurul lor copil am fost eu.

– Deci... eşti dator să continui, să te căsătoreşti, să ai mulţi copii care să-şi amintească de ele de dragul tău.

Bean privi în gol.

– Am o idee mai bună. Hai să-ţi povestesc ţie despre ele. Iar tu să povesteşti copiilor tăi. O să faci asta? Dacă îmi promiţi, atunci cred că o să pot suporta totul, pentru că ele n-o să dispară din amintiri când voi muri eu.

– Bineînţeles că o să fac asta, Bean, dar vorbeşti de parcă viaţa ta s-ar fi sfârşit deja, dar abia e la început.

Uită-te la cine, ai crescut, nu peste mult timp o să ajungi la înălţimea unui adult, o să...

El îi atinse buzele, uşor, s-o facă să tacă.

– N-o să am nicio soţie. Petra. Niciun copil.

– De ce nu? Dacă-mi spui că te-ai hotărât să te călugăreşti o să te răpesc chiar eu şi o să te scot din ţara asta catolică.

– Nu sunt uman. Petra, replică Bean. Iar specia mea va muri odată cu mine.

Ea râse de gluma lui.

Dar privind în ochii lui, văzu că nu era deloc o glumă. Orice ar fi vrut să spună cu asta, chiar credea că e adevărat. Nu era uman. Cum putea să creadă aşa ceva? Dintre toţi oamenii pe care-i cunoştea Petra, cine era mai uman ca Bean?

– Să ne întoarcem acasă, zise Bean într-un târziu, înainte să treacă cineva pe aici şi să ne împuşte pentru vagabondaj.

– Acasă, repetă Petra.
Bean înţelese doar pe jumătate.
– Îmi pare rău că nu e Armenia.
– Nu, cred că nici Armenia nu e casa mea. Şcoala de Luptă cu siguranţă n-a fost, şi nici Eros. Şi totuşi aici e casa mea. Adică, Ribeirâo Preto. Dar şi aici. Pentru că... familia mea e aici, bineînţeles, dar...
Şi atunci îşi dădu seama ce încerca să spună.
– Pentru că eşti tu aici. Pentru că tu eşti cel care a trecut prin toate astea alături de mine. Tu ştii despre ce vorbesc. Despre amintirile mele. Ender. Ziua aceea teribilă cu Bonzo. Şi ziua în care am adormit în timpul luptei, pe Eros. Crezi că tu ai păcate. Râse: Dar e OK să-mi amintesc chiar şi asta, alături de tine. Pentru că tu ştiai, şi totuşi ai venit să mă salvezi.
– Mi-a luat destul de mult, zise Bean.
Merseră prin cimitir spre gară, ţinându-se de mână pentru că niciunul nu voia să se simtă despărţiţi tocmai acum.
– Am o idee, zise Petra.
– Ce?
– Dacă te răzgândeşti vreodată – ştii tu, despre căsătorie şi copii – păstrează adresa mea. Caută-mă.
Bean tăcu mult timp.
– Ah, zise în cele din urmă. Am priceput. Salvez prinţesa şi pot să mă însor cu ea dacă vreau.
– Asta-i înţelegerea.
– Mda, bine, observ că nu ai pomenit de aşa ceva decât atunci când ai auzit legământul meu de castitate.
– Presupun că a fost o perversitate din partea mea.
– În plus, trişezi. N-ar fi trebuit să primesc şi jumătate din împărăţie?
– Am o idee mai bună, răspunse ea. Poţi s-o iei pe toată.

POSTFAŢĂ

Aşa cum Vorbitor în numele morţilor a fost un roman diferit faţă de Jocul lui Ender, la fel şi Umbra Hegemonului este o carte diferită de Umbra lui Ender. Nu ne mai aflăm în spaţiile strâmte ale Şcolii de Luptă sau pe asteroidul Eros, luptând într-un război cu nişte extratereştri-insectă. Acum, cu Hegemonul, ne aflăm pe Pământ, jucând sume imense într-un joc al Riscului – doar că

trebuie să te joci în acelaşi timp şi de-a politica, şi de-a diplomaţia pentru a obţine puterea, pentru a o păstra, şi pentru a-ţi asigura un loc unde să trăieşti în cazul în care o pierzi.

De fapt, jocul de computer cu care seamănă cel mai mult acest roman este clasicul Romance of the Three Kingdoms, el însuşi bazat pe un roman istoric chinez, ceea ce afirmă legăturile dintre istorie, ficţiune şi joc. în timp ce, în general, istoria se supune unor condiţii şi forţe irezistibile (vezi extraordinar de lămuritoarea carte Guns, Germs and Steel care ar trebui citită de oricine scrie istorie sau ficţiune istorică, doar pentru a înţelege regulile de bază), în particular, istoria se întâmplă din motive puternic personalizate. Motivul pentru care civilizaţia europeană a dominat civilizaţiile indigene ale Americilor constă în legile implacabile ale istoriei; dar motivul pentru care Cortez şi Pizzaro au fost cei care au dominat imperiile aztec şi incaş prin câştigarea unor anumite lupte în anumite zile în loc de a fi învinşi şi distruşi are legătură atât cu propriul lor caracter, cât şi cu caracterul şi trecutul recent al împăraţilor rivali. Şi se întâmplă ca scriitorul, nu istoricul, să fie cel care are mână liberă în a-şi imagina ce îi împinge pe anumiţi oameni să facă lucrurile pe care le fac.

Acest lucru nu reprezintă o surpriză. Motivaţia umană nu poate fi documentată, cel puţin nu în mod categoric. La urma urmelor, foarte rar ne înţelegem propriile motivaţii, şi chiar şi aşa, atunci când punem pe hârtie ceea ce în mod cinstit credem că reprezintă motivele pentru care facem alegerile respective, explicaţia noastră poate fi greşită, parţial greşită sau cel puţin incompletă. Deci chiar dacă un istoric sau un biograf are la îndemână o mulţime de informaţii, în final tot trebuie să facă acel inconfortabil salt în abisul ignoranţei înainte de a fi capabil să declare de ce o persoană a făcut lucrurile pe care le-a făcut. Revoluţia Franceză a dus inexorabil la anarhie din motive uşor de înţeles, urmând direcţii uşor de prezis. Dar nimic nu l-a putut prevedea pe Napoleon însuşi sau numai faptul că va apărea un dictator atât de plin de har.

Totuşi, romancierii care au scris despre marii conducători cad adesea într-o altă capcană. Capabili să-şi imagineze motivaţii personale, scriitorii au rareori o bază de fapte istorice sau o înţelegere a forţelor istorice suficientă pentru a-şi plasa personajele într-o societate în mod egal plauzibilă. Majoritatea

acestor încercări sunt rizibil de greşite, chiar atunci când ele sunt scrise de oameni incluşi printre forţele motoare ale societăţii, căci chiar şi cei prinşi în vârtejul politicii foarte rar sunt capabili să vadă suficient de bine printre copaci pentru a mai percepe pădurea. (în plus, majoritatea romanelor politice sau militare scrise de lideri politici sau militari tind să fie în folosul lor sau spre justificarea lor, ceea ce le face la fel de nedemne de încredere ca şi cărţile scrise de ignoranţi.) Cât de probabil este ca cineva care a luat parte la decizia imorală a administraţiei Clinton de a lansa un atac neprovocat asupra Afganistanului şi Sudanului în vara lui 1998 să fie capabil să scrie un roman în care condiţiile politice care au condus la aceste acte criminale să fie relatate cu acurateţe? Oricine aflat într-o poziţie din care să poată şti sau ghici adevărata interdependenţă dintre dorinţele umane ale principalilor jucători va fi de asemenea suspectat că i-ar fi imposibil să spună adevărul, chiar dacă este suficient de onest încât să încerce, pur şi simplu pentru că oamenii implicaţi ar fi atât de ocupaţi să se mintă pe sine şi unii pe alţii, iar în final toţi ar fi orbiţi.

În Umbra Hegemonului am avantajul de a scrie o istorie care nu s-a întâmplat, pentru că are loc în viitor. Nu cu treizeci de milioane de ani în viitor, ca în romanele mele întoarcerea acasă, sau trei mii de ani în viitor ca în trilogia Vorbitor în numele morţilor, Xenocid şi Copiii minţii, ci mai degrabă cu doar câteva secole în viitor, după aproape un secol de stază internaţională provocată de Războiul Furnicilor. într-o istorie viitoare plasată sub Hegemon, pot fi recunoscute state şi popoare de azi, deşi echilibrul relativ dintre ele este modificat. Şi am în acelaşi timp şi libertatea riscantă şi obligaţia solemnă de a încerca să spun poveştile intime ale personajelor în timp ce se mişcă (sau sunt mişcate) prin cercurile înalte ale puterii în elitele militare şi guvernatoare ale lumii.

Dacă există ceva pe care să-l pot numi „studiul meu de-o viaţă”, este exact acest domeniu: cum modelează marii lideri şi marile forţe interacţiunile dintre state şi popoare de-a lungul istoriei. În copilărie adormeam imaginându-mi o hartă a lumii aşa cum arăta ea la sfârşitul anilor 50, imediat după ce marile imperii coloniale, unul câte unul, începuseră să acorde independenţă coloniilor care cândva constituiau acele pete întinse de roz britanic şi albastru francez pe suprafaţa Africii şi

Asiei de Sud. Îmi imaginam toate acele colonii ca ţări libere şi, alegând una dintre naţiunile relativ mici, îmi închipuiam alianţe, unificări, invazii, cuceriri, până când întreaga lume devenea unită sub un singur guvern democratic, nobil. Modelele mele erau Cincinnatus şi George Washington, nu Cezar şi Napoleon. Citeam Principele lui Machiavelli şi Rise and Fall of the Third Reich a lui Shirer, dar citeam şi scripturile mormone (în special din Cartea Mormonilor poveştile despre generalii Gideon, Moroni, Helaman şi Gidgiddoni, şi Doctrina şi Acordul, secţiunea 121), Vechiul şi Noul Testament, încercând să-mi imaginez cum ar putea cineva să guverneze corect atunci când legea cere exigenţă, şi care ar fi circumstanţele în care războiul ar deveni drept.

Nu am pretenţia că imaginaţia şi studiile mele m-au condus spre răspunsuri măreţe, şi nici nu veţi găsi asemenea răspunsuri în Umbra Hegemonului. Dar am convingerea că am înţeles ceva din lucrările în domeniul guvernării, politicii şi războiului, şi cele bune şi cele rele. Am căutat graniţa dintre putere şi duritate, dintre duritate şi cruzime, iar la cealaltă extremă dintre bunătate şi slăbiciune, dintre slăbiciune şi trădare. Am meditat la faptul că în timp ce unele societăţi sunt capabile să-i determine pe tineri să ucidă şi să moară cu o fervoare dincolo de frică, altele par să-şi piardă dorinţa de supravieţuire sau cel puţin dorinţa de a face lucruri care să le asigure supravieţuirea. Iar Umbra Hegemonului şi celelalte două cărţi rămase despre lunga istorie a lui Bean, Petra şi Peter sunt cea mai bună tentativă a mea de a utiliza ce am învăţat într-o poveste în care mari forţe, populaţii întregi şi indivizi eroici chiar dacă nu întotdeauna virtuoşi se combină pentru a da formă unei istorii imaginare dar, sper eu, credibile.

În acest efort am fost încurcat de faptul că viaţa reală e rareori plauzibilă – credem că oamenii au făcut sau au putut face anumite lucruri numai pentru că avem o documentaţie. Ficţiunea, în lipsa acestei documentaţii, nu îndrăzneşte să fie nici pe jumătate atât de neplauzibilă. Pe de altă parte, noi putem face ceea ce istoria nu va putea niciodată – putem adăuga comportamentului uman un motiv care nu poate fi infirmat de niciun martor sau dovadă. Deci, cu toate că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fiu credibil în legătură cu modul în care se desfăşoară istoria, în final sunt dependent de uneltele

scriitorului. Vă pasă de personajul ăsta sau de celălalt? Credeţi că o astfel de persoană ar face ceea ce am spus eu că a făcut, din motivele enunţate de mine?

Istoria ca epopee are adesea grandoarea tulburătoare a unui Dvorak sau Smetana, Borodin sau Mussorgski, dar ficţiunea istorică mai trebuie să găsească şi intimităţile şi disonanţele din piesele de pian ale lui Satie sau Debussy. Căci în milioanele de mici melodii se găseşte întotdeauna adevărul istoriei, fiindcă istoria e importantă numai prin efectele pe care le vedem sau ni le imaginăm că le are asupra vieţilor oamenilor obişnuiţi prinşi în vâltoarea marilor evenimente sau a oamenilor care le provoacă. Ceaikovski mă poate transpune, dar mă oboseşte repede efectul de măreţie pe care îl simt superficial şi fals la o a doua audiţie. De Satie nu mă plictisesc niciodată, pentru că muzica lui este infinit de surprinzătoare şi totuşi perfect mulţumitoare. Dacă aş putea transpune acest roman în notele lui Ceaikovski ar fi bine; dar vă pot dărui şi momente de Satie, şi asta m-ar face cu mult mai fericit, fiindcă e o sarcină mai grea şi în cele din urmă mai plină de satisfacţii.

În afara îndelungatelor mele studii de istorie în general, două cărţi m-au influenţat în particular în scrierea Umbrei Hegemonului. Când am văzut Anna şi Regele am devenit intolerant faţă de ignoranţa mea în privinţa adevăratei istorii a Thailandei, şi astfel am găsit cartea lui David K. Wyatt Thailand: A Short History (Yale, 1982, 1984). Wyatt scrie clar şi convingător, făcând istoria poporului thailandez inteligibilă şi fascinantă. E greu de imaginat o naţiune mai norocoasă în materie de conducători de calitate, atât ai Thailandei, cât şi ai imperiilor precedente, care au reuşit să facă faţă invaziilor din toate direcţiile şi a ambiţiilor Europei şi Japoniei în Asia de Sud-Est, în acelaşi timp menţinându-şi caracterul naţional şi rămânând, mai mult decât alte regate şi oligarhii, sensibili la nevoile poporului thailandez. (Am urmat sfatul lui Wyatt de a numi limba pre-siameză şi poporul care o vorbea, în teritoriile de la Laos la nordul Burmei şi sudul Chinei, „Tai”, păstrând „Thai” pentru limba modernă a regatului cu acest nume – Thailanda.)

Ţara mea a avut cândva lideri de talia lui Mingkut şi Chulalongkorn din Siam, şi funcţionari publici la fel de dotaţi şi altruişti ca mulţi dintre fraţii şi nepoţii lui Chulalongkorn, dar spre deosebire de Thailanda, America este acum o naţiune în

declin, iar poporul meu nu prea are dorinţa de a fi bine condus. Trecutul Americii şi resursele sale fac ca deocamdată ea să fie un jucător important, însă naţiuni cu resurse reduse, dar cu voinţă puternică pot schimba cursul istoriei mondiale, aşa cum au făcut hunii, mongolii, arabii, câteodată cu efect devastator, iar poporul de pe Gange a demonstrat-o într-un mod mult mai paşnic.

Ceea ce mă aduce la cea de-a doua carte, Raj: The Making and Unmaking of British India (Little, Brown, 1997) de Lawrence James. Istoria modernă a Indiei se citeşte ca o lungă tragedie, un şir de intenţii bune sau cel puţin îndrăzneţe conducând la dezastru, iar în Umbra Hegemonului am reluat în mod voit câteva din temele găsite în canea lui James.

Ca întotdeauna, m-am bazat pe alţii să mă ajute la aceasta carte citind prima variantă a fiecărui capitol pentru a-mi face o idee despre modul în care am reuşit să redau ceea ce intenţionam. Soţia mea, Kristine; fiul meu Geoffrey; Kathy H. Kidd, Erin şi Phillip Absher au fost primii mei cititori şi le mulţumesc pentru că m-au ajutat să previn multe puncte neclare sau ineficiente.

Persoana care m-a influenţat cel mai mult la forma finală a acestei cărţi este totuşi sus-menţionatul Phillip Absher, căci atunci când a citit prima versiune a capitolului în care Petra era salvată din captivitatea ruşilor şi se întâlnea cu Bean a comentat faptul că atât de complex construisem răpirea ei încât era dezamăgitor cât de uşor s-a rezolvat problema. Nu-mi dădusem seama ce aşteptări provocasem, dar am putut vedea că avea dreptate – eliberarea ei rapidă nu era numai o încălcare a unei promisiuni implicite făcute cititorului, ci şi neplauzibilă în circumstanţele date. Astfel că în loc ca răpirea ei să fie un eveniment iniţial într-o poveste foarte complicată, mi-am dat seama că ar putea şi ar trebui să constituie cheia de boltă a întregului roman, împărţind în două ceea ce urma să fie un singur roman. Aşa cum povestea lui Han Quing-Jao a predominat în Xenocid făcându-l să se transforme în două cărţi, la fel povestea Petrei a predominat în această a doua carte despre Bean şi a fost cauza celei de-a treia. Umbra morţii (pe care o pot extinde la fraza mai lungă din Psalmul 23, Valea umbrei morţii; nu trebuie legată prea devreme de un titlu). Cartea a fost iniţial planificată să fie a treia va fi acum a patra, Umbra Uriaşului.

Toate astea din cauză că Phillip s-a simţit puţin dezamăgit şi, la fel de important să zicem, m-a făcut să mă gândesc din nou la structura pe care o creasem inconştient, subversiv planurilor mele conştientizate.

Rareori scriu două romane deodată, dar de data asta am făcut-o, pendulând între Umbra Hegemonului şi Sarah, un roman istoric despre soţia lui Abraham (Shadow Mountain, 2000). Romanele se sprijină reciproc într-un mod ciudat, fiecare având de-a face cu istoria în timpuri de haos şi transformări – ca cele în care lumea se angaja la momentul scrierii de faţă. în ambele povestiri, loialitatea personală, ambiţiile şi pasiunile câteodată dau formă cursului istoriei, iar altădată plutesc pe valurile istoriei, încercând doar să rămână pe coama valului. Fie ca toţi cei care citesc aceste cărţi să-şi găsească propriile căi de a face la fel. Căci în vâltoarea haosului descoperim ceea ce suntem, dacă suntem ceva.

Ca de obicei, m-am bazat pe Kathleen Bellamy şi Scott Allen pentru a păstra deschise cade de comunicaţie între mine şi cititorii mei, şi mulţi dintre cei care au vizitat şi au luat parte la discuţiile on-line (http://www.hatrack.com, http://www.frescopix.com şi http://www.nauvoo.com) m-au ajutat, uneori nici nu şi-au dat seama cât.

Mulţi scriitori îşi produc arta într-un amestec de haos domestic şi tragedie. Eu sunt destul de norocos ca să scriu pe o insulă de pace şi iubire, creată de soţia mea Kristine, copiii mei Geoffrey, Emily, Charlie Ben şi Zina, şi dragii mei prieteni şi rude care ne înconjoară şi ne îmbogăţesc viaţa cu bunăvoinţa lor, ajutorul amabil şi compania plăcută. Poate că aş fi scris mai bine dacă viaţa mea ar fi fost mizerabilă, dar nu am niciun interes să încerc acest experiment.

Scriu această carte mai ales pentru cel de-al doilea fiu al meu, Charlie Ben, care, fără niciun cuvânt, le-a dăruit mult tuturor celor care îl cunosc. în cadrul micii comunităţi a familiei sale, a prietenilor de şcoală de la Gateway Education Center şi a prietenilor de la biserica Greensboro Summit, Charlie Ben a dăruit şi a primit multă prietenie şi dragoste fără să rostească un cuvânt, şi în timp ce îşi îndură răbdător durerea şi limitările primeşte cu bucurie bunătatea celorlalţi şi împarte generos dragostea şi veselia cu toţi cei care doresc să o primească. Deformate de paralizia cerebrală, mişcările trupului său pot

părea stranii şi supărătoare pentru străini, dar cei care sunt dispuşi să privească mai îndeaproape pot descoperi un tânăr plin de frumuseţe, umor, bunătate şi veselie. Să dea Domnul să putem privi cu toţii dincolo de aceste manifestări exterioare şi să ne arătăm adevărata personalitate trecând peste bariere, oricât de opace ar părea. Şi Charlie, care nu va ţine niciodată această carte cu propriile lui mâini şi nici nu o va citi cu propriii lui ochi, o va auzi totuşi citită pentru el de membri ai familiei şi prieteni iubitori. Deci ţie, Charlie, îţi spun: sunt mândru de tot ceea ce faci cu viaţa ta şi sunt mândru să fiu tatăl tău; deşi ai fi meritat unul mai bun, ai fost suficient de generos să-l iubeşti pe cel pe care îl ai.